John Saul
ROIUL
www.virtual-project.eu

JOHN SAUL

ROIUL

Original: *The Homing* (1994)

Traducere din limba engleză:
ANGELA RALUCA MOISE,
SORIN MOISE

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
1997

„Bătrânul se zbătea fără speranță. Otrava îi pătrunsese în corp. Oriunde s-ar fi mișcat, îl aștepta un alt scorpion.

— Nu! țipă el, simțind cum încă un scorpion i se urca pe față. Ajutor!

Vocea i se ridică într-o rugă ca un bocet.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

Dar, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, alte înțepături îi mușcară fața și pieptul. În cele din urmă, scâncind, se nărui la pământ.

Un nou și încă mai de nepătruns întuneric începu să-l împresoare.

O beznă din care știa că nu va mai ieși niciodată.

Scânci, își ridică mâna cu un gest îndreptat împotriva ființelor care îl torturau, dar întunericul îl copleși și mâna îi căzu înapoi pe podea.

Ca o binecuvântare pentru el, Otto Owen nu mai simți restul împunsăturilor”.

• DAWN • PROLOG

— Mă dorești la fel de mult cât te doresc și eu, nu-i așa, fetițo?

Dawn Sanderson rămase împietrită, cu mâna înțepenită pe clanța ușii întredeschise a bucătăriei. Elvis Janks, prietenul mamei ei, stătea la masa din bucătărie, cu o sticlă de bere deschisă. Ochii roșii erau un semn sigur că nu era la prima sticlă.

Poate că nici chiar la a treia.

Dar nu roșeața din ochii lui o speria – o văzuse de atâtea ori, încât ajunsese să nu-i mai acorde nicio atenție.

Ceea ce o înspăimânta era privirea din acele fante sângerii, o căutătură pofticioasă, ce părea să-i străpungă hainele, sfâșiindu-i bluza și sutienul pentru a descoperi ce se afla dincolo de ele…

Alungă acest gând, îngrozită că el ar fi putut să citească ce se întâmpla în mintea ei și să creadă… ce?

Că îl interesa?

Dawn știa că Elvis era un bețivan, dar oare era și nebun? Ce anume din comportamentul ei l-ar fi putut face să creadă că îl plăcea? De fapt, nu putea să înțeleagă cum era posibil ca un asemenea gunoi să-i placă mamei ei! Avea un păr gras, unghiile îi erau mereu murdare și întotdeauna mirosea groaznic. Și asta nu numai din cauza berii de care nu se despărțea.

Era ca și cum n-ar fi făcut baie niciodată.

Știuse că va sosi și acest moment. De când împlinise șaisprezece ani, în urmă cu două luni, îi simțise privirile urmărind-o, atunci când nu credea că era observat. Îi spusese și mamei ei, dar ea nu o băgase în seamă. Îi răspunsese că o va crede doar dacă ea însăși va constata ceva în acest sens. Dar Dawn știa că Elvis Janks nu era chiar așa de prost încât să-i dea mamei ei ceva de înțeles. Ori de câte ori Mavis Sanderson era de față, se comporta de parcă Dawn nici nu ar fi existat. Dar, în după amiaza-aceea, când absența mamei ei, aflată la serviciu, îi dădea destulă siguranță de sine, Elvis o privea într-un chip cu totul nou. Era ceva care o făcea să-i înghețe sângele, îmbolnăvind-o de spaimă. Cu inima bătându-i nebunește, încercă să deschidă ușa bucătăriei, dar simți cum genunchii amenință să-i cedeze.

Simțindu-i spaima, Elvis Janks se ridică de la masă și se îndreptă spre ea, cu buzele strânse într-un rânjet batjocoritor.

— Hai, păpușico, îi spuse el cu o voce ca hârâitul unui rașpel, în timp ce un fir de salivă i se strecura pe la colțul gurii. Doar știi că ți-o dorești la fel de mult ca și mine.

Flegma strânsă în gâtul bărbatului gâlgâi, producând un sunet dezagreabil.

— Vrei s-o facem aici sau mergem în dormitorul maică-tii?

Dawn se dădu înapoi cu picioarele tremurând, dar, înainte de a reuși să iasă, Elvis Janks o și ajunse. Degetele lui puternice îi strânseră așa de tare încheieturile mâinilor, încât o făcură să strige de durere.

Țipătul ei păru să-l excite și mai mult și unghiile lui îi pătrunseră și mai adânc în carne. Dawn își blestemă în gând lipsa de autocontrol. Poate că, dacă n-ar fi strigat, ar fi lăsat-o să plece.

Nu mai era nimic de făcut – avea impresia că îi va rupe încheieturile!

Doamne, Doamne, Doamne. Dawn își încleștă maxilarele, încercând să-și înăbușe țipătul care i se ridica din gâtlej. Voia să-și strige durerea și spaima. Îi venea să țipe din toate puterile.

Dar cine ar fi auzit-o? Casa de vizavi era părăsită, iar vecinii lor erau la muncă toată ziua. Pe lângă aceasta, oamenii din împrejurimi țipau și strigau toată ziua fără să li se acorde nicio atenție. Și, chiar dacă ar fi auzit-o cineva, la ce ar fi ajutat-o? Elvis ar fi respins orice acuzație, iar mama ei l-ar fi crezut pe el, nu pe ea. Și totul ar fi rămas neschimbat.

Absolut totul.

Elvis o trăgea de bluză; Dawn îi simți mâna murdară și bătătorită atingându-i pieptul.

Izbucnirea fu provocată de atingerea lui, care făcu să explodeze resentimentele adunate și zăvorite în sufletul ei încă din clipa când mama ei îi permisese lui Janks să se mute la ele. Simți cum furia pune stăpânire pe ea, dându-i o forță nebănuită. Își smulse mâna din strânsoarea degetelor lui Elvis Janks, după care îl izbi cu toata puterea peste față. Bărbatul fu atât de surprins, încât își luă mâna de pe sânul ei.

În timp ce încerca să o înșface din nou, Dawn o zbughi pe ușă și alergă fără să mai privească în urmă sau să-și încetinească goana, până la o distanță de la care nu mai putea fi văzută.

Fără să se gândească în mod special la ce avea de făcut, Dawn știa exact felul în care va acționa. Porni hotărâtă spre promenada aflată la zece blocuri distanță și spre automatul bancar care îi va oferi accesul la contul secret pe care îl deschisese cu un an în urmă, depunând acolo mai toți banii pe care îi câștiga ca babysitter. Abia acum își dădea seama că această hotărâre începuse să prindă contur cu câteva luni în urmă.

Nu acționa dintr-o pornire de moment sau din dorința de a-și pedepsi mama pentru vreo pricină meschină.

Nu era vorba de abandonarea școlii sau de înhăitarea cu o bandă de declasați, și nici de droguri. Pur și simplu nu voia să fie violată de prietenul mamei ei, fapt care era sigură că s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas acasă. Cel mai bun lucru era să plece în lume fără scandal și să-și înceapă propria viață.

Dawn știa ce voia să facă – știa acest lucru de multă vreme. Voia să meargă la Hollywood pentru a lua lecții de actorie, pentru a deveni actriță. Nu o stea – doar o simplă actriță. Era sigură că va reuși. Fusese selectată anul acesta pentru piesa regizată în școala unde era eleva, ca de altfel și anul trecut, și toată lumea îi spusese că fusese într-adevăr bună.

Cu puțin noroc și o pregătire bună, știa că putea deveni chiar mai bună.

Suficient de bună, poate, ca să-și câștige existența din așa ceva.

Stând în fața automatului bancar, de unde își luă doar atâția bani cât să-i ajungă pentru mâncare, în timp ce avea să facă autostopul pe Interstate 5, *Dawn Sanderson se despărțise deja de trecutul ei din Los Banos și începuse să-și facă planuri pentru viitorul care o aștepta în Los Angeles. La vremea când ieșea din Los Banos, îndreptându-se spre autostrada interstatală, la zece mile spre vest, visurile începuseră să prindă contur. Își va găsi un mic apartament și o slujbă și își va petrece tot timpul liber luând lecții de actorie, încercând în același timp să termine liceul.*

Cu pași repezi, dornici parcă să țină ritmul cu sarabanda grăbită a gândurilor, Dawn mergea pe lângă bordură, fără să-și dea seama de timpul scurs, în vreme ce lăsa în urmă milă după milă. Tocmai începuse să se însereze când ajunse în dreptul imensei întinderi de asfalt care cobora de-a lungul văii, cât vedea cu ochii, fără nicio ezitare în drumu-i neabătut spre sud, topindu-și contururile în depărtare.

Să încerce să facă autostopul acum, în pragul înserării?

Nu.

Mai bine să aștepte până mâine. Dimineața va fi mai în siguranță.

Dacă nu se lăsase violată de Elvis Janks, în niciun caz nu se va lăsa siluită de vreun străin oarecare.

•

Urmară ore care i se părură fără de sfârșit, dar la capătul cărora Dawn zări primele licăriri ale dimineții. Cerul era limpede, dar stelele care licăriseră toată noaptea deasupra ei începură să pălească repede, pe

măsură ce întunericul nopții era măturat de soarele care răsărea, până când, în cele din urmă, rămase o singură stea.

Luceafărul de dimineață.

Îl privi tot timpul cât lumina lui rămase vizibilă, simțind strania legătură dintre el și ea, pe care însă o înțelese doar când razele lui se pierdură în strălucirea noii zile.

Abia când dispăru, Dawn îl luă drept un semn.

De fapt, aceasta era prima dimineață a unei noi vieți și ea înțelese, în lumina strălucitoare, că reușise să supraviețuiască tuturor spaimelor care o asaltaseră în timpul nopții, când încercase să doarmă la adăpostul precar oferit de un pod care traversa autostrada. În tot timpul acestei nopți chinuitoare se trezise la fiecare zgomot – fiecare urlet al coioților și camion care trecea huruind – și privise spre cerul de necuprins, în vreme ce încerca să-și stăpânească teama de întunericul care o împresura, cu toate ființele nevăzute ce s-ar fi putut ascunde în faldurile lui întunecate. Demonii se apropiaseră așa de mult de ea, încât erau momente când i se părea că i-ar fi putut atinge.

Acum, după ce reușise să traverseze întreaga noapte întunecoasă și amenințătoare, o dată cu vederea luceafărului de dimineață i se păru că totul va fi cât se poate de bine. Și nu numai că va avea o viață nouă, dar va avea și un nume nou!

Dawn Morningstar[1]*. Acesta era numele pe care și-l va alege în clipa când va ajunge la Hollywood.*

Suna mult mai bine decât Dawn Sanderson.

Dawn se întinse, simțind durerea strecurată în mușchi, și se ridică. Îi era foame, dar în acea zonă a autostrăzii nu existau bufeturi expres și, oricum, nu voia să-și cheltuiască banii pe micul dejun.

Aceasta era una dintre temerile care i se strecuraseră în suflet în timpul nopții trecute. Ce se întâmpla în cazul când contul ei bancar, care ieri i se păruse așa de mare, nu-i ajungea nici să închirieze un apartament? Ce-i mai rămânea de făcut?

Își alungă hotărâtă gândul din minte, se ridică și își scutura praful și frunzele de pe haine. Cu ce ar trebui să înceapă? Să facă autostopul spre sud, sau să găsească un loc unde să se spele?

Hotărârea veni de la sine când descoperi că era așa de devreme, încât nu trecea nicio mașină.

Cu foamea mușcându-i din stomac, Dawn o porni spre sud. În depărtare se întrezărea o stație de benzină unde ar fi putut, cel puțin, să scape de grosul murdăriei care îi acoperea mâinile și fața, și unde ar mai

fi putut să ia o ceașcă de cafea, suficientă pentru dimineață.

Și poate o gogoașă.

Mai avea o milă până la ieșirea care ducea spre stația de benzină, când auzi o mașină încetinind în spatele ei. În clipa următoare o depăși, oprind la marginea drumului. Un bărbat ieși din mașină, tocmai când Dawn ajunse în dreptul ei.

— Ai pățit ceva? o întrebă el.

Dintr-o dată, toată educația pe care o primise Dawn, toate povețele de a nu discuta cu un necunoscut, îi reveniră în minte și preț de o clipă fu chiar tentată să nu răspundă, ci pur și simplu să treacă pe lângă mașină și să-și vadă de drum până când va ajunge la stația de benzină.

Dar care era problema?

Dacă nici măcar nu vorbea unui om cu o înfățișare banală care o întreba dacă totul era în ordine, cum putea să facă autostopul?

Se opri la câțiva pași de mașină și îl privi cu luare aminte, încredințându-se că nu arăta cu nimic deosebit față de ceilalți oameni, semănând cu sutele de bărbați pe care îi văzuse în Los Banos zi de zi.

— Vreau să merg la stația de benzină, spuse ea în cele din urmă. Noaptea trecută am dormit sub podul ăla.

Bărbatul privi spre podul care se vedea limpede în depărtare.

— Ai fugit de-acasă?

Dawn ezită o clipă, iar apoi ridică din umeri. Nu știuse niciodată să mintă cum trebuie, și apoi ce-l interesa pe el? Totuși ea considera nu atât că fugise, ci că pur și simplu plecase de acasă.

— Într-un fel, să zicem. Am hotărât că a venit timpul să mă mut la Los Angeles.

— Și ai tăi au fost de acord? o întrebă necunoscutul.

— N-am părinți, îi răspunse Dawn, spunându-și că nu era chiar o minciună, de vreme ce tatăl ei murise înainte ca ea să se fi născut, iar mama ei manifesta un interes mult mai mare pentru Elvis Janks decât pentru ea.

Străinul păru că o crede.

— Păi, dacă vrei să urci, te pot duce până la benzinărie. Oricum trebuie să fac plinul.

Se urcă în mașină și aruncă o privire spre Dawn.

Fata ezită, ceea ce îl făcu pe străin să ridice din umeri. Automobilul porni din nou, sporindu-și viteza în timp ce intra iar pe banda de circulație.

— Stai! strigă Dawn, rupând-o la fugă după mașina aflată în plină

accelerație.

În prima clipă fu convinsă că omul nici nu o auzise, nici nu o văzuse, dar mașina încetini iar. O ajunse, deschise portiera și se strecură înăuntru.

— Cred că lucrul cel mai bun e să iau ce mi se oferă, nu-i așa? zise ea.

Omul îi zâmbi, apoi porni iar, concentrându-și atenția asupra drumului. În mai puțin de un minut, așa cum promisese, opri în fața stației de benzină.

— Până când fac eu plinul, du-te la baie, îi spuse el. O să iau câte o cafea pentru amândoi.

După zece minute, când ieși de la toaleta pentru femei, îl văzu așteptând-o la volan, cu motorul torcând ușor. Mireasma cafelei proaspete se strecura pe geamul deschis. După ce se urcă din nou în mașină, descoperi un pahar de plastic aburind, cocoțat pe bord chiar în fața ei, și alături de el o gogoașă.

— M-am gândit că ți-ar putea fi foame, spuse el, în timp ce se încadra din nou pe banda de circulație a autostrăzii I-5.

— Mulțumesc, spuse Dawn, mușcând cu poftă din gogoașa pe care o însoți cu o înghițitură de cafea.

După câteva minute, când cafeaua ar fi trebuit să-și facă efectul, trezind-o complet la viață, Dawn își dădu seama că i se face iar somn.

Atât de somn, că abia își mai putea ține ochii deschiși.

— Hei, făcu ea, încercând să scuture ceața care i se așternea pe creier. Ce ai făcut, mi-ai pus ceva în cafea?

Omul de lângă ea nu-i răspunse. Își întoarse încet capul și o privi.

Expresia de pe fața lui se schimbase.

Ochii aveau o strălucire stranie. O venă îi pulsa pe frunte.

Își întinse mâna spre ea.

Dawn Sanderson încercă, sa i-o respingă, să se elibereze.

Dar somnolența devenea tot mai intensă și întregul trup i se părea tot mai greu.

Atât de greu, că nu și-l mai putea mișca.

Atunci când o beznă mai profundă decât cea a nopții trecute puse stăpânire pe ea, Dawn Sanderson înțelese că făcuse o greșeală teribilă.

Elvis Janks ar fi violat-o doar.

Știa însă că omul acesta îi va face mai mult rău.

Mult mai mult…

• Capitolul 1

Lui Julie Spellman nu-i venea să creadă că i se putea întâmpla așa ceva.

Nu împlinise încă șaisprezece ani și, practic, viața ei putea fi considerată încheiată.

Privea deznădăjduită pe geamul mașinii, încercând încă o dată să înțeleagă cum de fusese posibil să i se întâmple așa ceva.

Mamele – cel puțin nu mama ei – nu puteau face asemenea lucruri!

Se foi pe locul din față al Chevrolet-ului, încercând să găsească o poziție cât mai confortabilă, dar în clipa următoare regretă gestul, pentru că acum mama ei îi dăruia acel zâmbet groaznic, încurajator, pe care ajunsese să-l urască la fel de mult ca și locul spre care se îndreptau.

Cum de putea să mai zâmbească?

De parcă ar mai fi existat ceva care să te facă să zâmbești.

Până săptămâna trecută Julie refuzase să creadă că mama ei va merge până la capăt. Și acum iat-o, stând pe bancheta din față a mașinii care abia se târa, cu surioara ei în spate, și cu avutul lor împachetat într-o remorcă ce balansa automobilul atât de tare la fiecare curbă, încât Julie simțea că o să vomite.

Noroc că de o oră nu mai fusese nicio curbă.

Nici curbe pe drum, nici orașe, nici măcar semne de circulație pe care să le citească, cu excepția acelora care anunțau ce fel de benzină sau mâncare nenorocită puteai găsi la următoarea ieșire.

Cu inima grea citi ultima pancartă pe lângă care treceau, anunțând un loc numit Kettleman City, după care o auzi pe mama ei confirmând faptul de care se temea cel mai mult.

— Aproape că am ajuns. Pleasant Valley e doar la șapte mile vest de I-5.

Julie surprinse cu coada ochiului privirea drăgăstoasă, plină de iubire, care îi era adresată în întregime. Ceea ce era la fel de rău ca și zâmbetul de îngrijorare.

— Desigur că nu mai e ca pe vremea când eram de vârsta ta, spuse mama, și când eram așa de departe de șosea, încât vedeai un străin doar o dată pe an.

— Pun pariu că a rămas tot așa, spuse Julie. Cui i-ar trece prin cap să se abată de pe autostradă până aici?

Se uită încă o dată pe geam la milele de câmpie din această parte a lui San Joaquin Valley. Spre est, Munții Sierra Nevada nu voiau deloc

să se facă văzuți; de fapt, nici nu puteai vorbi de orizont – cel mult despre un punct încețoșat unde maroniul verzuliu al câmpului se combina cu maroniul albăstrui al cerului într-o pastă atât de indistinctă, încât ți-ar fi fost imposibil să spui unde se termina unul și unde începea celălalt.

Nici vorbă să semene cu Los Angeles-ul, cu colinele sale acoperite de case de la poalele lui San Fernando Valley și până la Mulholland Drive, acolo unde se aflau vilele cu adevărat impunătoare și unde Julie visa să locuiască. Acum se întreba dacă va mai apuca vreodată ziua când va vedea iar casele uriașe de pe Mulholland Drive.

Sau când își va revedea prietenii.

Sau orice altceva ce-i devenise familiar în viața ei de până atunci.

Fusese destul de greu acum cinci ani, când murise tatăl ei. Avusese o perioadă când considera că mai bine ar fi murit și ea, atât de mult îi lipsea. Aproape un an întreg plânsese noapte de noapte și chiar și acum, când era singură și ceva îi aducea aminte de el, încă plângea după el. Apoi familia trebuise să se mute din casa de pe colina de dincolo de Studio City și ea fusese nevoită să împartă o cameră cu Molly. Era cumplit, dar trebuise să se împace cu situația, tot așa cum trebuise să se împace și cu gândul că tatăl ei nu va mai veni niciodată acasă. Cu toții trebuiseră să se acomodeze noilor realități, dar cel puțin ea nu fusese nevoită să se mute la o altă școală, iar celor mai mulți dintre prietenii ei nici nu le păsa că acum locuia într-un apartament și nu într-o vilă cu piscină.

În felul acesta cel puțin îi rămâneau prietenii și continua să meargă la aceeași școală unde se obișnuise atât de bine, făcând în continuare aceleași lucruri ca și până atunci.

Dar acum ce trebuia să facă?

Acum nimic nu mai era așa cum ar fi trebuit să fie.

Privea pierdută spre micul orășel de care se apropiau.

Cel puțin dacă l-ai fi putut numi oraș.

Nu avea nici măcar o zonă comercială!

Doar un șir de case de lemn una lângă alta, toate semănând între ele, fără un gard măcar.

Trecură pe lângă școală și Julie descoperi deprimată că școala primară era în aceeași curte cu liceul. Minunat, își zise ea. De groază! Ea și Molly urmau să fie în aceeași școală.

— Uite, răsună vocea ascuțită a surioarei ei de nouă ani, ca și cum fetița i-ar fi citit gândurile lui Julie. Aia e școala. Amândouă vom

merge acolo!

— Ard de nerăbdare, murmură Julie, care simți în clipa următoare privirea dezaprobatoare a mamei ei ațintită asupră-i, ceea ce o făcu să-și regrete cuvintele.

— Haide, scumpa mea, trebuie să ai încredere în viitor.

Ajunseră în centrul orașului și Julie trebui să-și înăbușe un oftat când văzu clădirea cinematografului.

Un cinematograf? Asta era tot ce aveau?

Încă două străzi și lăsară orașul în urmă. Asta îi întări convingerea că acolo nu era nimic de văzut cu excepția câmpurilor întinse, închise acum de chenarul dealurilor care se ridicau spre vest, pe care se profilau ici și colo clădirile câtorva ferme. În paralel cu drumul se întindea un șir nesfârșit de stâlpi uriași care susțineau rețeaua de înaltă tensiune.

— Știi, încă n-ar fi prea târziu, mami, spuse Julie, considerând că ar fi putut, pentru ultima oară, să încerce să o convingă pe mama ei de teribila greșeală pe care era gata să o comită. Adică, vreau să spun că am putea sta câteva zile, după care să ne întoarcem în Studio City. Sunt sigură că ți-ai putea căpăta slujba înapoi, eu mi-aș putea găsi un serviciu și, în felul acesta, ne-am putea permite chiar un apartament mai bun!

Mama nu-i aruncă nici măcar o privire; era clar că nu intenționa să-i răspundă la propunere.

Pe măsură ce câmpiile își rostogoleau întinderile către infinit, apropiindu-le tot mai mult de destinație, Julie căzu pradă unei disperări cumplite.

Va muri acolo, o știa bine.

Și de ce?

Doar pentru ca mama ei să se poată recăsători!

Nu era cinstit! Chiar nu-i păsa mamei de nefericirea ei?

Mă rog, dacă lucrurile mergeau tot mai rău, provocându-i o asemenea aversiune de nesuportat, nu-i mai rămânea decât o singură soluție.

Putea să fugă. Poate că în ultimă instanță asta va face.

•

Karen Spellman sesiză disperarea care pusese stăpânire pe fata ei și îi aruncă o privire furișă, văzând-o ghemuită fără niciun fel de vlagă în portiera mașinii. Ar fi trebuit să-i spună ceva? La ce bun? Ori de câte ori încercase să discute cu fiica ei, apelând la motivațiile cele

mai întemeiate, fata refuzase să o asculte. Cu mâinile înfipte în șolduri, dădea din cap, repetând tot timpul că mama ei era o proastă. Dar, în ciuda lui Julie, Karen era sigură că hotărârea pe care o luase era lucrul cel mai bun pe care îl făcuse până atunci.

Viața ei, pe care o crezuse sfârșită în urmă cu cinci ani, în noaptea când murise Richard Spellman, era pe punctul de a reîncepe.

Și totul pornise de la o scrisoare primită de la cineva de care abia dacă își mai aducea aminte. O scrisoare pe care tocmai voia să o arunce când o voce micuță, care i se ițise în minte, îi șoptise că revederea ar putea fi distractivă.

Distractivă?

O revedere a foștilor colegi de clasă la Pleasant Valley High, *distractivă*?

Unpleasant Valley (Valea Nesuferită), așa porecliseră ea și mama ei orașul în care crescuse și, din care, în săptămâna care urmase absolvirii liceului, plecase la Los Angeles, cu un cec de la mama ei împăturit în geantă.

— I-am economisit din banii de coșniță, îi spusese Enid Gilman lui Karen în urmă cu douăzeci și unu de ani.

Pe buzele subțiri ale mamei ei trecuse un zâmbet amar. Își imagina încă o dată cum ar fi fost viața ei dacă nu s-ar fi căsătorit cu Wilbur Gilman și nu s-ar fi așezat în orașul acela uitat de lume, pierdut în pustietățile din San Joaquin Valley.

Karen ascultase răbdătoare lamentațiile arhicunoscute ale mamei sale, care se plângea că îmbătrânește fără ca niciunul din visurile ei să se fi împlinit, și că aspirațiile i s-au veștejit în dogoarea nepotolită a unui soare care părea să stoarcă viața din tot ceea ce atingea.

Întorcându-și fața obosită din bătaia soarelui, Enid vârâse cecul în mâna fiicei ei.

— Nu e mult, dar te va ajuta la început. Du-te și realizează toate acele lucruri minunate pe care eu n-am reușit să le împlinesc.

Și Karen încercase.

Își găsise un mic apartament în Hollywood, își găsise o slujbă ca ospătăriță, după care încercase să devină steaua de cinema care se visase întotdeauna mama ei.

Dorința îi rămăsese neîndeplinită, și Karen, care în cele din urmă plecase din Pleasant Valley, trebuise să se despartă de iluzia cu care o hrănise mama în primii ei optsprezece ani de viață.

Era drăguță, dar nu suficient de frumoasă pentru a deveni un

unicat. Mii de fete aveau părul la fel de negru și bogat ca al ei, ochii la fel de albaștri și o înfățișare la fel de plăcută. Încă din prima săptămâna petrecută în L.A. înțelesese că aprecierile mamei ei în ceea ce o privea fuseseră greșite. Chiar dacă fusese cea mai drăguță fată din Pleasant Valley, lucru de care se îndoia, nu avea nicio șansă să se facă remarcată în orașul studiourilor cinematografice. Cu glasul mamei încă răsunându-i în minte, se înscrisese la cursurile de actorie, se târâse conștiincioasă prin fața șirurilor de agenți și selecționeri, ascultând răbdătoare asigurările lui Enid că viitorul ei de mare stea o aștepta după primul colț. Doi ani mai târziu, după ce tatăl ei murise în urma unui atac de cord, în timp ce moțăia pe veranda micuței lor case din Pleasant Valley, mama ei se mutase în Los Angeles.

Un timp locuiseră împreună. După o lună de la venirea lui Enid, lui Karen îi devenise clar că visul unei cariere cinematografice era cu mult mai important pentru mama ei decât pentru ea însăși.

Când se căsătorise cu Richard Spellman, Karen fusese mai mult decât fericită că în felul acesta putea să renunțe la strădaniile ei. Spre infinita și nedisimulata supărare a mamei ei, se hotărâse să-și întemeieze un cămin și să aibă copii.

— Îți nenorocești viața, exact așa cum am făcut și eu, se tânguia Enid. Chiar vrei s-o termini cu mine, sleită și cu nimic de care să fiu mândră după o viață întreagă? Ai putea fi o stea de cinema, Karen! Nu te rata, așa cum am făcut-o eu!

Karen refuza discuțiile, refuza să-i mai acorde vreo atenție femeii îmbătrânite și acrite care, abia acum își dădea seama, arăta cu mult peste vârsta ei reală.

Mai bine de zece ani, lucrurile merseseră perfect pentru Karen. Prima născută fusese Julie, apoi după șase ani venise și Molly. Până când într-o zi, cu cinci ani în urmă, totul se dăduse peste cap. Richard o conducea pe mama ei acasă după un prânz lung și nu tocmai lipsit de savoare, pe care îl luaseră pe terasa de lângă piscina lor. Tocmai intraseră pe Ventura Freeway, când un șofer beat îi izbise din plin, omorându-i pe amândoi.

Karen abia începuse să-și revină după șocul provocat de cele două morți, când descoperise că averea lui Richard nu acoperea nici datoriile pe care le aveau. În mai puțin de un an, ea și cele două fete ale ei fuseseră obligate să se mute într-un apartament înghesuit pe care, în ciuda dimensiunilor lui reduse, abia dacă îl putea plăti cu banii pe care îi câștiga după ce se întorsese la vechea ocupație de

chelneriță.

Los Angeles-ul începuse să o doboare.

Karen muncea din greu, intercalând cursurile școlii pe care o urma cu schimburile de la restaurant, până când în cele din urmă putuse să abandoneze mesele din local și să se angajeze ca secretară la una din marile firme din Century City. Dar, oricât de mult ar fi muncit, nu putea să progreseze. Ratele creșteau cu aceeași frecvență ca și salariile, așa că nu reușise să schimbe apartamentul în care fusese silită să se mute împreună cu fetele după moartea lui Richard.

Și an de an violența de pe străzi creștea, traficul devenea tot mai congestionat, în timp ce școala la care mergeau fetele intra într-un declin progresiv.

În ultimii ani lui Karen îi era frică să mai iasă din casă, pe măsură ce împușcăturile trase din mașini începeau să se apropie tot mai mult și orașul cădea pradă bandelor. L.A. devenise o zonă de conflict.

Când descoperise că Julie începuse să ia droguri, nu fusese teribil de surprinsă. Surpriza constase în faptul că reușise să pună capăt acestei practici.

Și viața se târa înainte, devenind tot mai grea de la o zi la alta. Consecința fusese că Pleasant Valley îi revenea în minte cu o insistență la care nu s-ar fi așteptat vreodată, pentru tihna acelui loc ars de soare.

Apoi, într-o zi, când venise acasă, găsise invitația la întâlnirea de douăzeci de ani de la absolvire a foștilor ei colegi de liceu.

Douăzeci de ani? Să fi trecut două decenii de când nu mai văzuse orașul în care crescuse?

În loc să arunce invitația, o pusese pe ușa frigiderului.

Timp de o săptămână invitația rămăsese acolo, fixată cu un magnet de forma unei buburuze. Se surprindea întrebându-se cum putea arăta orașul natal văzut de ea însăși și nu cu ochii mamei sale. Ce s-o fi întâmplat cu toți copiii alături de care crescuse? Nu că ar fi avut mulți prieteni pe vremea copilăriei; se îngrijise Enid de lucrul acesta, descurajându-i orice apropiere de colegii de școală și interzicându-i categoric orice amiciție cu vreunul din copiii veniți de la fermele din împrejurimi. Într-adevăr, crescuse într-o zonă agricolă, fără să fi văzut vreodată o fermă!

În cele din urmă hotărâse că știa foarte puține despre orașul în care crescuse.

— Tu poți avea grijă de Molly, iar eu n-o să lipsesc decât o noapte,

îi spusese ea lui Julie. Uite și douăzeci de dolari.

Pentru Julie bătaia de cap pe care urma s-o aibă cu Molly era compensată de libertatea pe care i-o dădeau plecarea mamei și cei douăzeci de dolari. Acceptase misiunea fără să cârtească, iar Karen își anunțase participarea la întâlnire.

Orașul era exact cum și-l amintea.

Familiar.

Și nefiresc de reconfortant în familiaritatea lui.

Și, împreună cu sesizarea confortului, venise și descoperirea din zori: niciodată nu-i displăcuse Pleasant Valley. Cea care îl urâse fusese Enid. În timp ce își îmbrățișa foștii colegi și reînnoia vechile legături, Karen își dăduse seama că avea mai mulți prieteni în Pleasant Valley decât în Los Angeles, chiar și după ce lipsise de aici mai bine de jumătate din viață.

Prieteni care o tratau ca și cum nu ar fi lipsit o zi din oraș.

Și unul dintre prieteni, Russell Owen, care dintr-o dată devenise mai mult decât un ins oarecare și pe care îl cunoscuse încă din grădiniță.

După întâlnire, pe tot timpul cenușiei ierni californiene, Russell bătuse săptămânal cele două sute de mile până la Los Angeles, să o vadă, iar în vacanța de primăvară o luase pe Molly să viziteze orașul și ferma lui Russell.

Julie, legată de prieteniile din școală, refuzase să meargă, așa că, în cele din urmă, o lăsase singură în apartament.

Și astfel, la șase luni de la întâlnire, pornea acum iar spre Pleasant Valley. De data aceasta ca să rămână.

În ciuda protestelor repetate ale lui Julie, Karen rămăsese credincioasă planurilor ei.

— Dacă ai fi venit în vacanța de primăvară împreună cu noi, ai fi văzut că lucrurile nu sunt așa cum crezi tu, îi spuse ea lui Julie.

Când fiica ei încercă să-și continue argumentația, Karen i-o tăie scurt, amintindu-i ce se întâmplase la ea la școală doar cu câteva luni mai înainte – când un elev trăsese asupra unui profesor, omorându-l, împreună cu încă alți trei elevi, pentru ca în final să se sinucidă.

— Cel puțin în Pleasant Valley ai șansa să supraviețuiești liceului, îi spuse ea.

Apoi o strânse în brațe, trăgând-o spre ea.

— Hai, iubire, doar nu e sfârșitul lumii. În fond, dacă ai încerca să te împaci cu gândul, ar putea fi începutul a ceva minunat nu numai

pentru mine, ci pentru noi toți. Asta-i tot ceea ce te rog, scumpa mea. Încearcă doar. Ce zici?

Discuția se încheie, dar, în timp ce treceau prin Pleasant Valley și Julie vedea orașul unde urma să-și termine liceul, Karen simți cum fiica ei mai mare clocotește de furie, deși până atunci își înfrânsese pornirile, reducându-le la câteva mormăieli.

Molly, în schimb, se bâțâia pe bancheta din spate, strângând la piept ursulețul jerpelit de care refuzase să se despartă și ciripind pe un ton ascuțit despre mânzul pe care urma să-l vadă de îndată ce vor ajunge la fermă.

Săptămâna viitoare, își spuse Karen, indiferent ce gândea Julie despre Pleasant Valley, avea să se mărite.

Să se mărite cu un om alături de care crescuse și care își petrecuse întreaga viață lucrând pământul de cea mai bună calitate al unei ferme din Pleasant Valley.

Karen era convinsă că mama ei se răsucea în mormânt, încă și mai furioasă decât Julie.

Și Julie, după cum putea să vadă din privirile strecurate hoțește spre fata ei, era furioasă la culme, pentru sine și bunica ei la un loc.

•

Mașina părăsi șoseaua și se angajă hâțânându-se pe un drum de țară desfundat, care o ținea drept printre două lanuri de un verde de smarald.

— O să fie și mai rău decât atât? întrebă Julie. Am crezut că mașina o să moară încă de acum trei ore, când am ajuns pe derdeluș.

— Ce-i aia derdeluș? întrebă Molly din spate.

— Așa e numită panta lungă și abruptă pe care am ajuns lângă Gorman, veni explicația lui Karen pentru fiica ei mai mică.

Iar dacă lucrurile merg prost, ne va trebui o altă mașină să ne întoarcem la Los Angeles, își spuse ea.

— Și nu-ți face griji, nu va fi mai rău de atât, o asigură ea pe Julie. De fapt, aici suntem pe drumul lui Russell.

În ciuda hotărârii ei de a nu se lăsa impresionată de nimic în Pleasant Valley, Julie căscă larg ochii.

— Vrei să spui că tot ce e aici îi aparține lui Russell? întrebă ea, în timp ce încerca să cuprindă cu privirea imensitatea câmpului care le înconjura. Cât pământ are?

— Trei sute douăzeci de acri, îi răspunse Karen. Clădirile sunt chiar înaintea noastră.

După un sfert de milă, Julie putu să vadă un grajd mare, un siloz și alte câteva construcții mai mici. Apoi, separate de acareturile fermei printr-un gard mare, fortificat cu imenși nuci bătrâni, zări două case.

Cea mai mică, având doar un etaj, semăna cu o cutie dreptunghiulară căreia i se atașase o prispă.

Cealaltă era însă mult mai mare și avea un pronunțat aer victorian, cu o verandă mare, închisă, care acoperea întreaga fațadă. O fereastră foarte mare și câteva frontoane întrerupeau linia acoperișului abrupt, aflat deasupra primului etaj. La unul dintre capete se afla o cameră pe colț, ce părea să fie plasată într-un turn; ferestrele erau acoperite cu geamuri curbe care se potriveau zidurilor circulare.

Casa era albă și avea un chenar cu negru, cenușiu și o nuanță de roșu închis, care se asorta cu acoperișul.

— Aia e…? începu Julie, dar lăsă întrebarea în suspensie, neîndrăznind să-și lase speranțele să zboare atât de departe încât să încheie gândul.

— Aceea e casa lui Russell, îi spuse Karen cu un zâmbet care îi plutea la colțul gurii. Cea mai mică e a tatălui său; acolo a crescut Russell.

— Nu-i cinstit, strigă Molly de la locul ei. Parcă ne înțeleseserăm să-i spunem că aceea mai mică e a noastră!

— Russell a construit casa mare după ce s-a căsătorit, continuă Karen, fără să ia seama la protestele lui Molly. Se hotărâseră să aibă șase copii, dar…

— Ce s-a întâmplat? o întrerupse Julie cu ochii mijiți. A ajuns la concluzia că nu-i plăcea să fie înțepenită aici, la naiba în praznic?

— Nu, îi răspunse Karen, cu privirea ațintită înainte, micșorând viteza, neobișnuită cu remorca. A murit, exact așa cum i s-a întâmplat și tatălui tău.

În clipa în care spuse aceste cuvinte și auzi respirația agitată a lui Julie, Karen își regretă vorbele, dar era prea târziu. O prinse de mână.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu cred că era cazul s-o fi spus chiar așa.

Ochii lui Julie străluceau și Karen știa că gândul ei se îndreptase spre Richard.

— Dacă nu ai fi schimbat subiectul ori de câte ori am încercat să-ți vorbesc despre Russell, sau dacă ai fi făcut cel mai mic efort să-l

cunoști cât de cât, ai fi știut ce s-a întâmplat.

Julie rămase cu privirea fixată în podeaua mașinii, dintr-o dată rușinată de sine însăși. De ce o fi trebuit să spună toate aceste lucruri despre prima soție a lui Russell?

— Îmi… îmi pare rău, mami, murmură ea. Cred… nu știu, dar uneori am impresia că spun numai prostii.

— Tu spui prostii tot timpul, o anunță Molly de la locul ei, primind în dar o privire furioasă din partea surorii ei.

Și din nou Karen preferă să nu-i răspundă lui Molly.

— Nu trebuie decât să încerci, Julie, spuse ea. Te rog. Fă-o pentru mine.

Julie ezită, dar apoi dădu din cap.

— Am să încerc, șopti ea. Dar, mami, totul e așa de diferit aici. Nu cunosc pe nimeni și… ce mă fac dacă nu mă place nimeni?

În aceeași clipă ochii lui Karen se îndreptară spre retrovizor. O văzu pe Molly care se pregătea fericită să-și înțepe sora, profitând de această ocazie perfectă.

— Să n-aud o vorbă, Molly, spuse ea. Te avertizez.

În timp ce Molly se înfunda la loc în pernele banchetei, Karen se întoarse spre Julie.

— Toată lumea te va iubi, scumpa mea, îi spuse ea încet.

Își întinse mâna pentru a îndepărta o buclă din părul lung și negru al lui Julie, care îi căzuse pe față. Chiar și fără machiaj, ochii lui Julie erau mari, adumbriți de gene lungi și grele, iar trăsăturile ei, moștenite de la tatăl său, erau cu mult mai fine decât ale ei.

— Ești drăguță și, în cea mai mare parte a timpului, simpatică, îi spuse ea.

Julie își ridică ochii și, pentru prima oară de când părăsiseră Los Angeles-ul, un zâmbet i se strecură prin mâhnirea ei profundă.

— Dar când sunt rea sunt de-a dreptul scârboasă, nu-i așa? o întrebă ea.

Karen o trase lângă ea și o îmbrățișă grăbită.

— Tu ai spus-o, nu eu. Și acum hai, trebuie să-ți cunoști fratele vitreg. De fapt, adăugă ea, arătând spre casă, îl poți vedea chiar acolo.

Urmărind privirea mamei sale, îl văzu pe Russell Owen stând pe veranda mare care flanca întreaga casă. Lângă el se afla un băiat cam de vârsta ei. Avea părul de un blond închis și chiar de acolo, din mașină, ar fi putut face pariu că ochii îi erau albaștri.

Avea aerul că e conștient de frumusețea lui, ceea ce, de obicei, îi făcea pe băieți atât de înfumurați, încât nici nu o băgau în seamă. De asemenea, părea să fie mai înalt ca ea cu câțiva centimetri și mai mare decât ea poate cu un an.

Ei, și? Ce-i cu asta? Nu era în căutarea unui prieten și, chiar dacă ar fi fost, în niciun caz nu s-ar fi oprit la fratele ei vitreg de la țară!

Mașina se opri, tremurând din toate încheieturile. Molly deschise portiera cu un brânci și zbură pe scările verandei pentru a se arunca în brațele lui Kevin Owen, de care se agățase ca o lipitoare chiar din prima clipă a întâlnirii lor din timpul vacanței de primăvară. În același timp, un câine mare, a cărui rasă era greu de precizat, împinse ușa și sări cu labele pe Molly.

— Bună, Bailey, strigă Molly, dându-i drumul lui Kevin pentru a se agăța cu brațele de grumazul câinelui.

Dar, în timp ce mângâia câinele, ochii ei se îndreptară iar spre Kevin.

— Îmi arăți mânzul? îl întrebă ea. E sănătos? Cât de mare e?

Kevin o ridică în brațe și o ținu sus, apoi o lăsă în jos, până când ochii lor ajunseră la același nivel.

— Ce-ai zice ca mai întâi să o cunosc pe sora ta și să o salut pe mama ta? o întrebă el.

Molly chicoti fericită.

— Bine.

Kevin începu să o învârtă pe fetiță, în timp ce Bailey lătra din răsputeri, alergând după ei. Când Kevin îi dădu drumul, câinele se avântă fericit spre ea, săltându-se cu labele pe umerii ei și lingându-i fața.

Văzându-și sora jucându-se cu Kevin și cu câinele, Julie se întrebă dacă n-ar fi făcut mai bine să fi venit și ea aici în vacanța de primăvară.

Era ca și cum ar fi alcătuit cu toții deja o familie.

O familie căreia ea, însă, nu-i aparținea.

•

Zece minute mai târziu Kevin se lăsă tras de Molly spre grajdul în care doar cu zece săptămâni înainte fusese martora nașterii mânzului.

— Pot să-l încalec? se rugă ea de Kevin, în timp ce îl trăgea de mână, încercând să-l facă să meargă mai repede.

— Nu, încă nu-l poți călări, îi spuse Kevin răbdător. Dar poți să-l mângâi, să-l hrănești, să-l speli și să-l țesali.

— Adevărat? exclamă Molly cu ochii strălucindu-i de nerăbdare. Pot să-l țesal? O să mă-nveți cum să fac?

În timp ce dispăreau în grajd, Karen îl cuprinse pe Russell pe după mijloc.

— Îmi pare rău, dar cred că mânzul înseamnă acum pentru ea mai mult decât orice altceva în toată lumea asta. E singurul lucru despre care a discutat tot timpul drumului până aici.

— În cazul ăsta cred că îi va plăcea cadoul de nuntă, îi spuse Russell, în timp ce o trăgea aproape de el, inspirând adânc parfumul părului ei.

— Cadoul de nuntă? repetă Karen ca un ecou impersonal.

— Îhî, se auzi vocea lui Russell. Cred că trebuie să-i dăm mânzul lui Molly.

— Să i-l dăm? întrebă Karen cu ochii lărgiți. Dar…

— Orice copil care stă la fermă ar trebui să aibă un cal, interveni Russell, apăsându-și cu delicatețe degetele pe buzele ei și punând capăt obiecțiilor. Așa că am considerat că ar trebui să-i dăm mânzul lui Molly și iapa lui Julie…

Se întoarse spre Julie.

— Știi să călărești?

— Să călăresc? repetă Julie în șoaptă.

Când avusese ea posibilitatea să învețe să călărească? Și, în fond, cui îi păsa de călărie? La ea acasă, numai fetele snoabe, cu părinți bogați, călăreau.

Și totuși… un cal numai al ei?

În ciuda convingerii că Pleasant Valley avea să fie cea mai rea experiență din toată viața ei, simți fiorul unei emoții traversându-i întreaga ființă.

O emoție pe care era hotărâtă să nu și-o trădeze în fața mamei ei, și cu atât mai puțin în fața lui Russell Owen.

— Nu… Nu-mi prea plac caii, spuse ea.

— E nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești cu ei, îi răspunse Russell, care preferă să nu bage în seamă tonul ei îmbufnat. De ce nu te duci să ți-o arate Kevin? După aceea te vei hotărî dacă o vrei sau nu.

Julie ezită, prinsă între hotărârea ei de a urî tot ce era legat de oraș și de fermă și interesul ei crescând față de animalul pe care Russell tocmai i-l făcuse cadou. În cele din urmă, curiozitatea ei se dovedi mai tare.

— Cred… Cred că m-aș duce s-o văd, acceptă ea în cele din urmă.

O porni spre grajd cu pași rari, hotărâtă ca în felul acesta să nu-și trădeze interesul față de cal.

Cei doi se uitară după ea și schimbară o privire, convinși că descoperiseră o anumită nerăbdare în mersul ei, pe care Julie nu o putea ascunde.

— Cred că tocmai am descoperit o mică fisură în armura ei, făcu Russell, strângând-o și mai tare pe Karen.

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

— Nu știu ce să spun, începu ea, după care își dădu seama că nu aduseseră nimic pentru băiatul lui. Dar… în fine, mă tem că n-am adus nimic pentru Kevin…

Vocea i se pierdu încet când îl văzu pe Russell examinându-i cu privirea Chevrolet-ul care abia se mai ținea pe roți.

— N-aș fi chiar așa de sigur, spuse el. Are șaisprezece ani și și-a luat carnetul de șofer acum două săptămâni.

Lui Karen îi căzu fața în clipa în care înțelese.

— Mașina mea? exclamă ea. Vrei să-i dau mașina?

— De ce nu? întrebă Russell. Ce altceva am mai putea face cu ea? Avem deja două mașini noi și o camionetă, și nu cred că e cazul să-i dăm una din ele lui Kevin.

Sprâncenele lui Karen se arcuiră. „Și atunci să i-o dau pe a mea?” Apoi, în timp ce se gândea, își dădu seama ce voia el să spună.

— Arată, într-adevăr, jalnic, îi răspunse ea cu o voce care testa terenul. Motorul are tendința să fiarbă și frânele sunt terminate. Și consumă în draci.

— Ceea ce înseamnă că va trebui să o repare din cap până-n picioare, continuă Russell, trăgând concluzia logică. Ceea ce înseamnă că va fi mult mai atent cu ea decât dacă i-am fi dat pur și simplu o mașină nouă.

Karen se strânse și mai mult la pieptul lui, întrebându-se ce noroc o fi ajutat-o să-l întâlnească pe acest om inteligent și iubitor.

Totul va merge perfect.

Totul va reuși.

Se vor căsători și vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe. Ea, Russell, Kevin, Molly și, cine știe, poate chiar și Julie.

Dar la fermă mai exista o persoană.

Otto Owen, tatăl lui Russell, al cărui comportament nu fusese deloc amical în timpul vizitei lor din vacanța de primăvară.

Iar acum era de negăsit.

Mai privi o dată fața frumoasă și puternică a lui Russell, o versiune mai vârstnică și mai uzată a fiului său.

— Unde e Otto? întrebă ea cu o voce îngrijorată.

Russell avu o ezitare, dar, în cele din urmă, își înclină capul spre propria casă, cea mai mare.

— Acolo, spuse el.

Ceva din vocea bărbatului îi sună lui Karen ca un semnal de alarmă.

— Nu vrea să ne căsătorim, nu-i așa? îl întrebă ea.

— Nu el hotărăște, răspunse Russell, după o lungă ezitare. În vocea lui se adunase suficientă furie, ceea ce o avertiză pe Karen că între cei doi bărbați se întâmplase ceva grav. Russell continuă, nedându-i posibilitatea să intervină:

— Mă tem că în privința acestor lucruri s-a cramponat de vechile concepții.

Se înroși de jena care pusese stăpânire pe el.

— Nu numai că nu vrea să mă lase să iau în căsătorie ceea ce el numește „o fată de la oraș”, dar a mai hotărât că nu poți să locuiești la mine până în ziua nunții.

— Glumești, spuse Karen, căreia nu-i venea să creadă că ceea ce auzea era adevărat.

Apoi, când văzu expresia jenată de pe chipul lui Russell, rămase cu gura deschisă.

— Și ai de gând să faci ce spune el? îl întrebă ea.

Russell se foi stingherit.

— E vorba doar de câteva zile.

Apoi continuă, neținând cont de Karen, care încerca să-l întrerupă.

— Înțelege, scumpa mea, a trăit aici toată viața și e prea bătrân ca să mai poată pricepe ce se întâmplă azi în lume. N-am putea pur și simplu să tratăm toată povestea asta cu indiferență? Primăvara trecută ai stat la motel…

— Primăvara trecută nu ne hotărâserăm încă să ne căsătorim, îi aminti ea. Russell, e ridicol!

Russell încuviință cu o mișcare a capului, dar gestul mâinilor îi trăda neputința.

— Știu, oftă el. Dar cred că, dacă aș ceda în privința asta, ar avea cel puțin un comportament decent în ziua căsătoriei.

În ochi i se aprinse o lumină ghidușă.

— Sau chiar vrei să se ridice în toiul ceremoniei și să te facă stricată în văzul întregului oraș?

— N-ar face-o. Nu-i așa?

Russell ridică din umeri.

— S-ar putea. Oricum, e vorba doar de trei nopți și m-am gândit că poate tu și fetele veți simți nevoia unor clipe când să fiți numai voi, înainte de a vă muta cu totul și definitiv aici.

Mâna lui dreaptă descrise un arc de cerc în care erau cuprinse toate întinderile care îi înconjurau.

— Așa că am fost de acord să stați în casa lui până la căsătorie, timp în care el va folosi camera de oaspeți din casa mare. E bine?

Ce-i mai rămânea de spus? Că nu voia să locuiască în casa unui om care era fățiș împotriva ei? Că voia să fie cu Russell și că prea puțin o interesa ce gândea tatăl lui? Apoi își dădu seama că Russell avea dreptate.

Era vorba doar de câteva nopți, și era normal ca ideea de a avea trei oameni noi la fermă să-l fi indispus pe Otto la fel de tare cât o deranja pe Julie gândul mutării în Pleasant Valley. Trebuia să se gândească la cele câteva zile pur și simplu ca la o zonă tampon, o perioadă de tranziție pentru ei toți.

— Fie, se arătă ea de acord.

— Atunci hai să vă ducem valizele în casă, îi propuse Russell.

Începu să scoată bagajele înghesuite în remorca vechiului Chevrolet. Karen era pe punctul de a se apuca și ea de treabă, când simți un fior rece și straniu în spate.

Acel gen de răceală pe care o simți în clipa când te știi privit de cineva. Ea era sigură că știa care era sursa care îi provocase fiorul. Se întoarse pentru a privi spre colina pe vârful căreia fusese înălțată casa a cărei stăpână urma să devină în câteva zile.

La fereastră întrezări o siluetă.

Otto Owen, care o urmărea cu privirea.

O urmărea fără să iasă în prag și să o întâmpine.

Dar dacă, la urma urmelor, Julie avusese dreptate?

Dacă revenirea în Pleasant Valley nu era chiar cel mai bun lucru pe care îl făcuse în viața ei?

Dacă se va dovedi cel mai rău?

Gândul o făcu să se cutremure, dar și-l alungă imediat din minte. Ziua era superbă, ea era îndrăgostită, Pleasant Valley era frumoasă și

nu va permite nimănui să-i distrugă fericirea.

Și în primul rând lui Otto Owen.

Când privi iar spre fereastră, bătrânul dispăruse.

• Capitolul 2

Molly Spellman se trezi la primul cântat al cocoșilor, aruncă pătura de bumbac și țâșni din patul pe care îl împărțea pentru ultima oară cu Julie. În timp ce Julie trăgea pătura la loc, înfășurându-se în ea și răsucindu-se pentru a-și îngropa fața în pernă, încercând astfel să-și ferească ochii de soarele strălucitor, Molly se năpusti la fereastră, privind încântată câmpurile întinse în mijlocul cărora se afla casa. Fiecare nouă zi petrecută la fermă îi aducea o altă surpriză, iar cea de azi urma să fie cea mai mare. Mama ei și tatăl lui Kevin se vor căsători.

Lui Molly i se părea că se gândise la acest eveniment dintotdeauna, dar nu stabilise încă exact ce anume simțea față de el. În primul rând era convinsă că va fi ceva extraordinar, de vreme ce, după căsătoria mamei ei cu Russell, Kevin va deveni aproape un frate adevărat, iar un frate mai mare fusese exact ce-și dorise ea mai mult și mai mult, mai mult chiar decât un cal.

Așa că acum va avea atât mânzul, căruia ea îi spusese Flicka, după numele celui din cartea ei preferată, cât și un frate!

Cât despre Russell, îi plăcea cu adevărat de el, deși încă nu știa cum să-i spună. Nu-i putea spune „tati”, de vreme ce nu era tatăl ei adevărat. Să-i fi spus „unchiul Russel” i se părea o prostie. În fond, de ce ar fi fost căsătorită maică-sa cu unchiul ei? Până acum nu-i spusese în niciun fel. Dar va trebui să decidă cât de curând.

Singurul care făcea ca lucrurile să nu meargă perfect era bunicul lui Kevin. Ori de câte ori se uita la Molly, la sora sau la mama ei, nemulțumirea i se citea pe chip.

Și niciodată nu le adresa vreun cuvânt decât dacă era absolut obligat să o facă.

Ieri îl întrebase pe Kevin de ce bunicul lui era tot timpul așa de furios, dar Kevin îi răspunsese să nu-și facă probleme, pentru că în curând bătrânul se va obișnui cu ele și totul va fi în ordine.

Dar ce se întâmpla dacă bătrânul nu se obișnuia?

Și, la urma urmei, cu ce trebuia să se obișnuiască? Doar nu făceau nimic rău acolo!

În fața ochilor ei se ivi pe neașteptate fața mânioasă a lui Otto Owen, cu ochii arzând din fundul pungilor bătucite, tăiate de riduri adânci. În imaginația ei, o fixa cu o privire care o sfredelea, făcându-i inima să bată înnebunită de spaimă. În timp ce se chinuia să-și alunge terifianta viziune din minte, bătrânul însuși se ivi în curte.

Molly simți fiorul de gheață chiar în clipa când ochii lui se îndreptau spre ea și o zbughi de la geam. Începu să se îmbrace, pescuindu-și pantalonii dintr-un maldăr de haine trântite pe scaunul din colț, apoi răscoli prin valiză după un tricou curat. Se opri în bucătărie să ia un pahar cu suc de portocale din sticla aflată în frigider și trase cu ochiul precaută, încercând să vadă dacă Otto Owen era în curte. Dacă se dusese la grajd, nu mai voia, sub nicio formă, să meargă și ea acolo.

Dar ce se va întâmpla cu Flicka?

Își mută privirea de la grajd, cercetând imașul de lângă el, dar nici Flicka, nici ceilalți cai nu erau de văzut, ceea ce însemna că băiatul nu se trezise încă.

Să se ducă singură la grajd? Kevin îi arătase ce trebuia să facă încă din prima zi a venirii lor la fermă, iar ieri dusese totul la capăt fără să fi uitat ceva. Poate că, atunci când va coborî Kevin, ea va fi reușit să termine toată treaba.

Dar dacă bunicul lui Kevin era acolo?

Se mai gândi o dată, apoi se hotărî. Caii trebuiau hrăniți, adăpați, scoși pe imaș și, chiar dacă bunicul lui Kevin era în grajd, nu-i va face niciun rău. Era doar un bătrân ţâfnos, căruia nu-i va acorda nicio atenție.

Luă câteva bucățele de zahăr din castronul de pe masa din bucătărie, își puse o canadiană pentru că dimineţile erau răcoroase, după care ieși hotărâtă pe ușa din spatele casei și traversă curtea în drum spre grajd.

Când ajunse însă acolo, tot curajul pe care și-l făcuse în bucătărie îi dispăru ca prin farmec.

Și dacă era înăuntru?

Dacă ţipa la ea?

Ascultă la ușă, dar nu auzi decât nechezatul în surdină al cailor. În cele din urmă, își făcu pentru a doua oară curaj și deschise ușa mare a grajdului, rămânând în mijlocul ei, de unde își mișcă ochii, încercând să vadă ce se întâmpla în întunericul dinăuntru.

— D-domnule Owen? strigă ea, dar vocea i se frânse brusc. Sunteți

aici?

Nu auzi nimic, cu excepția ecoului propriului ei glas.

Când încercă să pătrundă în interiorul întunecat, curajul pe care îl simțise în lumina puternică a soarelui o părăsi. Mai fusese în grajd și în dimineața dinainte, și în cealaltă dimineață, și nu i se păruse nimic înspăimântător. Dar ieri fusese cu ea Kevin, iar alaltăieri Julie.

Acum era singură. Și grajdul i se părea cu mult mai mare decât înainte.

— B-bună, Greta, făcu Molly spre mama lui Flicka, care o privea liniștită peste ușa boxei ei.

Deși vorbise mai curând ca să-și audă vocea decât ca să salute calul, marea iapă murgă necheză în semn de răspuns, încurajată de „salut”, Molly intră în grajd, pășind atentă prin întuneric spre boxa împărțită de Flicka și Greta.

Băgă mâna în buzunar și scoase două bucăți de zahăr, una pentru mânz, cealaltă pentru iapă. În timp ce caii morfoleau cubulețele de zahăr, Molly traversă grajdul și deschise ușa de la celălalt capăt. Caii o urmară pe imaș, împingându-și boturile spre buzunarele ei în căutare de zahăr. Molly îi împinse chicotind, apoi se duse la jgheab și deschise robinetul, lăsând ca apa să-l umple, exact așa cum îi arătase Kevin. În timp ce apa curgea, puse lucernă proaspătă în troacă, apoi se întoarse la grajd de unde luă o cutie care conținuse cafea, plină cu ovăz, pe care îl adăugă la nutreț.

Tocmai vărsa ovăzul din cutie lângă boxa unde erau harnașamentele, când auzi sunetul pentru prima dată.

Un fel de bâzâit stins, venind de undeva din grajd.

Molly privi în sus, prin bezna podului cu fân, dar nu zări nimic.

Se încruntă, întrebându-se dacă era cazul să se ducă după Kevin sau după tatăl lui, dar, când se uită iar, fără să vadă nimic, își spuse că nu era cazul să acorde atenție acestui zgomot ciudat.

Deșertă ovăzul în nutreț, apoi scoase și ceilalți doi cai pe imaș.

Se întoarse în grajd și începu să curețe boxa lui Flicka și a Gretei. Mătură toate paiele putrezite și le puse în roaba pe care o duse afară, la grămada de gunoi de lângă grădina de zarzavaturi, acolo unde Kevin îi promisese că își va avea propriile rânduri de dovlecei și roșii.

— Cresc foarte repede, îi spusese el alaltăieri. La alte plante nu vezi mai nimic. Dar dovleceii îi poți vedea practic cum cresc.

Poate că în dimineața aceasta, înainte să înceapă pregătirile de nuntă, o va ajuta să semene semințele.

După ce goli roaba, se întoarse spre grajd, oprindu-se să-și scoată canadiana, acum că soarele strălucea cu toată puterea. Ziua promitea să fie fierbinte. După ce își lăsă canadiana pe jos, lângă ușa grajdului, Molly intră, hotărâtă să termine curățenia în boxa lui Flicka.

Bâzâitul din grajd i se păruse mai puternic la început, dar, pe când mătura și ultimele paie, zgomotul începu să se topească în subconștientul ei. Își văzu înainte de treabă, concentrându-se ca să nu uite nimic din ce o învățase Kevin. Doar când se convinse că grajdul arăta așa cum l-ar fi lăsat și Kevin se îndreptă spre pod, pentru a lua fân proaspăt.

Acum bâzâitul se auzea mult mai bine. Când privi în sus, Molly reuși să-i vadă și sursa.

Sus, chiar sub acoperișul care se înălța deasupra podului cu fân, se învârteau în cerc mai multe albine, vizibile doar când tăiau în zborul lor razele de soare ce se strecurau prin crăpăturile din tavan.

Fascinată, cu ochii atrași de insectele înțepătoare, Molly începu să urce scara spre pod. Nu ajunsese încă în capăt, când auzi o voce care venea de jos.

Vocea lui Otto Owen.

— Oprește-te chiar acolo, spuse el.

Deși nu vorbise tare, era ceva în vocea lui care o făcu să se oprească înghețată. Rămase încremenită pe scară, apoi, privind încet în sus, înțelese.

Inima începu să-i bată cu putere.

La nici doi metri de ea, adunată în jurul unuia din stâlpii care sprijineau tavanul, roia bâzâind o masă imensă.

Un roi de albine.

Îngrozită, Molly fu cât pe ce să scape scara din mâini.

Roiul era doar la vreo șaptezeci de centimetri lateral de ea, negru din cauza miilor de insecte care se îmbulzeau una peste alta, în timp ce alte câteva sute planau prin aer, în jurul acestei mase ondulatorii.

— E-n regulă, Molly, îl auzi ea pe Otto spunându-i cu o voce scăzută, dar limpede. Începi să cobori, cât poți de încet. Să nu te miști repede și să nu le bruschezi, și nu-ți vor face nimic.

Preț de o clipă lungă cât veacul, cu privirea atrasă hipnotic de masa colcăitoare de insecte, Molly nu se mișcă din loc. Dar, după ce Otto îi vorbi iar, cu o voce mult mai aspră, vraja se rupse și ea începu să lunece încet pe scară.

Jos o aștepta Otto Owen. O prinse de umeri cu mâinile lui

bătătorite și o duse afară, dar nu o lăsă jos decât când traversaseră jumătate din curte.

— De ce te-ai urcat acolo? o întrebă el, în timp ce o fixa cu ochii lui înfricoșători și duși în fundul capului. N-ai auzit albinele? Nu le-ai văzut?

Îngrozită, Molly începu să plângă.

— V-voiam doar să văd ce fac, hohoti ea. Nu m-au înțepat.

Otto se încruntă atât de tare, încât ea se temu că o va lovi.

Apoi furia întipărită pe fața lui dispăru și se aplecă până când ochii li se întâlniră.

— Ascultă-mă, domnișoară, spuse el cu o voce care, deși încă severă, nu mai avea nimic amenințător în ea. Dacă mai vezi vreodată un roi de albine, să te ții cât mai departe de ele, e clar?

Bărbia lui Molly tremură, în timp ce fata se străduia să se oprească din plâns.

— D-dar nu veneau după mine.

— Nu, nu veneau, se arătă de acord Otto Owen. Dar, dacă le-ai fi deranjat, s-ar fi putut s-o facă.

Ochii lui Molly se lărgiră.

— Te-ar fi putut ucide, Molly, continuă bătrânul. Să nu care cumva să te mai apropii vreodată de ele. Doar dacă știi exact ce ai de făcut.

După aceste cuvinte, Molly se întoarse și privi grajdul. Câteva albine roiau prin aer, iar altele stăteau agățate de tavan. De acolo, din curte, păreau total inofensive. Apoi zgomotul ușii trântite îi distrase atenția și se întoarse pentru a-și vedea mama venind către ea.

— Molly! strigă Karen. Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Molly arătă spre grajd.

— Albinele! strigă ea, în timp ce spaima de mai înainte dispărea în prezența mamei ei.

Începu să alerge spre Karen, povestindu-i ce i se întâmplase și arătându-i spre grajd.

— Sunt acolo, sus, mami! Un roi întreg!

Karen privi spre partea de sus a grajdului.

Despre ce tot vorbea Molly? Acolo nu erau decât câteva albine care intrau și ieșeau, dar…

Apoi se dezlănțui totul.

Dintr-o dată întregul grajd păru să irumpă la viață, în timp ce mii

de albine ieșeau într-o fierbere tumultoasă prin găurile și spărturile din pereți și tavan. În câteva secunde aerul se înnegri de ele, în timp ce bâzâitul lor asurzitor părea să cutremure întreg pământul. Apoi porniră într-un vârtej spre ea. Karen o înșfăcă pe Molly de mână și porni în goană către casă, mai mult târându-și fiica după ea.

•

— Ce fac, mami? o întrebă Julie, sugrumată de nodul greu al spaimei care îi sfredelea stomacul, în timp ce privea masa de albine care roiau în jurul ferestrei. Încearcă să intre?

Strângându-și ambele fete cu brațele, Karen privea pe fereastră la insectele care se învălmășeau într-o înghesuială de nedescris. De îndată ce o văzuse pe Molly în siguranța casei lui Otto, Karen îi telefonase lui Russell. Îi răspunsese Kevin, care îi spusese să nu își facă probleme, pentru că el și bunicul său puteau să se descurce cu albinele.

— Nu cred, răspunse în cele din urmă Karen, mai mult din nevoia de a-și liniști fetele decât din convingerea că insectele ar mai fi rămas afară. Noi o să stăm aici și Russell cu Otto or să se ocupe de ele.

Roiul își găsise sălașul la bifurcația celor două uriașe ramuri principale ale nucului enorm ale cărui crengi se întindeau spre casă. Masa de insecte creștea încontinuu și atât Karen, cât și Julie o priveau îngrozite.

— Doamne! exclamă Julie, fără să-și fi dat seama că vorbea tare. Cât o să mai crească?

Molly, încurajată de protecția pe care i-o asigura geamul care le despărțea de albine, privea fascinată roiul.

— În grajd era cu mult mai mare, spuse ea. Vedeți? Încă mai ies de acolo!

Urmărind privirea fetiței sale, Karen o strânse cu dragoste. Slavă Domnului că Otto putuse să o scoată din calea răului! își spuse ea, reușind să-și stăpânească fiorul. Și Kevin care-i spusese „Nu-i mare scofală”. Nu-i mare scofală, repetă ea în gând. Când afară erau milioane de albine, puteai spune că nu era cine știe ce?

— Ce-or să facă? întrebă Julie, care sesiză imediat îndoielile mamei ei.

— Nu știu, răspunse Karen, ai cărei nervi încordați începeau să cedeze. Poate că vor să le împroaște cu insecticid.

Molly o prinse pe mama ei cu o mână, iar cu cealaltă arătă spre grajd.

— Hei! Ia uită-te acolo, mami!

Urmărindu-i privirea, Karen dădu cu ochii de cei doi care ieșeau din grajd. Otto și Kevin Owen, având capetele acoperite cu plase, fără altceva care să-i protejeze de albine, traversau în viteză curtea. Kevin ducea cu sine o scară telescopică din aluminiu, în timp ce Otto căra o cutie mare de carton. În timp ce Kevin fixa scara, Otto puse cutia jos, o deschise și scoase din ea ceea ce lui Karen i se păru a fi o perie subțire, lungă cam de treizeci de centimetri, cu un mâner la un capăt și cu un dispozitiv cu o înfățișare ciudată, un fel de cutie metalică, terminată cu o pâlnie răsturnată în vârf, și foaie de piele în laterale. După ce fixă scara, Kevin îngenunche și prinse cutia. Scoase un băț de chibrit din buzunarul jeans-ilor și îl scăpără de prima treaptă a scării, după care îl aruncă în cutia de metal. Suflă înăuntru și apoi, mulțumit de felul în care ardea, închise capacul.

Kevin se urcă până aproape de vârful scării, urmărit de privirile lui Karen și ale celor două fete. Acum capul și umerii îi erau aproape la același nivel cu albinele care se strânseseră în jurul unei ramuri aflată la o distanță de șaizeci de centimetri de băiat. Otto îi întinse peria, apoi ridică și cutia. Urcându-se pe a treia treaptă a scării, Otto ținu cutia în așa fel încât aceasta să fie chiar sub roi.

Kevin acționă foalele atașate canistrei și fumul începu să iasă din pâlnie, învăluind albinele care fugiră imediat de emanațiile toxice, până când din grosul roiului mai rămase o treime. Apoi, cu o mișcare calmă, Kevin mătură restul albinelor, făcându-le să intre în cutie.

În prima clipă, albinele părură că vor ieși la fel de repede pe cât le băgase Kevin acolo, apoi însă totul se schimbă. Zborul albinelor își schimbă direcția și hoarda se îndreptă spre cutie.

Cu aceleași mișcări atente, Otto coborî de pe scară și puse cutia pe pământ.

Imediat după el coborî și Kevin. În timp ce albinele continuau să bâzâie în jurul lui, strânse scara și o duse înapoi la grajd. Otto îl însoțea cu afumătoarea și peria.

Atunci când terminară treaba, depozitând echipamentul la locul lui, aproape toate albinele intraseră deja în cutia de carton. Când ieșiră din grajd, Otto avea o acoperitoare pentru ea. Bătrânul puse capacul pe cutie, o ridică și o duse la camioneta parcată lângă grajd. Între timp, Kevin intră în casă.

— N-ai pățit nimic? îl întrebă Karen, nevenindu-i să creadă ce făcuse. Nu te-au înțepat?

— De ce să mă înțepe? se miră băiatul. Nu le-am făcut niciun rău.

Karen se lăsă pe unul din scaunele de bucătărie cu spetează dreaptă, epuizată după spectacolul a cărui martoră fusese.

— De unde au venit? întrebă ea cu o voce seacă. Au fost în grajd tot timpul?

Își aminti cum cele două fete intraseră și ieșiseră din grajd toată ziua, atât ieri, cât și alaltăieri. Fusese roiul tot timpul acolo, ascuns în pod, un pericol nebănuit pentru ele?

Kevin clătină din cap în semn de răspuns.

— Probabil că au venit chiar în dimineața asta, spuse el. Azi-noapte a fost prea rece pentru ele. Cum coboară sub cincisprezece grade, albinele nu mai pot zbura.

— Dar de unde au venit? insistă Karen.

Kevin dădu din umeri.

— Probabil că de la unul din stupi.

— Stupi? răsună vocea lui Karen ca un ecou. Nu-mi amintesc să fi văzut așa ceva.

— Sunt aici, spuse Kevin. Toate fermele au stupi. Trebuie să avem albine pentru polenizare. Dar, când stupul se aglomerează prea tare, apare o nouă regină. Atunci cea veche pleacă, cu un sfert din albine. Așa se formează o nouă colonie. O să le ducem înapoi în prisacă și o să le facem un stup nou.

— Unde sunt? întrebă Molly, curiozitatea destrămându-i și ultimele văluri ale spaimei. Cum se face că nu mi le-ai arătat?

— Pentru că sunt de cealaltă parte a câmpului, de la casă cât poți vedea cu ochii, îi spuse Kevin. Și le-am pus tocmai acolo pentru că pușteoaicele ca tine trebuie să stea cât mai departe de ele.

— Eu nu sunt pușteoaică, i-o tăie Molly. Am aproape zece ani.

— Peste vreo zece luni, o înțepă Julie.

— Dar vreau să văd albinele, insistă Molly, aruncând o privire furioasă surorii ei.

— Ajunge, Molly, îi spuse Karen. Kevin și domnul Owen pot avea și singuri grijă de albine, iar tu o să stai aici cu mine.

Afară, Otto pusese cutia în spatele camionetei și acum îi făcea semne lui Kevin.

— Vrei să vii? o întrebă Kevin pe Julie, cu fața îmbujorată, în timp ce ochii lui îi evitau pe ai ei cu atâta sfială, încât Karen, care urmărea scena de la masă, trebui să-și ascundă un zâmbet.

Julie rămase cu privirea fixată pe Kevin.

— Sper că glumești, îi răspunse ea. Vrei să mă urc în mașină când în spate sunt milioane de albine?

Obrajii lui Kevin se aprinseră.

— Nu e niciun pericol. Capacul e bine fixat.

— Și nu va fi niciun pericol nici când o să le puneți în stup? întrebă Karen. Va trebui să deschideți cutia, nu-i așa?

Kevin încuviință cu un gest din cap.

— Dar Julie nu va fi în apropiere. Poate sta în mașină cu geamurile ridicate, dacă vrea, spuse el cu ochii înfipți într-ai lui Karen, implorând-o mutește.

— De ce nu vrei să mergi, Julie? spuse Karen, cedând privirii de cățeluș a lui Kevin. Sunt convinsă că Otto și Kevin știu exact ce au de făcut.

— Mamă, gemu Julie. Ce naiba! De ce aș vrea să…

De data aceasta, Karen nu o mai lăsă să termine.

— Cred că ar trebui să te duci, spuse ea. Dacă n-aș avea atâtea de făcut, aș merge și eu. Pare foarte interesant.

Înainte ca Julie să apuce să mai spună ceva, Karen se întoarse către Kevin.

— Du-te și spune-i bunicului tău să mai aștepte un minut, te rog. Vine și Julie imediat.

Kevin, care înțelese că urma să se întâmple ceva între Julie și mama ei, avu o clipă de ezitare.

— Dacă nu vrea să meargă… începu el, dar Karen îl întrerupse imediat.

— Vine și ea îndată, insistă ea. Tu roagă-l pe Otto să mai aștepte.

După ce ieși Kevin, Karen se întoarse spre fata care o privea furioasă.

— Mamă, nu vreau să mă duc, începu Julie. Ce-i cu stupii ăștia? Cui îi pasă de ei? Nu înțeleg de ce…

Karen își întinse mâinile, de parcă ar fi vrut să stăvilească torentul vorbelor.

— Vrei să mă asculți, te rog? Singurul lucru pe care-l doresc e să mergi cu ei. Chiar nu înțelegi ce importanță are pentru Kevin să mergi cu el? Te rog, Julie. Poți să rămâi în mașină și să privești totul de acolo. Înțelege că vom sta la această fermă și trebuie să facem în așa fel încât să trăim în pace cu toții. Chiar și cu Otto Owen. Și aș putea să-ți amintesc că el a scos-o pe Molly din grajd și l-a ajutat pe Kevin să ia albinele din copac, în timp ce noi ne ascundeam în casă.

Nu-i de mirare că gândește cum gândește despre noi, ne-am comportat exact ca niște fricoase. Nu e nevoie decât să te duci cu ei și să-i mulțumești lui Otto că a avut grijă de albine. E clar?

Julie inspiră adânc, pregătită să continue cearta, dar văzu expresia de pe chipul mamei ei, cea pe care o avea întotdeauna atunci când nu mai admitea nicio altă discuție.

— Bine, suspină ea. Mă duc. Dar nu cobor din mașină. Urăsc albinele!

— Chiar așa? întrebă Karen cu sprâncenele arcuite, având în ochi o licărire malițioasă. Și ele, care vorbesc întotdeauna așa de frumos despre tine!

Julie își privi exasperată mama, apoi se întoarse și traversă bucătăria. Poate că n-ar fi fost rău deloc să vadă stupii ăia, își spuse ea.

De fapt, chiar dacă nu era prea sigură de acest lucru, începuse să fie puțin curioasă de felul în care cei doi vor reuși să bage albinele din cutie în stup.

— Și eu? auzi ea vocea plângăreață a lui Molly, în timp ce deschidea ușa. De ce nu pot să mă duc și eu?

Julie se depărtă grăbită de casă, înainte ca mama ei să fie de acord cu această idee.

— Pentru că mai trebuie să rămână cineva și aici, să mă ajute să mă pregătesc, răspunse Karen, ridicând-o pe Molly în brațe pentru a o împiedica să fugă după sora ei. Cred că nu vrei ca bătrâna ta mamă să arate ca o sperietoare în ziua nunții, nu-i așa?

— Dar vreau să văd albinele! protestă Molly.

Karen o ținu pe Molly în așa fel încât vârful nasului fetiței îl atingea pe al ei.

— Ascultă aici. Tu rămâi acasă și mă ajuți să mă îmbrac, iar mâine ne furișăm amândouă, fără să ne știe nimeni, și mergem să ne uităm la stupi. Dar trebuie să-mi promiți că nu vei supăra albinele. Bine?

Molly, a cărei supărare începuse să treacă, dădu din cap fără prea mult entuziasm și Karen o lăsă jos. Afară, Julie se urcă în cabina mașinii lângă Otto și, deși bătrânul nu-i adresă niciun semn de salut, Karen zâmbi mulțumită. Era sigură că observase un licăr de interes în ochii lui Julie și bănuia că la întoarcere fata va fi stors de la Otto tot ce știa despre albine.

Iar sufletul lui Otto se va fi muiat cel puțin pentru una dintre fiicele ei.

•

După o oră, când mașina se întoarse și Julie intră în casă, Karen își dădu seama că se înșelase.

— Julie, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

Julie, care o și pornise spre camera pe care o împărțea cu Molly, se opri să-și privească mama.

— Domnul Owen, îi răspunse ea. Îl urăsc! Îl urăsc! De-adevăratelea! N-a vrut să-mi vorbească nici măcar când i-am pus o întrebare simplă. Tot ce mi-a spus a fost să nu-l încurc. Și n-am decât să mă uit. Ca și cum m-ar fi interesat idioatele lui de albine!

Alergă în micul dormitor cu ochii plini de lacrimi și se aruncă pe pat, îngropându-și fața în pernă.

Întreaga ființă a lui Karen gemu. De ce trebuiau să se întâmple toate astea chiar în ziua nunții ei? Dar și mai rea i se părea perspectiva. Chiar nu le va accepta Otto niciodată acolo?

Poate că ar fi trebuit să discute problema cu Russell.

Sau poate, chiar, să amâne nunta…

Nu! Era exact ce-și dorea Otto. Dar el voia nu numai o amânare pur și simplu a căsătoriei, ci anularea ei completă, iar ea să-și ia fetele și să plece înapoi la Los Angeles.

În fine, să-l ia dracu'!

Se hotărî ca în ziua aceea să nu-i mai acorde nicio atenție morocănosului bătrân și își asumă dificila sarcină de a-și împăca fata.

Dar, chiar și după ce se opri din plâns, ochii lui Julie rămaseră arși de un foc viu.

— Hai să mergem acasă, spuse ea. N-avem ce căuta aici. Trebuie să mergem acasă.

Fără să-i fi spus nimic despre gândul trecător de amânare a nunții, Karen se rugă în gând ca Julie să se înșele.

• Capitolul 3

După-amiaza era fierbinte și Karen începu să se întrebe dacă alesese rochia cea mai potrivită pentru nuntă. Era o rochie bună, o cumpărase cu ani în urmă, înainte ca Richard să fi murit, și verdele ei pal avea o nuanță care, credea ea, se asorta bine cu tenul ei, creând un contrast frumos cu părul negru. Nu avea nicio importanță dacă era puțin demodată, nu avea bani pentru altceva și refuzase să-l lase pe Russell să-i cumpere una nouă. „Soțiile de fermieri nu aruncă

banii pe o rochie pe care n-o vor purta decât o dată", îi spusese ea lui Russell, care îi sugerase să-și cumpere o rochie nouă înainte de a pleca din Los Angeles ca să se mute în Pleasant Valley. Crezuse în cuvintele ei, dar acum, când privea cu un ochi critic rochia grijuliu modificată și călcată ce atârna de ușa dulapului, se simțea cuprinsă de dubii.

Temperatura trecuse de treizeci de grade și rochia grea din mătase avea mâneci lungi. Cuprinsă de o stare de nervozitate, se imagină traversând curtea mare și apoi urcând colina din fața casei lui Russell, cu pete întunecate care i se lățeau la subsuori. Simplul gând o făcu să transpire. Dar ce altceva ar fi putut să poarte? Era pe punctul de a începe inventarierea hainelor pe care le adusese cu ea, când claxonul unei mașini o făcu să tresară. Se uită pe fereastră și văzu un Jeep Cherokee intrând în curte.

În timp ce mașina oprea, Karen privi spre chipul omului de la volan. Deși figura i se părea cunoscută, nu știa de unde să-l ia.

Și ce îl adusese aici așa de devreme? Oaspeții ar fi trebuit să sosească abia peste o jumătate de oră. Din ce în ce mai nervoasă, Karen renunță la ideea de a mai căuta o altă rochie și se grăbi să-și îndeplinească obligațiile de gazdă. Dar, chiar înainte să fi ajuns la ușa din față, auzi glasul bătrânului.

Ca de obicei, părea furios.

Karen ieși pe verandă chiar în clipa când bărbatul, corpolent și ceva mai în vârstă decât ea, cobora din mașină. Ochii îi erau ascunși de ochelarii de soare. Purta jeans și o cămașă în carouri. După ce coborî din Jeep în fierbințeala de afară, se aplecă iar spre mașină, de unde luă o pălărie de cowboy, pătată și uzată, care să-i apere capul chel de soarele torid. Apoi, cu un zâmbet amuzat care-i juca pe la colțurile gurii, se sprijini de capotă, în vreme ce arțăgosul Otto venea spre el.

— Ce naiba cauți aici? îl întrebă bătrânul, în timp ce traversa curtea.

Oprindu-se destul de departe pentru ca străinul să nu-i poată întinde mâna, fermierul își întinse amenințător brațul spre pieptul lui. Zâmbetul celuilalt se lărgi în fața ostilității lui Otto, până când deveni un adevărat surâs. Lui Karen expresia cordială de pe chipul lui i se părea forțată.

— Nunta, Otto, răspunse el. Doar știi că Russell însuși m-a invitat. Am venit mai devreme să văd dacă pot fi de folos cu ceva.

— De la tine n-am nevoie de nimic, mârâi Otto.

Pe chipul celuilalt se ivi o resemnare aparentă, ca și cum tot timpul până atunci nu ar fi auzit decât așa ceva. În cele din urmă ridică trist din umeri.

— Zău că nu te-nțeleg, Otto, spuse el. De ce nu vrei ca locul ăsta să merite toți banii?

— Banii? repetă Otto, în timp ce roșeața care îi cuprinsese obrajii creștea o dată cu tonul. Nu știi ce dracu' spui, Henderson!

Și dintr-o dată, Karen își dădu seama cine era omul și de ce i se părea așa de cunoscut. Deși mai îmbătrânise și se îngrășase, și-l aminti cât se poate de limpede pe Carl Henderson din copilărie. Era cu vreo patru sau cinci ani mai mare ca ea și o ajuta pe ea și pe prietenele ei să prindă fluturi pe câmp. De fapt, nu se dusese el la Cal Poly să studieze entomologia? În cele două sau trei rânduri când se gândise la el peste ani, fusese convinsă că ajunsese undeva la un muzeu. Se părea, însă, că rămăsese acolo unde crescuse.

— Ferma asta și-a meritat banii destul de multă vreme, îl auzi ea pe Otto împroșcând cuvintele, în timp ce își îndrepta iar atenția spre scena din curte. Întâi pentru tatăl meu, apoi pentru mine. Și, dacă n-ar fi fost niște ticăloși ca voi, ar fi putut să facă același lucru și pentru fiul și nepotul meu!

— Hei, Otto, las-o mai moale! făcu Henderson, fixându-și ochii îngustați asupra bătrânului furios. Știi foarte bine că recolta începuse să scadă îngrijorător. Și nu ne-am gândit că îngrășământul va duce la sterilitatea albinelor. Ce dracu' mai vrei de la noi? Am suportat mai multe pagube decât am scos recoltă, și încă mai plătim. Pe lângă asta, dacă tu și neprețuitul tău tată ne-ați fi dat pământul în arendă, nu ați mai fi avut nevoie în primul rând de îngrășământul ăla! Dacă v-am fi lăsat de capul vostru, în cinci ani ajungeați la faliment.

— Pe dracu'! strigă Otto. Mă lipsesc de ajutorul tău! O grămadă de îngrășăminte care poluează locul! Nu-i de mirare că a trebuit să aduci corciturile astea de albine! Cele obișnuite n-ar fi rezistat poluării! De ce dracu' îți tot vâri nasul?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Otto, spuse Henderson. Câmpurile tot trebuie fertilizate și recoltele polenizate. Nu încerc decât să vă ușurez situația! Muncim pe pământul tău, îți aducem albine și, dacă vrei să știi adevărul, atunci află că-ți fac un favor îngrijindu-mă de stupi. Dacă era după mine…

Otto nu-l lăsă să termine. Își flutură degetele prin fața lui

Henderson, în timp ce vocea lui certăreață se auzi din nou.

— Dacă te las pe tine și pe ticăloșii pentru care lucrezi să vă mai îngrijiți de noi, în cinci ani o să fim otrăviți cu toții! Uni-Creștere, pe dracu'! Uni-Moarte, așa ar trebui să-ți numești produsul!

— Nu-mi vine să cred.

Karen își dădu seama că își ținea respirația în așteptarea loviturii pe care Otto avea să i-o tragă lui Henderson.

— Otto, strigă ea, ieșind grăbită din verandă și îndreptându-se spre cei doi bărbați. Ce s-a întâmplat? Ce nu-i în regulă?

Intervenția ei îi distrase atenția lui Otto de la Carl Henderson. Bătrânul își întoarse capul și o privi, apoi se răsuci pe călcâie și o porni spre casa fiului său, trântind ușa în urma lui.

— Mă tem că e din cauza mea, spuse Carl Henderson, făcând un pas în direcția lui Karen. Eu…

Se opri brusc, în timp ce în ochi i se citea că își adusese aminte. Un zâmbet larg îi inundă fața.

— Doamne! Karen Gilman. Chiar și după atâția ani tot te recunosc. Ai rămas la fel de frumoasă ca atunci când erai o puștoaică.

Zâmbetul i se adumbri puțin.

— Probabil că nici nu mai știi cine sunt, nu-i așa? o întrebă el. Plecasem deja la facultate când tu ai intrat la liceu. Sunt…

— Carl Henderson, îi încheie Karen propoziția, apropiindu-se de el și întinzându-i mâna. Cum să nu-mi amintesc? Ne ajutai să prindem fluturi. Dar n-am mai folosit numele de Gilman de când m-am măritat prima dată.

— Îmi pare rău că am provocat o asemenea tulburare, spuse Henderson, în timp ce-l saluta cu o mișcare a mâinii pe Russell care se ivise din casă, cu poalele cămășii albe de ceremonie, pe jumătate închisă la nasturi, fluturându-i afară din pantaloni. Mi-am zis că ar fi bine să apar ceva mai devreme pentru ca Otto să termine ce are de zbierat înainte de venirea celorlalți.

În timp ce Russell se apropia, Henderson se aplecă oarecum conspirativ spre Karen și spuse, suficient de tare ca să poată auzi și celălalt:

— Îți voi spune un secret, Karen. Viitorul tău socru nu-i în toate mințile. E nebun de legat.

În vreme ce Russell îl bătea pe Carl Henderson pe spate, propunându-i să ia una mică – „doar cât să mă ajute să trec de chestia asta, care o să mă lege de mâini și de picioare" – Karen se

întoarse în casa lui Otto, întrebându-se îngrijorată dacă bătrânul mai era dornic de vreo ceartă și dacă o să mai ajungă să se mai căsătorească vreodată, nu numai în după-amiaza aceea.

•

— Cred că e de ajuns, spuse Karen o oră și jumătate mai târziu, după ce își verifică machiajul o ultimă dată în oglindă. Amândouă arătați grozav, așa că hai să mă mărit cu Russell.

Rămase încordată câtă vreme Julie îi aranjă grijulie pălăria minusculă și voalul pe cap. Molly își privea mama de jos în sus, cu fruntea ridicată și sprâncenele încruntate.

— De ce nu-ți acoperă voalul fața? o întrebă ea.

— Pentru că-mi creează o senzație imposibilă, îi răspunse Karen.

Sau poate pentru că, la cea de-a doua căsătorie, s-ar fi simțit caraghioasă îmbrăcată ca mireasă, cu tot cu voal lung?

— Și acum să vă văd pe voi.

Molly pozâ, apoi făcu o piruetă pentru a-și pune în evidență cea mai bună rochie a ei, de un roz delicat care îi scotea în evidență tenul trandafiriu. Karen se întoarse zâmbind spre Julie, care purta rochia nouă pe care i-o cumpărase în vederea evenimentului, deoarece nici garderoba fetei și nici a ei nu conținea ceva care ar fi putut fi modificat în acest scop. Se suspecta însă că rochia fusese mai degrabă o încercare de a cumpăra bunăvoința fetei.

Acum se trezi încercând să descopere în ochii fiicei ei o schimbare de ultim moment față de nuntă.

— Ești gata să-ți conduci bătrâna mamă la altar? o întrebă ea.

Julie ezită doar o fracțiune de secundă și Karen îi intui lupta cu tendința de a mai face o ultimă încercare să o convingă să renunțe. Dar, spre ușurarea ei, Julie reuși cu un zâmbet ce părea veritabil.

— Gata, îi răspunse fata. Arăți superb.

Părăsiră dormitorul și Karen cu Julie se opriră în camera de zi, în timp ce Molly ieși, făcându-le semn muzicanților de pe veranda casei lui Russell să înceapă să cânte. În clipa următoare primele note din marșul nupțial inundară aerul, iar Molly, luând un coș pe care îl umpluse în dimineața acelei zile cu flori de câmp, coborî treptele verandei. Curtea era plină de oameni – așa de mulți, încât pentru o secundă Molly uită ce avea de făcut. Îl văzu însă pe Kevin, care stătea lângă taică-său în capul scării care ducea la veranda casei mari și îi făcea cu ochiul.

O să reușesc, își spuse ea. Și nici n-o să dau totul peste cap!

Își umplu mâna cu petalele adunate în coș și le presără înaintea ei, apoi începu să coboare. Traversă curtea cu pași rari, concentrată, aruncând petalele în cale. După murmurul mulțimii, pe care îl auzi câteva secunde mai târziu, își dădu seama că sora și mama ei ieșiseră și ele din casă. Trebui să reziste tentației de a privi în spate și continuă să meargă până când ajunse la prima treaptă a scării care ducea la veranda casei lui Russell.

•

Julie așteptă ca Molly să coboare treptele casei lui Otto și să traverseze peluza înainte de a-și fi urmat sora. Acum, după ce nunta începuse și nu mai avea nicio șansă de a mai discuta în contradictoriu cu mama ei, trebui să admită că, de fapt, ceremonia îi plăcea. În ciuda faptului că se opusese până în ultima clipă, manifestând o totală lipsă de entuziasm față de planurile ei, îi plăcea rochia de un albastru pal, pe care o aleseseră împreună, iar acum, când mergea pe urmele surorii ei către colina pe care se înălța casa lui Russell, își spuse că nunta era chiar frumoasă. Ziua de iunie era perfectă – senină și strălucitoare – și dealurile, încă verzi în urma ploilor torențiale din timpul iernii, alcătuiau un fundal perfect pentru fermă și pentru casa lui Russell.

Chiar și oaspeții adunați pe peluză – deși cei mai mulți îi erau total necunoscuți – îi păreau prietenoși. În niciun caz nu semănau cu oamenii din Los Angeles, care ori nu-ți acordau nicio atenție, ori te priveau de parcă aveau de gând să-ți ia gâtul în clipa următoare. Aici, însă, nu numai că o priveau toți, dar mai și zâmbeau!

Aproape împotriva voinței ei, Julie începu să zâmbească și ea, încântată de atenția prietenoasă care i se acorda, simțind că astăzi, în rochia nouă și frumoasă, cu părul negru și liber, revărsat ca o cascadă pe umeri, arăta mai atrăgătoare ca oricând.

Dar, când ajunse la jumătatea pantei care urca spre casă, simți brusc ceva în plus.

Senzația penetrantă și neplăcută a cuiva care o privea fix.

O privire care străpungea fericirea ca un oțel rece, obligând-o să-și stăpânească tremurul în ciuda căldurii acelei după-amiezi.

Preț de o clipă, ochii ei îi întâlniră pe ai aceluia care se uita la ea cu o asemenea fixitate, apoi privirea ei îl ocoli. Ceva din ființa lui o înspăimântase și, în timp ce continua să urce colina, o încercă dorința de a-l ocoli.

Ar fi o prostie, își spuse ea. Simplul fapt că te privește nu

înseamnă că ar avea ceva. E un om ca oricare altul. Și totuși, chiar în clipa când trecea pe lângă el, ținându-și cu obstinație ochii drept înainte, simți iar lama privirii lui străpungând-o.

I se părea că se uită chiar în interiorul ei.

Se cutremură încă o dată, apoi descoperi că ochii ei se opriseră asupra lui, deși își impusese să n-o facă. Își susținură privirea reciproc preț de o clipă, apoi el zâmbi.

Julie simți cum roșește și se uită în altă parte. Acum, când continua să meargă, trebuia să se străduiască să pășească rar și măsurat. Doar cu puțin înainte de a fi ajuns la treptele verandei lui Russell, îndrăzni să privească înapoi.

Ochii lui Carl Henderson continuau să o fixeze.

•

Molly uită brusc.

Era în dreptul primei trepte a verandei, dar nu mai știa ce trebuia să facă în continuare. Trebuia să urce sau să aștepte într-o parte?

Simți ghiontul panicii, iar apoi îl văzu pe Kevin făcându-i un semn. Cu o mișcare iute aruncă pe trepte și ultimele petale rămase în coș, sigură că sora și mama ei erau deja în spate, și o porni grăbită spre verandă pentru a ocupa un loc lângă Kevin, care o prinse de mână chiar în clipa când mulțimea izbucni în râs. Simți strânsoarea mâinii lui Kevin, o văzu pe mama ei zâmbindu-i și își spuse că, probabil, nu dăduse chiar totul peste cap.

Julie, a cărei ușoară încruntare îi trăda starea sufletească, veni lângă Molly, după care mama ei urcă treptele verandei și se așeză alături de Russell, care ieșise din casă împreună cu preotul.

Ceremonia începu.

Molly încerca să fie atentă la vorbele preotului, dar, chiar în clipa în care el începu să vorbească, îi distrase atenția bâzâitul unei albine. Aruncă o privire grăbită în jur, temându-se că își va face apariția tot roiul.

Apoi o văzu.

Era o singură albină, care plutea pe deasupra florilor aruncate de ea pe scări.

Încercă să o ignore, dar albina se apropie.

Și dacă o înțepa pe mama ei chiar în timpul ceremoniei?

Albina ajunsese pe verandă, atrasă de flori. Dacă întindea piciorul, Molly putea să o ajungă. Și dacă o strivea, nu mai putea să o înțepe pe mama ei. Întinse piciorul, apropiindu-și pantoful alb de lac de

albină.

Albina își luă zborul, dar se întoarse și se apropie și mai mult de piciorul lui Molly.

Își strecură piciorul mai aproape.

Ridică privirea, dar nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenție. Iar albina se afla doar la vreo doi centimetri de vârful piciorului ei! Își ridică talpa, dar, chiar în clipa când era să o strivească, albina își luă zborul, fără ca Molly să fi văzut încotro a luat-o.

Apoi știu, pentru că o simți pe pulpă.

Sub rochie!

Albina îi ajunsese sub rochie și acum i se cățăra pe picior!

Reuși să-și stăpânească dorința de a-și ridica rochia până peste cap, lăsând astfel albina să zboare. De-ar putea să-și păstreze calmul până la terminarea slujbei și a nunții.

Molly rămase înțepenită locului, încercând să facă abstracție de mișcările insectei care îi provoca mâncărimi pe piele în timp ce se urca pe gamba ei, spre locul din spatele genunchiului, acolo unde se gâdila întotdeauna. În cele din urmă nu mai reuși să reziste și își mișcă piciorul.

Nu prea mult, doar cât să determine insecta să-și schimbe locul.

În același moment simți înțepătura ca un foc străpungându-i pielea.

Deschise gura, dar reuși să-și rețină țipătul care îi invadase deja gâtul.

Cât timp? Cât va mai trece până când preotul își va încheia cuvântarea?

Încercă să asculte, dar arsura începuse să i se împrăștie în tot piciorul, creându-i o stare ciudată. Apoi, în ciuda durerii, reuși să audă:

— Vă declar soț și soție. Russell, poți să săruți mireasa.

Îl văzu pe Russell în timp ce îi săruta mama. Își întinse degetele spre ea, dar, înainte ca degetele ei să fi reușit să o atingă, simți că nu mai poate respira. Gemu și se sprijini de Kevin, care o privea fără să înțeleagă.

— Molly? îl auzi ea strigând-o. Hei, pitico, ai pățit ceva?

Molly deschise ochii și încercă să vorbească, dar i se păru că gâtul i se strânge. Reuși doar să șoptească:

— M-a înțepat… o albină…

Cu ochii plini de lacrimi se aplecă să-și pună mâna pe locul de pe

picior din care se răspândea în toate direcțiile o durere arzătoare. Curând însă durerea deveni insuportabilă și, când mâna ei ajunse pe locul înțepat, abia dacă își simți degetele apăsate pe piele.

Își ridică rochia și își privi îngrozită piciorul de un roșu mai aprins decât arsurile pe care le avusese vara trecută de la soare. Locul în care pătrunsese acul era de o albeață nefirească. Putea chiar să vadă acul, smuls din trupul albinei când aceasta încercase să-și retragă arma din piciorul ei. Încercă să-l tragă afară. Durerea o făcu însă să-și piardă controlul, așa că nu reuși decât să-și înfigă și mai tare acul mic și negru care îi provocase atâta suferință. Din gâtlej i se ridică un val de durere și groază, care se transformă însă într-un gâlgâit neajutorat.

Julie, a cărei atenție se îndreptase spre sora ei, tresări și își prinse mama de braț. Șocată, aceasta se smulse de lângă Russell, privind spre Molly.

— Scumpa mea…? începu Karen.

Kevin interveni imediat și îi povesti ce se întâmplase.

— Are o reacție alergică la înțepătura, spuse el. Mă duc după trusa medicală.

În timp ce Karen îngenunchea lângă fata a cărei respirație se transforma rapid într-un gâlgâit, Kevin se repezi în casă și se întoarse aproape imediat cu o trusă de prim-ajutor. Russell luă trusa de la băiat și o deschise. Scoase un Epi-Pen și injectă o doză de epinefrină în mușchiul întărit al lui Molly.

O clipă mai târziu, când respirația lui Molly abia dacă se mai auzea, Russell o luă în brațe.

— Haide, îi spuse ea lui Karen. E în stare de șoc și doza nu și-a făcut efectul. Trebuie să mergem la spital. Rapid!

Ținând-o în brațe pe Molly care scâncea neajutorată, își făcu loc prin mulțime, urmat îndeaproape de Karen, Julie, uimită de cât de repede se desfășuraseră evenimentele, încercă să-și urmeze mama și sora prin mulțime, dar, înainte de a reuși să le ajungă, tatăl ei vitreg pornise deja mașina, îndreptându-se spre șosea.

Cu un sentiment de totală inutilitate, Julie găsi că singurul lucru pe care-l putea face era să-i urmărească, atât cât mai reușea, cu privirea.

• Capitolul 4

— Totul e-n ordine, Molly, murmură Karen. Totul va fi bine.

Dar, în timp ce își ținea fata în brațe, simțea cum îndoiala i se strecura în suflet. Piciorul fetei continuase să se umfle și genunchiul – pe care nu-l mai putea îndoi – dispăruse practic în carnea crescută nefiresc. Cu fiecare secundă respirația ei părea să devină și mai greoaie, iar pielea întregului trup devenise de un roșu aprins.

— Nu putem merge mai repede? îl întrebă ea pe Russell cu o grabă pe care spera ca Molly să nu o înțeleagă.

— Ajungem într-un minut, îi răspunse Russell. Cineva a telefonat, probabil, între timp și doctorul Filmore știe de venirea noastră. Molly se va face bine.

— Dar ce i s-a întâmplat? întrebă Karen. A mai fost înțepată de albine și înainte. Dar…

— Nu știu mai multe decât tine, draga mea, îi răspunse el.

Mai rămăsese un sfert de milă până în oraș când Russell încetini și ieși de pe drumul principal, oprind în parcarea unui mic spital terminat cu un an în urmă, construit din fonduri adunate de la locuitorii orașului în aproape zece ani. După cum îi promisese Russell, ușa de la intrare se deschise chiar în clipa în care ei ajungeau acolo, ținută de o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, în timp ce Karen intra grăbită cu Molly în brațe.

— Mergeți acolo, vă rog, îi spuse femeia, arătându-i una din cele două uși aflate în spatele spațiului de primire.

Karen intră în viteză, surprinsă de faptul că încăperea era goală. Sub impulsul panicii care amenința să o sugrume, Karen întoarse capul spre femeia care o întâmpinase în pragul ușii.

— Unde e doctorul Filmore? întrebă ea. Russell mi-a spus…

— Eu sunt Ellen Filmore, îi răspunse femeia. Haideți să-i mai scoatem din hainele de pe ea.

În timp ce Karen o susținea pe Molly, Ellen Filmore, al cărei păr, prematur încărunțit, încadra o față ovală, cu trăsături frumoase, luminată de ochi căprui, plini de căldură, descheie cu gesturi experte rândul de nasturi de la spatele rochiei lui Molly și scoase mâinile fetiței din mâneci.

— Bun, acum hai s-o punem pe pat

Karen își așeză fata pe pat cu grijă. Respirația copilului devenea tot mai grea, în timp ce culoarea feței trecuse de la roșu purpuriu la o paloare albăstruie.

— Doamne! țipă Karen. Nu mai poate să respire! Trebuie să…

Dar Ellen Filmore, care ținea în mână un obiect din plastic cu o înfățișare ciudată, o dădu la o parte cu un gest hotărât. De cealaltă parte a mesei își făcu apariția un tânăr în pantaloni albi și o bluză verde pal.

— Vreți să-i dau un calmant? întrebă el.

— Nu cred că are nevoie, răspunse medicul.

Vorbind repede, începu să-i explice lui Karen ce făcea, în timp ce introducea obiectul format din două tuburi despărțite la mijloc de o placă mare din plastic în gura lui Molly.

— Gâtul i se umflă și blochează traheea. Dacă îi putem introduce acest tub…

Se opri din vorbit, în timp ce își concentra atenția asupra a ceea ce făcea. Asistentul deschise gura lui Molly, folosind o lingură pentru a ține limba fetiței într-o parte. Karen se înfioră când tubul de plastic începu să coboare pe gâtul lui Molly, făcând-o să se înece. În clipa următoare însă, pieptul fetiței se umflă de aerul care-i pătrundea în plămâni. La scurt timp, nuanța albăstruie de pe chipul ei dispăru, deși culoarea roșie nu voia să cedeze.

— Să nu vă faceți probleme din cauza culorii, spuse Ellen Filmore. Înseamnă că a început iar să respire. Cu puțin noroc, a reușit să treacă peste ce a fost mai rău.

Apoi se întoarse spre asistent.

— Să-i facem o doză de epinefrină, Roberto.

Russell, lângă ușă, începu să vorbească, în timp ce asistentul ieșea din cabinet.

— I-am făcut deja o injecție. N-a avut efect.

Ellen Filmore se uită la el încruntată, mutându-și privirea de la Molly, pe brațul căreia tocmai punea manșonul unui tensiometru.

— Ești sigur că fiola era din trusa pentru albine și nu din cea pentru șerpi? întrebă ea și apăsă pompa.

Molly avea o tensiune îngrijorător de mică.

— I-am dat exact ce trebuia, spuse Russell. Iar fiola nu era expirată, abia le-am înlocuit luna trecută.

— În cazul acesta avem o problemă.

Ellen se încruntă și mai tare în timp ce începea să noteze o fișă.

— Va trebui s-o ducem la San Luis Obispo.

Karen simți cum teama i se transformă în panică. Își întinse mâna din dorința de a-și feri fata care, din fericire, părea că nu mai aude ce se discută.

— San Luis Obispo? repetă ea. Dar de ce n-o puteți trata aici?

Ellen Filmore se întoarse spre Russell fără să-i mai răspundă.

— Carl Henderson a fost și el la nuntă?

Russell încuviință cu o mișcare a capului.

— Perfect. Atunci dă un telefon și vezi dacă ne putem folosi de avionul lui. Dacă e plecat, găsește-l.

După ce Russell ieși din cameră, doctorul Filmore își îndreptă atenția spre Karen, căreia începu să-i vorbească, în timp ce punea o perfuzie în brațul drept al fetei.

— Îi mai fac o doză de epinefrină, dar, dacă nici acum nu răspunde, înseamnă că s-a întâmplat ceva, repetă ea.

— Ceva? o îngână Karen, gândindu-se imediat la ceea ce era mai rău. Doamne. Doar n-o să…

Se opri, nedorind ca Molly să audă cuvântul „moară”.

Ellen Filmore, care înțelesese, clătină hotărâtă din cap.

— N-aveți niciun motiv să vă gândiți la așa ceva, o asigură ea. A făcut vreodată alergie la înțepăturile de albină?

Karen negă din cap, repetând ceea ce îi spusese lui Russell în mașină.

— Numai Domnul mai știe de câte înțepături de albină a avut parte, dar niciuna nu i-a provocat decât plânsul și asta când îi scoteam acul. Apoi se întorcea la ale ei și uita imediat. Nici măcar nu i se umfla locul.

Privi fața chinuită de durere a lui Molly și ochii i se umplură de lacrimile pe care nu reuși să și le stăpânească.

După întoarcerea asistentului cu un ac hipodermic, medicul îl luă și făcu injecția, așteptând reacția lui Molly.

Nu se întâmplă nimic.

— Rămâi cu ea, Roberto, îi spuse doctorița. Deocamdată, după câte se pare, starea ei s-a stabilizat, dar, dacă apare vreo modificare, mă chemi imediat.

O conduse pe Karen afară din cabinet, închizând ușa în urma ei.

— Se pare că fiica dumneavoastră a făcut o alergie, îi explică ea. Se mai întâmplă uneori. Sunt oameni care ani de zile nu au nicio reacție la veninul albinelor și, dintr-o dată, poftim! La unii se pare că ar fi vorba de un efect cumulativ. Dar ce mă pune pe gânduri, continuă ea, cu îngrijorarea citindu-i-se în ochi, e faptul că nu reacționează la epinefrină. Doar dacă ceea ce a înțepat-o e un alt fel de albină s-ar putea explica lipsa de reacție.

În prima clipă, Karen nu reuși să înțeleagă vorbele medicului, apoi însă își aminti de toate poveștile apărute de-a lungul ultimilor ani în ziarele din Los Angeles, și totul începu să prindă contur.

— Albine ucigașe? șopti ea, pălind ușor.

— N-am spus așa ceva, îi răspunse Ellen. Chiar aș fi foarte surprinsă să aflu că despre asta a fost vorba. Din câte se știe, specia africană n-a ajuns încă în zonele din nord, dar, chiar și așa, nu asta e problema. Această specie de albine e mult mai agresivă față de ce avem noi aici, însă indivizii rupți de grup nu sunt periculoși. Am impresia că altceva a înțepat-o pe Molly.

Karen nu mai apucă să spună ceva pentru că Russell se întoarse de la internări.

— Am vorbit cu Carl, e în drum spre aeroport. Ne întâlnim cu el acolo.

— Perfect, spuse Ellen Filmore.

Îi conduse iar în cabinet, unde Russell rămase cu privirea pe perfuzia din mâna fetei. Chiar și el, lipsit de experiența medicală, vedea că umflătura se agravase și că, deși fata putea respira prin tub, trebuia să lupte pentru fiecare gură de aer. Va reuși să supraviețuiască acestei lupte?

— Cum…? începu el, dar emoția îl copleși, în timp ce se uita la nefericita fetiță.

Nu reuși decât să facă un gest spre aparatura care o ținea în viață pe Molly.

— Va fi bine, îl asigură Ellen. Mergem cu mașina până la aeroport și de acolo vom zbura împreună la San Luis Obispo. Carl are un telefon celular în avion, așa că voi putea să iau legătura cu spitalul. Vom cere și o ambulanță care să ne aștepte la aterizare. Să mergem.

În timp ce o așezau pe Molly, care aproape că își pierduse cunoștința, pe o targă cu rotile, doctorița începuse deja să le dea instrucțiuni, arătându-i lui Russell cum să regleze oxigenul care asigura respirația lui Molly și lui Karen cum să controleze perfuzia.

— De fapt, sper să nu aveți nimic de făcut, le spuse ea în timp ce împingea targa spre ușa de la ieșire. Dar, dacă intervine vreo schimbare a situației în avion, nu voi mai avea timp să vă explic ce și cum. Lucrul cel mai important e să țineți sticla mai sus decât Molly, așa încât lichidul să-i intre în braț. Și, dacă vă spun s-o închideți, o faceți de la supapă. Ceea ce nu dorim să se întâmple e ca tubul să nu se desprindă de sticlă și, în niciun caz, ca acul să-i iasă din mână.

Gata?

Formând o adevărată echipă, Ellen Filmore, Roberto Muñoz, care împingea targa împreună cu Russell, care ducea și tubul de oxigen, și Karen, cu sticla cu perfuzie, ieșiră din clinică, îndreptându-se spre parcare. În câteva minute o urcară pe Molly în mașină. Russell o ținea în brațe. După zece minute ajunseră la aeroport, unde Carl Henderson îi aștepta cu siguranțele avionului date jos și motorul pornit.

O mutară pe Molly în avion, așezând-o pe trei scaune aflate unul lângă altul. În timp ce se urca pe locul copilotului, Russell aruncă o privire spre Karen, care se înghesuise pe locurile din spate alături de Ellen Filmore.

— Uită-te la noi, spuse el, încercând un zâmbet de care nu se simțea în stare. Vom fi cei mai eleganți părinți din tot spitalul din Obispo.

Karen se strădui să-i răspundă cu un zâmbet, dar, când Molly se cutremură în leșinul ei, trebui să-și muște buzele ca să nu izbucnească în plâns.

— Să nu o lași să moară, se rugă ea în tăcere. Te rog, Doamne, să n-o lași să moară.

•

Julie puse în furcă receptorul telefonului din bucătărie. Din spatele ușii închise de la sufragerie se auzea murmurul celor câțiva oaspeți care mai rămăseseră la fermă, din dorința de a afla dacă Molly avea să scape. Făcându-și curaj pentru a răspunde la întrebările lor, deschise ușa, trecând cât putu de repede printre cei mai buni prieteni ai tatălui ei vitreg.

— Din câte se pare, nu mai vin azi înapoi, îi spuse ea lui Maddy Brewer, unul din puținele nume pe care reușise să le rețină. Molly se simte rău și, din câte mi-am dat seama, mama era cu adevărat speriată.

Îl văzu pe Kevin în fața verandei și porni grăbită spre ușa din față. Ieși din casă și își umplu recunoscătoare plămânii cu aer proaspăt.

— Tocmai am vorbit cu mama, îi spuse ea. Au dus-o pe Molly la San Luis Obispo și nu era sigură că se pot întoarce în seara asta. Poate mâine dimineață, dar cel mai sigur poimâine.

Kevin oftă din greu, neștiind ce să răspundă. Amintirea durerii pe care o citise în ochii lui Molly cu o oră în urmă îi frângea inima și încrederea lui de a afla mai multe despre sora mai mică a lui Julie

eșuă din cauza unui nod imens care îi înăbușea cuvintele. Așa încât, în loc să-și exprime teama profundă pe care o resimțea pentru Molly, încercă să se arate mai curajos decât era în realitate, oferindu-i un zâmbet strâmb.

— Grozavă nuntă, nu-i așa? Ar fi mai bine să le spunem că nu mai e cazul să aștepte.

Privi în casă la mesele încărcate cu mâncare.

— Ce risipă!

Julie îi aruncă o privire lungă.

— Ăsta-i singurul lucru de care-ți pasă? Mâncarea? Dar sora mea?

Ce credea Kevin? Că Molly se lăsase înțepată dinadins? Nu o făcuse în mod special!

— Cine a spus asta? i-o întoarse Kevin, uimit de furia de pe chipul lui Julie.

De ce se supărase așa, dintr-o dată?

— N-am spus decât că…

— Am auzit ce-ai spus, interveni Julie, tăindu-i vorba. Și suna ca și cum Molly a făcut-o cu bună știință, încercând să…

— N-am spus nimic despre Molly! protestă Kevin cu voce ridicată.

Ușa verandei se deschise și din casă ieși Otto Owen. Îi privi încruntat pe amândoi.

— Ce se întâmplă aici?

Înainte ca băiatul să fi spus ceva, Julie își repetă acuzația.

— Păi, are dreptate, mormăi Otto. Dacă voi și mama voastră ați fi rămas unde vă era locul, sora ta nu ar fi pățit nimic, nu-i așa?

Julie rămase cu gura căscată, uimită de cuvintele bătrânului, apoi izbucni în plâns. Își acoperi fața cu mâinile și coborî treptele, după care traversă curtea în fugă, îndreptându-se spre grajd.

Kevin se uită la bătrân.

— Zău așa, bunicule!

— Păi, ce, nu-i așa? i-o trânti bătrânul Otto. Nu-i locul lor aici!

Kevin explodă.

— Tata și Karen s-au căsătorit, bunicule! O iubește! Și mie îmi place!

Vorbele îi ieșeau tot mai repede, transformându-se într-un adevărat șuvoi.

— Nu e mama mea. Ei și, ce-i cu asta? Mama a murit și acum nimic nu mai poate fi schimbat! Îmi plac și Julie și Molly! Dacă Molly moare, nu știu ce-o să mă fac! E sora mea mai mică. Așa că te rog să

termini, bunicule! Ai înțeles?

Înainte ca Otto să fi apucat să-i răspundă, băiatul sări de pe verandă și o rupse la fugă după Julie.

Maxilarul lui Otto se încleștă și o vână începu să-i zvâcnească pe frunte. Făcu un pas în direcția lui Kevin, dar renunță, se întoarse și intră iar în casă. Trecu printre grupurile de invitați și se opri în fața bolului cu punci de pe masa din sufragerie. Își turnă un pahar, apoi se răzgândi și se îndreptă spre dulapul lui unde se aflau câteva sticle cu băutură. Își umplu cu generozitate un pahar de Jack Daniel's pe care îl goli într-o clipă, după care își turnă un altul.

Copiii! Ce o să se aleagă de ei? Atât ar fi trebuit, să-i vorbească bunicului său așa cum îi vorbise Kevin lui în seara aceasta. Tatăl lui i-ar fi tras o bătaie pe care n-ar fi uitat-o toată viața.

Bău și al doilea pahar la fel de repede ca pe primul, după care își turnă un al treilea.

Poate că ar trebui să se îmbete.

Și poate că o să-i tragă lui Kevin papara meritată.

•

— Julie?

Kevin intră în grajd și se opri pentru a-și obișnui ochii cu întunericul dinăuntru.

— Julie? strigă el din nou. Unde ești?

Ascultă încordat, dar nu auzi decât zgomotele obișnuite. Caii nechezau încet în boxele lor, în vreme ce câțiva mânji râcâiau podeaua în căutare de paie și grăunțe. Apoi Kevin auzi un alt sunet venind din podul cu fân.

Un scâncet.

Începu să urce scara, dar se opri de îndată ce auzi vocea lui Julie venind de sus.

— Să nu îndrăznești să urci, îi strigă ea, cu vorbele gâtuite din pricina suspinului. Lasă-mă-n pace!

Kevin avu o ezitare, dar continuă să urce, până când reuși să o vadă. Julie stătea pe un balot de paie, la cinci metri de vârful scării. Când capul și umerii lui Kevin se iviră în gura podului, fata se întoarse cu spatele, strângându-și umerii ca și cum ar fi vrut să se apere.

— Nu ti-am spus să mă lași în pace? îi spuse ea.

— Am venit, totuși, îi răspunse Kevin.

Se cățără în pod și se apropie de ea.

— Am vrut să… Nu știu…

Își vârî mâinile în buzunare, privind în jos.

— Cred că am venit să-mi cer scuze, murmură el. Adică, să-ți spun că niciodată nu mi-a trecut prin cap că Molly ar fi vrut să strice nunta, și mai cred că e o prostie să spui una ca asta. Zău! Îmi place Molly. E așa de scumpă. Și nici bunicul n-ar fi trebuit să spună ce-a spus. Nici nu știu de ce a zis așa ceva.

— Poate că are dreptate, spuse Julie fără să-l privească, întorcându-se totuși puțin în timp ce își relaxa umerii. Poate că n-ar fi trebuit să venim. Și în orice caz n-a fost ideea mea.

Deși durerea din vocea ei îi strângea stomacul ca o gheară, reuși să reziste tentației de a se apropia și mai mult de ea. Se așeză pe podeaua podului cu picioarele încrucișate și luă un pai pe care începu să-l răsucească nervos între degete. Apoi spuse:

— Adică n-ai vrut să vii aici?

— De ce aș fi vrut? îl întrebă Julie, tot fără să-l privească. De ce aș fi vrut să-mi las prietenii și școala și să vin aici? Ai idee cât de anost e orașul ăsta?

Kevin se încruntă. Dacă l-ar fi privit, Julie ar fi descoperit – pentru o fracțiune de secundă – o stranie asemănare cu Otto. Băiatul reuși însă să-și stăpânească furia.

— Cred că nu mi-am pus problema asta niciodată, spuse el, căutându-și cu grijă cuvintele, nedorind s-o întristeze și mai mult. Am crezut pur și simplu că, dacă eu iubesc locurile astea, toată lumea va face la fel. Ce prostie!

Julie îl aprobă cu un gest al capului, dar nu spuse nimic.

— Oricum ar fi, îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, spuse Kevin. Îmi pare rău că Molly s-a-nțepat și cu atât mai mult regret că a ajuns la spital. Și-mi pare rău și pentru petrecerea lui Karen și a tatii, de care s-a ales praful.

Urmă o scurtă ezitare.

— Și, în niciun caz, n-am vrut să te jignesc.

Făcu o pauză, în speranța că Julie va spune ceva. Cum fata însă se menținea în aceeași tăcere, se ridică, jenat de faptul că își deschisese sufletul în fața ei, și se pregăti să coboare.

— Cred că m-am purtat prostește, așa că nu te condamn că nu vrei să vorbești cu mine.

Chiar în clipa când era să dispară pe gura de la pod, Julie se răsuci spre el.

— Kevin?

Băiatul se opri, așteptând.

Julie încercă să zâmbească, în timp ce își trecea degetele prin părul lung și negru.

— Eu… cred… nu știu… dar totul e așa de diferit aici, n-am niciun prieten și…

Kevin se întoarse repede în pod și se așeză pe jos, lângă balotul pe care stătea fata.

— Ești aici de prea puțin timp, îi spuse el. Dar eu am o mulțime de prieteni. Tocmai voiam să-ți fac cunoștință cu ei, la petrecere, dar te-ai ascuns în bucătărie.

Julie simți cum roșește.

— Am… am fost îngrijorată din cauza lui Molly, se bâlbâi ea. Dacă moare?

Kevin o luă de mână.

— Nu va muri, Julie. Oamenii nu mor din cauza unei înțepături de albină. Or să-i facă o injecție și totul va fi în ordine. O să vezi. Și acum hai să mergem. Vreau să-ți prezint pe câte cineva.

Julie mai avu o ezitare.

Nu numai grija pentru sora ei o ținuse în bucătărie.

În primul rând era vorba de Carl Henderson. Îl surprinsese de cel puțin trei ori privind-o fix, înainte de a fi trebuit să plece pentru a o duce pe Molly la spital. Și de fiecare dată se simțise și mai tulburată din cauza intensității acelei priviri. Să-l întrebe pe Kevin despre el? Dar aflase deja că era unul dintre cei mai buni prieteni ai noului ei tată vitreg. Dacă s-ar fi interesat despre el, vrând să afle dacă era vreun pervers, Kevin ar fi putut să creadă că voia pur și simplu să le provoace necazuri.

Dar nu numai Carl Henderson o făcuse să plece de la petrecere. Motivul, pentru care mai curând ar fi murit decât să i-l dezvăluie lui Kevin, erau cele trei fete care se strânseseră în jurul lui imediat ce părinții lor se împrăștiaseră. Cum putea să-i spună că se temuse că nu o va mai prezenta prietenilor lui sau că nu-i va acorda nicio atenție când va încerca să se alăture grupului?

— Mai e ceva, nu-i așa? o întrebă Kevin.

Julie ezită din nou, dar aproape imediat clătină din cap, nedorind să-i spună care era problema. Se hotărâse că era mai bine să păstreze asemenea lucruri pentru ea.

Tăcerea ei îl făcu pe Kevin să se ridice în picioare și să o tragă și

pe ea.

— Atunci hai, spuse el. Molly o să fie foarte bine. Hai să ne întoarcem în casă.

Își aruncă privirile spre curte.

— Mai e ceva lume, a rămas atâta mâncare și, dacă ai noștri nu sunt acasă, nu trebuie să le ținem noi locul? Adică, vreau să zic, noi am rămas gazdele astăzi, când părinții noștri s-au căsătorit.

Ochii lui Julie se îndreptară spre casă.

— Nu mai țin minte numele nici unuia dintre oaspeți, începu ea.

— Voi fi chiar în spatele tău și ți-i voi prezenta pe toți care au mai rămas. Așa că nu te mai frământa atâta și scutură-ți paiele de pe rochie.

Julie își privi rochia albastră, nou nouță doar cu câteva ore în urmă. Acum era plină de cute și de resturi de iarbă.

— Doamne, arăt groaznic! oftă ea.

Pe buzele lui Kevin se ivi un zâmbet, pentru prima oară de când intrase în grajd.

— Nu, nici vorbă, o asigură el. Arăți grozav. Ești mult mai drăguță decât toate celelalte fete.

— Dar rochia mea… începu Julie.

— Oamenii or să creadă că am venit aici să ne sărutăm, spuse Kevin, râzând de purpuriul care invadase obrajii fetei. Pentru mine o să fie grozav! Băieții or să crape de ciudă! Toți m-au rugat să le fac cunoștință cu tine.

— Dar nu ne-am sărutat! protestă Julie.

Zâmbetul lui Kevin se lărgi.

— Dacă tu nu le spui nimic, o să tac și eu, îi promise el.

— Dar toți or să creadă…

Apoi înțelese de-a binelea ce voia el să spună și simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Instinctiv, mâna ei o strânse pe a lui.

— Îmi pare rău că m-am înfuriat, spuse ea moale. Eu… Nu înțeleg ce s-a întâmplat.

Aceeași zăpăceală puse stăpânire pe ea și, când simți strânsoarea mâinii lui, inima îi zvâcni cu putere.

— A trecut, acum totul e-n ordine, o asigură Kevin.

Băiatul chicoti.

— Sau, mă rog, nu mai ești furioasă pe mine și nici eu nu mai sunt supărat pe tine. Dar bunicul e făcut foc pe amândoi.

— Pe amândoi? repetă Julie. De ce să fie supărat pe tine?

— Pentru că i-am spus să termine odată, îi răspunse Kevin.

Se cutremură, amintindu-și de furia din ochii bătrânului când îl lăsase singur în verandă.

— După cum arăta, tare i-ar fi plăcut să pună mâna pe mine.

Se apropie de scară, ținând încă mâna lui Julie.

— Nu trebuie să-i ieșim în cale și o să-i treacă. Se înfurie repede, dar la fel de repede îi trece. Haide, trebuie să-ți găsesc niște prieteni. Dar, dacă vreunul din băieți încearcă ceva, o să aibă de-a face cu mine!

În timp ce el se dădea într-o parte, pentru a o lăsa să coboare, Julie se întrebă ce însemnaseră ultimele lui cuvinte.

Or să aibă de-a face cu el, pentru că, într-un fel, el era acum fratele ei mai mare?

Sau voise să spună altceva?

Spre marea ei surpriză, își dădu seama, cu multă limpezime, că spera să fi spus cu totul altceva.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit acum era ca Kevin să înceapă s-o facă pe fratele mai mare!

•

Karen Owen stătea împietrită de groază în camera de gardă a spitalului din San Luis Obispo, cu ochii ațintiți la fiica ei. Când vorbise cu Julie la telefon, făcuse un efort să pară mai calmă decât era în realitate, dar acum, când privea fața de un roșu nefiresc a lui Molly și piciorul ei incredibil de umflat, simțea cum panica o cuprinde din nou. Respirația fetiței continua să fie la fel de grea, transformată mai curând într-un fel de gâfâit. Fața i se umflase atât de mult, încât ochii ei mari și albaștri deveniseră niște fante.

De ce nu făcea nimeni nimic?

De ce vorbea doctorul cu Ellen Filmore în loc să o ajute pe Molly?

— A mai avut vreodată reacții alergice? auzi ea întrebarea cuiva, pentru ca apoi să-și dea seama că ei i se adresase stagiarul.

Deși pe ecusonul din pieptul lui se putea citi Dr. Paul Martin, omul nu părea suficient de în vârstă nici pentru un absolvent de liceu, darămite de facultate.

— Niciodată, repetă ea, clătinând din cap.

Martin se încruntă și reluă același nesfârșit examen – cel puțin așa îl găsea Karen – pe care îl făcuse deja Ellen Filmore în Pleasant Valley. O soră, aflată în imediata apropiere a medicului, nota conștiincioasă și, în clipa când Karen crezu că va începe să urle de

furie, stagiarul murmură ceva ce suna a nume de medicament. Sora părăsi camera și se întoarse după câteva clipe cu o fiolă și un ac hipodermic.

— Ce e? întrebă Karen cu o voce care răsuna nefiresc de tare. Ce îi dați?

— E un ser antiveninos nou, îi răspunse medicul.

Înfipse acul în mâna lui Molly și apăsă pistonul seringii, introducând lichidul limpede în trupul fetiței. După o clipă scoase acul pe care îl aruncă la coș și masă încet înțepătura cu un tampon de vată.

— Dați-mi voie, domnule doctor, spuse asistenta repede.

Martin nu-i răspunse asistentei care luă vata, dar nici nu se depărtă de pat. Se aplecă deasupra copilului și ridică una din pleoapele lui Molly.

— S-a… s-a întâmplat ceva? șopti Karen.

Înainte ca medicul să fi avut timp să răspundă, mâna lui Molly tresări și, după o clipă, roșul aprins al pielii începu să pălească. Karen suspină, fără să fie sigură că Molly reacționa la medicament.

— Nu-și face efectul?

— Ajutați-mă cu tubul de respirat, îi spuse Martin asistentei, fără să-i răspundă lui Karen.

În timp ce asistenta ținea capul lui Molly pentru a o împiedica să scape din mâinile medicului, Martin îi scoase tubul de plastic cu mișcări delicate. Karen, care, fără să-și dea seama, era pe punctul de a străpunge cu unghiile vinilinul ce capitona speteaza unui scaun, se trezi ținându-și răsuflarea în așteptarea clipei când Molly va reuși să respire iar fără tub. Abia când pieptul fetei începu să se ridice, umplându-se cu aer, Martin o privi pe Karen care zâmbea.

— Umflătura de la gât s-a retras suficient pentru a-i ușura respirația și culoarea a revenit aproape la normal. O să reușească.

Ca un răspuns la cuvintele medicului, pleoapele lui Molly începură să tremure, apoi ochii i se deschiseră și un cuvânt aproape neauzit își luă zborul de pe buzele ei.

— Mami?

— Sunt aici, scumpa mea, îi răspunse Karen, apropiindu-se repede de capul patului pe care stătea întinsă fata și luând una din mâinile fetiței în mâna ei. Sunt aici și o să te faci bine. Foarte bine!

Molly privi în jurul ei, apoi se încruntă.

— Unde sunt?

— În spitalul din San Luis Obispo, îi spuse Karen.

În timp ce mintea începea să i se limpezească, fragmente din întâmplările anterioare reveniră în memoria lui Molly. Se încruntă și mai mult.

— Am stricat nunta, nu-i așa? întrebă ea. Sunteți toți supărați pe mine?

Lacrimi de ușurare se rostogoleau pe obrajii lui Karen în timp ce săruta degetele micuței.

— Bineînțeles că nu e nimeni supărat. Te-a înțepat o albină și ți-a făcut rău, asta-i tot. N-a fost vina ta. Totul va fi bine.

Fără să fi fost mulțumită de cele aflate, Molly încercă să se ridice.

— Unde sunt toți ceilalți? întrebă ea. E și Julie aici?

Karen clătină din cap.

— Doar eu, Russell și doctorița Filmore. Restul n-au avut loc în avion.

— În avion? repetă Molly uimită.

— Domnul Henderson ne-a adus cu avionul până aici, îi spuse Karen. Lucrează pentru o companie numită UniGrow, care îl ajută pe Russell să obțină recolte mai bune.

— Și tot eu o să te duc înapoi acasă, se auzi o voce din spatele ei.

Karen se întoarse și îl văzu pe Carl Henderson, alături de Russell, stând în pragul ușii.

— Ne-au spus că putem intra, zise Russell, apropiindu-se de Molly și sărutând-o pe obraz.

Se prefăcu a o gâdila, un joc pe care el și fetița îl descoperiseră de curând.

— Ce mai face favorita mea?

Molly izbucni în râs și încercă să scape de degetele lui.

— Și eu care credeam că mama e favorita ta!

— După tine urmează ea, îi răspunse Russell. Te simți mai bine?

Molly dădu din cap.

— Doar piciorul mă mai doare.

— O să treacă și asta cât se poate de repede, o asigură doctorul care apoi se întoarse spre Carl Henderson. Aveți niște produse grozave acolo. A răspuns la unul din ele în mai puțin de un minut.

Mirarea de pe chipul lui Henderson îl puse în încurcătură pe medic.

— N-ați spus că lucrează pentru UniGrow? o întrebă el pe Karen.

— Chiar așa, dar ce legătură are asta cu Molly?

Confuzia de pe chipul lui Martin se adânci.

— Și nu știți cu ce se ocupă departamentul farmaceutic?

Expresia mirată de pe chipul lui Henderson dispăru.

— N-am nicio legătură cu ei. Eu sunt entomolog, specializat în insectele care afectează culturile agricole. E o companie mare, așa că departamentele nu știu întotdeauna unele de altele. Și eu încă sunt dintre cei norocoși. Lucrez în Pleasant Valley, de unul singur.

Martin îi întinse fiola care rămăsese pe raftul care se întindea pe toată lungimea cabinetului.

— E un produs uimitor, cu un efect mult mai rapid decât orice alt produs similar.

Ellen Filmore se apropie și ea.

— Ce-i asta?

Pe fața lui Martin se ivi un zâmbet strâmb.

— Nici nume comercial nu are încă. Deocamdată e identificat după compoziția chimică, așa că n-am de gând să-l numesc în vreun fel. Noi îi spunem „noul produs al lui UniGrow pentru înțepăturile de albină”, continuă el, făcându-i asistentei cu ochiul. Curat științific, nu-i așa?

— Mie îmi convine, chicoti Ellen. Poate că ar trebui să-l comercializeze chiar sub numele ăsta. În felul acesta doctorii și pacienții ar putea vorbi aceeași limbă.

Își înclină capul spre fiola din mâna lui Carl Henderson.

— Poți să-mi faci și mie rost de câteva din ele?

— De ce nu? răspunse Henderson. Dacă e trecut în catalog n-o să fie nicio problemă. Dacă nu, s-ar putea să mai dureze puțin.

— Chiar dacă nu e pe piață încă, vreau să știu ce e cu el, spuse Ellen Filmore, ridicând din umeri. Dacă e nevoie, ne vom înscrie pentru faza testărilor finale. Dacă mai avem și alte înțepături ca ale lui Molly, epinefrina nu va avea niciun efect.

Henderson aprobă printr-o înclinare a capului.

— O să văd ce pot face.

Apoi privirea lui se opri asupra doctorului Martin.

— Molly poate să plece acasă? îl întrebă el.

Paul Martin clătină din cap.

— Sub nicio formă, răspunse el. După ce i-am administrat o doză destul de mare dintr-un medicament absolut nou, n-o s-o las să plece până nu sunt sigur că nu apar și efecte secundare.

Se întoarse cu un zâmbet spre fetiță.

— Îmi pare rău, dar în starea asta vei fi prizoniera mea, într-o cameră cu un singur pat, un televizor, un video și un teanc de casete.

În aceeași clipă ochii lui Molly începură să strălucească.

— Aveți și Bambi? întrebă ea. Îmi place așa de mult!

— Cred că da, răspunse medicul. Și dacă nu, sunt convins că-l poți convinge pe tatăl tău să dea o fugă și să închirieze caseta.

Zâmbetul ei deveni ezitant și își întoarse privirile spre Russell.

— Nu e tatăl meu, e…

— Sunt tatăl vitreg, se auzi vocea lui Russell. Și sunt sigur că ne putem descurca în ce privește filmul.

O prinse pe Karen de mijloc.

— Ce-ai zice de o lună de miere la San Luis Obispo? o întrebă el. Știu că nu e ca la Paris…

— Perfect, zâmbi Karen. Știu și unde vom sta: la Madonna Inn!

— Perfect, se arătă el de acord. Întotdeauna mi-am dorit să am un motiv să stau acolo, și uite că a venit.

Se aplecă și o sărută pe Molly.

— Îți mulțumesc, prințeso. Nu știu cum de-ai reușit și-mi pare rău că te-ai înțepenit pentru noaptea asta în spital, dar știu că ne-ai făcut-o. Abia acum pot spune că nunta e perfectă. Nici mama ta, nici eu nu trebuie să ne mai batem capul cu marele chef de la fermă și vom avea o lună de miere într-un loc care ne place amândurora. Îți rămânem datori. Înainte de a pleca mâine acasă, o să-ți luăm un cadou. Așa că să te gândești ce-ți dorești.

Fericită în cele din urmă că nici el, nici mama ei nu erau supărați pe ea, dădu bucuroasă din cap, în timp ce un brancardier începu să împingă patul mobil spre camera în care avea să își petreacă noaptea.

Umflătura din picior începuse să cedeze, iar durerea dispăruse de mult.

Habar nu avea cât de aproape fusese de moarte.

• DAWN • INTERMEZZO

Era un coșmar.

Era un coșmar din care se va trezi în câteva minute.

Și se va afla în dormitorul ei din Los Banos, iar prin peretele subțire va răzbate obișnuita discuție răstită dintre Elvis Janks și mama ei, în timp ce își tratau mahmureala cu niște cafea.

Întunericul se va destrăma, ea va da la o parte pătura care i se înfășurase în jurul brațelor și a picioarelor și se va uita în sus pentru a vedea lumina dimineții pătrunzând prin geamul dormitorului. Dar, pe măsură ce ieșea la suprafață din apele întunecate ale somnului, nicio geană de lumină nu își făcea apariția pentru a topi bezna care o împresura. Când își dădu seama că întâmplarea pe care o trăia era mai cumplită ca orice coșmar, Dawn Sanderson simți cum începe să o părăsească speranța.

Nu știa de cât timp zăcea în beznă. Nu știa dacă era vorba de ore sau zile.

Sau poate săptămâni?

Nu avea cum să afle.

Timpul încetase să mai aibă vreo semnificație pentru ea.

Să încerce să țipe?

Își aminti că încercase și mai înainte.

Cu cât timp înainte?

Nu știa.

Îi scăpă un suspin, un suspin aproape mut.

După ce se trezi complet, așteptă, să simtă durerea slabă, atât de familiară, din mâini. Dar mâinile îi erau legate deasupra capului cu o frânghie atât de strâns înfășurată, încât, dacă îndoia genunchii cât de puțin, tălpile pierdeau contactul cu podeaua temniței; cât despre brațe, avea senzația că îi fuseseră smulse din umeri.

Și totuși, de data asta i se păru că durerea dispăruse. Pe parcursul unei clipe de o imensă fericire, Dawn speră că fusese eliberată din legături. Dar, când încercă să-și miște trupul gol, simți cum picioarele desculțe i se ridică de pe podea. Cuprinsă de deznădejde, Dawn înțelese ce se întâmplase.

Nu fusese dezlegată. Doar că brațele și mâinile îi amorțiseră complet.

Conștientizând acest lucru, începu să simtă vag o nouă durere.

O răceală teribilă, cuibărită în adâncul ființei ei, ce părea să emane din umerii ei goi.

De ce?

Ce i se întâmplase?

De câte ori se trezea din acele reprize de somn care nu-i aduceau nici odihna, nici scăparea, încerca să pună lucrurile cap la cap în așa fel încât totul să aibă o logică.

Nu încercase decât să scape!

Și omul acela păruse atât de amabil. Nu încercase deloc să o atragă în mașină.

Nu făcuse decât să o ia cu autostopul. Și acceptase tocmai pentru că lui nu părea să-i pese prea mult dacă venea sau nu.

Îi luase o cafea, după care începuse să se simtă ciudat.

Următoarea amintire era trezirea lentă în mijlocul beznei, cu mâinile arzându-i nu numai pentru că îi fuseseră legate deasupra capului, dar și din pricina frânghiei care îi rodea încheieturile.

Țipase și strigase cât de tare putuse – până când corzile vocale îi cedaseră și din gât nu-i mai ieșise decât un geamăt răgușit.

Ușa se deschisese în timp ce țipa și preț de câteva secunde îl putuse privi drept în față.

Zâmbetul amical pe care-l avusese în clipa întâlnirii lor dispăruse. Buzele îi erau strânse într-un rânjet urât, iar în ochi i se citea aceeași privire stranie pe care o mai avusese chiar în clipa leșinului ei.

— Nu ajută la nimic, îi spusese el. Niciodată nu ajută.

Apoi ușa se închisese și, în ciuda celor spuse de el, Dawn continuase să țipe până își pierduse vocea.

Îl mai văzuse încă de două ori.

Deschisese ușa, rămânând în prag, cu privirea ațintită asupra ei câteva momente, fără să spună nimic, după care închisese ușa la loc, aruncând-o iar în bezna aceea îngrozitoare.

Se agățase de cele câteva imagini pe care le văzuse cât timp ușa rămăsese deschisă. Un beci.

Se afla într-un beci, cu pereți din beton și bârne groase care susțineau tavanul.

Asta era tot ce știa.

Dar din când în când îl mai auzea.

Uneori, când se trezea, îl auzea din închisoarea ei murmurând încet, de parcă ar fi vorbit cu cineva.

Cum nu mai auzea nicio altă voce, hotărâse că vorbea singur.

Acum, în timp ce zăcea în beznă, cu frigul cumplit din umeri insinuându-i-se inexorabil în tot trupul, foamea începu să-și înfigă colții în pântecul ei, în timp ce o sete groaznică îi sfredelea gâtul ars. Încercă să-și umezească buzele, încercă să adune măcar atâta umezeală încât să mai ușureze din teribila uscăciune, dar limba i se părea ca o bucată groasă de vată, uscată și umflată, amenințând să o sufoce.

Încet, foarte încet, începu să întrezărească adevărul.

Dawn Sanderson murea.

Asta însemna frigul. Nu își mai putea simți brațele și mâinile pentru că îi muriseră, iar acum frigul morții i se strecura perfid în întreaga ființă.

Cât va mai dura?

O să mai dureze încă alte câteva minute, sau groaza și agonia beznei se vor prelungi în eternitate?

Oare va ști când o să moară?

Fără lacrimi, fără scâncete, Dawn Sanderson începu să plângă.

Apoi, din tăcerea de dincolo de beznа temniței ei, auzi ceva.

Era el, coborâse iar în beci.

Dawn ascultă, rugându-se ca ușa să se deschidă și, de data asta, în loc să se uite doar la ea, bărbatul să-i aducă o cană cu apă și să-i permită cel puțin să-și umezească buzele, chiar dacă nu o va lăsa să bea.

Sunetul se apropia.

Un fluierat.

El fluiera încetișor, însă apoi mai auzi ceva.

Un scârțâit, ca și cum s-ar fi deschis un sertar sau un obiect ar fi fost târât pe podea.

Fără să-și dea seama, Dawn descoperi că își ținea respirația în mijlocul acelei beznе, așteptând orice urma să se întâmple.

Iar va veni omul acela să se uite la ea?

Să o chinuie?

Să-i facă ceea ce intenționase atunci când o adusese aici?

Atacul se dovedi atât de surprinzător, atât de cumplit, încât smulse un nou geamăt din gâtul extenuat al lui Dawn Sanderson.

Picioarele!

Era ceva pe picioarele ei!

La început o gâdilătură ciudată, care în câteva secunde se transformă într-o arsura oribilă, o senzație de foc, ca și cum picioarele i-ar fi fost așezate pe jăratic.

Își smuci picioarele în sus, trăgându-și genunchii spre piept. Acum întreaga ei greutate stătea în frânghia care îi ținea încheieturile. Auzi

pocnetul umărului dislocat. Întreaga ei ființă se chinuia să țipe și reuși să simtă agonia gâtului ei, în care laringele protesta împotriva acestui ultim abuz.

Arsura din tălpi începu să i se cațăre pe picioare și atunci simți altceva.

Ceva cald și vâscos prelingându-i-se pe picioare, pentru ca apoi să-i picure de pe tălpi.

Sânge!

O încolți panica. Se zbătu, încercând să scape de nevăzuții ei atacatori, dar, după câteva secunde, groaza și suferința o doborâră încă o dată, aruncând-o iar în binecuvântata inconștiență.

Și, în timp ce pentru ea lumea înceta să mai existe, cei care o atacaseră își continuau truda, devorând-o încet, celulă cu celulă.

• Capitolul 5

Strălucirea soarelui, revărsată din belșug pe fereastră, o trezi pe Karen. Perdelele albe se înfoiau ușor în briza care îi mângâia fața.

O săptămână.

O săptămână de când se căsătorise cu Russell și șase zile de când o aduseseră pe Molly de la San Luis Obispo, complet refăcută după înțepăturile de albină.

Dar abia în dimineața aceasta – această dimineață perfectă de iunie – se trezise știind exact unde se afla, simțind că aparținea cu adevărat acestui loc.

Se întinse, lăsându-se iar pentru câteva minute în moliciunea patului atât de confortabil, savurând din plin sunetele și miresmele care se strecurau pe fereastra deschisă, privind încântată fâșia de cer albastru-verzui, a cărei puritate nu era pătată de niciunul din norii de smog cu care se obișnuise la Los Angeles.

Se răsuci și privi ceasul.

Deja era șase.

Russell se sculase de cel puțin o oră, se întâlnise cu Otto și cu Kevin în camera unde țineau harnașamentul și își împărțiseră primele sarcini ale dimineții.

Probabil că Molly și Julie se sculaseră și ele și își scoseseră caii la păscut, curățaseră boxele din grajd și dăduseră și celorlalte animale apă și mâncare.

Viața începuse să decurgă așa cum sperase ea, în ciuda celor câtorva zile dinaintea căsătoriei, când totul i se păruse atât de

anapoda și când crezuse că familiile lor nu vor deveni niciodată una singură. Totuși, de când o aduseseră pe Molly de la spital, lucrurile păreau să meargă mult mai bine. În parte era vorba, desigur, de o logică simplă: toată familia locuia acum sub același acoperiș, cu excepția lui Otto care se întorsese în casa lui, acolo unde, în ceea ce o privea pe Karen, putea fi cât voia el de urâcios, prin singurătatea la care era condamnat. Cel puțin nu mai avea la dispoziție fiecare zi și noapte să otrăvească atmosfera în ceea ce insista să numească și acum „casa Paulei".

Nu mai era deloc casa Paulei Owen. Cu fiecare zi, Karen o simțea tot mai mult devenind propria ei casă. Ce-i drept, atunci când ajunseseră aici, i se păruse că pătrunsese într-o reactualizare de coșmar a *Rebeccăi*, cu un Otto nițel cam nepotrivit în rolul doamnei Danvers. Dar Russell o încurajase să devină adevărata stăpână a casei și, cu titlu de încercare, începuse să facă mici modificări, aducându-și lucrurile ei și schimbând locul unor mobile.

La început se temuse să nu rănească sentimentele lui Kevin față de mama sa, dar el nu făcuse altceva decât să o aprobe, ba chiar cu două zile înainte o întrebase dacă nu vrea să-l ajute să ia alte lucruri pentru camera sa. Așteptase până când tatăl lui se îndepărtase suficient și îi spusese lui Karen: „Mama a avut niște idei cam ciudate în legătură cu lucrurile care mi-ar fi putut plăcea". Când, cu ochii umeziți, îi mulțumise pentru felul în care o ajuta să se simtă ca acasă, el se înroșise ca focul și ieșise grăbit.

Era suficient. Era în casa ei, cu familia ei, și Otto nu va mai reuși să-i otrăvească viața, oricât de tare s-ar fi străduit.

Până și Julie încetase să se văicărească în legătură cu schimbările produse în viața sa. În parte, faptul se datora cailor. Își petrecea tot mai mult timp alături de Greta, în compania lui Kevin, care o învăța să călărească iapa masivă.

Pe de altă parte, Julie abia dacă îi adresa vreun cuvânt bătrânului și, după câte se părea, nu avea de gând să îngroape securea războiului cu Otto.

În cele din urmă, Karen coborî din pat și, în timpul dușului, își făcu în minte inventarul alimentelor aflate în frigider; apoi își șterse bine părul cu un prosop, după care se îmbrăcă în ceea ce devenise un fel de uniformă zilnică: jeans și una din cămășile pe care Russell se pregătise să le arunce pentru a face loc hainelor ei în dulap. În timp ce cobora la parter, hotărî și meniul dimineții: omletă cu șuncă

rămasă de la nuntă și niște ceapă verde pe care o ochise în grădină pe la începutul săptămânii, sperând că în dimineața aceea era numai bună de cules.

„De cules”? Sau „de scos”? Cum se spunea? În fine, smulsă sau scoasă, cui îi mai păsa?

Intră în bucătărie, fredonând încet, dar se opri brusc, lăsând melodia să-i piară de pe buze.

Așezat la masă, cu o ceașcă de cafea la buze, Otto Owen o privea cu ochii lui adânciți în orbite.

Era pentru prima dată de la nuntă când punea piciorul în casa lor și, deși Russell încercase să o convingă că absența lui se datora dorinței sale de a nu le tulbura intimitatea, Karen era sigură că altul era motivul. Primele lui cuvinte îi dovediră că avea dreptate.

— Când trăia Paula, micul dejun era gata când cobora Russell.

Furia se înnodă în pântecul lui Karen și starea de fericire pe aripile căreia plutise până atunci se destrămă dintr-o dată. Se abținu totuși să ridice tonul în fața acestui atac.

— Probabil că era o femeie mai bună ca mine, spuse ea. Dar eu cred că o să aștept toamna să mă trezesc înainte de răsăritul soarelui.

Ușa din spate se deschise și intră Julie, care avu o ezitare la vederea lui Otto. Fata aruncă o privire întrebătoare mamei ei. Sperând ca Otto să nu observe schimbul mut de replici cu fiica ei, Karen se uită la ea în așa fel încât să-i dea de înțeles că Otto era pe picior de război.

Lui Otto nu-i scăpă gestul.

— Nu sunt nici orb, nici surd, mormăi el cu ochii fixați asupra lui Karen, care între timp scosese câteva ouă din frigider și le spărgea într-un castron. Și nu e nevoie să le ții în frigider, continuă el. Ouăle proaspete pot sta foarte bine pe etajeră. A, sigur că da, tu ești obișnuită cu ouăle de la alimentara; când le cumperi, sunt deja vechi de-o săptămână. Și ei spun că sunt „proaspete”!

Își termină cafeaua și întinse ceașca spre a-i fi umplută la loc.

Ochii lui Karen se opriră pe cafetiera aflată la capătul opus al mesei.

Era mai aproape de Otto decât de ea.

Chiar credea că se va opri din treabă ca să-i ia ceașca, să i-o umple iar și să i-o dea înapoi? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu era invalid!

Tocmai voia să-l întrebe dacă pățise ceva la picioare peste noapte,

dar se răzgândi. E totuși bătrân, își aminti ea. A trăit aici toată viața lui și toate femeile pe care le-a cunoscut au fost țărănci. Îi luă ceașca fără un cuvânt, i-o umplu și i-o dădu înapoi.

Julie, ai cărei ochi se întunecaseră din cauza scenei la care tocmai asistase, părea pregătită să-i spună ceva lui Otto, dar Karen îi făcu semn să se abțină.

— Vrei și tu o cafea? își întrebă ea fata, în timp ce Otto își primea cana fără a rosti niciun cuvânt de mulțumire.

— E-n ordine, mami, spuse Julie cu ochii fixați asupra lui Otto, care părea să nu-i bage în seamă privirea furioasă. Mai sunt unii care se pot descurca și singuri.

Luă cafeaua din mâna lui Karen, pornind cu ea spre masă și, în timp ce trecea prin spatele lui Otto, se prefăcu a-i turna în cap lichidul fierbinte.

Karen începuse să facă omleta, când ceilalți membri ai familiei intrară tropotind.

— Oho, ce matinali suntem! spuse Russell, oprindu-se lângă aragaz și sărutând-o pe Karen pe obraz, înainte de a se duce la chiuvetă să se spele pe mâini.

— Ba mai curând am întârziat, răspunse ea. Kevin, poți s-o ajuți pe Julie să pună masa? Sucul de portocale e în frigider și cred că a mai rămas și niște gem. Dacă nu, ia un borcan din cămară.

— Eu ce pot să fac? întrebă Russell.

— Prăjește niște pâine până termin eu omleta.

După o scurtă ezitare, își privi socrul.

— Iei masa cu noi, Otto?

— În niciun caz, dacă ai de gând să mă pui la muncă, răspunse el cu sprâncenele arcuite. Una e să faci treaba unei femei atunci când n-ai în casă așa ceva…

Russell se pregătea să-și întrerupă tatăl, când vocea lui Julie răsună mieroasă, atrăgând atenția tuturor celorlalți:

— Dar, vai, domnule Owen, nici nu ne-ar trece prin cap să cerem unui bărbat să facă ceva la bucătărie. Nu trebuie decât să stați la locul dumneavoastră și să ne lăsați pe noi, femeile, să avem grijă de dumneavoastră.

Împingând rapid scaunul care-i stătea în față, se duse la aragaz și luă farfuria în care se afla prima omletă făcută de Karen.

— Molly, și tu ești fată, așa că ai putea să-i torni domnului Owen un pahar cu suc de portocale. Și nu te teme să-l umpli prea mult,

pentru că, dacă mai varsă din el, o să curățăm noi imediat, nu-i așa?

Molly, care nu prea înțelegea jocul, dar era gata să se prindă în el, o porni spre frigider.

Dându-și seama că venise momentul explicațiilor dintre bunicul lui și cele mai noi membre ale familiei, Kevin se depărtă de masă, așteptând să vadă ce urma.

Karen, hotărâtă să pună capăt spectacolului lui Julie înainte de a fi fost prea târziu, îi aruncă o privire lui Russell, care-i înțelese perfect intențiile.

Îi făcu un semn că scena trebuia să meargă până la capăt.

Julie așeză omleta în fața lui Otto.

— Puteți s-o mâncați singur, domnule Owen? îl întrebă ea pe un ton de un servilism exagerat. Aș fi fericită să mă pot așeza lângă dumneavoastră și să vă ajut.

Când fata luă loc pe scaunul de lângă el și începu să-i taie omleta, Karen hotărî că lucrurile merseseră destul de departe.

Dar, înainte să fi apucat să spună ceva, Kevin și Russell izbucniră în râs.

Fața lui Otto deveni de un roșu aprins, în timp ce vena de pe frunte începu să i se zbată violent. Se ridică și ieși violent din bucătărie, trântind ușa în urma lui.

Julie, care începuse și ea să râdă, văzu privirea din ochii mamei ei.

— Dar se comportă ca și cum n-ai fi decât o servitoare… începu ea.

— Iar eu mă descurc și singură, îi răspunse Karen.

— Haide! spuse Russell, dar era rândul lui Karen să-i facă semn să nu intervină.

— E un om bătrân și nimic din ce i-am zice eu sau tu nu-l mai poate schimba, îi spuse Karen fetei. Tot ce putem face e să fim înțelegători cu el și să sperăm că oamenii vor fi la fel cu noi când vom ajunge la vârstă lui.

Julie ezită, apoi renunță să-i răspundă. Orice argument ar fi fost inutil.

— Cred… cred că ar trebui să-mi cer scuze… spuse ea, lăsând special cuvintele în suspensie, în speranța că mama ei o va păsui.

— Cred că da, îi răspunse Karen.

— Mergem împreună, se oferi Kevin s-o însoțească pe Julie, care o și pornise spre ușă.

— A, nu, nu cred că e cazul, îl opri Karen. Julie s-a vârât singură

în povestea asta și tot singură trebuie să găsească o ieșire. Ceilalți putem începe să mâncăm.

După ce Julie plecă în căutarea lui Otto Owen, Karen începu să servească omleta.

•

Carl Henderson se îndrepta spre casa familiei Owen, când o văzu mai întâi pe Julie, apoi pe Russell, pe Kevin și pe Molly îndreptându-se cu toții dinspre grajd către bucătărie.

Își spuse că Otto era deja acolo ori rămăsese la el, dacă se comporta la fel ca săptămâna trecută.

Asta însemna că nu era nimeni la stupi, unde putea merge în liniște, fără să fie nevoit să răspundă la întrebări.

Își parcă mașina pe drumul de țară în așa fel încât grajdul să se afle între Jeep și casa lui Russell, apoi deschise trusa de teren, de unde scoase o fiolă maro pe care o umpluse cu o seară înainte în laboratorul lui.

Henderson nu credea că totul va dura mai mult de o jumătate de oră, mai cu seamă că identificase reginele în jumătate din cei treizeci și șase de stupi de la ferma Owen. Mult mai mari decât celelalte, celulele erau ușor de recunoscut, doar câteva în fiecare stup.

Era suficient un singur strop de lichid în fiecare celulă, după care nu-i mai rămânea decât să aștepte.

Să aștepte, să urmărească și să însemneze noile regine, în timp ce își depuneau ouăle.

Dacă avea dreptate și conținutul sticluței își făcea efectul, Carl Henderson avea să devină un erou.

Dacă nu reușea, nu se întâmpla nimic. Nu-i rămânea decât să-și continue munca în laborator, până când va descoperi soluția corectă și problema va fi rezolvată.

Problema.

Așa o numea toată lumea acum. Parcă ar fi fost scrisă cu litere de tipar, ca titlul unui film. Totul începuse în urmă cu trei ani, când UniGrow crease un nou îngrășământ ce promitea să dubleze producția de lucernă. Fusese testată împotriva tuturor impedimentelor posibile și imaginabile, și nimeni nu întrezărise niciun fel de problemă, ca să nu mai vorbim despre ceea ce devenise cunoscut drept *Problema.*

Îngrășământul părea perfect, fără nimic nociv pentru mediu, fără poluanți care să infesteze apa sau solul.

Se descompunea complet, fiind absorbit de mediu fără a lăsa vreo urmă. Era deci total neutru.

Și nu omora albinele. Acesta fusese primul test pe care îl întreprinsese UniGrow, deoarece nimeni nu putea să cultive lucernă sau orice altceva fără albine.

Chiar Carl condusese testele pe albine și fusese la fel de entuziasmat ca toți ceilalți.

Și tot el fusese primul care, câteva luni mai târziu, descoperise marele defect al îngrășământului: deși nu omora albinele, le steriliza. Încetul cu încetul muriseră toți stupii din zonă.

După un an, aceasta devenise *Problema.*

De doi ani, UniGrow căuta o soluție, dar încă nu reușise să o găsească.

Între timp, Carl Henderson își continua cercetările pe cont propriu, aplicând toate cunoștințele adunate în decursul unui an de observații.

Așa că astăzi venise aici aducând în sticluța maro, pe care o ținea în mână, ceea ce el spera să fie soluția pe care o căutau toți.

O soluție biologică pentru o problemă biologică.

Dacă era să aibă efectul pe care îl spera Henderson, fagurele reginelor în care era injectat serul avea să producă albine ai căror urmași vor fi imuni la efectul îngrășământului, continuând să producă noi generații.

UniGrow va fi scutit nu numai de povara de a aduce în fiecare an stupi noi, dar nici nu va mai trebui să plătească sumele enorme pe care tribunalele începuseră să le acorde fermierilor drept compensații pentru daunele produse.

În schimb, compania se va bucura de imensele profituri aduse de noul îngrășământ, comercializat împreună cu noua specie de albine a lui Henderson. Iar Carl Henderson, geniul care găsise răspunsul, ar putea culege cel puțin o parte din procentele aduse de profituri.

Problema va fi rezolvată și toți vor fi fericiți.

Asta însă dacă serul dădea rezultate, lucru de care Henderson nu era sigur. De fapt, ultimele experimente pe care le efectuase avuseseră drept rezultat o creștere a virulenței veninului.

Carl știa bine că tocmai acest venin îi provocase săptămâna trecută criza lui Molly Spellman, deși, prevăzător, preferase să accepte teza medicilor, conform căreia fata avusese o reacție alergică extrem de puternică la o înțepătură obișnuită. În cele din urmă copilul își revenise, așa că nu se putea vorbi de vreo vătămare, iar Henderson

era aproape sigur că această nouă creație a sa nu va avea efecte secundare dăunătoare.

Scoase cu multă atenție o seringă hipodermică din cutiuța ei și o umplu, după care o puse la loc în caseta pe care o băgă într-unul din buzunarele cămășii, închizându-i clapa, pentru a fi mai sigur.

Lăsându-și mașina deschisă, traversă drumul și se uită de-a lungul potecii care ducea spre stupii pe care el însuși îi pusese aici, cât mai departe de casă, cât mai puțin la vedere. Erau în total treizeci și șase, așezați în trei șiruri bine spațiate, de câte doisprezece stupi fiecare. Stupii conțineau câte patru sertare. Henderson își notase pe unele dintre sertare numerele ramelor care conțineau fagurele reginelor pe care se hotărâse să le trateze. Privi împrejur pentru a se asigura că era singur, după care ridică încet și cu mare atenție primele două elemente ale suprastructurii stupului. Le puse deoparte și își concentră întreaga atenție spre partea care rămăsese deschisă și complet expusă privirii lui. Era, de fapt, o cutie vopsită în alb, care trebuia să fie suport pentru un grătar cu rame-puierniță. Modelul era simplu și nu suferise modificări substanțiale față de modelul inițial, inventat de L.L. Langstroth în 1851. Cheia problemei era spațierea exactă a ramelor dinăuntru, care lăsa unei albine un spațiu de șase milimetri. Dacă spațiul dintre rame ar fi fost mai mic, albinele pur și simplu nu l-ar fi putut folosi; dacă ar fi fost mai mare, el ar fi fost invadat. Henderson ridică cea de-a patra ramă cu mișcări domoale. Plin de faguri, dreptunghiul de lemn era acoperit de albine. Carl îl ridică în lumina soarelui și cele mai multe din ele își luară zborul sau se alăturară masei viermuitoare de dedesubt.

Găsi ușor celula reginei, pe care o identificase deja în cursul săptămânii, și îi străpunse învelișul cerat cu acul hipodermic prin care injectă un strop din lichidul aflat în fiolă. Apoi scoase acul și acoperi înțepătura minusculă cu un bob de ceară pe care îl presă cu degetul mic. Cum așeză rama la locul ei, albinele se întoarseră. Știa că se vor pune imediat pe treabă, refăcând chenarul de ceară atât de bine, încât nimeni n-ar fi putut să observe ce se întâmplase.

În interior, serul trebuia să-și facă efectul asupra albinei care creștea. Dacă efectul era cel dorit, urmașii acelei regine vor fi imuni la efectele devastatoare ale îngrășământului.

În caz contrar, regina va muri și Henderson va trebui să se întoarcă în laborator.

După ce termină, așeză suprastructura la loc și se opri la al doilea

stup. Tocmai se pregătea să-i scoată capacul, când auzi un zgomot în spatele lui.

Un icnet ușor.

Ca atunci când dai peste ceva neașteptat.

Sau înspăimântător.

Carl Henderson îngheță; se îndreptă de șale și se întoarse încet pentru a vedea cine era în spatele lui, având și explicația pregătită pentru prezența lui acolo: o verificare de rutină a stupilor.

Henderson rămase cu respirația tăiată în clipa când o recunoscu pe Julie Spellman. O vedea pentru prima oară de la nuntă, iar acum, când ochii lui îi întâlniră pe ai ei, simți pumnii cum i se încleștează.

Din nou cascada neagră a părului ce i se rostogolea pe spate, din nou ochii ce îl fixau, la fel cum îl priviseră la nuntă.

Clocotul emoțiilor îi provocă tremurul degetelor.

Nu, își spuse el. Nu te apropia de ea. N-o atinge. Nici măcar să nu te uiți la ea!

Și totuși, nu se putea abține să o privească.

Ochii i se înșurubaseră într-ai ei și, din adâncurile minții, începu să-l împresoare bezna nopții.

O beznă cumplită – o beznă umplută cu grozăvii teribile care îi invadau ființa.

Putea deja să simtă ghearele spaimei înfigându-i-se în suflet, iar în urechi îi răsuna un râs batjocoritor.

Un râs care venea din trecut, ca și spaimele care amenințau să-l copleșească, îi provoca o furie oarbă și, deși nu era în stare să-și amintească originea râsului sau a furiei, știa unde îl vor târî ele. Voci șoptite îl îndemnau să găsească o supapă pentru furiile care îl bântuiau. Vru să cedeze glasurilor, vru să se lase purtat de ele, să le lase să-i arate cum să-și domolească ura care-l ardea pe dinlăuntru.

Era imposibil!

Fata îl cunoștea.

Și mai rău, îl cunoșteau atât mama ei, cât și tatăl vitreg.

Dacă ceda diavolilor care sălășluiau în el – furia rece și ura profundă pe care le ținea în el de atâta amar de vreme – secretul lui ieșea la iveală.

Toată lumea va afla ce făcuseră din el.

Dar lupta cu forțele negre din el era pierdută; ochii lui continuau să o privească, fixând fața aceea care îl disprețuia, își bătea joc de el, îl chinuia.

Negura care îl înconjurase deveni și mai adâncă; în urechi îi vuia zgomotul familiar care îi însoțea coșmarurile de atâta amar de vreme.

Se îndreptă spre fată, având în ochi aceeași privire care o înfiorase pe Julie până în străfundul sufletului.

•

Din instinct, Julie făcu un pas în spate când îl văzu pe Carl Henderson apropiindu-se de ea.

— Îl… îl căutam pe domnul Owen, se bâlbâi ea.

— Nu e aici, spuse Henderson cu o voce care o înfioră. Doar eu. Eu și cu tine.

Julie nu reuși să înțeleagă din prima clipă. Se uita fix la ea, tot așa cum o privise și în ziua nunții. Ca și cum ar fi urât-o. Dar nici măcar nu o cunoștea.

Mai făcu un pas în spate, dar în clipa următoare mâna lui Henderson o înșfăcă strâns.

— Oprește-te! îi spuse el. Nu mai râde de mine!

Ochii lui Julie se lărgiră, în timp ce spaima își înfigea pumnii de gheață în pântecul fetei. Ce voia să spună? Nu râdea de el. Nici nu știa cine era atunci când îl văzuse pentru prima oară.

— Nu râd… spuse ea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

— Ba da! mârâi el.

Își ridică mâna liberă și o plesni peste față.

— Mereu râzi de mine! Întotdeauna ai râs de mine!

Julie țipă în clipa în care palma lui o izbi peste obraz. Apoi se ghemui, scâncind îngrozită.

— N-nu, se poticni ea în cuvinte. Îl căutam pe domnul Owen! Voiam să…

Dar Carl Henderson nu o mai auzea. Toată ființa lui era plină doar de chipul lui Julie și de propria-i furie, care îl îndemna nebunește, șoptindu-i, poruncindu-i să-i plătească cu aceeași monedă.

Bezna, șopteau vocile din capul lui. *Arunc-o în beznă, alături de cealaltă. Fă-i ce ți-a făcut și ea ție. Acum, Carl. Acum să o faci. Nu e nimeni aici… nu te vede nimeni… Fă-o, Carl… fă-o.*

Strânsoarea de pe brațul lui Julie se întețI. Carl o răsuci și ea se împiedică și căzu la pământ.

Se prăbuși peste ea și, în timp ce greutatea lui o imobiliza, îi simți mâinile încleștându-i-se în jurul gâtului.

— Nu! mai apucă ea să țipe. Nuuuu!

•

Otto Owen ieși din casă. Furia îi trecuse. De fapt, dacă voia să fie cât se poate de sincer cu sine însuși, se simțea caraghios.

Când, în urmă cu doar câteva minute, Julie venise să-i bată la ușă, știa ce o adusese la el: voia să-i ceară scuze.

El însă refuzase să o asculte… la naiba, de fapt refuzase chiar să admită că ar fi trebuit să o asculte, deși era sigur că fata știa unde e.

Și, de fapt, nici nu era un copil rău – nici vorbă de așa ceva. La urma urmei, nu erau copiii de azi mai deschiși decât fusese el la vârstă lor? Și din vina cui? Dacă tot voia să fie supărat pe cineva, atunci ar fi trebuit să fie supărat pe Karen, nu pe Julie. Așa fusese fata educată. Asta era tot. Și, dacă voia să meargă cu sinceritatea până la capăt, nici nu credea că soția lui Russell era o mamă chiar așa de rea, deși așa ceva n-ar fi recunoscut decât față de sine însuși.

Pe lângă asta, chiar acum, la aproape optzeci de ani, Otto își amintea de cele câteva cazuri când, fiind de vârsta lui Julie, exact așa ar fi vrut să-și pună bunicul la punct…

Totuși, nu-i plăcea felul în care mergeau lucrurile la fermă. Nimic nu mai era așa cum fusese cândva. Sau așa cum ar fi trebuit să fie.

Toată viața lui, treaba la fermă se desfășurase după un tipic care lui i se părea firesc.

El și tatăl lui – apoi el și Russell – lucrau câmpul și îngrijeau de vite, iar apoi mama lui, scumpa lui soție, Emily, și după ea Paula, nevasta lui Russell, îngrijiseră de casă.

După moartea lui Emily, Paula văzuse și de casa lui. Nu avusese niciodată motive să se plângă de ea.

Își văzuse de treaba ei și atât!

Sigur că, după moartea ei, Russell și Kevin fuseseră nevoiți ca, pe lângă munca de la fermă, să se ocupe și de casă. Și nici nu se opusese vreodată ca Russell să se recăsătorească – așa ceva nu făcuse el niciodată! La naiba, doar era nevoie de cineva care să aibă grijă și de ei, nu-i așa?

Așteptase toată săptămâna în speranța că, până la urmă, Karen se va oferi să facă o curățenie zdravănă și în casa lui, unde mizeria era în continuă creștere, dar în zadar, pentru că ea nu îl vizitase niciodată, așa că în dimineața aceea se hotărâse să discute cu ea. Comportarea ei însă lăsase de dorit.

Înțelesese perfect ce spuneau privirile ei, când tot ce-i ceruse era o simplă cană de cafea!

Mă rog, el era, într-adevăr, mai aproape de cafetieră decât ea, care

mai era și ocupată.

Poate că ar fi fost mai bine dacă și-ar fi luat singur.

De fapt, dacă voia să fie cu adevărat corect, ar fi trebuit să-și toarne singur cafeaua.

Și, dintr-o dată, pufni în râs când își aduse aminte de mica înscenare a lui Julie. Dacă se gândea mai bine, oare nu-i spusese cu niște ani în urmă Enid Gilman despre Karen că era la Los Angeles și voia să se facă actriță?

Păi, din ce văzuse în dimineața aceea, Julie era cea cu talentul.

Otto stătea pe veranda din spatele casei, privind spre curtea goală. Nici urmă de Julie. Și, mă rog, de ce ar fi fost? Se comportase ca un bătrân morocănos, care dorise să-i plătească fetei cu aceeași monedă, dar ea cel puțin avea ceva de spus. Se hotărî să o găsească și să-i asculte scuzele până la capăt. Așa avea să-i dea o lecție.

Dar unde se dusese?

Privi spre colina pe care era cocoțată casa fiului său. Se întorsese acolo?

Și dacă fata nu știa că el era în bucătărie și o auzise? Înseamnă că îl mai căuta și acum.

Porni spre grajd, dar se opri în clipa când zări mașina parcată la capătul drumului.

Jeepul lui Carl Henderson.

Simți cum îl cuprinde furia privind mașina cenușie a omului de la UniGrow.

De ce dracu' își parcase Henderson mașina acolo? Și unde era? Dacă venise la fermă, cum se făcea că nu se dusese să discute cu Russell?

Apoi înțelese.

Stupii!

Asta era: Henderson își făcea de lucru la stupi.

Nu era suficient că Henderson și compania sa îi distruseseră stupii? Furia bătrânului se înteți când își aduse aminte ce se întâmplase după ce Russell le permisese celor de la UniGrow să le trateze câmpurile cu îngrășământul acum la modă, și asta în ciuda opoziției lui.

Ținând cont de halul în care ajunseseră stupii, Russell n-ar fi trebuit să le mai accepte prezența la fermă. Erau atâția oameni de la care ar fi putut închiria albine, dar nu! Russell trebuia să meargă mai departe cu UniGrow!

Erau momente când Otto se întreba dacă nu cumva crescuse un idiot.

Traversă încruntat drumul de țară și porni pe drumeagul care mărginea imașul. După ce ocoli mormanul de bolovani pe care tatăl lui îi scosese din câmp atunci când el încă nici nu se născuse încă, îl zări pe Carl Henderson. Dar nu-și făcea de lucru la stupi.

În schimb, se prăvălise peste Julie Spellman, care se lupta să scape.

Otto începu să alerge cu pași mărunți și țepeni spre Henderson, cât putu de repede.

— Henderson! strigă el. Lua-te-ar dracu'!

Strigătul înfuriat al lui Otto Owen străpunse bezna din capul lui Carl Henderson. În aceeași clipă o eliberă pe Julie, sărind în picioare.

— Domnule Owen, țipă Julie, târându-se de lângă Henderson, după care încercă să se ridice în picioare. Ajutor!

Otto îl privi încruntat pe Henderson, în timp ce se apropia grăbit, sigur că ghicise ce se întâmpla acolo.

— Nu e ce crezi, spuse Carl repede. S-a împiedicat și încercam…

Furia lui Otto răbufni. Se aruncă asupra lui Henderson, înșfăcându-l de cămașă cu ambele mâini.

— Chiar crezi că sunt orb, Henderson? Păi nu sunt și o să te duci la pușcărie, nemernicule! Știi câți ani are fata asta?

Mâinile lui Carl Henderson se strecurară printre cele ale lui Otto, smulgându-se din strânsoarea lor. O clipă mai târziu mâna dreaptă i se închise și pumnul lui se abătu asupra lui Otto.

Spaima lui Julie dispăru într-o clipă, lăsând locul unei furii care o împinse asupra lui Henderson. Îl prinse cu brațul drept de gât, încercând să-l împiedice să ajungă la bunicul lui Kevin.

Henderson se eliberă din strânsoarea ei și îi făcu vânt peste unul din stupi. În aceeași clipă, albinele ieșite din cutia albă se aruncară furioase asupra ei.

— Păzea! răcni Otto. Ridică-te, Julie, și fugi!

Julie sări în picioare. Își mișca mâinile din toate puterile, încercând în van să scape de atacul furios al albinelor. O luă spre Otto și Carl Henderson, apoi se răsuci și o rupse la fugă în direcția opusă. După vreo treizeci de metri albinele renunțară să o mai urmărească și se întoarseră la stupul răsturnat, în jurul căruia roia o puzderie clocotitoare de insecte dezorientate.

Cele trei înțepături pe care i le provocaseră albinele începură să

ardă. Fata o porni spre Otto și spre Carl, dar după trei sau patru pași o cuprinse un val de amețeală și simți cum genunchii încep să-i cedeze.

— Julie? auzi ea vocea bătrânului. Te simți bine?

I se părea că vocea lui Otto venea de undeva de la mare distanță. Încercă să răspundă. Apoi încercă să țipe.

Nu se auzi nimic.

În clipa următoare se prăbuși la pământ.

Otto o privi șocat.

— Doamne! strigă el. Ce naiba i-ai făcut?

Mintea lui Carl Henderson intră în viteză.

Dacă Otto povestea ce văzuse și Julie confirma… Carl Henderson îngheță gândindu-se la consecințe.

Îi vor face o percheziție acasă și vor da peste…

Nu! Nu putea permite să se întâmple așa ceva! Dacă descopereau ce era la el acasă, înfunda pușcăria pe viață.

Când ochii i se îndreptară spre Julie, își dădu brusc seama că putea să scape basma curată.

Pentru că Julie – ca și Molly acum o săptămână – avea aceeași reacție la înțepătura albinelor.

Chiar o reacție mai rea decât sora ei.

Dacă ea murea, nimeni nu l-ar mai fi crezut pe Otto, indiferent ce ar fi spus. Tot orașul știa cât îl detesta bătrânul.

Dar dacă lăsa impresia că el încercase să salveze viața lui Julie…

— A intrat în stare de șoc, îi spuse el lui Otto.

Mintea îi lucra furibund, în timp ce se aplecă și o luă în brațe pe Julie, care zăcea inconștientă.

— Trebuie dusă la spital cât mai repede cu putință.

Cu Julie în brațe, întrezărind deja o scăpare din situația dificilă în care se afla, Carl Henderson porni spre mașină.

Era însoțit de Otto, care se străduia să țină pasul cu mersul său rapid.

— Nu o duci nicăieri! îl avertiză el. Nu după ce ai încercat să-i faci!

Henderson îi aruncă bătrânului o privire uimită, bine mimată.

— Ce dracu' tot spui acolo, Otto? N-am vrut decât să…

— Te-am văzut! țipă Otto din toate puterile.

Ajunseseră la Jeep și, după ce o puse pe Julie pe bancheta din spate, Henderson îi aruncă lui Otto o privire înghețată.

— Nu știi ce ai văzut, Otto, spuse el. Și acum fii atent. S-a-ntâmplat iar ceva cu albinele, Otto! De-aia au fetele lui Karen o asemenea reacție la înțepăturile lor! Asta am încercat să fac! Luam o probă de la albine ca să vedem ce s-a întâmplat cu ele!

Henderson zâmbi, în timp ce buzele lui Otto se zbăteau furios.

— Să nu încerci să îndrugi celorlalți alte povești, îl avertiză el. Nimeni nu te va crede. Toată lumea știe cât ești de nebun!

Figura lui Otto se aspri.

— Julie știe ce i-ai făcut, izbucni el. Când se va trezi…

— *Dacă* se va mai trezi, îl întrerupse Henderson.

Porni motorul și se puse în mișcare chiar în clipa când bătrânul striga după el:

— O să anunț poliția, Henderson! O să te bag în pușcărie, ticălos ce ești!

Cu vorbele lui Otto răsunându-i în minte, Carl Henderson acceleră, în timp ce mintea îi lucra intens, știind că nu reușise încă să scape. Dacă Julie își revenea…

Aruncă o privire spre bancheta din spate.

Julie zăcea inconștientă și respirația ei părea să devină din ce în ce mai greoaie.

Nu putea să încetinească dacă voia cu adevărat să lase impresia că făcuse tot ce-i stătuse în putință să salveze viața fetei.

Pentru asta trebuia dusă la spitalul unde Ellen Filmore – pe care probabil că o și sunase cineva de la fermă – se va pune imediat pe treabă.

Și atunci ea îl va ruga să-i dea serul pe care i-l promisese.

Serul pe care i-l promisese chiar pentru azi. Pe care el îl avea în trusă.

Și despre care ea știa că îl avea în trusă, pentru că așa îi spusese el însuși ieri, când doctorița îl sunase să-l întrebe când i-l putea procura.

Ellen Filmore îi va administra serul antivenin și în câteva minute respirația fetei se va normaliza, ca și culoarea din obrajii ei, iar umflăturile vor ceda..

Apoi se va trezi.

Și va vorbi.

Mintea lui Carl Henderson era în căutarea unei soluții chiar când se apropia de parcarea spitalului.

Și tocmai când încetinea, pregătindu-se să oprească, găsi

răspunsul.

Un răspuns simplu și elegant.

Care va face ca Julie Spellman să nu se mai trezească niciodată.

• Capitolul 6

— Îl omor, Russell, spuse Karen. Dacă Otto a spus adevărul, îl omor! Jur! O fac cu propria mea mână!

Era în Chrysler-ul lui Russell, alături de soțul ei, cu Kevin și Molly pe locurile din spate. În față se vedea spitalul și sentimentul teribil al retrăirii unor evenimente trecute se năpusti asupra ei. Exact cu o săptămână în urmă făcuse aceeași călătorie, din exact același motiv.

O înțepătură de albină.

La început Molly, care fusese aproape moartă.

Acum Julie, care își pierduse deja cunoștința.

Și care, pe deasupra, conform celor spuse de Otto, mai fusese și violată.

Se întâlniseră cu Otto la jumătatea drumeagului, scoși din bucătărie de glasul lui bubuitor, acoperit pe neașteptate de zgomotul unui motor ambalat la maximum. Când ieșiseră din casă, mașina lui Carl Henderson tocmai trecea în viteză.

Karen asculta șocată, în timp ce Otto le povestea ce se întâmplase. Era atât de furioasă pe Carl Henderson, încât nici nu mai avu răbdare ca Russell să-i telefoneze lui Ellen Filmore acasă pentru a o anunța că Julie era în drum spre spital. În timp ce se urcau în mașină, Russell se văzu nevoit să o îndemne să-și păstreze calmul.

— Să încercăm să le luăm pe rând, o rugă el. Nu-l cred pe Carl în stare…

— Nimănui nu-i vine să creadă, îl întrerupse Karen cu o voce de gheață, în timp ce privirea îi era fixată drept înainte pe parbriz. Tocmai din cauza asta sunt atâția perverși care scapă basma curată! Dar Otto l-a văzut!

Își întoarse privirea furioasă spre Russell.

— A…

Dar o văzu pe Molly alături de Kevin pe locurile din spate, ascultând fiecare cuvânt, ceea ce o făcu să se întrerupă brusc, în mijlocul unei furii mute.

Încă îi răsunau în auz cuvintele lui Otto:

— Prefer să nu merg, le spusese el. Dacă dau cu ochii de câinele

ăla de Henderson, va trebui să mă legați ca să nu-l omor! Mergeți voi și aveți grijă de Julie. Eu o să-l sun pe Mark Shannon. I-am spus lui Henderson că o să-l bag la pușcărie și jur pe Dumnezeu că o să mă țin de cuvânt. Trebuie să pun și stupii în ordine.

Stupii, își spuse Karen. Stupii care aproape că o omorâseră pe Molly săptămână trecută și pe Julie azi.

— Va trebui să scăpăm de stupii ăia, spuse ea, abandonând pentru moment problema lui Carl Henderson.

Russell clătină din cap, respingând ideea.

— Nu putem, spuse el. Avem nevoie de ei.

— Nevoie? explodă Karen. După ce s-a întâmplat? Cum poți să…

— Te rog să te calmezi, spuse Russell, în timp ce intra în parcarea spitalului, oprind chiar lângă mașina lui Carl. Să vedem mai bine care e situația, da?

Karen nu spuse nimic, dar, în timp ce cobora din mașină și traversa parcarea aproape pustie, luă o hotărâre, în ciuda tuturor argumentelor pe care le-ar mai fi putut aduce Russell.

Până la sfârșitul acelei zile, Carl Henderson va fi în pușcărie și stupii vor dispărea de la fermă.

Ușa de la intrare era deschisă, dar în sala de primiri și la registratură nu era nimeni.

Nu era nici șapte dimineața.

— Unde sunt? întrebă Kevin. Cum se face că nu e nimeni aici?

— Probabil că sunt la consultații, spuse Russell, traversând spațiul de la intrare și îndreptându-se spre o ușă închisă, din spatele căreia se auzeau voci.

Deschise ușa fără să mai bată și intră, urmat imediat de Karen.

Julie era întinsă pe pat și Ellen Filmore îi făcea același consult ca și surorii ei în urmă cu o săptămână.

Carl Henderson stătea lângă raftul care ocupa toată lungimea peretelui, cu spatele la ușă și trusa deschisă în fața lui.

Îmi voi da seama imediat, își spuse Russell. În clipa în care îi voi vedea fața, voi ști dacă tata a spus adevărul.

— Carl, spuse el încet.

Carl Henderson se întoarse. Știa că acest moment trebuia să vină – se pregătise pentru el chiar în timp ce intra în spital cu Julie în brațe. Acum înțelese din privirile lui Karen și ale lui Russell că Otto le povestise exact ceea ce văzuse. Abordă o expresie de amuzament exasperat: un zâmbet timid, însoțit de o ridicare din umeri a

neputință.

— Cu siguranță că Otto v-a povestit despre încercarea mea de a o viola pe Julie, începu el.

Așa cum se așteptase, vorbele lui îi luară pe cei doi pe neașteptate. Henderson profită imediat de avantajul câștigat.

— Cred că de data asta a sărit bine de tot peste cal.

Karen tocmai se pregătea să-i răspundă, când o văzu pe Julie întinsă pe pat. Îi privi fața și cuvintele îi înghețară pe buze.

Obrajii aveau același roșu purpuriu pe care-l văzuse cu o săptămână în urmă și la Molly, iar pe gât i se întindeau trei umflături. Ochii îi erau închiși, iar respirația la fel de grea ca a surorii ei, când trecuse prin aceeași stare.

— I-ați dat ceva? o întrebă ea pe Ellen Filmore.

— Același lucru pe care i l-am dat lui Molly acum o săptămână, veni răspunsul doctoriței care continuă, cu ochii fixați asupra lui Molly: Reacția e la fel de absentă.

Karen încercă să-și rețină suspinul îndurerat, iscat de amintirea vie a chinului prin care trecuse Molly în ziua nunții ei cu Russell. Urmau, deci, să o ia pe Julie la aeroport și să o ducă la San Luis Obispo.

În timp ce se gândea la toate astea, o auzi pe Ellen Filmore:

— Am nevoie de vaccinul antiveninos chiar acum, Carl.

— Poftim, veni răspunsul.

Se întoarse spre trusa de unde scoase o sticluță maro, închisă cu un dop de cauciuc, pe care i-o întinse doctoriței. Aceasta aruncă o privire rapidă spre etichetă, după care se uită spre Henderson.

— Ești sigur că asta conține? îl întrebă ea.

— Cât se poate de sigur, veni răspunsul. Asta mi-au dat tipii de la laborator și am avut noroc să intru în posesia ei. Timp de trei săptămâni mai rămâne sub testări, abia după aceea se va găsi pe piață; dar, când le-am povestit ce a pățit Molly, mi-au dat pentru eventualitatea că se întâmplă din nou.

Cuvintele lui reușiră să o convingă pe deplin. Dacă medicamentul nu apăruse încă pe piață, înseamnă că FDA nu-și dăduse încă acordul. Dacă se întâmpla ceva…

Dacă Julie nu reacționa…

Pe neașteptate, trupul lui Julie se cutremură, cuprins de spasme, iar respirația ei, până atunci greoaie, dar puternică, se transformă în același gâfâit pe care îl avusese și Molly până să intervină cu aparatul dilatator.

Reacția fetei o făcu pe Ellen Filmore să scoată o seringă hipodermică din caseta ei. Extrase o doză din lichidul limpede aflat în sticluță. În următoarea clipă introduse acul în brațul lui Julie și apăsă pistonul seringii.

Urmă o așteptare încordată.

În primul moment nu se întâmplă nimic.

Apoi un alt spasm o cutremură și pieptul i se ridică în încercarea de a trage aer pe gâtul care se sugruma văzând cu ochii.

Ellen Filmore apucă grăbită un dilatator pe care îl pregătise dinainte pe masa de alături.

— Moare? întrebă Henderson grăbit, aproape incapabil să-și ascundă nerăbdarea.

Mori, Julie, mori. Mori și eu o să fiu salvat.

Nu numai salvat, dar și cu monștrii din el satisfăcuți. Cel puțin pentru moment.

— Nu, dacă pot să o împiedic, răspunse medicul. Dar s-ar putea să avem iar nevoie de avionul tău.

Rămase cu ochii fixați asupra lui Julie, apoi clătină din cap.

— Asta în cazul în care va rezista până acolo, continuă ea atât de încet, încât doar Henderson reuși să o audă. Ține-i capul, Russell, spuse ea, în timp ce se apropia iar de Julie.

Russell, lângă pat, prinse capul fetei cu ambele mâini, pentru a o împiedica să se miște.

Karen, cu fața de un alb cadaveric, luă mână fetei într-ale ei.

— Fii tare, fetițo, șopti ea. O să reușești, Julie. Ascultă-mă pe mine.

Apoi, în timp ce Ellen Filmore se pregătea să introducă tubul pe gâtul lui Julie, lucrurile se schimbară.

Culoarea feței începu să-i revină la normal și umflăturile din gât să cedeze.

Pe măsură ce gâtul i se relaxa, fata începu să respire slab, dar regulat.

După alte zece secunde, deschise ochii și încercă să se ridice.

— J-Julie! izbucni Karen, căreia nu-i venea să creadă că miracolul se repeta.

Julie se întoarse și își privi mama.

Ceva nu era în regulă.

Simțea o fierbințeală, ca și cum ar fi avut febră.

O febră mare, care te face să transpiri, lăsând locul frisoanelor.

Dar, când își atinse fruntea, pielea îi era uscată.

Rece și uscată.

Apoi i se făcu frig și își simți trupul tremurând.

După nicio secundă, degetele de gheață o slăbiră din strânsoarea lor.

Apoi greața i se înfipse în stomac ca o gheară.

Ce se întâmpla cu ea?

Murea?

O frică teribilă puse stăpânire pe ea. Deschise gura să țipe după ajutor, să o implore pe doctoriță să o salveze.

Dar, înainte de a fi reușit să-și formuleze gândul în cuvinte, beregata i se strânse și crezu că se va sufoca.

Nu! gemu încet, pentru ea. Nu muri. Relaxează-te… inspiră adânc… își mobiliza voința împotriva fricii copleșitoare care creștea în ea și deschise gura din nou, hotărâtă ca de data asta să vorbească, în ciuda senzației groaznice de strangulare care îi chinuia iar gâtul.

— Eu… începu ea. Eu…

În aceeași clipă, mama ei o prinse de mână.

— Ce e? o întrebă Karen. Julie, ce s-a întâmplat?

Julie făcu o nouă încercare de a vorbi și chiar reuși în cele din urmă să spună câteva cuvinte.

Cuvinte incredibile.

— Mă simt bine, își auzi Julie propriile vorbe.

Se lăsă să alunece de pe pat și se ridică în picioare. În aceeași clipă Karen era lângă ea. Se simți cuprinsă de un val de slăbiciune, care însă trecu la fel de repede ca și răceala teribilă de dinainte.

— Vreau să merg la baie.

Simțind iar arsura febrei și stomacul amenințând să se revolte, Julie se smulse din îmbrățișarea mamei ei și o porni grăbită pe hol, către toaletă. Karen alergă după ea.

Kevin și Molly rămăseseră pe hol. Când își văzu sora, Molly o întrebă:

— O să stai peste noapte la spital, așa ca mine?

Simțind cum stomacul i se ridică în gât, dominată de senzația unui leșin iminent, Julie se opri, dar din nou cuvintele ei nu avură nicio legătură cu realitatea pe care o trăia.

— Mă simt bine, își auzi ea vocea repetând același lucru.

Cum însă stomacul se revolta din nou, se văzu obligată să meargă mai departe.

— Trebuie doar să mă duc la baie, asta-i tot.

Însoțită de mama ei, Julie continuă să meargă cu pași repezi de-a lungul coridorului.

— Totul o să fie bine, mamă, o asigură ea când ajunseră în dreptul ușii de la baie.

Karen cercetă îngrijorată chipul fetei. Să-i fi fost așa de bine? Dar numai cu două minute înainte… Își lăsă gândul în suspensie, nedorind să-l ducă până la capăt nici măcar în minte. Apoi, chiar în clipa când Julie se pregătea să intre la toaletă, își aminti de cele povestite de Otto la fermă.

— Julie, spuse ea, prinzându-și fata de mână. Carl Henderson a încercat să-ți facă ceva?

Julie se uită la mama ei cu o privire nesigură.

— Să-mi facă ceva? repetă ea. Ce să-mi facă?

Karen ezită și inspiră adânc. Julie avea cincisprezece ani, aproape șaisprezece, și nu era o naivă.

— Otto mi-a povestit că, atunci când a dat peste voi, i s-a părut că Henderson încerca… mă rog, încerca să te violeze.

Julie deschise ochii mari.

Să o violeze?

Ce tot spunea?

De ce ar fi vrut Carl Henderson să o violeze?

— Am neapărată nevoie la baie, mamă, spuse ea. Vin imediat.

Înainte ca mama ei să mai fi apucat să spună ceva, Julie intră în mica încăpere în care se afla o toaletă, o chiuvetă și o oglindă și închise imediat ușa.

Îngenunche pe gresia rece, ținându-și capul deasupra toaletei și așteptând să scape de bila care i se ridica spre gât.

Într-o clipă, gura i se va umple de lichidul cu gust groaznic și tot stomacul i se va ușura de tortura aceea cumplită.

Continuă să aștepte cu gura căscată și corpul încordat.

Dar greața îi trecu la fel de neașteptat cum venise.

Julie mai aștepă câteva momente, apoi se ridică și își privi chipul reflectat de oglindă.

Deși febra continua să o ardă, deși o dureau toate încheieturile, deși avea impresia că suferă din cauza celei mai teribile gripe din viața ei, arăta cât se poate de normal.

Ochii și obrajii îi străluceau de sănătate.

Arăta perfect.

Și se simțea îngrozitor.

Apoi își aminti de cuvintele ciudate pe care le spusese despre propria ei stare, deși avea impresia că era în pragul morții.

Ce i se întâmpla?

Înnebunea?

Un alt gând o făcu să-i înghețe sângele.

Poate că era deja nebună. Poate că își pierduse mințile.

Un vis!

Asta era! De fapt, nimic nu se întâmpla în realitate! Totul nu era decât un coșmar și, dacă se va ciupi, va reuși să se trezească! Își înfipse unghiile mâini drepte în încheietura stângă atât de adânc, încât îi veni să țipe de durere.

O clipă mai târziu, deși durerea începuse să-i treacă, se trezi tot în mijlocul coșmarului.

Își mai privi o dată chipul.

Ochii îi rămăseseră strălucitori și limpezi, în timp ce pielea își păstrase culoarea normală.

Dar înăuntru simțea cum monstrul pune stăpânire pe trupul ei, invadându-i creierul, răscolindu-i măruntaiele, făcând-o să se simtă și mai rău decât înainte. Acum îi ataca voința, obligând-o să mintă, să se comporte ca și cum totul ar fi fost perfect.

În timp ce își privea chipul în oglindă, își aminti de cuvintele pe care mama i le spusese chiar înainte de a intra la toaletă.

Despre încercarea lui Carl Henderson de a o viola.

Dintr-o dată îi reveni în minte privirea lui de la nuntă și cât de rău îi făcuseră ochii aceia. Dar nu avusese nicio clipă impresia că l-ar fi atras în vreun fel.

De fapt, era cu totul invers; din motive pe care nu le putea înțelege, avea impresia că el o ura. Închise ochii, încercând să se imagineze violată de Carl Henderson.

Nu reuși.

Și totuși, când se dusese la stupi să-l caute pe Otto, Carl Henderson era acolo.

Era acolo și… ce?

El începuse să-i vorbească, ea îi spusese ceva și…

Și după aceea, tot ceea ce își mai putea aminti erau albinele care năvăleau din stupul de care se lovise, atacând-o.

Chiar și acum le mai auzea bâzâitul și păstra pe piele senzația insectelor care se cățărau pe ea.

Se cutremură, încercând cu un gest instinctiv să le îndepărteze.

Dar nu mai erau acolo! Nu mai era nimic acolo!

Ea, totuși, le simțea. Știa bine că le simte. Chiar în timp ce gândurile tulburi îi asaltau mintea, mâncărimea care o cuprinsese părea să-i pătrundă în trup, până la oase.

Îngrozită, deschise ușa și ieși pe coridor, decisă să-i spună mamei ei ce i se întâmplase, cum se simțea și că nu reușea să-și amintească dacă, într-adevăr, Carl Henderson încercase să o violeze.

Dar, în timp ce se îndrepta spre sala de consultații, simți cum hotărârea începe să o părăsească, de parcă ceva din ființa ei îi submina voința și puterea. Când începu să vorbească, era ca și cum și-ar fi pierdut controlul asupra propriilor ei cuvinte.

— Am terminat, spuse ea cu o voce care i se păru ei însăși nefiresc de calmă, fără a-i fi trădat suferința care îi măcina trupul. Putem merge acasă?

Karen ezită. Pe de o parte se simți ușurată că fata ei nu arăta mai rău după tot ceea ce i se întâmplase, pe de altă parte însă avea sentimentul că se întâmplase ceva rău, că Julie nu și-ar fi putut reveni atât de repede. Apoi crezu că înțelege.

Un șoc.

Julie era în stare de șoc.

— Imediat, spuse ea afectuoasă. Dar mai întâi să o lăsăm pe doamna doctor Filmore să te mai examineze o dată, să se convingă că totul e în ordine. Bine?

O rază de speranță se născu în sufletul lui Julie. Mama nu o crezuse, în ciuda asigurărilor ei. Acum doctorița va descoperi cât de bolnavă era în realitate și o va ajuta.

Zâmbi și acceptă propunerea mamei cu un gest de nerăbdare.

Se întoarseră în sala de tratamente. Bărbații ieșiseră, iar Ellen Filmore completa ceva în fișa ei. Își ridică ochii o clipă și îi zâmbi scurt, dar, chiar în clipa când dorea să-și reia scrisul descoperi că nu-și mai putea lua privirea uluită de la Julie.

Cu doar cinci minute înainte, fata stătuse întinsă pe pat, inconștientă, cu gâtul nefiresc de umflat, aproape fără putința de a mai respira.

Și acum iat-o, zâmbitoare, cu o înfățișare perfect normală. Ellen Filmore știa însă că așa ceva era cu neputință.

— Julie? Cum te simți? o întrebă ea.

Din nou Julie se străduia să-i spună adevărul, căutându-și cu grijă

cuvintele în minte.

Febră.

Frisoane.

Greață.

Dar, când vorbi, coșmarul continuă să rămână o realitate doar pentru ea.

— Mă simt bine, reuși ea să spună.

Ellen Filmore se încruntă. *Bine*? Dar așa ceva era imposibil, ținând cont de starea ei de acum doar câteva minute și având în vedere ceea ce îi spusese Russell în timp ce fata era la toaletă. Dacă Julie fusese victima unui viol, sau măcar a unei încercări, era posibil să fi suferit un șoc și să se închidă în sine.

— Cred că lucrul cel mai bun ar fi să mă lași pe mine să hotărăsc cât de „bine" te simți, îi spuse ea cu blândețe, întinzându-i un halat. Pune-l pe tine și apoi așază-te pe pat, să te mai examinez o dată.

În timp ce Julie se dezbrăca, Ellen o conduse pe Karen afară din salon și închise ușa.

— Nu vrei să stai cu mine cât timp o examinez? o întrebă ea. Și ce voia să spună Carl că Otto v-a povestit despre încercarea lui de a o viola pe Julie?

Încercând să-și stăpânească sentimentele, Karen repetă povestea auzită de la Otto.

— Am întrebat-o pe Julie ce s-a întâmplat, spuse ea. Dar nu mi-a răspuns.

— S-ar putea să fie în stare de șoc, îi spuse Ellen Filmore, confirmând temerile lui Karen. Dacă Otto a spus adevărul, fata își va aminti până la urmă; și apoi sper să găsesc și câteva semne fizice ale agresiunii. Chiar dacă nu e vorba de o penetrare, s-ar putea să existe vânătăi sau zgârieturi în urma luptei.

Îi zâmbi încurajator, spunându-și în sine că s-ar putea să mai fie o cauză. Exista posibilitatea ca, așa cum insistase Carl Henderson, bătrânul să nu fi înțeles ce se petrecea de fapt acolo și atunci toate acuzațiile lui să nu conțină niciun strop de adevăr. Cele două femei se întoarseră împreună în salon și Ellen începu consultul, punându-i lui Julie un termometru în gură, după care se pregăti să-i ia tensiunea.

Îi examină limba și i se uită în gât.

Urmară ochii, după care îi controlă reflexele cu un ciocănel de cauciuc.

Apoi îi cercetă zona pelviană, încercând să descopere semne ale penetrării sau vânătăi.

În final, clătină din cap.

— Bun, oftă ea după ce termină, adresându-i lui Julie un zâmbet vag. Nu pretind că am înțeles ce efecte a avut serul antiveninos asupra ta, dar totul e în ordine. Ești sănătoasă. Și extrem de norocoasă. Dacă Henderson nu ar fi avut antidotul la el, nu știu dacă am mai fi reușit să te salvăm, chiar dacă te-am fi dus la San Luis Obispo.

Julie se simți străbătută de fiorul celei mai autentice groaze.

Medicul trebuie să fi descoperit ceva! Trebuie! Era imposibil să pară așa de sănătoasă și să-i fie atât de rău.

Dar, când se ridică de pe pat, observă că începuse într-adevăr să se simtă ceva mai bine. Încheieturile continuau să o doară, dar nu tot așa de tare, și chiar febra parcă mai slăbise puțin.

Persistentă rămăsese senzația de vomă, deși își dădea seama că nu va vărsa.

Era oare posibil să nu aibă nimic și totul să se fi datorat numai efectelor secundare ale vaccinului?

— Adică pot să plec acasă? întrebă ea în timp ce se îmbrăca, sperând totuși că doctorița o va opri, interzicându-i să părăsească spitalul.

— Julie, îți amintești dacă Henderson ți-a făcut ceva înainte de atacul albinelor? S-a întâmplat ceva? o întrebă Ellen Filmore după o ușoară ezitare.

Și din nou Julie se strădui să-și aducă aminte de ceva cât de mic care să-i ofere o explicație referitoare la ce i se întâmpla. Nu reuși să-și amintească decât că discutase cu el – nu mai reținea ce anume – după care fusese împresurată de roiul de albine. Clătină din cap.

— Nu mi-a făcut nimic. N-a încercat decât să mă ajute.

În fine, cuvintele fetei readuseră calmul în sufletul lui Karen după tensiunea provocată de consultul medical. După toate aparențele, Julie se simțea perfect, iar Otto, conform obiceiului, nu făcea decât să bage zâzanie.

— Haide, spuse ea, îmbrățișându-și cu dragoste fiica. Să mergem acasă și să mulțumim stelei norocoase că domnul Henderson a fost acolo și a avut antidotul. În ordine? întrebă ea, întorcându-se spre Ellen Filmore.

— Nu văd de ce nu ar fi, acceptă medicul cu reticență, continuând

să o privească pe Julie. Dar, dacă se întâmplă ceva, dacă simte ceva nefiresc, să mă anunțați imediat.

Apoi luă sticluța maro în care mai rămăseseră două treimi din conținut și i-o arătă lui Julie.

— Dacă apar cumva efecte secundare din cauza lui, vreau să știu de îndată.

Sunt, ar fi vrut Julie să spună. Chiar nu vezi? Chiar nu vezi ce mi se întâmplă? Dar nici de această dată nu reuși să spună nimic; în schimb se trezi dând din cap cu un zâmbet, deși fiecare părticică din ea își plângea durerea. *Ajută-mă, ajută-mă.*

Făcu o ultimă încercare să-i spună despre febră, despre durerea din încheieturi, despre greață și frisoane.

Nu reuși decât să zâmbească. Repetă minciuna cu o voce slabă.

— Mă simt bine.

Învinsă de puterea stranie și teribilă pe care o simțea înăuntrul ei, Julie părăsi cabinetul și ieși pe hol, unde Carl Henderson, cu chipul palid, stătea într-un colț și tatăl ei vitreg în celălalt.

Avu o scurtă ezitare în dreptul ușii, mânată de nevoia de a alerga spre Russell, dorindu-și ca el să o îmbrățișeze, să o protejeze împotriva inamicului care îi invada trupul și mintea. Voia să-l implore să o ajute.

Cu toate acestea, în ciuda voinței ei, o porni spre Carl Henderson.

— Mulțumesc, își auzi propriile-i cuvinte, care veneau dintr-o parte a creierului despre care nu știuse până atunci că exista. Dacă nu ați fi fost acolo, cred că… în fine, vă mulțumesc.

Carl Henderson reușise să nu trădeze în niciun fel cumplita groază care îl stăpânise în timpul consultului. Spera ca fata să moară. *Trebuia* să moară. Dar acum, ascultând-o, își dădea seama că fata scăpase. Deși doza nu o omorâse, era clar că îi provocase totuși *ceva.*

Julie nu-și amintea nimic.

Îi luă o mână într-ale sale și i-o strânse ușor.

— Mă bucur că te-am putut ajuta. Mă bucur foarte mult.

Dar, chiar în timp ce șoptea aceste cuvinte, cu ochii fixați pe fața lui Julie, se simți iar cuprins de ura aceea imensă.

Chiar aici, în spital, ar fi vrut să o distrugă.

De ce? *De ce*?

Nu reușea să înțeleagă.

Văzând cum i se întunecă ochii, observând din nou licărul urii mocnindu-i pe chip, Julie avu tresărirea unor îndepărtate aduceri

aminte zvâcnindu-i în străfundurile creierului. Își smulse mâna, dar, pe cât de repede o străfulgerase minusculul fragment de amintire, la fel de repede dispăru.

Urmă o altă ezitare, când fata încercă să se agate de acea tresărire venită din trecut, dar totul se stinse.

Amintirea își luase zborul.

•

Câteva minute mai târziu, stând pe locul din spate al Chrysler-ului, între mama și sora ei, cu Kevin pe locul din față, Julie își surprinse tatăl vitreg privind-o în oglinda retrovizoare.

— Ești foarte sigură că totul e în ordine? o întrebă el. Poate că n-ar trebui să te grăbești.

Julie încercă din nou să-i spună cum se simțea în realitate.

Și din nou cuvintele refuzară să se facă auzite.

— Totul e-n regulă, repetă ea. Zău.

Dar atât mintea, cât și trupul îi spuneau că lucrurile nu erau în ordine.

Știa bine că se întâmplase ceva.

Ceva din interiorul ei nu funcționa cum trebuia, iar ea nu mai avea niciun control asupra propriilor cuvinte.

Cât va mai trece, se întrebă ea, până când își va pierde în întregime controlul asupra gândurilor?

Dar dacă aceasta se și întâmplase?

Dacă era deja nebună?

Înțelegea că acest lucru era cel mai înspăimântător dintre toate. Pentru că, dacă într-adevăr înnebunise de-a binelea, ce urma să mai facă?

O privi pe Molly, care stătea lângă ea, ținând în pumnul ei mic mâna sa cu mult mai mare.

Mă crede, își spuse Julie. Are încredere în mine, dar nu are habar ce se petrece cu mine.

Dacă îi fac vreun rău?

Dacă o omor?

Dacă îi omor pe toți?

Gândul acesta deveni atât de înspăimântător, încât îi subjugă întreaga minte, alungând orice altă preocupare. Asta simțiseră și ceilalți despre care citise? Aceia care, dintr-o dată, începeau să-și omoare prietenii, familiile sau chiar oameni total necunoscuți?

Și ei simțeau că se sfârșesc, fără să fie capabili să ceară ajutorul

cuiva?

Spaima o cuprinse din nou.

Și dacă am înnebunit? Dacă o să încep să-i omor pe toți?

Și dintr-o dată, fără lacrimi, fără a lăsa să se vadă ce se petrecea cu ea, Julie începu să plângă.

• Capitolul 7

Mark Shannon era ajutor de șerif în Pleasant Valley de vreo cincisprezece ani. El și colegul său, Manny Gomez, știau tot ce se întâmpla în mica lor comunitate și – cel puțin așa îi plăcea lui Mark să creadă – ce avea să se întâmple.

Mark venise în Pleasant Valley din San Francisco, unde după doar cinci ani hotărâse că îi ajunsese cât fusese polițist într-un mare oraș. Voia să lucreze într-un loc unde să facă parte din comunitate, unde oamenii să-l simpatizeze sau să-l urască pentru că era Mark Shannon și nu pentru că era purtătorul unei uniforme.

În general, lucrurile merseseră mai bine decât sperase el. Se integrase în viața orașului cu ani în urmă și singura lui problemă actuală erau vreo câțiva dintre tinerii a căror evoluție o urmărise îndeaproape – pe care chiar îi antrenase pentru Little League – care se transformau în oameni certați cu legea și pe care era sigur că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i aresteze, tocmai el, pe care îl considerau un prieten. Pe de altă parte, faptul că atât el, cât și Manny se tutuiau cu majoritatea golanilor și depravaților locali îi făcea munca mai ușoară.

Până în dimineața aceea, Carl Henderson nu figurase pe listă, dar, după ce îl ascultase pe Otto Owen – cu siguranță una din figurile orașului, dar care nu era nici golan, nici depravat – hotărî că nu ar avea nimic împotrivă să-l treacă și pe Henderson pe lista celor pe care el și Manny trebuiau să-i țină sub observație.

Problema era că, deși povestea lui Otto părea veridică, ea nu era susținută de niciun alt martor. Ellen Filmore, cu care Mark discutase aproape o jumătate de oră, îl asigurase că, dacă într-adevăr fata suferise vreun atac, acesta n-ar fi putut avea violența celui descris de Otto Owen. Nu numai că fata rămăsese virgină, dar controlul medical nu evidențiase niciun fel de vânătaie sau altă vătămare în zona genitală.

Acum o jumătate de oră discutase și cu Julie și lucrurile se

încurcaseră și mai rău.

Aruncă o privire peste notițele mâzgălite în carnetul lui. Conform spuselor lui Otto, nu exista nicio îndoială cu privire la cele întâmplate lângă stupi. Dar, după spusele lui Julie, nu se întâmplase nimic, afirmație sprijinită și de argumentele lui Ellen Filmore.

Următoarea vizită urma să fie la Carl Henderson, în speranța unei lămuriri cât de vagi. Indiferent de cele întâmplate, îi era imposibil să creadă că Henderson va recunoaște acuzațiile aduse împotriva lui.

Și asta era partea cea mai curioasă, deoarece, în ce îl privea pe Mark Shannon, avea sentimentul că totuși ceva se întâmplase la stupi, în ciuda celor afirmate de Julie Spellman și Ellen Filmore. Și asta pentru că văzuse locul, care arăta într-adevăr de parcă ar fi avut loc o luptă: denivelări adânci în pământul tare, unde bulgării de glod care acopereau suprafața fuseseră striviți.

Exista și posibilitatea ca Otto să fi aranjat el însuși scena. Mark știa, ca mai tot orașul, ce ură avea Otto pe Carl Henderson. Pe de altă parte, Otto însuși îi povestise șerifului ce supărat fusese pe Julie în dimineața aceleiași zile.

— Dar asta nu înseamnă că, dacă a fost nepoliticoasă cu mine, trebuia să fie violată, mormăise bătrânul, în timp ce el scria raportul.

Pentru moment, în ciuda optimismului său, Shannon se simțea pus într-o teribilă încurcătură. Ridicându-și trupul înalt de pe scaunul scârțâitor din trestie indiană, aflat pe veranda dărăpănată a casei lui Russell Owen, aruncă o privire văii. Aerul dimineții nu era încă prea fierbinte și atmosfera era suficient de limpede pentru a permite ochiului să vadă piscurile munților care se întrezăreau în depărtare.

Caii pășteau pe pajiștea din apropierea grajdului. Mai la nord de pajiște se vedea mica turmă de vaci a lui Russell.

În astfel de dimineți, Pleasant Valley părea atât de ridicol de pașnică, încât Mark Shannon se întrebă de ce mai aveau nevoie localnicii de prezența lui acolo.

Dar șeriful știa de ce era nevoie de el: din când în când mai primea câte un apel ca acela lansat de Otto în dimineața asta. Și totuși, se părea că lucrurile se vor rezolva de la sine, în clipa în care bătrânul fermier se va mai calma puțin.

— Bun, o să discut cu Henderson, îi asigură el pe Russell și pe Karen, care își încadraseră fata mai mare pe balansoarul lat ce scârțâia la fiecare mișcare, mai ascuțit decât scaunul de trestie. Dar, dacă Julie spune că nu s-a întâmplat nimic, va trebui să închid cazul.

În timp ce își așeza cu grijă pălăria pe claia de păr blond, se hotărî să nu le spună că îl va pune pe Carl Henderson sub urmărire, pentru orice eventualitate. La urma urmei, deși Julie părea un copil bun, exista și o șansă minimă ca ea să-l fi provocat pe Carl Henderson, și atunci Ellen Filmore nu mai avea cum să descopere vânătăi.

Mark Shannon știa că tot timpul le va aduce până la urmă răspunsul. Își luă la revedere de la familia Owen, hotărât să nu treacă peste niciun zvon legat de Julie Spellman și Carl Henderson. Violarea unei fete trebuia pedepsită ca atare, dar, dacă Pleasant Valley era pe punctul de a avea o Lolita, atunci voia să își avertizeze mușteriii să o ocolească pe cât mai departe.

Asta, își spuse el în timp ce pleca de la fermă, era și cea mai importantă parte a muncii lui: să-i împiedice pe cei greșiți să se adune laolaltă, ca să iasă cât mai puține scântei cu putință.

După plecarea lui Mark Shannon, Karen se întoarse îngrijorată spre fiica ei.

— Poate că ar fi mai bine să intri în casă și să te întinzi puțin, o sfătui ea.

— Mă simt bine, spuse Julie, respingându-i propunerea cu o mișcare din cap.

De data aceasta chiar spunea adevărul, pentru că, din momentul în care Ellen Filmore îi făcuse injecția și până acum, era prima dată când începuse să se simtă mai bine. Febra dispăruse aproape cu totul, ca și mâncărimea ciudată care îi chinuise trupul.

Poate că totuși nu își pierduse mințile.

— Bine, oftă Karen. Dacă spui tu.

Julie se ridică și intră în casă, iar Karen se întoarse spre Russell.

— Stupii, spuse ea pe un ton care avertiza că nu mai exista nicio șansă de amânare a discuției. Ți-am spus că nu mai vreau să văd stupii ăia la fermă și să știi că am vorbit cât se poate de serios, Russell. Molly era cât pe ce să moară, iar acum Julie.

— Dar sunt amândouă sănătoase, protestă Russell. Antidotul și-a făcut efectul la amândouă.

— Și dacă Henderson nu l-ar fi avut la el? întrebă Karen. Julie a fost mai rău ca Molly. N-ar mai fi ajuns nici până la San Luis Obispo!

— Dar l-a avut, insistă Russell.

— Și dacă doctorița Filmore îl termină? continuă ea Doamne, Russell, nici măcar nu se găsește pe piață și oricare dintre noi poate fi înțepat!

Clătină din cap.

— Nu mai vreau ca stupii ăia să rămână aici. Albinele astea sunt periculoase.

— Nu sunt chiar așa de periculoase, își susținu el încăpățânat punctul de vedere. Și pe lângă asta, nu ne putem dispensa pur și simplu de ele. Fără ele nu se polenizează lucerna. Și fără ele nu poate exista ferma.

— Vrei să spui că depindem într-un asemenea hal de ele? întrebă ea, privindu-l fix.

— Ăsta e principiul pe baza căruia funcționează o fermă ca a noastră, îi explică el. Lucerna e o cultură excelentă, dar nu se poate poleniza singură. Ne trebuie albinele.

— Trebuie să existe și o altă cale, începu Karen, dar Russell o întrerupse.

Îi povesti ce se întâmplase când folosiseră îngrășământul produs de UniGrow și albinele fuseseră sterilizate.

— Am pierdut atunci mai mult de optzeci la sută din recoltă, încheie el, cu ochii fixați într-ai ei. Și fără albinele care să polenizeze lucerna nu mai avem nutreț. Și nu ne mai putem permite așa ceva, Karen. Încă un an ca ăla și ne scot la mezat. Nu glumesc, Karen, insistă el, citindu-i neîncrederea din priviri. Putem pierde ferma.

Karen inspiră adânc, reținu aerul o clipă, iar apoi îl eliberă oftând lung.

— Fie, spuse ea, ridicându-se în picioare. Atunci va trebui să ne gândim la altceva. Haide.

Ieșiră din verandă și se îndreptară spre drum. Îl traversară și porniră mână în mână de-a lungul drumeagului care ducea spre o movilă uriașă de bolovani. În spatele ei se aflau stupii.

— Ce ar fi să-i mutăm mai departe de casă? întrebă Karen.

— Nu e chiar așa de simplu să muți niște stupi, spuse Russell cu o mișcare a capului. Trebuie să-i duci la o distanța de cel puțin cinci mile, altminteri pierzi albinele. Altfel, după ce au adunat polenul, în loc să revină la stup, se vor duce la vechiul loc al acestuia. Și cu asta ai terminat povestea. Dacă decorul familiar nu se schimbă, ele se vor întoarce la vechile locuri și se vor învârti în zadar până mor. Condiția e ca teritoriul să le fie total necunoscut. Deci, nu ne rămâne decât să le mutăm într-un loc cu totul nou, unde nimic nu le e familiar.

Karen se întoarse spre el și îl privi.

— Atunci să aducă UniGrow alți stupi și să-i pună cât mai departe

de casă, spuse ea pe un ton care părea să spună că soluția problemei era cât se poate de clară pentru amândoi. Sau există vreun motiv care să ne împiedice?

— Nu știu, admise Russell. Dar pot să iau legătura cu Henderson și să-l întreb. Cred că totul depinde de stupii disponibili în clipa asta.

Îi puse mâinile pe după umeri și o trase spre el.

— O să găsim noi o soluție, scumpa mea. Acum, când am aflat ce se întâmplă cu albinele și cum au reacționat fetele de la înțepăturile lor, vom ști ce avem de făcut. Totuși, trebuie să-i lăsăm posibilitatea lui Carl să vadă ce e cu albinele.

Se aplecă spre ea și o sărută.

— N-am știut că ești chiar așa de îngrijorată.

— N-am fost până azi, îi spuse Karen. Am crezut că Molly a avut doar o reacție alergică, dar dacă și Julie…

Imaginea de la spital a fetei mai mari, umflată de înțepături, cu respirația grea și sacadată, lăsând impresia că putea să moară în fiecare clipă, o făcu să se cutremure.

— O s-o rezolvăm, îi promise Russell. Carl lucrează la o soluție și o să pună și laboratoarele de la UniGrow pe jăratic. Cea mai proastă variantă ar fi să petrecem vara cu albinele astea. Din cauza soluției folosite la tratarea câmpului au devenit sterile, așa că la anul ne vor trebui oricum altele. Dar, indiferent care ar fi situația, nu putem sta fără albine. Fără ele ferma nu există.

Deși încă neîmpăcată, Karen îl cuprinse de mijloc. Ceva se făcuse totuși, și, dacă vor fi mai atenți, vor evita accidentele pe viitor.

•

Soarele începuse să lunece spre vest. În cincisprezece minute va dispărea în spatele dealurilor care flancau lanțul de munți, aruncând o umbră care se furișa peste ferma familiei Owen, și apoi se va întinde către San Joaquin Valley, până departe, spre munți. Încă o oră după căderea serii, umbrele continuau să lâncezească deasupra văii. Karen descoperise deja că serile lungi, în care lumina se topea încet, erau momentele ei preferate. Seara aceasta, care îmblânzise căldura de peste zi, aducând cu sine briza răcoroasă a nopții, promitea să fie perfectă.

— Aș vrea să facem o plimbare, îi spuse Karen lui Russell, în timp ce se legănau ușor în balansoar și priveau spre fermă. Vreau să mergem până la pârâu, să ascultăm susurul apei și să inspirăm răcoarea nopții. Vreau să mă ții de mână. Vreau să ne prefacem să

suntem personajele unuia din acele romane romantice, prostești, unde nimeni nu trebuie să se confrunte cu realitatea.

Cina se terminase și Julie și Kevin se ocupau, în bucătărie, de vase. Molly se juca pe gazon cu Bailey, deși Karen nu era sigură dacă dulăul înțelesese că Molly era o fetiță de nouă ani și nu un vițel recalcitrant. Cei doi inventaseră un joc ale cărui reguli, cel puțin din ce vedea Karen, le înțelegeau doar câinele și fata.

Din casă se auzi țârâitul telefonului. Karen se pregăti să se ridice, dar Russell o opri.

— Lasă-i pe copii să răspundă. Dacă e pentru noi, or să ne anunțe.

Karen se așeză iar pe leagănul scârțâitor. Kevin apăru peste o clipă în pragul ușii.

— Putem să mergem la film?

— Prin noi se înțelege tu și Julie, sau voi doi plus Molly? îl întrebă Russell.

Peste ochii băiatului trecu un nor.

— Haide, tată, nimeni nu mai iese cu bebelușii.

— Cine mai merge? continuă Russell să întrebe.

Kevin turui patru nume care îi păreau cunoscute lui Karen, deși nu putea face legătura dintre numele auzite și figurile care le corespundeau.

— Tu ce părere ai? auzi ea întrebarea lui Russell.

— Dacă Julie se simte bine, n-am nimic împotrivă, spuse ea, ridicând din umeri.

După zece minute Kevin și Julie ieșeau din casă.

— Până la Jeff mergem pe jos, spuse el. De acolo plecăm cu mașina lui.

Karen îi aruncă o privire întrebătoare lui Russell, care arătă spre ferma următoare în direcția orașului, fermă care apărea din mijlocul unui grup de clădiri aruncate cam la întâmplare, la o jumătate de milă de casa lor.

— Fiul cel mai mare al lui Marge Larkin, îi explică el. A închiriat o casă veche de la Vic Costas, care stă în imediata ei apropiere.

Karen, încă îngrijorată de cele petrecute în timpul dimineții, își ridică privirile spre Julie.

— Ești sigură că ți-e bine?

Julie își dădu ochii peste cap, ca orice adolescent sâcâit de părinți.

— De câte ori să-ți repet același lucru? întrebă ea. Mă simt perfect, mami!

— Bine, oftă Karen. Voiam doar să știu. La ce oră vă întoarceți?

— Unu? întrebă Julie, ca la începutul unei licitații.

— Zece, contră Karen.

— Mami! pufni Julie. La ora aia nu se termină nici filmul. Și apoi, e vară, n-ar trebui să intrăm în casă înainte de miezul nopții.

— Iar asta e o fermă unde toată lumea trebuie să se trezească devreme, interveni Russell. Vă întoarceți la unsprezece și cu asta basta.

Julie, care nu fusese obișnuită să se tocmească decât cu mama ei, era pe punctul de a începe o discuție cu Russell. În acea clipă, Karen simți că era cazul să stabilească regulile în cadrul noii familii.

— A rămas ora unsprezece, spuse ea.

Ochii ei susținură privirea fetei, și, pentru o clipă, i se păru că Julie va continua discuția. Dar, înainte să zică ceva, auzi glasul lui Kevin.

— Oricum nu mai e nimic deschis după zece jumate. Hai să mergem.

— Și tu? întrebă Russell, în timp ce Kevin și Julie ieșeau din verandă pentru a tăia câmpul în drum spre cealaltă fermă. Ești gata de plimbare?

— Ce facem cu Molly? veni întrebarea lui Karen. Nu o putem lăsa aici.

— De ce nu? se miră Russell. Aici nu suntem la Los Angeles. Tata e la doi pași și câinele va rupe bucăți pe oricine ar încerca să-i facă un rău cât de mic. Se va simți perfect de una singură.

Karen se împotrivi cu o mișcare a capului. Nu în seara asta, nu după ce se întâmplase în cursul dimineții. Cel puțin în seara asta nu se simțea în stare să-și lase fata singură, doar cu un câine care să o păzească.

Citindu-i îngrijorarea din ochi, Russell îl fluieră pe Bailey, după care o strigă pe Molly.

— Vino-ncoace! Facem o plimbare până la pârâu!

În timp ce Molly și Bailey porneau în goană peste câmp, Russell intră în casă și luă lanterna care stătea întotdeauna pe măsuța din antreu.

După ce ieși, Karen își strecură mână într-a lui și o porniră spre șirul de stejari uscați care mărgineau câmpul. Un pârâu izvorât din poala dealului își croia unduitor calea printre copaci, pornind spre firul văii. După câteva minute Karen, care se așezase pe un bolovan

din apropierea malului, își scoase pantofii și ciorapii și își băgă picioarele în apă, oftând de plăcerea răcorii care îi pătrundea prin piele. Acum o privea pe Molly care, însoțită de Bailey, explora firul de apă câțiva pași mai sus.

— Perfect, suspină ea. E perfect.

Își puse capul pe pieptul lui Russell și se simți strânsă în brațele lui.

— Totul o să meargă bine, nu-i așa? întrebă ea.

— Sigur că da, o asigură Russell. Din această clipă, totul va fi minunat.

• DAWN • FINAL

Dawn nu mai știa de când se ruga să moară. Mai înainte – poate că era vorba de minute, ore, sau poate doar câteva secunde – crezuse că, în fine, chinul se terminase. Întunericul care o înconjura începuse să se destrame și auzi un zvon de muzică. O muzică dumnezeiască, pe care și-o imaginase dintotdeauna produsă doar de harfele îngerilor.

Simți o atingere delicată, ca a unor degete drăgăstoase care îi mângâiau pielea.

Brusc însă, totul începu să se schimbe: culorile rotitoare se transformară într-o lumină orbitoare și ceea ce înainte fusese muzică deveni acum bâzâitul furios a mii de insecte.

Degetele drăgăstoase se schimbară în instrumente de tortură, mandibule și ace care îi intrau adânc în carne.

Avea impresia că mintea îi va exploda în țăndări, smulsă din somnul binefăcător de tortura pe care trebuia să o îndure trupul ei, și iar încercă să smulgă un geamăt din gâtul ei distrus.

Totul eșua într-un suspin agitat și ruga ei finală pentru salvare se dizolvă într-un bolborosit abia auzit al înfrângerii.

Râsul, acel răget nebunesc care ar fi zdruncinat și cei mai tari nervi, străpunse garda pe care, cu ultimele puteri, încerca să o mai țină mintea ei năruită, făcând-o să deschidă ochii.

Stătea în pragul ușii luminat de becul puternic din spate – o umbră neagră, proiectată pe un fond de o albeață orbitoare.

Știa cine era, cum tot la fel de bine știa pentru ce venise.

Murea, iar el voia să asiste la spectacol.

Valul de furie care o cuprinse pe Dawn reuși să o mobilizeze și, în adâncurile ființei ei, găsi resursele de energie pentru a mai încerca să-i tragă un picior, deși nu avea nicio speranță că va putea ajunge până la el. În timp ce-i auzea încă râsul, rămase fără vlagă și capul îi căzu moale în piept.

Pentru prima oară ochii ei vedeau ce se întâmpla.

Paralizată și amuțită de imaginea cumplită care i se dezvăluia, privea îngrozită miile de insecte care viermuiau pe pielea ei.

Ele o omorau.

O omorau și o devorau în același timp.

Furnici.

Mii. Sute de mii.

Erau pretutindeni, nu numai pe ea, dar și pe podea, mișunând în jurul ei. Dawn încercă să-și ridice picioarele, dar era vlăguită. Picioarele ei însângerate, cu pielea mâncată și lăsând carnea dezgolită, căzură la loc, pe masa lipicioasă de insecte, amestecată acum cu propriul ei sânge, care se frământa sub ea.

Unele se atacau reciproc, supunându-se străvechiului instinct de luptă, dar cele mai multe răspundeau unei chemări mult mai puternice.

Dorința de a se hrăni.

De a se hrăni și de a-și ucide prada. Dawn vedea bucățele minuscule din propria-i carne sfârâmate de mandibulele furnicilor, în timp ce alergau grăbite pe picioarele ei, peste cohorta suratelor lor prinse în capcana lipicioasă a sângelui și pe podea, de unde dispăreau în umbrele groase.

Mâncată de vie! *Era mâncată de vie*!

În timp ce stomacul i se ridica involuntar în semn de protest față de ce se întâmpla și gura i se umplea de gustul vomei, îl auzi urlând la ea.

— Privește-mă! *țipă el. Uită-te la mine ca să-ți pot vedea ochii*!

Dar Dawn nu îi mai putea asculta ordinele. Ultimele picături de energie o părăsiseră și conștientizarea modului în care murea îi tulbură complet mintea.

Deși continua să respire, Dawn murise…

Rămase în ușă, savurând moartea lui Dawn, așa cum mai făcuse și cu cele dinainte.

•

De data aceasta făcuse și câteva experimente.

Pe celelalte le adusese pur și simplu acasă, le închisese în pivniță și dăduse drumul insectelor.

Celorlalte le pusese căluș, pentru a le înăbuși țipetele. Lui Dawn însă îi lăsase gura liberă pentru ca, stând în spatele ușii, să-i poată auzi plânsul din beznă, înainte chiar să fi dat drumul furnicilor.

Până acum plăcerea îi fusese provocată de zgomotul auzit din spatele ușii închise, al trupurilor care se zbăteau în întuneric, încercând să scape din viermuiala insectelor.

Dar cu Dawn hotărâse să încerce ceva nou, așa că o legase de grinzi, imobilizând-o fără speranță în vederea atacului furnicilor.

Dar cea mai mare plăcere o savura acum, când o privea cum moare.

Furnicile de foc – mult iubitele lui Solenopsis saevissima *– o ucideau, și el știa asta cât se poate de bine. De patru ore furnicarul mișuna pe*

trupul ei și acul fiecăreia dintre ele, aflat la capătul abdomenului, elimina o picătură minusculăde otravă ce se vărsa în trupul ei, făcând-o să și-l simtă cuprins de flăcări.

Acum, când ea murise, îi veni brusc o idee.

Se întoarse din camera aflată în capătul beciului și începu să caute ceva. Când se întoarse, avea în mână o bucată de bară ruginită de armătură și un ciocan mare de lemn. Ținând un capăt al barei – pe care o ascuțise cu multă atenție – fixat în pieptul lui Dawn, începu să bată cu ciocanul în celălalt capăt, înfigându-l prin sternul fetei în grinda de lemn din spatele ei.

O țintuia, adăugând-o colecției lui.

Se întrebă cât timp o va mai putea ține acolo, înainte ca trupul să înceapă să putrezească.

Fata, hotărî el în timp ce își admira opera, nu se putea compara cu o insectă.

Insectele nu se degradau după ce le fixa în insectar, rămâneau mereu în starea lor de perfecțiune, agățate în ace, așteptându-l să le admire.

Da, insectele erau în atât de multe direcții superioare oamenilor. Poate că de asta le și iubea atât de mult.

• Capitolul 8

Julie se uită la mașina care staționa în fata casei lui Jeff Larkin. Mai văzuse niște rable prin L.A., dar nimic nu se compara cu aceasta.

— Asta e? îl întrebă ea pe Kevin, în timp ce Jeff ieșea din casă. Cu asta mergem la film? Se mișcă cel puțin?

— Cea mai mare parte a timpului, îi răspunse Kevin.

— Mai trebuie puțin umblat pe la tăblărie și niște vopsea, atâta doar, îi spuse Jeff parcă apărându-se, în timp ce se apropia protector de străvechea ruginitură.

Descoperise mașina într-un șopron, imediat după ce el, mama lui și frățiorul său se mutaseră la fermă, acum doi ani. În urmă cu câteva luni, reușise să o pună pe picioare și Vic Costas îi spusese că o putea folosi atâta timp cât îi plătea asigurarea și o făcea să meargă. Până acum Jeff considerase că mașina își merita banii, deși îi înghițea și ultimul sfanț pe care îl punea deoparte.

— Oricum, e mai bine decât să mergi pe jos, nu-i așa?

Julie ridică din umeri, urcă în mașină și se prefăcu a nu observa izul de mucegai care răzbătea din tapiserie. În clipa când porniră spre

oraș, începu să se simtă iar ciudat.

La început auzi un bâzâit în urechi, imediat ce ieșiră din drumul care ducea la fermă.

În primele minute nu o deranjă prea mult; în niciun caz nu se putea compara cu starea îngrozitoare pe care o avusese la spital azi dimineață, dar, pe măsură ce se apropiau de oraș, se simțea tot mai prost, ceea ce o făcu să închidă geamul din dreptul ei, în ciuda greții provocate de izul de mucegai adunat în tapiseria mașinii, convinsă că răul venea din afara rablei.

Nu numai că bâzâitul nu încetă, dar acum i se mai adăuga ceva.

Avea impresia că mașina se strângea în jurul ei, în timp ce mâncărimea punea iar stăpânire pe ea.

În câteva minute simți nevoia să sară din propria-i piele.

De câteva ori intui privirea lui Kevin ațintită asupra ei.

Să fi observat că i se întâmpla ceva? Dar, dacă observase, de ce nu o întreba ce se petrecea cu ea?

Întrebarea o frământa în timp ce în piept i se înnoda frica, deoarece se auzi repetând că se simțea bine, deși îi era cumplit de rău, și se temea să nu înnebunească.

O, Doamne, ce trebuia să facă?

Ce se întâmpla cu ea?

Nervii îi erau din ce în ce mai încordați. Când în mașină se făcu prea cald, deschise geamul, inspirând adânc aerul nopții. Apoi, pe măsură ce se apropiau de orășel, bâzâitul dispăru, o dată cu mâncărimea teribilă care îi chinuise trupul.

O să se simtă mai bine oare?

Până când?

Jeff găsi un loc pentru mașină, după care merseră până la cinematograf, unde îi așteptau ceilalți.

Intrară și, preț de câteva minute, totul păru să fie în ordine.

Apoi, chiar în clipa când se stingeau luminile și începeau reclamele, reveni și bâzâitul din urechi.

Dar, de data aceasta, nu numai bâzâitul amenința să o înnebunească.

Acum se adăugau și imaginile care se succedau cu repeziciune pe ecran.

Încercă să nu ia în seamă ce i se întâmpla, dar, chiar înainte de începerea filmului, simți durerea pulsându-i în cap, în timp ce greața îi invada iar stomacul.

Pleacă, își ordonă ea. Ridică-te și du-te în hol; stai acolo până o să-ți fie mai bine.

Încercă să se ridice, dar constată că propriul ei corp refuza să o asculte.

Era de parcă în trupul ei s-ar fi găsit o forță străină care o țintuise de scaun, ordonându-i să rămână unde se afla, stăpânindu-i ființa după ce, mai întâi, i se cuibărise în minte.

Teama pe care o simțise înșfăcând-o în mașină se transformase în groază.

Încercă să uite de bâzâit și de durerea de cap, concentrându-se asupra filmului. Văzuse deja primele șase sau șapte serii dinainte – și o așteptase cu nerăbdare pe aceasta care rula acum.

Numai că în seara aceasta nu reușea să urmărească acțiunea. Chiar și simpla privire a ecranului îi făcea capul să-i zvâcnească.

Mâncărimea, pe care în tot acest timp o resimțise ca pe o senzație vagă în adâncul trupului, începu să-și croiască drum spre piele. Avea impresia că o puzderie de insecte minuscule mișunau pe ea, pe sub haine, în păr, în nas, în ochi, peste tot.

Dar, oricât s-ar fi scărpinat sau s-ar fi foit pe scaun, nu reușea să scape de mâncărime.

Cel mai rău suferea însă din cauza degetelor, pe care și le scărpinase atât de tare, încât se temea că le va face să sângereze.

Și, pe măsură ce bâzâitul din urechi, zvâcnetul din cap și mâncărimea care îi chinuia trupul se accentuau, sporea și groaza din ea.

Asta i se întâmpla și acum era sigură.

Înnebunea.

•

Kevin mai privi o dată ecranul, încercând să înțeleagă ceva din acțiunea filmului, dar nu reuși.

Și asta nu numai din cauza filmului care, al șaptelea – sau poate al optulea – din serie, cuprindea un șir de crime sângeroase fără nicio noimă. Nici cele de dinainte nu avuseseră mai mult sens.

Dar nu era doar din cauza filmului.

Era și din cauza lui Julie.

Încă din clipa în care se urcaseră în mașina lui Jeff Larkin, fata avusese un comportament ciudat.

Acum stăteau unul lângă altul, cu Jeff și Shelley Munson în stânga, și Andy Bennet și Sara McLaughlin în dreapta lui Kevin. Imediat după

stingerea luminilor, îi făcuse lui Julie semn cu cotul.

— Uită-te la tavan, îi șoptise el și ea își ridicase privirile, chicotind la vederea nourașilor falși care se răsuceau deasupra lor.

O prinsese de mână și o strânsese ușor, simțind același răspuns din partea ei.

Dar, după terminarea reclamelor, și începerea filmului, ea își desprinsese mâna dintr-a lui. Din acel moment nu încetase nicio clipă să se foiască pe scaun, răsucindu-și mâinile și scărpinându-și neîncetat degetele, încât, la un moment dat, toată această activitate a ei începuse să-l enerveze și pe el.

De două ori își aruncase privirile spre ea. Deși fata nu-i răspunsese, era convins că nu urmărea filmul. Își ținea capul în jos, ca și cum nu ar fi vrut să privească ecranul.

O dată se aplecase spre ea, întrebând-o dacă se simțea bine.

Câteva minute se astâmpărase.

După care își reluase foiala, continuând să se scarpine.

Când fata își luă iar ochii de pe ecran, se aplecă spre ea și o întrebă:

— Nu vrei să plecăm de-aici? Dacă nici ție și nici mie nu ne place filmul, de ce nu plecăm să bem o coca-cola undeva?

Fără să-i răspundă, aproape sigură că trupul va refuza iar să i se supună, așa cum făcuse în clipa când dorise să iasă din sală, Julie încercă să se ridice.

Și, spre marea ei uimire și ușurare, constată că putea să o facă.

Nu prea încrezătoare în puterea ei de a se mișca, Julie își făcu loc pe lângă Jeff Larkin și Shelley Munson.

— Unde vă duceți? șopti Shelley, în timp ce Kevin se strecura pe lângă ea.

— Plecăm, îi răspunse Kevin în șoaptă. Filmul e așa de prost că nu pricep nimic din el, așa că mergem la o coca sau ce-o fi.

— Venim și noi, spuse Shelley.

Jeff Larkin mârâi, dar fata ridică din umeri cu un gest studiat.

— Rămâi, dacă vrei, îi spuse ea pe un ton care îi contrazicea în mod evident vorbele. Pot să merg și singură acasă.

— Hei, Shelley, protestă Jeff. Doar am vrut cu toții să vedem filmul ăsta!

— Vrei să spui că tu și Andy ați vrut, îi răspunse Shelley. Și, după cum ți-am spus, pot să merg și singură acasă!

Cum cei din jurul lor începuseră să protesteze, Shelley Munson,

urmată imediat de Jeff Larkin, se grăbi printre șirurile de scaune. După câteva secunde, Andy Bennet și Sara McLaughlin își făcură și ei apariția în hol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Andy. Filmul începea să-mi placă! Ați văzut-o pe ultima? Tii, toată viața n-am văzut atâta sânge!

— O porcărie! exclamă Sara. Nu pot să sufăr genul ăsta de filme. Ce prostie!

— Nu e prostie, protestă Jeff. E ca lumea!

— Atunci, întoarceți-vă amândoi să-l vedeți, îl invită Shelley. Noi mergem la o coca-cola.

— Ce ați zice mai bine de o bere? propuse Andy. Eu și Jeff…

— Nu vrei mai bine să taci din gură? îi ceru Jeff, care se întoarse pentru a vedea ce se întâmpla în foaier. Dacă te aude cineva? Dacă ne prinde cineva?

— Nu ne prinde nimeni, îi spuse Andy. Singurul care ne știe aici e Josh Carter și, dacă n-ar fi avut de lucru, ar fi venit cu noi.

Din spatele bufetului îi privea un coleg de clasă, cu ochii plini de speranță.

— Plec cum începe noul spectacol, le spuse el.

— Prea târziu, făcu Jeff. Până atunci am terminat de băut.

Cei șase puști părăsiră cinematograful. Julie inspiră adânc aerul nopții. Acum, când în fața ochilor nu i se mai perindau scenele de pe ecran, se simțea din nou bine.

Urcară cu toții în mașina lui Jeff.

— Unde mergem? întrebă Kevin.

— La liniile de înaltă tensiune, răspunse Jeff.

Cinci minute mai târziu mașina intră într-un parc vechi, care, fiind amplasat sub rețeaua de înaltă tensiune ce alimenta orășelul, fusese abandonat cu mulți ani în urmă de localnicii îngrijorați de efectele pe care le-ar fi putut avea puternicul câmp magnetic asupra copiilor lor. De zece ani și mai bine parcul intrase în întregime pe mâna tinerilor.

În seara aceea se lăsase întunericul parcă mai repede ca de obicei, iar locul era pustiu.

Jeff trase mașina într-o parcare, în timp ce Andy Bennet pescuia de sub scaun șase cutii pe care le agită cu un gest triumfător.

— Iată-le! strigă Andy. Exact unde le-am pus.

Smulse cutiile din plasticul care le ținea laolaltă și începu să le distribuie celorlalți.

Când una dintre cutii ajunse la ea, Julie își încleștă degetele pe

obiectul metalic. Se simțea mai bine de când părăsise cinematograful și, la ora când ajunseseră în parc, mâncărimea îi trecuse complet. Dar acum se pregătea să o atace iar și în urechi se făcu din nou auzit bâzâitul cel straniu.

Privi cutia de bere rămasă între degetele ei, încercând să nu bage de seamă ce i se întâmpla.

Mai gustase bere în Los Angeles, dar nu i se mai întâmplase niciodată să bea cu adevărat.

Poate că o va ajuta să se simtă mai bine.

Deschise cutia și o duse la buze. Lichidul, cald și amar, îi umplu gura și pentru un moment crezu că se va îneca din cauza lui. Apoi o văzu cu coada ochiului pe Sara McLaughlin bând însetată dintr-o altă cutie.

Dacă asta făceau copiii din Pleasant Valley…

Înghiți berea din gură, după care sorbi iar.

Bâzâitul deveni mai intens, ca și mâncărimea, care părea să se ridice din străfundurile ființei ei.

Dar acum i se întâmpla ceva nou, simțea o nevoie imperioasă de a se da jos din mașină.

Deschise ușa și coborî, însoțită o secundă mai târziu de Kevin.

— Ți-e bine? îi auzi ea întrebarea.

Julie dădu din cap și luă o altă înghițitură de bere, apoi se depărtă de mașină, adâncindu-se în umbrele înserării. Kevin șovăi, apoi se luă după ea.

— Hei! strigă Sara McLaughlin după ei. Unde vă duceți?

— Vrei să mergi cu ei? o întrebă Shelley Munson, profitând de ocazia ivită pentru a o tachina pe Sara pentru slăbiciunea ei pentru Kevin Owen. Nu suporți ideea de a-l scăpa pe Kevin din ochi nici câteva minute?

Sara se înroși jenată și își jură să nu-i mai încredințeze niciunul din secretele ei lui Shelley. În plus, era absolut sigură că, de când sosise Julie în oraș, pe Kevin nu-l mai interesa nimeni altcineva.

Kevin părea să nu fi auzit cuvintele lui Shelley.

— Facem o mică plimbare, răspunse el.

Îi aruncă o privire lui Julie, care continua să se depărteze cu pași repezi de mașină, și se întrebă ce i se întâmplase.

— Ne întoarcem imediat.

Jeff îl privi rânjind.

— Plimbare, pe dracu', spuse el. Fii serios, doar știm cu toții ce

aveți de gând să faceți. Să vă împrumut o pătură?

Dar Kevin se grăbi să o ajungă din urmă pe Julie.

— Hei! îi strigă el când se apropie. Te simți bine?

Julie, care începuse iar să se simtă mai bine, îi zâmbi.

— Sigur că da, îi răspunse ea. Ce… ce-ar fi să mergem pe jos până acasă? spuse ea în căutarea unui pretext ca să nu se mai întoarcă în mașină. E așa de cald…

Kevin o privi cu atenție, dar nu reuși să descopere nimic în lumina săracă.

Era din cauza celorlalți? Nu-i plăceau?

Apoi îi veni un alt gând.

Poate că voia să fie singură cu el.

— Păi… cred că s-ar putea, se bâlbâi el. Sunt vreo două mile, dar ne puteam lua după linia de înaltă tensiune.

Arătă spre cablurile groase de deasupra mașinii.

— Duc direct la noi.

Făcu un semn spre cele două șiruri de stâlpi uriași care susțineau întreaga rețea, dar Julie îl prinse de mână, oprindu-l.

— Nu, spuse ea.

Uluit, Kevin încercă iar să-i vadă fața prin întuneric.

— Nu? întrebă el. Cum adică nu?

Mintea lui Julie lucra febril. În momentul în care el îi arătase rețeaua de înaltă tensiune, înțelesese de unde venea zumzăitul pe care îl credea în interiorul ei.

Linia de înaltă tensiune!

Prima dată se întâmplase în drum spre film, când mașina mergea chiar dedesubt.

Și din nou când Jeff parcase mașina sub ea, acum câteva minute.

— Nu… pur și simplu nu vreau, spuse ea. Toată lumea spune că liniile de înaltă tensiune îți pot face rău.

— Haide! o tachină Kevin. Doar n-o să stăm sub ele toată viața.

Privi încă o dată cele două șiruri de stâlpi și drumeagul cuprins între ele.

— Nu! repetă Julie cu o voce ascuțită.

Își smulse mâna dintr-a lui și o porni de una singură.

— Dacă dorești, poți să te duci acolo, dar eu nu vreau!

Kevin se uită în urma ei. Ce se întâmplase? Înnebunise? Un moment se simți tentat să o lase singură și s-o pornească pe drumul cel mai drept către casă.

Dar dacă se rătăcea?

Ei și, ce dacă? îl zgândări o voce lăuntrică. Cui îi păsa?

El cunoștea însă răspunsul la întrebare.

Lui îi păsa.

Părăsi liniile de înaltă tensiune și se luă după Julie, întrebându-se cum vor reuși să ajungă acasă fără a fi nevoiți să urmeze drumeagul, unde liniile ar fi fost tot timpul deasupra lor.

Era o prostie, dar dacă asta era voia ei…

Dintr-o dată, Kevin se simți cuprins de un sentiment copleșitor, când își dădu seama cum se comporta.

Se comporta ca un îndrăgostit.

Alergă după ea, cu inima bătându-i puternic din cauza emoției. O ajunse și își strecură mână într-a ei.

Julie îi zâmbi și îl strânse de mână, fericită.

Acum, după ce se depărtaseră de liniile de înaltă tensiune, se simțea iar bine.

• Capitolul 9

Mincinos!

Otto Owen stătea pe sofaua prăpădită din camera de zi, cu ochii fixați pe ecranul televizorului. Era însă atât de furios, încât nici nu-și mai dădea seama că aparatul era în funcțiune.

Mincinos!

Așa îl numiseră, deși niciunul dintre ei nu i-o spusese drept în față.

Mincinos!

Asta gândea Mark Shannon despre el.

Ori un mincinos, ori un ramolit bătrân care habar n-avea ce văzuse în dimineața aceleiași zile.

Și Karen îl credea un mincinos, chiar dacă nu avea suficient curaj să folosească acest cuvânt, exact așa cum i se întâmpla și șerifului.

Dar cel mai mult îl durea felul în care îl priviseră fiul și nepotul lui în timp ce-i povestea lui Mark Shannon ce văzuse că îi făcea Carl Henderson lui Julie. E drept că nu spuseseră nimic, dar după un timp Kevin își întorsese privirile, iar pe Russell îl surprinsese dând din cap.

De parcă m-ar fi compătimit! își spuse Otto cu un gust amar. Toți îl credeau senil sau orb, sau erau convinși că nu înțelesese nimic din ceea ce văzuse.

Sau că mințea.

Cum naiba îl puteau crede pe gunoiul ăla de Carl Henderson?

Sigur, faptul că Julie nu-și amintea ce i se întâmplase nu ajuta, dar cum ar fi fost posibil ca fata să mai țină minte ceva după toate prin câte trecuse? Înțepăturile albinelor aproape că o omorâseră, nu-i așa? Și atunci cum mai puteau avea pretenția să-și amintească ce încercase să-i facă Henderson?

Otto întorsese lucrurile pe toate fețele, încercând să descopere dacă totuși nu se înșelase, dacă nu cumva ochii îi jucaseră o festă. La urma urmei, nu mai era tânăr; nici să citească nu mai putea fără ochelari. În cele din urmă, se duse în după-amiaza aceleiași zile la stupi, să se mai uite o dată.

Măsură distanța de unde văzuse scena, de la grămada de bolovani până acolo unde Henderson era întins pe pământ, cu Julie sub el.

Nu mai mult de cincizeci de pași.

Apoi se întoarse la grămada de bolovani și începu să privească în jurul lui.

Nu numai că vedea perfect stupii – și ei erau cu cel puțin zece pași mai departe de locul unde se aflaseră Henderson și Julie – dar putea să citească și cuvântul „UniGrow” scris pe fiecare stup, ca și cum ar fi fost cineva tentat să îi fure.

Se întoarse acasă și își petrecu restul după-amiezei și seara gândindu-se la cele întâmplate.

Și, cu cât se gândea mai mult, cu atât se enerva mai tare.

Până mâine tot orașul va vorbi despre el, spunând că îi slăbise mintea și că nu mai putea fi pusă nicio bază în el.

Ceea ce era o minciună sfruntată! Văzuse scena perfect și prea puțin îi păsa de ce spuneau ceilalți, de ce nu spuneau sau de ce nu puteau dovedi.

Chiar dacă Henderson nu o violase pe Julie, era convins că individul stătuse deasupra fetei, cum tot așa de convins era de faptul că Julie se luptase din toate puterile. Și, indiferent de ce încercase ticălosul ăla să facă, o să scape basma curată, își spuse Otto, dacă el nu făcea ceva! Iar ceva tot îi rămăsese de făcut! Se putea duce la Henderson ca să-l oblige să spună adevărul.

O fi pornit-o el spre optzeci de ani, dar era sigur că putea să se descurce cu o târâtură ca Henderson!

Acum că hotărâse ce avea de făcut, Otto luă telecomanda și stinse televizorul, apoi ieși din casă.

După zece minute se îndreptă cu mașina lui, un Ford vechi de trei

ani, spre Walnut Road. La capătul lui se afla casa în care locuia Henderson. Probabil că tipul nu e-n toate mințile, își spuse Otto. Cum mama lui murise cu ani în urmă și sora lui plecase undeva în est, casa devenise cu mult mai mare decât ar fi avut nevoie orice om normal. De fapt, își aminti Otto, nici nu putea să-l considere normal pe Carl Henderson după ceea ce văzuse!

Încetini când ajunse aproape de casă.

Aflată la o jumătate de milă de cel mai apropiat vecin, vila era ascunsă într-un pâlc de copaci. Părea că nu mai fusese zugrăvită de vreo douăzeci de ani. Deși era încă locuită, avea aerul unei clădiri lăsată în părăsire, ceea ce-i spunea lui Otto multe despre ce fel de om era Carl Henderson. Într-un om care nu se îngrijea de propria lui casă el, Otto, nu putea avea încredere.

Înserarea cobora cu repeziciune, dar mașina lui Henderson nu era de zărit. Înjurând în șoaptă ratarea confruntării pentru care se pregătise o după-amiază întreagă, Otto tocmai se pregătea să ia calea întoarsă, când călcă brusc pe frână.

Reuși să zărească, aproape complet ascuns între copacii din fața casei, Jeepul lui Henderson. Cu buzele strânse, Otto băgă în marșarier și intră pe aleea care ducea la locuința lui. După câteva secunde opri în fața intrării. Ieși din camionetă și urcă treptele verandei, apoi apăsă pe soneria de lângă ușă. Pentru că nu primi niciun răspuns, începu să bată cu putere.

Așteptă câteva secunde, dar din casă nu se auzi nimic.

Se opri încruntat în dreptul primei ferestre și încercă să vadă ce se întâmpla dincolo de ea. Privi în camera de zi, unde un bec puternic lumina din plafoniera de alamă. În cameră se afla o sofa în stil victorian, două scaune capitonate, o masă joasă pentru servitul cafelei și alte două măsuțe plasate lateral, lângă perete, pline cu nimicuri ca acelea pe care soția lui Otto le îndrăgise atât de mult, dar de care el se descotorosise în primul an care urmase morții ei. Fotografii înrămate, figurine de porțelan, o colecție de obiecte ieftine din sticlă, pe care Otto își amintea că le câștigase pe la bâlciurile organizate anual peste tot prin ținut. Bune doar ca să se adune praful, după părerea lui Otto.

Apoi ochii îi căzură asupra pereților.

Pereții camerei de zi a lui Carl Henderson erau acoperiți de insectare.

Insectare pline cu insecte fixate în ace.

Chiar și în lumina subțiată a amurgului, Otto putea să vadă zeci de cutii acoperite cu geam, din care unele conțineau fluturi și molii, altele gândaci, viespi, greieri și lăcuste.

Deși multe din insectele de acolo îi erau cunoscute, mai existau și specii exotice din care Otto nu mai văzuse niciodată până atunci.

Gândaci cu coarne imense și mandibule suficient de puternice să-ți rupă degetul.

Fluturi de două ori mai mari decât orice văzuse Otto până atunci.

Ochii bătrânului alunecară peste cutiile de pe pereți; simți un fior străbătându-i trupul la gândul existenței în mijlocul acestei expoziții morbide, având în jur numai insecte moarte.

În cele din urmă coborî de pe verandă și începu să înconjoare casa cu pași rari; abia după ce ajunse în spatele ei observă, printr-o fereastră murdară, încrustată într-o gură strâmtă de aerisire, o licărire slabă, care venea din beci.

Otto urcă scările care duceau la ușă și bătu cu putere, așteptă, apoi strigă numele lui Henderson.

Nimic.

Încercă încruntat clanța.

Ușa era încuiată.

Încuiată, dar avea un asemenea joc, încât limba zăvorului abia dacă mai era fixată în locul ei.

Dacă împingea ceva mai tare…

Într-o secundă se afla în debaraua casei lui Carl Henderson.

Fără să-i acorde vreo atenție, Otto trecu în bucătărie cu pași ușori, care nu făceau niciun zgomot pe linoleumul uzat.

Și totuși, în ciuda atenției cu care mergea, în întunericul bucătăriei se auzea un zgomot.

Erau zgomotele unei nopți de vară. Numai că aici zgomotele veneau din interiorul casei și nu dinspre câmpurile care o înconjurau.

Otto descoperi bâjbâind întrerupătorul și aprinse lumina. La început tuburile fluorescente fulgerară, apoi o lumină la fel de tare ca aceea a zilei inundă locul.

În chiuvetă se aflau vasele murdare de la cina frugală, cele mai multe părând să fi ieșit din cuptorul cu microunde aflat pe polița de lângă frigider.

Dar Otto abia dacă băgă de seamă vasele, cuptorul cu microunde sau resturile de la cina lui Carl Henderson.

Deoarece peste tot în bucătărie, aranjate pe rafturi metalice care

acopereau unul din pereți, împrăștiate pe porțiunea de etajeră neocupată de cuptor, acoperind întreaga masă, cu excepția unui colțișor, se aflau recipiente de sticlă. Vivarii. Numai că, în loc de obișnuitele șopârle, broaște țestoase sau chiar mici șerpi, fiecare vivariu al lui Carl Henderson mișuna de insecte vii.

Insecte și păianjeni.

Spre deosebire de casă, încăperile de sticlă erau cât se poate de bine întreținute, fiecare având un decor cât mai apropiat de mediul natural al locatarilor.

Una din ele, aflată pe colțul mesei cel mai apropiat de Otto, părea să conțină doar câteva frunze împrăștiate pe fund, dar, când se apropie mai mult, putu să observe zecile de omizi care se hrăneau cu frunzele de acolo.

Altele își țesuseră deja coconul, începând metamorfoza de la pupă spre fluture.

Într-unul din recipientele mai mici se ghemuise o tarantulă mare și păroasă, care se uita la Otto, gata de atac.

Otto se cutremură la vederea păianjenului mare și urât, apoi se întoarse.

Părăsi bucătăria și trecu din sufragerie într-un hol care ducea spre ușa de la intrare și scara de la etaj. Ca și pereții camerei de zi, cei de pe coridor erau tapetați cu insecte conținând colecția lui Carl Henderson, în care fiecare exponat era fixat cu grijă în ace și etichetat, în șiruri precise în fiecare cutie.

Sub o scară se afla o ușă; o deschise și găsi exact ce căuta.

Treptele care duceau în beci.

Se opri și ascultă, dar nu auzi nimic, cu excepția zumzăitului care venea de la insectele aflate în vivariile din bucătărie.

— Henderson? strigă Otto.

De jos nu veni niciun răspuns. Nu se aprinse nicio lumină. Înseamnă că erau mai multe încăperi în pivnița aceea.

Otto bâjbâi din nou după un întrerupător și reuși să-l găsească exact acolo unde se aștepta.

Deasupra ușii se aprinse un bec ce atârna prins de un fir. Otto începu să coboare scările spre beci, secondat de umbra lui. La capătul treptelor abrupte, găsi alte trei întrerupătoare și apăsă pe unul din ele.

Ca și în bucătărie, lumina puternică a unor tuburi fluorescente se revărsă, inundând locul. Otto clipi de câteva ori până se obișnui cu

lumina orbitoare, apoi începu să privească plin de curiozitate în jurul lui.

Beciul fusese transformat în laborator și aerul stătut dinăuntru era și mai greu din cauza mirosului puternic de dezinfectant. De-a lungul unuia dintre pereți se afla o tejghea din marmură albă, întreruptă doar de o chiuvetă din inox. Pe tejghea se aflau câteva microscoape de diferite tipuri, deasupra cărora se vedeau rafturi de cărți conținând volume de specialitate.

În fund, lipite de perete, erau înșirate chimicale și diverse instrumente.

Un insectar deschis era pe jumătate umplut și, pe o bucată groasă de carton, așezată alături, erau câteva insecte, fiecare fixată pe un ac, așteptând să fie etichetate înainte de a-și ocupa locul în casetă.

Pe celălalt perete erau câteva rafturi pline cu vivarii. Chiar de la distanța la care era, Otto vedea că unele din ele conțineau furnicare mari, nu ca acelea cumpărate din magazinele de jucării pentru amuzamentul copiilor și care erau aruncate după câteva zile. Furnicarele lui Carl Henderson erau mari și, deși doar câteva galerii erau vizibile, intrarea în tuneluri mișuna de insecte minuscule, ceea ce reprezenta pentru Otto o garanție a prosperității furnicilor.

Bătrânul se uita la vivarii când auzi o voce ascuțită în spatele lui.

— Ce cauți în casa mea?

Speriat de glasul neașteptat, Otto făcu o săritură, iar apoi se întoarse și îl văzu pe Carl Henderson stând lângă ușa aflată de cealaltă parte a subsolului. Umbra era așa de densă, încât Otto nu-și dăduse seama când își făcuse celălalt apariția. De fapt, nici nu-i vedea fața, deoarece Henderson, luminat din spate de becul puternic, se transformase într-o siluetă întunecată. Înainte însă de a stinge lumina în încăperea din spatele lui și de a intra în zona mai largă a beciului, Otto reuși să zărească ceva.

O fată.

O fată cu părul negru în cascadă.

Un păr ca al lui Julie.

Era imposibil, o văzuse pe Julie plecând cu Kevin cu puțin înainte ca el să fi plecat de acasă. Copiii o porniseră spre Vic Costas, unde locuia prietenul lui Kevin, Jeff Larkin.

Și totuși, chiar atât cât reuși să vadă în fracțiunea de secundă cât îi luase lui Carl Henderson să închidă ușa, lui Otto îi fusese de ajuns ca să se convingă că în camera din fund era Julie.

— Ce se petrece aici, Henderson? mormăi el, făcând un pas spre omul cu mult mai tânăr ca el. Ce caută Julie aici?

— Julie? repetă Henderson cu ochii fixați asupra bătrânului.

Vocea îi era joasă, dar hotărâtă.

— Julie nu e aici, Otto. Te-ai mai amestecat și de dimineață, îți amintești?

Otto se opri. Să meargă chiar atât de ușor? Vrea Carl să-și mărturisească faptele? Și de ce nu? Nu mai era nimeni acolo în afară de ei doi. De ce i-ar fi păsat lui Henderson de ce mai spunea?

Buzele lui Carl Henderson se strânseseră într-o parodie macabră de surâs.

— N-a fost ce-ai crezut tu, Otto, spuse el. N-am vrut s-o violez. N-aș fi făcut așa ceva.

Maxilarul bătrânului începu să tremure, în timp ce furia îl cuprindea din nou.

— Te-am văzut, Henderson! strigă el. Știu ce făceai acolo.

— Habar n-ai, îi răspunse Henderson. Nu știi nimic. Dar o să-ți arăt.

Făcu o pauză și rânjetul i se lăți pe toată fața.

— Nu vrei să-mi vezi colecția, Otto?

— Colecția?

Cum adică? Nu era vorba de ce văzuse el prin toată casa?

— Am văzut-o deja, Henderson, mormăi bătrânul, și dacă mă rogi…

— Nu te-am rugat nimic, i-o tăie Henderson cu o voce joasă, dar rece ca marmura de pe etajera care ocupa un perete întreg. De fapt, nu te-am rugat nici să vii aici, Otto. Nu te-am rugat să dai buzna în casa mea.

Ochii i se îngustaseră, observând tresărirea bătrânului la ultimele lui cuvinte.

— Că doar asta ai făcut, Otto. Ai intrat prin efracție, nu-i așa? E exact ceea ce ai făcut, pentru că eu încui întotdeauna.

Făcu o scurtă pauză și repetă vorba pe care tocmai o rostise:

— Întotdeauna.

Henderson pronunțase cuvântul în așa fel încât Otto Owen simți cum îi îngheață sângele și, instinctiv, făcu un pas în spate. Ceva părea să se fi declanșat în Carl Henderson. În clipa următoare tânărul era lângă el, cu mâna înfiptă în umărul lui.

Avea degete mult mai puternice decât și-ar fi putut imagina Otto

Owen.

— N-ai să mai pleci, Otto, îi spuse Carl. Nu-ți pot permite să te las să umpli târgul cu tot felul de povești despre mine, nu-i așa?

— Ia-ți mâinile de pe mine… începu Otto, dar Henderson îi tăie iar vorba.

— Dar, Otto, n-ai văzut decât o parte din colecția mea. Restul e chiar aici.

Începu să-l împingă spre ușa închisă a beciului, cu degetele dureros înfipte în carnea bătrânului.

— Hai, Otto. Nu vrei să-mi vezi cele mai valoroase exemplare?

În timp ce în mintea lui Otto se nășteau cele mai negre presimțiri, Carl Henderson îl împinse spre ușă. Când ajunseră în dreptul ei, Carl Henderson prinse clanța cu mâna rămasă liberă, iar apoi făcu o pauză, înfigându-și ochii într-ai lui Otto.

— După ce-mi vei vedea colecția, vei înțelege de ce nu poți să mai pleci de aici.

Înainte ca bătrânul să spună ceva, Carl apăsă pe clanță și deschise ușa.

Mirosul greu al dezinfectanților deveni și mai pregnant.

Luminile dinăuntru erau stinse; în timp ce ușa se deschidea încet, interiorul i se dezvălui ca un cadru straniu dintr-un film derulat cu încetinitorul.

Cea pe care o văzuse Otto în fracțiunea de secundă când Henderson ieșise din cameră cu puțin înainte nu era Julie.

Era altcineva.

O fată pe care Otto nu o cunoștea.

O fată cu un păr lung și negru.

Păr care i se revărsa pe umeri, până aproape de talie.

Era atârnată de peretele opus, legată cu o frânghie groasă în jurul încheieturilor, care o fixau de una din bârnele ce susțineau tavanul. Probabil că mâinile, umflate și înnegrite, i se cangrenaseră încă înainte ca trupul ei să fi murit, pentru că, deși brațele îi păliseră, ca și restul corpului din care sângele secase, nu același lucru se întâmplase cu palmele, a căror culoare de un purpuriu întunecat, acoperit de pete, contrasta cu nuanța de alabastru a brațelor.

Din mijlocul pieptului i se ivea capul unui piron lung; un piron care îi străpunsese în întregime sternul și se înfipsese într-unul din pilonii care constituiau fundația casei.

Capul îi atârna în jos, ca și cum ar fi stat cu ochii ațintiți asupra

podelei. Și totuși, Otto reuși să-i distingă trăsăturile.

Părea să fie cam de vârstă lui Julie.

Otto nu își dădea seama când murise fata și nici în ce fel. Dar, chiar în clipa când stomacul i se ridica în gât, în semn de protest față de priveliștea care i se oferise, prin gând îi trecu umbra grăbită a unei rugăciuni.

Dă, Doamne, ca fata să fi murit înainte ca Henderson să o supună celei mai josnice umilințe, aceea de a o fi țintuit de zid, într-o parodie grotescă a modului în care fixase nenumărate insecte în cutiile expuse prin toată casa.

Și totuși, spre deosebire de insecte, fata nu mai era intactă.

Pe picioarele ei mișunau furnici care îi devoraseră pielea și carnea.

Picioarele, care îi atârnau doar la câțiva centimetri de podea, fuseseră deja curățite de mușchi și oasele se mai țineau doar în câteva fire de cartilagiu.

Pântecul îi era nefiresc de umflat și, în timp ce ochii lui Carl se fixaseră pe carnea în descompunere, un vierme își făcu apariția, erupând de sub piele ca o pustulă, după care căzu rostogolindu-se pe podea, pentru a fi năpădit în aceeași clipă de furnicile care își croiau drum în sus pe picioare curățind totul în calea lor.

Otto privea neclintit imaginea grotescă, mut și împietrit de oroarea la care era martor.

— În curând nu mai rămâne nimic din ea, îl auzi el pe Carl Henderson. Dar nu-i nimic.

Buzele lui Henderson se strânseră iar în rânjetul sinistru pe care i-l mai adresase lui Otto cu puțin timp în urmă.

— Sunt o mulțime de fete pe lume, Otto. Chiar dacă nu o pot aduce pe Julie, o să găsesc pe altcineva.

Buzele lui Otto se frământară în încercarea de a spune ceva, dar până la urmă nu reuși să pronunțe decât două cuvinte:

— De ce?

Rânjetul crud îi îngheță lui Carl Henderson pe buze. Ochii i se întunecară și în ei se ivi o furie dementă, care îl făcu să tremure din tot corpul.

— E din cauza privirii lor, mârâi el, scrâșnind din dinți, în timp ce ochii cu licăriri demente îi rămâneau fixați pe trupul fetei. Nu e vina mea. Ceva mi se întâmplă când le văd. Nu mă pot…

Se opri dintr-o dată, mutându-și privirea de la corpul țintuit de zid pentru a se uita disprețuitor la Otto.

— Probabil că vreau să le fac să simtă ceea ce vei simți și tu imediat, Otto.

Cu o mișcare rapidă, Henderson ieși, stingând lumina, după care încuie ușa.

În aceeași clipă, Otto se răsuci pe călcâie și se aruncă în direcția ușii. Era însă prea târziu. Rămas în întuneric, Otto mai putu să audă zgomotul făcut de zăvorul tras.

•

Carl Henderson savură din plin ceea ce văzu în ochii lui Otto cu un moment înainte de a-l fi încuiat pe bătrân acolo unde își ținea cele mai valoroase exemplare.

Era expresia celei mai pure groaze, privirea care îi spunea că Otto era conștient de ceea ce va urma; știa că îl așteaptă moartea.

Singura mare dorință a lui Carl ar fi fost acum să poată vedea fața lui Otto în următoarele minute – sau poate ore. Totul depindea de cât timp îi va trebui bătrânului să moară. Acest lucru era însă imposibil.

Pentru asta încăperea ar fi trebuit luminată, or lumina era unul din lucrurile interzise victimelor lui Carl Henderson.

După cum aflase cu mult timp în urmă, spaima era cu mult mai mare dacă nu vedeau ce li se întâmpla; când propria lor imaginație le făcea suferința și mai cumplită decât cea mai elaborată tortură pe care ar fi putut-o născoci el.

Singura problemă pe care o avea Carl cu Otto Owen era că nu putea să piardă cu el atâta timp cât i-ar fi plăcut.

Ultimei fete, cea care mai era încă țintuită de zidul beciului, îi trebuiseră zile întregi ca să moară, chiar dacă mintea ei explodase într-o mulțime de fragmente încă înainte de încheierea primei nopți.

Ca și pe celelalte, o găsise făcând autostopul spre sud în timp ce se întorcea din excursia de o zi la Sacramento. La fel ca și celelalte, era în jur de cincisprezece ani și avea părul lung și negru.

Chiar din clipa în care o văzuse, știuse că o va aduce acasă. Furia începuse să-l năpădească de cum o zărise mergând pe marginea autostrăzii.

Nu își trădase starea de spirit; îi zâmbise tot timpul, prefăcându-se că prea puțin îl interesa dacă fata venea cu, el sau nu.

Părea o fată drăguță. O chema Dawn.

Dawn Morningstar, după cum se prezentase ea.

Bineînțeles că nu o crezuse. Nu putea să te cheme Dawn Morningstar. Dar parcă ce importanță mai avea?

Carl lăsă amintirea să-l poarte spre ziua când o întâlnise pe Julie Spellman. Din clipa în care o văzuse prima oară, știuse că va trebui să-i rezerve și ei un loc în beci.

Ceea ce însemna că venise vremea ca Dawn Morningstar să moară.

Lucru care se și întâmplase, în timp ce el savura fiecare clipă a agoniei ei. Acum era momentul să închidă delicioasele imagini ale ultimelor minute din viața lui Dawn în caseta cu amintiri și să-și concentreze atenția asupra lui Otto Owen.

Să-l omoare și apoi să-l țintuiască, așa cum procedase cu Dawn? Nu, pur și simplu nu avea timpul necesar. De fapt, nu avea nicio importanță căci, pentru Carl, Otto nu conta.

Bătrânul nu era ca fetele. Dacă n-ar fi venit în seara aceea acolo, nu ar fi avut de ce să-și bată vreodată capul cu el. Acum însă, fiindcă îi aflase micul secret, Otto trebuia să moară.

Era o simplă chestiune de logistică. Otto trebuia să moară rapid, astfel încât să nu atragă atenția.

Și, chiar în timp ce Carl Henderson rumega problema, îi veni și răspunsul. Se îndreptă spre unul din vivariile aflate pe etajera de lângă perete și se opri câteva clipe pentru a-i admira conținutul.

Centruroides limpidus. Scorpioni.

Zeci.

Mici, de culoare deschisă, aproape imposibil de deosebit de speciile locale.

Dar mai periculoși. Mult mai periculoși.

Cu atenție, folosindu-se de o pensetă lungă, începu să transfere arahnidele din vivariu într-o cutie special făcută în scopul mutării neprețuitelor lui exemplare din casa lor de sticlă în bezna beciului.

Când cutia se umplu cu creaturile agresive, Carl Henderson îi închise capacul și o duse la micul turn înclinat, practicat în perete, care lega laboratorul de beci. Cutia se potrivea perfect în spațiul pătrat; după ce se asigură că totul era în cea mai deplină siguranță, Carl apăsă pe butonul care deschidea ușița de la capătul opus al tunelului, lăsând scorpionii în celula întunecoasă, făcută din beton.

Apoi se așeză să asculte.

•

Otto Owen se lupta să domine spaima care îl cuprinsese din clipa în care bezna groasă se strânsese în jurul lui. Și dintr-o dată simți o amețeală care îl împiedica nu numai să întrezărească zidul beciului, dar, și mai rău, să nu deosebească ce era sus de ce era jos.

Se clătină pe picioare, încercând să-și recapete echilibrul.

Se afla cu fața spre ușa care nu putea fi la mai mult de trei pași de el.

Trupul țintuit de grindă era în spate, poate la șase pași.

Se cutremură aducându-și aminte de el, dar și-l alungă cu hotărâre din minte.

Principalul lucru de care trebuia să se ferească era să cedeze panicii aproape palpabile, aflată în bezna din jur.

Și, desigur, să nu se mai gândească la cadavrul de pe perete, nici la furnicile care îl devorau și nici la viermii care colcăiau deja în el.

În schimb, trebuia să descopere o posibilitate de evadare din capcana în care căzuse atât de prostește.

Pentru că, dacă nu reușea, putea fi sigur că Henderson îl va omorî.

În cele din urmă, Otto începu să se miște prin bezna în care fusese azvârlit, cu pași timizi, ținându-și mâinile înainte. Când vârfurile degetelor atinseră ușa masivă de lemn, spaima, care îl copleșise doar cu o clipă mai devreme, începu să se destrame. Acum cel puțin nu mai avea acel cumplit sentiment al pierderii totale în întuneric.

Dintr-o dată i se muiară picioarele și se lăsă în jos, cu spatele sprijinit de peretele din apropiere.

Inima îi bătea și, în clipa îngrozitoare care urmă, își spuse că Henderson nu mai trebuia să-l omoare, de vreme ce va muri singur, în urma unui atac de cord.

Dar momentul trecu și pulsul îi reveni la normal.

Acum era pe punctul de a se ridica, încercând să continue cercetarea locului ascuns în beznă, când auzi un zgomot.

În cealaltă parte a încăperii se întâmpla ceva.

Ascultă, încercând să înțeleagă ce se petrecea.

În clipa următoare auzi un declic, urmat, aproape în același timp, de un zgomot asemănător cu cel al unei curse de șoareci care se închide.

Se opri, ascultând încordat, dar nu mai auzi nimic.

Apoi, chiar când voia să mai facă un pas, simți ceva. Ceva care i se suia pe picior, pe sub pantaloni.

Cu un gest instinctiv, Otto încercă să-l scuture de acolo.

În aceeași clipă simți arsura de foc a înțepăturii, când coada ghimpată a scorpionului îi pătrunse în carne.

Otto încercă să se ridice în picioare, dar, când își puse mâinile pe podea pentru a se sprijini, o altă creatură îl atacă. A doua înțepătură,

între degetul mare și arătător, îl făcu să-și ia mâna de pe podea și să o ducă la gură pentru a suge otrava pătrunsă în rană.

Scorpionul, atârnat încă de degete, făcu un salt, oprindu-i-se pe față, după care își roti iar coada.

Otto țipă și încercă să scape de atac, dar acum toată podeaua părea să mișune de creaturile ucigașe. Apoi simți un scorpion, urmat imediat de un altul, strecurându-i-se pe sub cămașă.

Bătrânul se zbătea fără speranță. Otrava îi pătrunsese în corp. Oriunde s-ar fi mișcat, îl aștepta un alt scorpion.

— Nu! țipă el, simțind cum un alt scorpion i se urca pe față. Ajutor!

Vocea i se ridică într-o rugă ca un bocet.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

Dar, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, alte înțepături îi mușcară fața și pieptul. În cele din urmă, scâncind, se nărui la pământ.

Un nou și încă mai de nepătruns întuneric începu să-l împresoare.

O beznă din care știa că nu va mai ieși niciodată.

Scânci, își ridică mâna ca un gest îndreptat împotriva ființelor care îl torturau, dar întunericul îl copleși și mâna îi căzu înapoi pe podea.

Ca o binecuvântare pentru el, Otto Owen nu mai simți restul împunsăturilor.

• Capitolul 10

Julie nu mai trăise încă niciodată așa ceva.

În San Fernando Valley, unde crescuse ea, nopțile nu fuseseră niciodată ca aici.

Acolo era întotdeauna lumină.

Unde locuise familia Spellman, după moartea tatălui lor, becuri puternice cu halogen își trimiteau lumina puternică, aproape fără umbre, pe străzi și trotuare, măturând noaptea, în încercarea de a nu lăsa scutul protector al întunericului la îndemâna traficanților de droguri și a bandelor de răufăcători. O regulă care se răspândise în toată zona.

Și chiar înainte de aceasta, atunci când locuiau pe colina de la marginea lui Studio City, unde lucirea caldă a becurilor aflate la adăpostul felinarelor de sticlă cocoțate pe stâlpii din beton producea mici insule de lumină pe străzile năpădite de noapte, se putea spune

că întuneric nu era pe nicăieri.

În niciun caz, nu se putea compara cu cel de aici.

Totul era luminat în permanență, chiar dacă indirect, de strălucirea sutelor de mile pătrate de lumini care acopereau întreaga zonă a Los Angeles-ului.

Dar, în noaptea aceasta, traversa ținutul alături de Kevin, evitând liniile de înaltă tensiune și drumul, îndreptându-se spre casă prin mijlocul câmpului perfect cultivat, care se întindea în josul văii.

Curând, chiar și luminile orășelului rămaseră în urmă și, cu toate că Julie mai prindea rar câte un licăr în depărtare, bezna în care înaintau era aproape deplină. Deasupra, cerul era plin de o puzderie de stele, câte nu văzuse în toată viața ei, milioane și milioane licărind în întuneric, alcătuind flamura imensă a Căii Lactee desfășurată deasupra cosmosului, aidoma unei cascade de diamante revărsată pe o catifea neagră.

Dar, mai mult decât lumina stelelor, sufletul ei era impresionat de melodia nopții, care îi atinsese o coardă din adâncul ființei, făcând-o să vibreze așa cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

În Los Angeles erai urmărit permanent de zgomotul traficului, care nu te slăbea o clipă. De cele mai multe ori nici nu-l mai băga în seamă, redescoperindu-l doar când se produceau modificări de ritm: un scrâșnet de frâne, un scrâșnet de cauciucuri șuierând pe asfalt.

Câteodată, vara, i se părea că aude țârâitul vreunui greier.

Nimic însă nu semăna cu simfonia acestei nopți care o învăluise, în timp ce mergea de-a curmezișul câmpului.

Țârâitul greierilor forma un fond sonor neschimbat, dar, dincolo de el, putea auzi alte sunete – sunete pe care nici nu încerca să le recunoască.

— Ascultă, îi șopti ea lui Kevin.

Pașii ei deveniseră tot mai lenți de când se cufundaseră în bezna nopții; acum se oprise de tot și mâna ei o strânse pe a lui Kevin.

— Ce? o întrebă el, în timp ce se întorcea să-i vadă chipul din care zări doar o umbră întunecată, profilată pe cortina nopții.

— Nu auzi? continuă Julie atât de încet, încât el abia reuși să o audă. Seamănă cu o muzică, nu-i așa?

Kevin se încruntă. Muzică? El nu auzea decât zgomotul milioanelor de insecte din jurul lor, care zumzăiau și bâzâiau, frecându-și picioarele sau aripile pentru a-și atrage perechea în întuneric.

— Ce tot spui acolo? o întrebă el în cele din urmă, ducându-și cutia la gură și sorbind ultimele picături de bere. Nu sunt decât greierii.

— Nu, îi răspunse Julie cu o mișcare a capului. E ca o muzică! Încă n-am mai auzit așa ceva.

— În afară de ieri seară, alaltăieri și răsalaltăieri, spuse băiatul, dându-și ochii peste cap. Perioada asta din an e așa de zgomotoasă că abia poți să dormi.

— Îmi place, spuse Julie. Hai să mai ascultăm puțin, da?

Kevin privi în jur, cuprins de o ușoară neliniște. De ce voia Julie să asculte armata aia de insecte?

— Hai să mergem acasă, bine? spuse el.

Julie se întoarse spre el, dar chipul continua să-i fie ascuns de perdelele nopții.

— Doar nu ți-e frică, nu-i așa? întrebă ea.

Pe neașteptate, vocea ei i se păru diferită lui Kevin; ceva din ea îl făcu să se înfioare.

Nu era fiorul spaimei.

Era vorba de altceva, de ceva excitant.

— Eu… cred că ar fi cazul să ne întoarcem acasă, spuse el, înghițind în sec. Adică, nici nu știu pe proprietatea cui ne aflăm. Ce ne facem dacă ne prind?

— Și ce dacă? îl înfruntă Julie. Cui îi pasă?

Vocea îi coborî din nou.

— Nu facem nimic din ce n-am avea voie, nu-i așa?

Băiatul simți un nod în stomac. Era doar imaginația lui, sau și ea se gândea la același lucru care-i venise lui în minte?

— Am… Am putea merge la pârâu, se bâlbâi Kevin, fără să-i fi răspuns la întrebare. Noaptea e tare frumos acolo.

Julie nu-i răspunse, spre marea lui ușurare, dar când el o porni de-a lungul câmpului, îl însoți, ținându-l de mână.

După o jumătate de oră, ajunseră la marginea unei parcele despre care Kevin știa că aparține lui Vic Costas. Aici găsiră un drumeag care șerpuia pe fundul văii, urmând contururile piciorului de deal. Poate că peste un sfert de milă va vedea chiar luminile casei, licărind în întuneric.

La cincizeci de metri mai încolo un pod vechi de lemn traversa pârâul, marcând granița dintre ferma familiei Owen și cea din imediata ei apropiere. Când ajunseră în dreptul podului, părăsiră

drumul, pornind spre malul pârâului.

— E un loc excelent chiar lângă apă, îi spuse el. Haide.

Strecurându-se pe lângă malul bolovănos, băiatul se îndreptă spre micul crâng de stejari care flancau pârâul. Acolo era un fel de plajă în miniatură, unde el și Jeff Larkin mergeau adesea să înoate.

Și în atâtea rânduri își imaginaseră că veneau acolo cu fete care, în fantezia lor, erau cât se poate de dornice să înoate complet goale în compania lor, iar după aceea…

În timp ce această imagine i se derula în minte, Kevin se simți scuturat de un fior.

Scoase un mic geamăt nemulțumit: poftim, acum era aici cu Julie, pe mica plajă, leagănul celor mai apetisante fantezii, și n-avea nici măcar o pătură la el!

Dar poate că asta nu avea nicio importanță. Dacă Julie voia să înoate, puteau să stea pur și simplu întinși pe nisip, și după aceea…

Imaginația lui Kevin intră în viteză și el simți iar împunsătura excitantă din vintre. Poate, cine știe, asta era seara când, în cele din urmă, avea să…

Apoi imaginea explodă în mii de fragmente și totul se destrămă la auzul unei voci.

Vocea tatălui său.

— Hai să ne întoarcem acasă, îl auzi el pe Russell, în timp ce lumina unei lanterne se îndrepta spre ei. Am impresia că Molly e pe jumătate adormită.

Kevin îngheță. Molly? Tatăl lui și Karen? Ce făceau aici? De ce nu erau acasă, acolo unde le era locul? Făcu un pas în spate și se întoarse pentru a o duce pe Julie înapoi, spre drumul pe care veniseră, când îi alunecă piciorul. Se dezechilibră, ceea ce îl făcu să se agațe de Julie în căutarea unui sprijin, după care auzi zgomotul pietrelor care i se rostogoleau sub talpă.

— La dracu'!

Cuvintele îi explodară necontrolat de pe buze. După o secundă, o formă întunecată țâșni din beznă asupra lui. Își pierdu complet echilibrul din cauza asaltului lansat de fericitul Bailey asupra lui. Se prăbuși la pământ, în timp ce câinele îi lingea fața.

— Marș! strigă Kevin, zbătându-se sub trupul mare al dulăului, în timp ce raza lanternei sfredelea întunericul, orbindu-l pentru un moment.

— Kevin? îl auzi pe tatăl lui strigându-l. Julie? Ce căutați voi

doi…

Cuvintele îi înghețară pe buze și Russell își dădu seama ce făceau. Sau, cel puțin, ce-și pusese Kevin în cap să facă.

— Poate, spuse el cu un efort de a-și înfrâna râsul când văzu expresia de jenă de pe fața băiatului său, ar trebui să ne întoarcem acasă.

•

— Vrei să vezi ce gândac am? o întrebă Molly pe sora ei, în timp ce intrau în bucătărie. Unde avem un borcan, mami?

Karen luă un borcan gol de pe o poliță din cămară și i-l întinse lui Molly, care puse în el un gândac mare de iunie, după care înșurubă capacul cu putere. Gângania, pe care Molly o ținuse în pumnul ei mai bine de o jumătate de oră, în ciuda promisiunii insistente a lui Russell de a-i găsi un alt gândac, cel puțin la fel de mare, mai aproape de casă, rămase un moment răsturnată pe spate, apoi începu să se zbată și se ridică, aparent neafectată de tratamentul brutal.

— Nu e grozav? întrebă Molly, întinzându-i borcanul lui Julie ca să-l poată vedea mai bine.

Julie privi insecta care acum se învârtea în cerc, căutând o scăpare.

— De ce nu-i dai drumul? o întrebă ea pe Molly. O să moară în borcanul ăsta.

— Nu, se încăpățână Molly. E al meu și nu o să moară dacă îi dau de mâncare!

— N-o să-i dai nimic până nu intri în pijama, interveni Karen, expediindu-și fiica din bucătărie.

Apoi, în timp ce Molly trecea prin sufragerie spre scară, Karen reuși să se uite bine la Julie, sub lumina puternică a tuburilor fluorescente din bucătărie.

Fata era palidă și chipul îi era acoperit de o peliculă nesănătoasă de sudoare, ca și cum ar fi avut febră. Karen îi puse mâna pe frunte și se încruntă.

Spre mirarea ei, temperatura lui Julie părea normală.

— Ești sigură că te simți bine? o întrebă ea. Nu prea arăți grozav. Poate că abia acum a apărut reacția la injecția pe care ți-a făcut-o doctorița Filmore.

Privirea i se îndreptă spre Russell.

— Crezi că ar fi cazul să o anunțăm?

— E miezul nopții, mami, protestă Julie. Și nu am nimic.

— Cine știe, poate e ceva trecător, spuse și Russell. Să nu o deranjăm, totuși, pe Ellen dacă nu e nevoie. Dacă nu-i trece până mâine, o ducem la spital.

— Dar nu are ce să-mi treacă, spuse Julie, dându-și ochii peste cap. Mă duc să mă culc. Noapte bună.

Tocmai se pregătea să iasă din bucătărie, când Russell o opri.

— Nu chiar în clipa asta!

Julie se întoarse, privindu-și neliniștită tatăl vitreg.

Ochii lui Russell trecură de la Julie la Kevin, aflat lângă ușă și străduindu-se din răsputeri să evite privirea tatălui său.

— Ați inventat vreo poveste pe care credeați că o s-o înghițim, sau vreți să ne spuneți adevărul și cu asta să încheiem?

Julie explodă de-a binelea.

— Tu nu ești tatăl meu… începu ea, oprită imediat de Karen.

— Acum suntem o singură familie, Julie. Russell e tatăl tău vitreg și va trebui să-l tratezi cu tot respectul.

Julie încercă să protesteze, dar de data aceasta vorbele mamei ei îi retezară orice avânt.

— Înainte de a spune ceva, zise Karen cu o blândețe înșelătoare, ar trebui să știi că încă miroși a bere.

— N-am băut decât o cutie, spuse Julie cu ochii larg deschiși.

— Care și așa e prea mult, îi răspunse Karen. Doar ați spus că mergeți la film, continuă ea cu privirea ațintită asupra ceasului. Văd că n-ați mai ajuns de vreme ce n-au trecut nici două ore.

Julie și Kevin se priviră, apoi Kevin spuse:

— Nu ne-a plăcut filmul, așa că am plecat. Probabil că atunci când Andy a spus că are niște bere, ar fi trebuit să plecăm imediat acasă. Dar n-am făcut-o. Ne-am dus la rețeaua de înaltă tensiune și, când Andy a început să împartă cutiile, am luat și noi câte una. Apoi ne-am despărțit.

Russell îi privi pe rând.

— De ce?

De data aceasta fu rândul lui Julie să răspundă.

— Nu mi-a plăcut acolo, făcu ea, repetând gestul din umeri al lui Kevin. Așa că ne-am hotărât să ne întoarcem acasă.

— Și asta-i tot? întrebă Russell.

Ochii lui Kevin și ai lui Julie se întâlniră, și amândoi dădură din cap în semn de aprobare.

— Bine, spuse Russell. Eu și Karen o să discutăm problema asta și

mâine vă vom spune ce am hotărât. Dar cred că v-ați dat seama că veți fi consemnați amândoi cel puțin o săptămână.

— O săptămână! izbucni Julie, dar Russell o opri cu un gest al mâinii.

— Dacă vrei să ne tocmim, atunci putem ajunge și la două săptămâni, o asigură el.

Julie continua să-l privească uimită, când gândacul lui Molly începu să bâzâie.

Ascultând bâzâitul din borcan, ceva din ființa lui Julie începu să răspundă zgomotului. Își uită instantaneu supărarea față de Russell.

— Îmi pare rău, spuse ea. Are ceva dacă mă duc să mă culc?

Karen, surprinsă de lipsa de reacție a fetei, dădu din cap fără să spună niciun cuvânt.

— Pe ăsta i-l duc eu lui Molly, spuse ea, luând borcanul în care se afla gândacul lui Molly.

Le spuse noapte bună lui Kevin și lui Russell, apoi urcă scările și se opri în dreptul ușii lui Molly, în drum spre camera ei.

— Ce-ai zice dacă m-aș ocupa eu de el în locul tău în seara asta? o întrebă ea.

— Da' de ce? întrebă Molly cu ochii mijiți, în care se citea suspiciunea. Vrei să-i dai drumul?

Julie clătină din cap, cu ochii fixați pe creatura bâzâitoare.

— Vreau doar să mă uit la el, bine? Și mâine o să te ajut să-i stabilim meniul. Ce zici?

Molly ezită, apoi dădu din cap în semn de aprobare, iar Julie își continuă drumul spre camera ei, ascultând în continuare zumzăitul insectei încarcerate în borcan.

•

Ochii lui Julie erau deschiși, fără să clipească în întunericul din cameră. Luna se strecura pe fereastră, reflectată de carapacea irizată a insectei capturată în vasul de sticlă.

Deși își ținea gâtul răsucit într-o poziție nefirească, care ar fi trebuit să fie dureroasă, Julie nu simțea niciun disconfort, deoarece întreaga ei atenție era concentrată asupra captivului din închisoarea de sticlă.

În timp ce urmărea fascinată gândacul, deveni, în mod treptat, conștientă de zgomotul celorlalte insecte care se mișcau nevăzute în noaptea de vară.

Greieri mici cu țârâitul moale.

Greieri mari cu bâzâitul sfredelitor.

Zumzetul țânțarilor în timp ce se roteau în cercuri deasupra prăzii.

În mintea ei, Julie nu deosebea sunetele între ele.

Nu i se prefigura imaginea nici unei făpturi pe care să o fi legat de un sunet anume.

În schimb, muzica insectelor se împletea într-o simfonie hipnotică și stranie, ale cărei ritmuri îi pătrundeau tot mai adânc în conștiință, încât în final se ridică din pat și părăsi camera.

Cu pași rari, ca de somnambul, îmbrăcată numai în cămașa de noapte, Julie coborî scările fără niciun zgomot, cu picioarele goale, trecu prin sufragerie și bucătărie, după care ieși pe veranda din spate.

Sunetele nopții erau mai limpezi aici, cântecul insectelor mai insistent ca oricând.

Ieși din verandă și o porni prin curte. Briza răcoroasă, care cobora de pe vârfurile dealurilor în drumul ei spre vest, îi mângâia pielea aproape goală, în timp ce ea traversa cu pași înceți curtea, de unde ieși pe pajiștea din spatele grajdului.

Continuă să meargă, lăsând sunetele insectelor să o călăuzească.

Se îndreptă spre centrul pășunii și se așeză pe jos, sub strălucirea palidă a stelelor care umpleau cerul. Își întinse mâinile și picioarele într-o poziție senzuală, aidoma unei preotese păgâne care se oferea zeilor.

Nocturna își picura tonurile în jurul ei, în timp ce ea își întindea trupul cu mișcări languroase, afundându-se în iarba pășunii.

Din adâncul pământului de sub ea, o colonie de furnici, care îi simțise prezența, începu să se agite, croindu-și drum spre suprafață.

Greierii din iarbă se opriră pentru o clipă din cântat, apoi își reluară serenadele.

Un nor de țânțari, stârniți de Julie în clipa când se întinsese pe iarbă, roi un timp în jurul ei. Acum, în loc să revină în iarba din care se ridicaseră, țânțarii se așezară pe pielea lui Julie.

De sub pământ se iviră și furnicile care îi asaltară mâinile și picioarele, agățându-se de carnea ei, în timp ce îi explorau pielea cu antenele.

Insectele păreau să se adune de pretutindeni, zburând prin bezna nopții, târându-se prin iarbă, croindu-și drumul din adăposturile subterane.

Julie simți cum o împresoară unda oribilă a unui val de groază, când trupul începu să-i fie acoperit de insecte.

Voia să sară în picioare și să alerge țipând prin beznă.

Voia să-și înfigă unghiile adânc în carne din cauza milioanelor de piciorușe care îi făceau fiecare părticică de pe trup să ardă de o mâncărime cum nu mai simțise niciodată până atunci.

Nu reuși să facă nimic pentru că din nou înfricoșătoarea forță din ea îi țintuise voința, înăbușindu-i strigătul în gât, răsucindu-i mușchii împotriva ei înșăși, făcând din ea o pradă paralizată pentru hoarda care viermuia în jur.

În cele din urmă cedă, extenuată de eforturile pe care le făcuse pentru a-și obliga trupul să răspundă la comenzi, și curând fu acoperită de o masă vie care se ondula, un fel de pătură alcătuită din făpturi minuscule care o protejau de răcoarea nopții.

Zumzăiala vibrantă îi umplu auzul, constant, insistent, crescând până ce nesfârșitul murmur o copleși cu totul, pentru ca în final să zacă nemișcată sub lințoliul de insecte.

Privea fix cerul nopții, fără să observe luna care răsărise deasupra ei, sau stelele care licăreau în înalt ca miliarde de licurici.

Amorțită, cu mintea copleșită de masa imensă de insecte fremătătoare, care mișunau pe fiecare părticică a trupului ei, Julie adormi în cele din urmă.

Un somn întunecat, adânc, fără vise.

•

Trei ore mai târziu, cerul începu să se lumineze, ceea ce o făcu pe Julie să se miște. Pe măsură ce își revenea în simțiri și ceața somnului se clătea, limpezindu-i mintea, începu să devină conștientă de senzația stranie de pe piele.

Senzația că milioane de furnici se cățărau pe ea.

Când deveni complet conștientă, cu mintea în întregime limpede, își dădu seama că nu mai era în patul ei și nici măcar în casă.

Ochii i se deschiseră în lumina cenușie a zorilor.

Era cu privirea fixată pe cerul fără nori.

Înconjurată de iarba înaltă.

Și ceva oribil umbla pe ea.

O furnica pielea. Preț de o clipă nu îndrăzni să se privească. În cele din urmă însă, își aruncă ochii spre mâinile ei.

Furnici!

Furnici roșii!

Își aminti că anul trecut dăduse peste un mușuroi, în parcul aflat nu departe de apartamentul lor din North Hollywood.

Țâșniseră din pământ, cățărându-i-se pe sandale, pentru ca în clipa următoare să aibă senzația că piciorul îi luase foc.

Acum îi acoperiseră trupul în întregime!

O panică cumplită puse stăpânire pe ea.

Ce căuta acolo, îmbrăcată doar în cămașa de noapte?

Nu ținea minte deloc să fi ieșit din casă!

Ultimul lucru pe care și-l amintea era că se dusese la ea în cameră, se întinsese în pat și luase borcanul în care era gândacul lui Molly.

Da, se urcase în pat, uitându-se la gândacul mare, în timp ce îi asculta bâzâitul înfundat, produs în timp ce încerca să scape.

Dar cum ajunsese acolo?

Umblase în somn?

Începu să-și scuture furnicile de pe ea, în timp ce din gât îi ieșea un scâncet îngrozit. Inima începuse să-i bată cu putere, anticipând cumplitele mușcături ale insectelor.

Din minte îi țâșni un gând negru: dacă o mușcau toate?

Erau cu milioanele! Dacă ar fi mușcat-o toate în aceeași clipă, lăsându-și otrava în trupul ei…

Se cutremură, încercând să alunge gândul care însă se încăpățâna să persiste.

Valul uriaș al panicii începu să o împresoare, copleșitor, amenințând să-i înăbușe întreaga voință.

Pârâul!

Dacă ar fi putut ajunge la pârâu, dacă ar fi putut să intre în apă, ar fi putut să le mărture de pe ea.

Să le spele de pe piele, din păr, de pe față.

Acum le simțea în urechi și în nas.

Reuși să-și înăbușe țipătul, îngrozită că, dacă ar fi deschis gura, furnicarul acela i-ar fi pătruns până și acolo.

O rupse la fugă de-a lungul câmpului, cu cămașa de noapte încurcându-i-se între picioare, în timp ce părul îi flutura în vânt.

Ajunse la apă în mai puțin de un minut. Își azvârli cămașa de noapte și intră în apă, mișcându-se repede spre mijlocul ei, unde adâncimea ajungea până la un metru.

Ignorând răceala apei de care nici nu-și prea dădea seama, Julie se lăsă pe fundul pârâului, cufundându-se în întregime, în timp ce degetele i se mișcau frenetic, încercând să disloce insectele înfipte în piele sau încurcate în părul ei.

Când nu mai putu să-și țină respirația ieși la suprafață,

deschizându-și larg gura și înghițind cu nesaț aerul proaspăt al dimineții.

Rămase în apă până când răceala ei o pătrunse până la oase. Când în cele din urmă ieși pe mal, goală, cu apa șiroindu-i de pe trup, aproape că îi era frică să-și privească pielea.

Revedea cu ochii minții blândele de un roșu aprins care îi acopereau pulpa după atacul din vara trecută.

Pe măsură ce soarele se ivea de după crestele munților din est și răceala provocată de apă se domolea, aștepta să simtă pe piele senzația de fierbințeală provocată de mușcături.

Cum aceasta întârzia să apară și observând că nu simțea nicio durere, își privi picioarele și pieptul.

Se încruntă, apoi își examină pielea de pe brațe și mâini.

Nimic.

Nu reuși să descopere nici cel mai mic semn care să trădeze vreo mușcătură de insectă.

Mâinile ei tremurătoare ridicară cămașa de noapte. O scutură cu un gest violent, așteptând ca sute de furnici să cadă din ea.

Și, din nou, nimic.

Furnicile dispăruseră. Dispăruseră cu desăvârșire, încât se întrebă dacă existaseră vreodată.

Își puse cămașa pe ea, apoi și-o trase în jos, peste trupul încă ud.

Era cu putință să-și fi imaginat totul?

Era imposibil, nu-i așa?

Cum și-ar fi putut închipui că pielea îi era acoperită în întregime de furnici?

Cum le-ar fi putut simți?

Le avusese în păr, în urechi – chiar și în nas!

Panica o invadă iar și se cutremură, aducându-și aminte.

O porni spre casă, alergând împiedicată, încercând să-și domine spaima.

Dacă o vedea cineva? Și dacă Otto se trezise deja și făcea cafeaua? Dar dacă o zărea Kevin cum alerga îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte…?

Cum le-ar fi putut explica? Ce motiv ar fi găsit pentru plimbarea ei pe câmp la miezul nopții, aproape goală?

Nu exista nicio explicație, așa că Julie alergă și mai repede, tupilându-se pe după colțul casei, pentru ca Otto, în cazul în care s-ar fi trezit, să nu o poată vedea.

Se opri la ușa din spate și ascultă încordată, dar nu auzi nimic din casă. Dacă încă dormeau toți, se putea urca la etaj și…

Dintr-o dată, un bâzâit.

Se întoarse cu ochii măriți în clipa când zări un nor de albine – erau cu miile – venind spre casă.

În aceeași clipă îi reveni în minte întâmplarea din dimineața precedentă, când se împiedicase de unul din stupi și fusese atacată de albine. Și acum iată-le din nou, venind spre ea.

Și nu avea nimic altceva pe ea decât o cămașă subțire de nailon!

Când primele albine se avântară în linie deasupra curții, Julie smuci ușa, intră și o închise la fel de repede. Se opri iar, ascultând, dar totul era cufundat în tăcere, așa că trecu prin încăperile goale cât putu de repede, așa cum, la fel de repede și neauzită, urcă scara pe care o coborâse în același mod cu doar câteva ore mai devreme.

Intră în camera ei și în aceeași clipă își dădu seama că ceva nu era în ordine.

Lumina de la fereastră.

Era de o culoare ciudată, palidă și gălbuie.

Ochii i se îndreptară spre geamul ridicat pentru a lăsa aerul răcoros al nopții să pătrundă înăuntru și, în același moment, rămase cu respirația tăiată.

Plasa era acoperită de albine. Într-un număr așa de mare, încât afară nu se mai vedea nimic. Erau așezate în straturi groase, cățărându-se una pe alta, umplând cu bâzâitul lor camera. O clipă Julie rămase împietrită, neputându-și lua ochii de la ele. Apoi se repezi la fereastră și o închise trântind-o violent, trase draperiile și camera se cufundă într-un întuneric de noapte.

Și totuși le mai auzea și acum, bâzâitul lor estompat de pânza draperiei și sticla geamului ajungea limpede până la ea.

Ce nu era în regulă? Ce i se întâmplase?

Julie se duse la pat tremurând și se strecură sub pătura pe care și-o trase până peste cap, în ciuda căldurii pe care dimineața de vară o revărsa în aer. Își înfundă o ureche în pernă, iar pe cealaltă și-o astupă cu palma, ca și cum ar fi încercat să scape de zgomotul acela îngrozitor.

•

Afară, albinele descoperiseră o mică fisură în peretele lateral al casei și se puseseră pe treabă.

Curând, crăpătura se lărgi.

Începură să pătrundă, umplând spațiul gol din peretele care separa camera lui Julie de cea învecinată.

•

Karen ținea în mână un coș pentru picnic.

În el erau șampanie, caviar și mici sandvișuri, pe care le ducea traversând pajiștea și simțind razele soarelui care îi încălzeau spatele, în timp ce aerul se umplea de cântecul păsărelelor și zborul fluturilor în căutare de flori. Era o după-amiază superbă. Russell urma să vină și el în curând.

Se vor îndrepta spre pârâu, unde vor deschide sticla de șampanie și vor sorbi licoarea acidulată, ținându-se în brațe și oferindu-și unul celuilalt din bunătățile din coș. Apoi, când după-amiaza se va topi în înserare, Russell îi va deschide nasturii bluzei și…

Reveria îi fu întreruptă de un alt zgomot, un sunet jos, care făcu păsările să amuțească. Pe măsură ce sunetul devenea mai insistent, Karen se întoarse, așteptându-se să-l vadă pe Russell venind spre ea.

Dar nu era Russell.

Era o combină uriașă care venea spre ea cu lamele enorme învârtindu-se, descriind un arc verde de iarbă proaspăt cosită, care atârna ca o apă verzuie.

Se uită spre mașină, întrebându-se de unde apăruse.

Nu fusese pe câmp atunci când sosise ea aici, era absolut sigură.

Timpul părea să fi dispărut cu totul, câtă vreme ochii ei rămaseră fixați pe cositoarea care venea încet spre ea. Abia când se apropie la câțiva metri, observă că locul conducătorului era gol.

Dar așa ceva nu era cu putință. Dacă nu era nimeni la comenzi, cum putea mașina să funcționeze?

Apoi, într-o clipă, își dădu seama că mașina venea special pentru ea.

Voia să o strivească!

Se întoarse și o rupse la fugă pe câmp, dar, cu cât încerca să alerge mai repede, cu atât îi venea mai greu să-și miște picioarele.

Zgomotul motorului deveni mai puternic și ea își întoarse privirea, uitându-se peste umăr.

Venea peste ea!

În câteva secunde o va ajunge, trăgând-o între lamele ei.

Își dublă eforturile, încercând să-și oblige picioarele să se miște mai repede. Dar se împiedică. Se prăbuși la pământ cu gura deschisă în sforțarea ei de a țipa.

Unde era Russell? De ce nu venea să o salveze?

În cele din urmă reuși să țipe, dar geamătul vrednic de milă care îi scăpă din gât nu putea fi auzit de nimeni.

Cositoarea era chiar deasupra ei acum, aproape că simțea prima lovitură ucigătoare a uriașei lame pregătită să-i sfârtece carnea.

•

De data aceasta, în timp ce țipa, se și trezi din somn, ridicându-se în capul oaselor, simțind încă ghearele de gheață ale coșmarului înfipte în sufletul ei.

— Draga mea?

Era vocea somnoroasă a lui Russell.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? Ce te supără?

Karen rămase nemișcată, cu inima bătându-i puternic și trupul scăldat în sudoarea rece a spaimei. Foarte încet, visul începu să o elibereze din strânsoarea lui. Se sprijini de pernă.

— Cositoarea, începu ea.

După care se opri brusc, cufundându-se în tăcere.

Zgomotul!

Chiar și acum, când se trezise, mai auzea motorul cositoarei!

Și, din nou, groaza coșmarului puse stăpânire pe ea. Îl prinse pe Russell de mână.

— Russell, ce aud?

Russell reuși să se trezească de-a binelea, și ascultă încordat, apoi coborî din pat și se duse la fereastră.

Afară răsărea soarele, în timp ce albinele zumzăiau în aerul cald al dimineții.

Închise fereastra și se întoarse în pat.

— Doar câteva albine, scumpa mea, îi spuse el, apropiindu-și buzele de urechea ei. Dai de ele peste tot în perioada asta a anului. Mai bine culcă-te.

Ghemuindu-se în ea, Russell oftă mulțumit și se cufundă iar în somnul lui calm.

Karen nu reuși să adoarmă. Îi răsuna în auz vocea neutră a lui Russell. *Doar câteva albine… Dai de ele peste tot în perioada asta a anului.*

Dar Molly și Julie?

Dacă le înțepau din nou?

Termină! își spuse. Ai început să te comporți ca mamele isterice, exagerate, care nu ți-au plăcut niciodată! N-au murit și nu au făcut

nimic! A fost doar o reacție trecătoare și atâta tot!

Totuși, în dimineața asta va discuta cu Henderson sau cu Ellen Filmore pentru a obține câteva fiole din vaccinul antivenin pe care să-l aibă la fermă. Dacă avea antidotul, își spuse ea, se putea împăca cu prezența albinelor.

Cel puțin pe durata acestei veri.

În cele din urmă, ocrotită de brațele lui Russell, adormi și ea. Când se trezi iar o oră mai târziu, bâzâitul nu i se mai păru chiar așa de înspăimântător.

Până și amintirea coșmarului provocat de zgomot îi dispăruse cu totul din minte.

Dar, în perete, norul de albine devenise și mai dens.

• Capitolul 11

— Julie, trezește-te! Trebuie să vedem de cai!

Julie oftă se răsuci, trăgându-și pledul peste cap, dar pentru că Molly, care nu voia să renunțe, smuci de pătură până când aceasta scăpă din pumnii strânși, își deschise ochii, aruncându-i soră-sii o privire ucigătoare.

— Ia lasă-mă-n pace, făcu ea. O să mă trezesc peste câteva minute.

— Dar trebuie să… începu Molly, însă fără nicio șansă, pentru că Julie i-o tăie scurt:

— Am spus că mă trezesc imediat.

Trase pătura din mâinile lui Molly și se ghemui sub ea.

— Și acum, cară-te de aici, bine?

Molly o privi pe Julie, calculând cu grijă cam până unde ar fi putut să întindă coarda înainte ca soră-sa să se dea la ea. Dacă Julie o lovea, i-ar fi putut spune mamei, și atunci Julie ar fi pățit-o. În cazul ăsta, Julie ar fi fost furioasă pe ea două sau trei zile, și atunci…

Copleșită de complexitatea posibilelor consecințe dacă ar mai fi tras de pătură, Molly ieși din camera lui Julie și coborî treptele spre bucătărie. Toți ceilalți erau adunați în jurul mesei, bându-și cafeaua, iar Molly își începu raportul despre lenea surorii ei încă înainte de a se fi așezat pe scaun. Spre marea dezamăgire a celor nouă anișori, mama se arătă mai curând îngrijorată din cauza lui Julie decât supărată pe ea.

— Se simte bine? întrebă Karen. Îi era rău?

— Îi e doar lene, răspunse Molly. Când ar fi trebuit să mă ajute la

cai…

— Știu foarte bine ce obligații are, i-o întoarse Karen, nedorind să se lase atrasă în jocul învinuirilor și dezvinovățirilor fetelor ei.

— Dar ea… începu Molly, doar pentru a fi întreruptă în aceeași clipă.

— Ajunge! spuse Karen, ridicând o mână pentru a-i stăvili avântul. Dacă nu coboară în câteva minute, o să mă duc să văd ce s-a întâmplat.

— Mai bine hai cu noi, o îndemnă Kevin, pe când se ridica de la masă împreună cu tatăl lui, pentru a se îndrepta amândoi spre ușa din spate. Tata și bunicul se întâlnesc întotdeauna în camera cu harnașamente să hotărască ce e de făcut.

— Se poate? întrebă Molly, uitând în aceeași clipă de lenea lui Julie, la gândul că va putea fi împreună cu băiatul.

Kevin îi făcu un semn cu ochiul mamei sale vitrege.

— Nu văd de ce nu. Acum zău că s-ar putea să trebuiască să ne ajuți să arăm și cei patruzeci de acri din est.

— Da? sări Molly, țopăind după Kevin, în timp ce mama ei îi mulțumea băiatului din ochi pentru reorientarea energiilor fetei.

— Aș putea să conduc eu tractorul?

Întrebările lui Molly curgeau una după alta în timp ce se îndreptau spre grajd, dar, înainte ca băiatul să fi apucat să-i răspundă măcar la una, fata o rupse la fugă, nerăbdătoare să vadă dacă mânzul ei mai era în boxă și dacă nu i se întâmplase nimic peste noapte.

Între timp, Russell și Kevin ajunseră și ei la grajd. Molly intrase deja și acum deschidea ușa din spate pentru a le scoate pe Flicka și pe Greta în padoc. Kevin se opri ca să-i dea fetiței o mână de ajutor la cai, în timp ce Russell se duse spre încăperea în care țineau harnașamentele și unde tatăl său pusese probabil un ibric de cafea pe plita încinsă, croind deja planuri pentru restul zilei.

Doar că în dimineața aceasta camera era pustie. Rezistențele plitei erau reci, iar zațul cafelei de ieri, o zgură maronie cu un aspect destul de neplăcut, stătea lipit de fundul ibricului.

Încruntat, Russell se duse la ferestruica orientată spre curte și privi către casa tatălui său.

Camioneta lui Otto era parcată la locul ei.

Dar unde era bătrânul?

Dacă ar fi fost în bucătărie, i-ar fi strigat în timp ce el și Kevin treceau prin fața casei în drum spre grajd.

Să fi fost încă în pat?

Tatăl lui se scula foarte devreme – Russell nu reușea să-și amintească ultima dată când Otto nu se ridicase din pat o dată cu soarele.

Doar dacă nu era bolnav.

Dar bătrânul nu se îmbolnăvea niciodată.

O presimțire rea începu să i se strecoare în suflet. La urma urmelor, tatăl lui avea aproape optzeci de ani.

Russell își alungă gândul. Otto era perfect sănătos. Anul trecut Ellen Filmore îi făcuse un control general și-l găsise la fel de puternic și sănătos ca un bărbat de patruzeci de ani.

La naiba, unde putea să fie?

Russell nu reuși să se elibereze de presimțire și părăsi încăperea, pornind spre ușa principală a grajdului. În mai puțin de un minut intra în casa tatălui său pe ușa de la bucătărie, care nu era niciodată încuiată.

— Tată? strigă el. Hei, tată, știi cât e ceasul?

Nu-i răspunse nimeni. Pe când aștepta, sentimentul care îl luase în stăpânire se accentuă și mai mult.

Adunându-și curajul pentru a se confrunta cu orice eventualitate, trecu prin bucătărie și micuța cameră de zi, spre dormitor.

Patul era gol, nedesfăcut.

Russell porni înapoi, spre grajd, cu teama de a-și fi găsit tatăl mort în pat risipită. În casă nu era. Nici în grajd. Atunci unde dracu' era?

Apoi, în timp ce scruta orizontul, îi veni o idee.

Stupii!

Sigur că da, după ce se întâmplase ieri de dimineață și cu bănuielile pe care le avea față de Carl Henderson, Otto se dusese probabil la stupi pentru a se asigura că totul era în ordine. Oarecum ușurat, Russell se opri pe imaș și le spuse celor doi copii unde se duce, după care o porni spre stupi. Mașina lui Carl Henderson nu era acolo, deci ziua de azi nu putea să înceapă la fel ca precedenta.

În timp ce Russell o lua pe drumeag, Kevin se întoarse în grajd și începu curățenia, iar Molly se apucă să umple jgheabul de pe imaș. Tocmai deschisese robinetul, când auzi un lătrat în spatele ei. Se întoarse și îl văzu pe Bailey lângă una dintre magaziile cu unelte. Era ghemuit, cu coada întinsă pe pământ. În timp ce Molly se uita la el, câinele lătră din nou, făcu un salt, dar la fel de repede se dădu înapoi, revenind pe vechiul loc.

— Bailey! strigă Molly. Hai aici, băiete! Aici, Bailey!

Câinele o privi, dar, în loc să sară în sus și să vină în goană spre ea, așa cum făcea de obicei, lătră din nou și dispăru în spatele magaziei.

Curioasă, Molly lăsă apa să curgă și se cocoță pe bârnele cele mai joase ale padocului. Fără să-și ia ochii de la câine, o porni direct spre el.

— Ce s-a întâmplat, Bailey? Ai găsit ceva?

Câinele începu să-și miște coada nerăbdător, pe măsură ce Molly se apropia de el, scheunând de parcă ar fi încercat să-i spună ceva. Când ajunse lângă el și se aplecă să-l mângâie, tot trupul îi tremura agitat. Lătră, apoi făcu o săritură, depărtându-se de Molly și dispărând după colțul magaziei.

Molly se ridică și o porni după câine, chiar în clipa când Kevin o strigă din padoc.

— Hei, Molly! Ai lăsat apa să curgă!

Molly se opri, neștiind ce să facă. Să se întoarcă și să oprească apa, sau să vadă ce găsise Bailey în spatele magaziei?

Într-o singură clipă, curiozitatea avu câștig de cauză.

Îi strigă lui Kevin în timp ce dădea colțul magaziei.

— Doar o sec… începu ea.

Cuvintele îi muriră pe buze în clipa când dădu cu ochii de ceea ce îl incitase atât de mult pe Bailey.

Un timp care i se păru extrem de lung, Molly rămase nemișcată, privind trupul întins acolo, cu fața în jos.

Știa cine era.

Știa după părul alb și după haine.

Vru să se întoarcă și să o rupă la fugă, dar nu reuși. Nici nu știa dacă ar fi putut să facă o singură mișcare.

— K-Kevin, abia reuși să-și audă ea însăși strigătul.

Apoi, în timp ce Bailey amușina trupul bătrânului, împungându-l încet cu laba, ca și cum ar fi încercat să-l trezească, Molly reuși să-și regăsească vocea. A doua oară când strigă numele fratelui ei vitreg, reuși să se facă auzită până în casă.

Când Kevin ajunse la ea, Molly stătea încă nemișcată pe locul ei. Băiatul se aruncă la pământ, lângă trupul bunicului său.

— B-Bunicule, spuse el.

Cu un gest atent, își întinse mâna, punând-o pe gâtul bătrânului.

Cu un gest reflex, își trase degetele de pe pielea înghețată.

— Doamne, șopti el.

Se ridică în picioare, ștergându-și lacrimile care îi umpluseră ochii, iar apoi o luă pe Molly de mână.

— Haide, spuse el. Trebuie să-i anunțăm și pe ceilalți.

Mai mult cărând-o după el pe Molly, Kevin urcă panta care ducea spre casă.

•

Mark Shannon se tolănise în spatele volanului mașinii lui de poliție, un Taunus verde, când se făcu auzit apelul. Ca de obicei, la ora șapte dimineața era parcat la A & W și, tot ca de obicei, își desfășura obișnuita încercare de a o convinge pe Charlene Hopkins să accepte cererea lui în căsătorie.

Tot ca de obicei, Charlene îl refuza, un lucru binevenit altfel, având în vedere faptul că Mark nu știa ce ar fi trebuit să facă în cazul când Charlene i-ar fi acceptat cererea. Lucru greu de imaginat altfel, deoarece ea era deja căsătorită cu proprietarul de la A & W care, tot ca de obicei, ieșea în întâmpinarea lui, oferindu-se să le asigure luna de miere dacă Charlene ar fi acceptat oferta lui Mark.

Zâmbetul obișnuit al lui Charlene, plin de fericire, îi dispăru de pe buze în clipa în care radioul prinse viață și dispecera șerifului le întrerupse conversația.

— A spus ferma lui Owen Russell? întrebă ea, sperând că nu auzise bine.

— Exact asta a spus, oftă Mark, pregătindu-se să pornească mașina. Și, după câte mi-am dat seama, e mult mai grav ca ieri.

Charlene își scutură pletele blonde cu părere de rău.

— Sper să nu fie vorba despre una din fetele alea. Am impresia că lui Karen i-au mers toate pe dos de când s-a întors aici.

Mark învățase de multă vreme să nu facă niciun comentariu în legătură cu mesajele venite prin radio, așa că se mulțumi doar să pornească motorul Taunus-ului.

— Vorbim mai târziu.

Dădu drumul sirenei și se îndreptă spre ieșirea din oraș. După doar câteva minute opri sirena și stinse farurile, intrând pe drumul care ducea spre casa lui Owen, unde zări grupul de oameni adunați în jurul magaziei de lângă grajd. Russell și Kevin stăteau ghemuiți lângă cineva care zăcea întins pe pământ. Karen era în imediata lor apropiere. Molly se lipise de șoldul mamei ei, în timp ce Karen îi pusese o mână pe umeri lui Julie, trăgând-o lângă ea.

Mark opri mașina la câțiva pași de magazie, coborî și porni grăbit spre Russell și Kevin, oprindu-se lângă ei.

Îi fu suficientă o singură privire aruncată pe fața bătrânului ca să-și dea seama că Otto Owen murise: ochii încețoșați erau larg deschiși, privind fix, dar nevăzători, spre cer, în timp ce gura îi era căscată. Totuși, Shannon pipăi gâtul acoperit de barba crescută a bătrânului, în căutarea pulsului.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el cu ochii ațintiți asupra lui Russell.

Russell, a cărui privire rămăsese pe chipul chinuit al tatălui său, clătină încet din cap.

— Habar nu am, spuse el cu o voce tristă. Nu l-am găsit de dimineață și am plecat să-l caut. Mi-am spus că s-a dus la stupi, dar…

Vocea îi rămase suspendată și clătină iar din cap.

— Molly l-a găsit, încheie el. Sau, mai bine zis, Bailey.

— Bailey? repetă polițistul.

— Câinele meu, îi spusese Kevin.

Cu o voce la fel de tristă ca a tatălui său, Kevin termină relatarea despre felul cum găsise Molly cadavrul.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă el. De ce a murit?

— E greu de spus, răspunse Shannon, ridicând din umeri. Poate a fost un atac de inimă, sau… Era cât pe ce să spună „o congestie”, dar ochii îi căzură pe mâna dreaptă a lui Otto și se opri.

Între degetul mare și arătătorul bătrânului era un semn foarte clar, care lui Shannon i se părea a fi fost provocat de o înțepătură. Încruntat, șeriful începu să cerceteze trupul cu mai multă luare aminte.

Descoperi pe fața lui Otto două din înțepăturile minuscule și mai multe pe mâna și brațul stâng. Se ridică și se îndreptă spre mașină, unde avu un dialog repezit prin stație, iar apoi se întoarse la Russell, care rămăsese lângă trupul tatălui său.

— L-am rugat pe Manny Gomez să vină și să-mi dea o mână de ajutor, Russell, spuse el. Va trebui să luăm legătura și cu Ellen Filmore. În astfel de cazuri, autopsia este obligatorie.

— Și totuși, cred că ai o bănuială în legătură cu ce a provocat moartea tatii, îi spuse Russell, dând din cap.

În ochii șerifului se aprinse un licăr. Își aruncă privirea spre Karen și fetele ei, dar se hotărî să nu spună nimic până nu se va fi asigurat că bănuielile lui erau juste.

Dar, până atunci, era necesar ca Ellen Filmore să cerceteze

cadavrul.

După zece minute ajunse și Manny Gomez în camioneta lui și, împreună, cei doi șerifi puseră trupul lui Otto într-un sac special.

Karen, care nu reușise să urmărească spectacolul acela straniu mai mult de câteva secunde, se întoarse brusc și plecă spre casă, însoțită de fetele ei.

Russell și Kevin rămaseră lângă cei doi polițiști până când trupul bătrânului fu pus în camioneta lui Gomez, apoi se întoarseră la mașina de patrulare împreună cu Mark Shannon.

— Probabil că ai deja o idee de ce s-a întâmplat, nu-i așa? îl întrebă Russell din nou.

Shannon ezită din nou, dar, cum Karen nu mai era acolo să audă, își spuse că nu mai avea niciun motiv să își ascundă bănuielile față de Russell.

— Nu sunt sigur, dar am impresia că Otto a fost înțepat de ceva.

— Albinele, vrei să spui? îl întrebă Russell cu maxilarele strânse.

— Nu vreau să spun nimic, îi răspunse Shannon mai morocănos decât ar fi intenționat. Nu pot să mă pronunț cu privire la ce nu cunosc.

Își întinse mâna și îl prinse pe Russell de umăr.

— Îmi pare sincer rău pentru ce s-a întâmplat, Russell. Cum aflu ceva, te anunț. Între timp, stai liniștit și încearcă să-ți păstrezi calmul până aflăm exact ce s-a întâmplat. Se poate să mă înșel și semnele alea să nu fi fost provocate de înțepături. Poate că era deja mort și l-o fi mușcat ceva. Urmele alea pot să nu însemne nimic.

— Și dacă au fost albinele? insistă Russell. Trebuie să-l aduc pe Carl Henderson aici imediat. Tata a observat că lucrurile nu stau cum trebuie la stupi… că s-a întâmplat ceva cu albinele.

— Ce naiba, Russell, i-o tăie Mark Shannon, dacă știam că reacționezi în felul ăsta, îmi țineam gura. Te rog să nu te mai ambalezi până nu aflu despre ce e vorba, în regulă? Și dacă Otto a fost omorât de albine, poți fi sigur că voi avertiza UniGrow să-și ia toți stupii pe care i-a pus în valea asta, înainte de apusul soarelui. Dar, până atunci, să nu ne pripim. Spune ce nu trebuie cui nu trebuie și să vezi ce panică o să provocăm. Imediat după întâmplarea cu fetele, lumea a și început să vorbească de albinele ucigașe africane. Așa că lucrul cel mai bun e să așteptăm și să vedem, bine?

Russell șovăi, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândi și aprobă tăcut cu o mișcare a capului.

— Anunță-mă de îndată ce afli ceva.

În timp ce Mark se urca în mașină, îl auzi iar pe Russell:

— Mark?

Șeriful își ridică privirea.

— După autopsie, trebuie să…

Șovăi, lăsându-și gândurile neterminate. Shannon înțelese ce voia să spună.

— Spune-mi mie ce vrei să se facă, îl îndemnă Shannon. Nu văd de ce nu m-aș putea ocupa eu.

— Voia să fie înmormântat aici, spuse Russell și, pentru prima oară, vocea începu să-i tremure, de parcă abia atunci ar fi resimțit șocul celor întâmplate. Nu vreau niciun fel de ceremonie. Știi ce părere avea tata despre toate poveștile astea. Cred însă că o să am nevoie de un sicriu.

— Voia unul din pin, spuse Kevin în locul tatălui său, care începuse să șovăie iar.

Cu ochii în lacrimi, îi repetă șerifului ceea ce auzise de la bunicul lui de atâtea ori.

— Cel mai ieftin, așa spunea. Fără niciun fel de ceremonie. Nu trebuie decât să-l îngropăm lângă bunica și să plantăm un copac. Restul, spunea el, nu e decât spectacol, și nu voia să aibă de-a face cu așa ceva.

Mark Shannon încuviință cu o mișcare a capului, în timp ce băiatul se chinuia să-și stăpânească plânsul care îl înăbușea.

— O să am grijă de toate. Și nu va dura prea mult până atunci. Dacă așa vreți, am putea să-l înmormântăm mâine dimineață.

— Așa o să facem, spuse Russell. Tu doar să ne anunți când putem veni să-l luăm. De îngropat o s-o fac eu cu Kevin.

După plecarea mașinii, Russell și Kevin începură să urce cu pași rari colina, îndreptându-se spre casă, dar, când ajunseră în dreptul aceleia unde Otto locuise toată viața lui, și în care crescuse Russell, se opriră, iar Russell își puse mâna pe umărul fiului său.

— Asta e, spuse el încet. Indiferent ce i s-a întâmplat, e mai bine că s-a terminat repede, decât să fi ajuns ca bătrânețea, boala și slăbiciunea să-și fi bătut joc de el. E exact ce nu ar fi vrut și ceea ce nu i s-a întâmplat.

Îl trase pe Kevin mai aproape de el și îi spuse stânjenit, aproape aspru:

— Ce bine ar fi să avem și noi norocul lui. Ce zici, Kev?

Kevin avu o ezitare, apoi reuși să încuviințeze cu o mișcare din cap.

Nu încetă, însă, să se întrebe: Ce mare noroc e să fii mort? Chipul bunicului îi spusese cât de mult suferise până să moară.

Kevin avea senzația că bunicul țipase în clipa morții.

De ce nu-l auzise nimeni?

•

— Ce părere ai? întrebă Ellen Filmore o oră mai târziu, după ce examinase cu cea mai mare atenție cadavrul lui Otto Owen.

Găsise și alte urme de înțepături pe pielea lui Otto: trei pe piciorul stâng, una pe piciorul drept și încă trei pe piept.

Și totuși, nu înțepăturile îl omorâseră, pentru că, în ciuda semnelor clare de pe corp, rănile nu prezentau umflăturile caracteristice care acompaniau, în mod obișnuit, urmele ca acelea descoperite pe cadavrul lui Otto Owen.

Era sigură că nu înțepăturile îl omorâseră. Înțepăturile provocaseră mai curând un atac de cord: un atac care îl ucisese instantaneu pe Otto.

Fără să mai găsească și alte răni, sigură că descoperise ce anume provocase moartea bătrânului, chemă un expert pentru a-i confirma presupunerile.

Expertul își ridică privirea de pe trupul lui Owen și înclină din cap, în semn de aprobare.

— Scorpioni, spuse Carl Henderson. Fără îndoială. Și nici nu-i de mirare dacă ținem cont de locul în care a fost găsit. Probabil că sub magazia aia sunt cu zecile. Problema e ce căuta acolo?

Ellen Filmore oftă adânc.

— Nu prea văd cum am putea afla, spuse ea. Dar ce moarte cumplită.

Îl privi pe Henderson, dând din cap compătimitoare.

— Cel puțin, atacul de cord a pus capăt mai repede suferințelor.

Carl Henderson înclină tăcut din cap, fără a simți nevoia de a mai adăuga ceva.

De acum, secretul lui era bine păstrat.

• Capitolul 12

Karen se opri din spălatul vaselor rămase de la micul dejun și aruncă o privire ceasului de deasupra chiuvetei.

Unsprezece și un sfert și Julie nu mai dăduse niciun semn de la micul dejun.

Și, în fond, de ce ar fi fost surprinsă? În ultimele două zile nimic nu părea să meargă în ordine la fermă, nimic nu mai era normal.

De câte ori se gândea la moartea lui Otto Owen, Karen se cutremura.

Scorpioni.

Simțea fiori de groază la simpla pronunțare a numelui lor. De când aflase rezultatul autopsiei, și-i imagina ca fiind prezenți peste tot, pândind prin colțurile casei, ascunși pe sub fiecare piatră.

— Asta e o adevărată nebunie, îi spuse Russell, după discuția avută cu o zi înainte. Bineînțeles că sunt… sunt oriunde clima e uscată. Dar lor le e mai frică de tine decât ție de ei. De aia se și ascund cât pot mai bine.

— Bun, dar de Otto nu s-au ascuns! insistă Karen. Doamne, numai când mă gândesc și mă trec fiorii! Și dacă așa ceva i s-a întâmplat lui Otto, ni se poate întâmpla oricăruia dintre noi. Știi bine că așa e!

— Probabil, dacă îți găsești de lucru exact acolo unde se află și ei, spuse Russell. Dar ce am putea căuta pe sub magazii la miezul nopții?

— Ce căuta Otto? îl întrebă imediat Karen.

Bineînțeles că nu primi niciun răspuns și, cum la ceea ce i se întâmplase lui Otto nu asistase nimeni, era firesc să nu existe vreun răspuns.

Dar, când își aducea aminte că atât Molly, cât și Julie fuseseră doar la un pas de moarte, înainte ca aceasta să i se fi întâmplat lui Otto, Karen simți brusc dorința de a-și lua fetele și de a părăsi ferma pentru totdeauna.

De fapt, era mai mult decât o dorință – era un impuls irezistibil. Dar, pe măsură ce se gândea mai bine, își dădu seama că, și dacă ar fi reușit să răspundă acestui impuls, abandonându-și soțul și noua ei viață – de care se îndrăgostise în egală măsură – nu avea unde să se ducă.

Russell avea dreptate. Pretutindeni pe unde trăise ea erau scorpioni, iar Otto nu numai că era primul om pe care îl cunoștea și care fusese omorât de scorpioni, dar și primul de care auzise să fie ucis de ei.

Sigur că albinele erau cu mult mai răspândite decât scorpionii, și dacă acelea aparținând speciei africane ajunseseră până în Pleasant Valley, care era atât de mult spre nord, înseamnă că se răspândiseră

deja în toată California.

În plus, stupii fuseseră deja schimbați – primul camion aparținând firmei UniGrow venise în noaptea imediat următoare morții lui Otto și luase stupii de la fermă, la adăpostul întunericului răcoros, când toate albinele erau înăuntru. În noaptea care urmase, fuseseră aduși noii stupi.

Ieri, Russell împrăștiase insecticide pe sub toate magaziile de la fermă.

Și tot ieri îl înmormântaseră pe Otto, respectându-i dorința: fără slujbă și procesiune. Toți cinci se duseseră la locul unde erau înhumați bunicii, mama și prima soție a lui Russell și unde acesta, ajutat de Kevin, coborâse coșciugul de pin în groapa pe care o săpaseră cu o zi înainte.

Deși nimeni nu scosese un cuvânt, Karen se rugase în tăcere pentru sufletul lui Otto.

Nimic altceva: nici întâlnirea protocolară a prietenilor lui Otto, nici veghe, nici cel puțin un parastas.

Exact așa cum dorise Otto.

Și acum se prefăceau cu toții că lucrurile reintraseră în normal, când Karen știa că vor trebui să treacă săptămâni până când Russell și Kevin se vor obișnui să nu-l mai aibă pe Otto în preajmă. Ea însăși se simțea într-un fel ușurată acum, după dispariția bătrânului, lucru care îi crea o stare de jenă pe care nu voia să o destăinuie nimănui. Și așa era, pentru că, a doua zi după moartea lui Otto, Karen se simți mai relaxată, văzând în casa aceea cu adevărat propria ei locuință. Cunoștea motivul: era pur și simplu pentru că nu mai exista Otto, care să-i amintească cu voce tare sau cu o simplă privire dezaprobatoare felul în care Paula le făcea pe toate.

Și totuși, mai rămăsese o întrebare pe care Karen nu și-o putea scoate din minte: ce căutase Otto în magazie în toiul nopții?

Și de ce nu țipase atunci când îl mușcase primul scorpion?

S-o fi făcut fără ca nimeni să îl audă?

Întrebările se perindau neîncetat prin mintea ei, dar în această dimineață încerca să nu se mai gândească la ele, tot așa cum încerca să nu se mai gândească la posibilitatea ca Otto să fi zăcut în bezna nopții timp de patru ore, cu trupul arzându-i din cauza înțepăturilor provocate de scorpioni, strigând după ajutor, în timp ce toți ceilalți ai casei rămăseseră cufundați în somnul lor adânc, liniștit.

Copiii, la rândul lor, erau nespus de triști și, deși consemnarea

hotărâtă de Russell în noaptea morții lui Otto nu fusese ridicată, nici nu fusese cazul să le fie impusă. Karen știa că băiatul deplângea moartea bunicului în felul lui propriu; chiar dacă nu știa cum să își deschidă sufletul în fața celorlalți, nu însemna că nu suferă.

Apoi Julie.

Julie părea cea mai afectată de moartea bătrânului. Deși Karen încercase de câteva ori să discute cu ea, fata susținea cu încăpățânare că nu i se întâmplase nimic și că totul era „în ordine". Și, totuși, Karen era sigură că nu era adevărat; ultimele cuvinte pe care Julie i le adresase lui Otto fuseseră în timpul parodiei de amabilitate pe care o ticluise în timpul dejunului din dimineața zilei când murise bătrânul. După aceea Julie nu mai avusese ocazia să-i vorbească lui Otto pentru a-și cere scuze, așa cum intenționase înainte de a fi înțepată de albine.

Karen știa că vinovăția îi făcea pe oameni să se poarte ciudat și nu încăpea îndoială că Julie avea un astfel de comportament.

În prima zi după moartea lui Otto, lucrurile nu stătuseră chiar așa de rău. Julie coborâse destul de târziu și nici nu vorbise prea mult. Karen de altfel se așteptase la așa ceva.

Ieri însă, Julie nu mai scosese niciun cuvânt și, cu toate că o ajutase pe Molly la grajd, refuzase cu încăpățânare să dea cu aspiratorul la parterul casei.

— Nu pot să sufăr aspiratorul și nu mă poți obliga să-l folosesc! îi spusese ea lui Karen.

Hotărâtă să înfrunte toanele fetei în modul cel mai direct, Karen se pregătise pentru o discuție lungă, ținându-și mâinile încrucișate pe piept.

— Perfect, spusese ea. Atunci ia o mătură. Mie îmi e indiferent ce folosești.

Și spre marea ei surpriză, Julie îi urmase sfatul.

Treaba durase de trei ori mai mult cu mătura, iar Julie nu se plânsese.

De fapt, nu scosese niciun cuvânt.

Cum tot la fel de tăcută fusese în cursul acestei dimineți, când coborâse la micul dejun. Se așezase în tăcere la masă și consumase ce i se punea în față.

Căci „consumase" era cuvântul potrivit, își spuse Karen. Cu ochii fixați în farfurie, Julie mâncase nu numai obișnuita felie de pâine prăjită, castronelul de cereale și sucul de portocale, dar și un teanc

întreg de clătite și trei felii de șuncă.

Apoi, după ce o ajutase pe Molly la grajd, Julie dispăruse pur și simplu.

— Du-te și caută-ți sora, te rog frumos, scumpa mea! îi spuse Karen lui Molly, care stătea la masă cu un catalog de produse ecvestre, făcând o listă cu lucrurile care trebuiau neapărat – „altfel mor” – lucruri care nu numai că ar fi umplut camera pentru harnașamente până la refuz, dar ar fi golit și contul din bancă. Dar cel puțin Molly revenea la un comportament normal, reușind să treacă și peste șocul morții lui Otto Owen.

Fetița o zbughi din bucătărie și, o secundă mai târziu, Karen o auzi tropotind pe scările goale, bubuiturile pașilor ei răsunând până în cele mai îndepărtate cotloane ale casei.

— Mai ușor! îi strigă Karen, clătinând din cap.

Peste un minut Molly cobora scara, provocând o bubuitură ca de tunet în urma săriturii făcută peste ultimele cinci trepte.

— E în pat! raportă Molly, năvălind în bucătărie. Stă în pat și se uită pe geam.

Karen lăsă șunca pe care o tăia în felii, îi spuse lui Molly să înceapă pregătirile pentru prânz, iar apoi se îndreptă spre scară.

Ușa camerei lui Julie rămăsese întredeschisă; într-adevăr, fata stătea întinsă în pat, cu ochii pe fereastră.

Karen bătu încetișor la ușă.

— Julie? spuse ea. Te simți bine?

Tăcerea se prelungi încă o clipă, apoi Julie se întoarse, aruncându-i o privire.

— Mă simt perfect, spuse ea cu o voce plată, lipsită de orice intonație.

— Atunci ar fi cazul să cobori și să ne ajuți să pregătim masa.

Julie ridică din umeri, dar nu se clinti de la locul ei.

— Scumpa mea, ești sigură că te simți bine? o mai întrebă o dată Karen.

— Mă simt bine, o asigură Julie pentru a doua oară. Cobor și eu imediat. De acord?

După ce mama ieși din cameră, lăsând ușa întredeschisă, Julie se trânti iar pe pernă.

Încă o dată minți-se.

Dorise să-i spună mamei cât de rău îi era, să-i povestească ce i se întâmplase în zorii zilei în care găsiseră trupul lui Otto.

De când aflase ce i se întâmplase bătrânului, se gândise tot timpul la felul în care ea însăși se trezise în mijlocul câmpului, acoperită în întregime de furnici roșii.

De fapt, nici nu era prea sigură dacă nu cumva fusese doar un coșmar oribil, fără ca în realitate să se fi întâmplat ceva.

Dar dacă, totuși, furnicile se cățăraseră pe ea, așa cum îl asaltaseră scorpionii pe Otto?

De ce nu o mușcaseră furnicile, așa cum fusese Otto omorât de scorpioni?

De două zile se gândea la cele întâmplate, dar, oricât s-ar fi străduit să afle răspunsul, acesta nu se lăsa descoperit.

Dar mai rău decât lipsa unui răspuns era ceea ce i se întâmplase când, în cele din urmă, se hotărâse să discute cu mama ei, spre sfârșitul după-amiezei de ieri, când se afla în camera ei, întinsă pe pat, exact ca acum. Ușa era deschisă și, de jos, o putea auzi pe Karen încheind pregătirile pentru cină.

Erau singure în toată casa, iar Julie nu ar fi avut decât să se ridice din pat și să coboare scările. Ar fi putut să discute, așa cum o făceau când ea avea vârsta lui Molly.

Încercase să se ridice în capul oaselor și să-și dea picioarele jos din pat.

Dar nu se întâmplase nimic. Nici nu se clintise.

Încercase să țipe, să-i strige mamei că era paralizată.

Încercase, dar nu reușise.

Vreme îndelungată – n-ar fi putut spune cât – rămăsese întinsă pe pat, când, dintr-o dată, de undeva din străfundurile ființei ei, se ivise o geană de lumină și începuse să înțeleagă.

Stătuse tăcută, fără ca vreun cuvânt să i se fi închegat măcar în minte.

Dar, pe măsură ce secundele se scurgeau și ea rămânea incapabilă să se miște, în minte începu să i se contureze o idee.

Ceva, o forță pe care nu o înțelegea, își găsise sălaș în interiorul ei.

O forță a cărei voință era mult mai puternică decât a ei.

Ideea i se înfipsese în creier.

De când aproape că murise din cauza înțepăturilor de albină, existau lucruri despre care nu putea să vorbească și lucruri pe care nu le putea face.

Devenise sclava unei puteri noi aflate în trupul ei, pe care nu o înțelegea și împotriva căreia nu putea să lupte.

Și, în clipa în care acceptase acest lucru, în momentul în care se abandonase acestei forțe dinăuntrul ei, fusese în stare să se miște iar. Să se miște și să vorbească.

Și să se prefacă.

Să joace rolul unui om normal, nu al unuia pe cale de a înnebuni.

Azi dimineață, când se trezise, amintirea cumplitei nopți când se găsise în mijlocul câmpului – noaptea în care murise Otto – îi era proaspătă în minte.

Preț de o clipă, o clipă oribilă în care simțise degetele de gheață ale fricii strângându-i inima, avusese senzația că pielea îi era iar invadată de milioanele de furnici roșii care i se cațără pe trup.

Momentul trecuse și, o dată cu el, spaima cumplită care începuse să pună stăpânire pe ea. Se ridicase în picioare, își puse capotul și se dusese la baie.

Făcuse dușul, apoi se spălase pe dinți și se pieptănase.

Totul părea cât se poate de normal.

Când revenise în cameră să se îmbrace, se simțise dintr-o dată obosită și se așezase pe pat să stea un minut.

Apoi mireasma dejunului pregătit de mama începuse să se strecoare până la ea pe ușa deschisă a camerei și descoperise brusc că îi era foame.

Nu foame pur și simplu, era moartă de foame.

Se îmbrăcase și coborâse la bucătărie, unde toată familia se strânsese deja în jurul mesei.

Fără măcar să-i fi salutat pe Kevin și Molly, se trântise pe scaun și începuse să mănânce.

Să mănânce așa cum nu mai mâncase niciodată până atunci.

Un castron cu fulgi de ovăz cu unt, zahăr și smântână.

Urmaseră șunca și clătitele.

Clătite!? Nu putea să le sufere! Nu făceau altceva decât să te îngrașe și-ți mai cădeau și greu!

— Ți-e bine, Julie? întrebase Kevin, în timp ce ea îngrămădea lucrurile acelea dezgustătoare de pe farfurie.

Ea încuviințase cu o mișcare a capului, terminase clătitele și tocmai se pregătea să-și mai ia o porție, când simțise privirea celorlalți urmărind-o cum se îndopa!

Se oprise din mâncat, deși nu se simțea sătulă.

Dar cum era posibil să-i mai fie foame după cât mâncase?

După masă se simțise cuprinsă de aceeași ciudată epuizare ca de

dimineață și, puțin după aceea, i se făcuse iar foame.

De data aceasta nu mai cedase poftei de mâncare, ci se urcase în camera ei, întinzându-se pe pat.

Ce i se va întâmpla? Va deveni la fel ca fetele acelea de la televizor care mâncau tot timpul după care vomau, pentru ca în final să moară de foame?

Apoi, când mama ei venise să o întrebe cum se simte, simțise dorința de a-i povesti tot ce i se întâmplase.

Nu reușise decât să pronunțe aceleași cuvinte oribile, cuvinte care îmbrăcau o minciună.

Mă simt bine… totul e în ordine…

Dar nu se simțea bine! Nimic nu era în ordine!

Era îngrozită.

Era îngrozită și avea impresia că își va pierde controlul. Iar mâncărimea aceea era atât de cumplită, încât îi venea să-și rupă pielea de pe ea!

Îi venea să-și înfunde fața în pernă și să plângă de spaimă și de neputință.

În schimb, mânată de aceeași forță lăuntrică, se ridică de pe pat și se duse la toaletă, de unde își luă peria de cap.

Cu ochii fixați asupra propriului chip, reflectat în oglindă, își perie părul până când acesta începu să strălucească.

Când coborî în bucătărie ca să-și ajute mama la pregătirea mesei, se simțea exact așa cum îi spusese. I-o confirma zâmbetul mamei.

— Să știi că arăți mult mai bine decât acum câteva minute, spuse ea. Ești gata de masă?

Julie făcu un semn din cap.

Îi era frică să vorbească, fiindcă nu știa ce cuvinte îi vor ieși din gură.

•

— Karen? spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Sunt Marge Larkin. Mama lui Jeff.

Karen își sprijini receptorul de umăr și, în timp ce termina de ornat salata de cartofi pe care o servea cu șunca deja tăiată în felii, spuse:

— Bună! Am tot vrut să-ți telefonez să te invit împreună cu copiii într-o seară la noi, dar, cu pregătirile de nuntă și acum, cu moartea lui Otto…

Vocea îi rămase suspendată.

Marge Larkin își manifestă compasiunea, deși Otto Owen nu-i plăcuse niciodată. Îl considera un ticălos veșnic încruntat, lucru care nu se cădea însă să fie amintit acum.

— Bun, poți amâna invitația pentru altă dată, spuse ea. Mă cam supără un dinte și va trebui să dau o fugă până la San Luis Obispo, să mă vadă un dentist. Jeff i-a promis lui Vic Costas că o să-l ajute în după-amiaza asta și voiam să te întreb dacă Julie n-ar vrea să câștige un ban având grijă de copil, de Ben.

Karen se pregătea să-i propună lui Marge Larkin să-și aducă băiețașul pe care îl văzuse jucându-se de unul singur în curtea plină de praf din fața casei lui Vic Costas, la fermă, unde și-ar fi putut petrece după-amiaza jucându-se cu Molly, dar se răzgândi brusc. Era mult mai bine pentru Julie să mai iasă puțin din casă și să câștige câțiva bani, simțind astfel că stă pe propriile picioare.

— Așteaptă puțin, ți-o dau pe Julie.

În timp ce Marge îi explica lui Julie despre ce era vorba, Karen puse salata pe masă, apoi ieși să bată în triunghiul de fier ce părea să aparțină altor timpuri, atârnat lângă ușa din spate. Kevin și Russell traversau deja curtea și, în timp ce Kevin se ducea spre spălătorul aflat în spatele bucătăriei, Karen îi propuse soțului ei să anuleze interdicția, date fiind împrejurările.

Înainte ca Russell să fi avut timp să-i răspundă, Julie își făcu apariția în pragul ușii.

— Mami? spuse ea. Îmi dai voie?

Karen îi răspunse după o scurtă ezitare.

— Din punctul meu de vedere, n-am nimic împotrivă, dar trebuie să-i ceri voie și lui Russell.

În prima clipă Karen se așteptă ca Julie să-i întoarcă spatele, preferând să renunțe la slujbă, decât să-i ceară voie tatălui ei vitreg. Într-adevăr, în timp ce Julie își muta privirea spre Russell, lui Karen i se păru că vede în ochii ei licărul unui resentiment.

— E vorba să stau cu un copil câteva ore, spuse Julie în cele din urmă. Pot să mă duc sau sunt consemnată?

Karen își ținu respirația, întrebându-se dacă Russell sesizase tonul provocator din glasul lui Julie. Dar el nu lăsă să se vadă nimic.

— Gata cu berea? întrebă el.

Julie strânse din dinți, cu ochii îngustați, dar dădu din cap.

— În cazul ăsta, n-am nimic împotrivă, spuse Russell.

Julie intră în bucătărie, iar Russell îi aruncă lui Karen un zâmbet

subțire.

— Presupun că trebuie să fiu mulțumit că mi-a cerut voie, nu pot să-i cer să fie și încântată.

— Trebuie să ne mulțumim cu ce avem, răspunse Karen, dând din cap și oftând. Nu știu ce crezi tu, dar eu sper să-și mai revină din starea în care a intrat de la moartea lui Otto. Mi se pare… În fine, am impresia că se simte vinovată pentru ce s-a întâmplat.

— Dar n-a fost vina ei, răspunse Russell încruntat.

— Noi știm asta, dar nu sunt la fel de convinsă că și Julie știe. Cred că încă se simte prost pentru ce s-a întâmplat la prânz.

— Poate că ar fi mai bine să discutăm cu ea.

Karen se întinse și își sărută soțul pe obraz.

— Îți mulțumesc, dar nu cred că are rost. Dacă nu a vrut să stea de vorbă cu mine, cu atât mai puțin o va face cu tine. Poți fi convins. Cel mai bun lucru ar fi să încercăm să revenim la o viață normală.

•

— Ce ai? întrebă Ben Larkin, dezlipindu-și ochii de televizor pentru a-i arunca lui Julie o privire disprețuitoare. Parcă ai spus că poți.

— Pot, îi răspunse Julie. Când eram acasă am reușit întotdeauna!

Îi aruncă lui Ben telecomanda de la video, apoi se ridică de pe sofa și se îndreptă neliniștită spre fereastra căsuței familiei Larkin.

Ce nu mergea? Din nou simțea mâncărimea aceea cumplită care o împingea afară din propria ei piele; senzația că în ea se plămădea ceva care era pe punctul de a face explozie.

Se scutură violent, de parcă această mișcare ar fi putut să o ajute să se descotorosească de nervozitatea teribilă care o înnebunea.

— E rândul tău, îi spuse Ben. Pe mine m-au bombardat.

— Nu vrei să taci? îl repezi ea.

Ben izbucni în lacrimi și Julie rămase cu gura deschisă, uimită de propria ei reacție.

De ce spusese așa ceva? Ben nu era vinovat cu nimic! De fapt, pentru un copil de vârstă lui Molly, era foarte cuminte. Nu voia altceva decât ceea ce vor toți băieții de vârstă lui și Julie își dăduse toată silința pentru a-i stimula entuziasmul.

La început fusese chiar foarte nostim.

Se duseseră la pârâu, unde se descălțaseră, după care intraseră în apa rece, iar Ben prinsese un borcan plin cu mormoloci. Deși micile creaturi aveau trupuri vâscoase, îi făcea plăcere să-i prindă și, în ora

care urmase, amândoi se străduiseră să construiască un loc în malul pârâului unde mormolocii să crească până vor deveni broaște.

Sau să se transforme în hrană pentru păsările care descoperiseră deja cratița, transformată într-un iaz minuscul, pusă la umbră în apropierea ușii. Cu un așternut de nisip și mâl pe fundul cratiței și cincisprezece centimetri de apă deasupra, Ben era sigur că mormolocii vor fi nespus de fericiți. Julie propuse să mai adauge și niște pietre și iarbă care creștea pe lângă pârâu pentru ca mormolocii să se poată ascunde. Așa că se întorseseră la pârâu, de unde adunaseră pietricelele și vegetația necesară pentru a le crea mormolocilor un microclimat asemănător celui natural.

Acum o oră, însă, Ben se plictisise de mormoloci și hotărâse să se joace cu jocurile video.

Se dovedi a fi un maestru la Nintendo. Și Julie era o jucătoare abilă, dar astăzi părea că nu își putea intra în mână.

Poate din cauza căldurii.

I se părea că temperatura fusese în urcare tot timpul după-amiezei. Deschise ferestrele, dar camera de zi destul de strâmtă semăna în continuare cu un cuptor. Tapiseria de plastic a sofalei desfundate i se lipise de pielea transpirată și acum, când privea ecranul televizorului, îi venea să țipe.

— Îmi pare rău, îi spuse ea lui Ben, întorcându-se pe sofa; hotărâtă să mai încerce un joc. E din cauza… nu știu. Dar aici e așa de cald și mă simt așa de lipicioasă. Cred că mi-am pierdut cumpătul.

Îmbunat, plânsul lui Ben se transformă într-un fel de scâncet. O privi curios.

— Dar nu e prea cald, spuse el.

— Ba e, i-o întoarse Julie. Parcă ar fi patruzeci de grade.

— Ba nu, protestă Ben.

Arătă spre termometrul de pe perete.

— Uită-te și tu! Sunt doar douăzeci și cinci!

— În fine, pare mult mai cald. Ce-ar fi să ne facem o limonadă?

Poate că va reuși nu numai să o răcorească, dar să-i potolească și foamea care o chinuise toată ziua.

— Bine, se arătă de acord Ben, a cărui supărare trecuse cu totul.

Se duseră în bucătărie și, în timp ce băiatul căuta storcătorul de fructe, Julie începu să taie lămâile în jumătăți. Ben găsi aparatul când Julie tăia a șasea lămâie, după care fata începu să le stoarcă.

Parfumul acid al fructelor proaspete umplu nările lui Julie și

foamea o înghionti din nou.

Un ghiont atât de puternic, încât nu mai reuși să-l ignore.

Fără să se mai gândească, luă o jumătate de lămâie și mușcă din ea.

Ben o privi cu ochii larg deschiși.

— Ce faci? o întrebă el. Nu se poate așa ceva! Lămâile sunt prea acre ca să le poți mânca!

Julie clătină din cap, cu mâna întinsă după o a doua lămâie. Cu toate că știa câtă dreptate avea băiatul, lămâia nu i se păruse nici pe departe așa de acră.

Ba chiar avea impresia că era dulce.

Supse lacomă pulpa celei de a doua lămâi, apoi o înșfăcă pe a treia.

Și, pe când sucul lor i se rostogolea pe gât, foamea devenea și mai mare.

Deschise frigiderul, inspectându-i rafturile.

Văzu un castron mare. Prin capacul de plastic întrezări ceva ce semăna cu o bucată de friptură la ceaun, carnea cenușie tronând în mijlocul gelatinei mate.

Smulse castronul din frigider, îl puse pe masă și îi scoase capacul. Vârî degetele și scoase o bucată maronie de sos sleit rece ca gheața, pe care și-o îndesă în gură.

Ben rămase cu ochii holbați la ea, în timp ce stomacul începea să-i protesteze la gândul de a băga în gură grăsimea sleită.

— Ce porcărie! gemu el.

Dar Julie continua să sape în gelatina vâscoasă, smulgând bucăți de carne pe care și le îndesa în gură și pe care abia dacă le mai mesteca înainte de a le înghiți.

— Ce faci? țipă Ben, văzând cum dispare friptura. Mami a spus să nu ne atingem de aia! A spus…

Dar Julie era surdă la cuvintele lui. Întreaga ei ființă era concentrată doar asupra încercării de a-și potoli foamea uriașă. Continuă să smulgă din carne, înfigându-și adânc degetele în sosul gras și sleit.

Ben, speriat de comportamentul ei bizar, o zbughi spre ușă.

— Mă duc să-l caut pe Jeff, își spuse el mai mult sieși decât lui Julie.

Și, în timp ce ea continua să se lupte cu friptura din castron, băiatul o tuli pe ușă, fugind spre parcela pe care se vedea tractorul

lui Vic Costas.

•

— Uite, îi spuse el lui Jeff douăzeci de minute mai târziu. Uită-te la ea ce face!

Îi arătă fratelui său prin geamul de la bucătărie.

Julie era lângă masă. Tot conținutul frigiderului părea împrăștiat în jurul ei și, sub ochii lui Jeff, Julie smulse o bucată dintr-un calup de brânză pe care și-o înghesui în gură și căreia îi urmă un codru de pâine.

În timp ce mesteca îmbucătura uriașă, mâinile trăgeau de ambalajul unui salam de Bologna tăiat în felii. În cele din urmă, în graba ei de a ajunge cât mai repede la carnea din interior, rupse plasticul cu dinții.

Castronul în care fusese carnea era gol și ultimele firimituri fuseseră înfulecate sub privirile uluite și scârbite ale lui Jeff.

În aceeași clipă fata le observă prezența la fereastră. O clipă, Jeff avusese strania senzație că surprinsese un animal sălbatic devorându-și prada.

Julie îi adresă un zâmbet.

Un zâmbet care îl excită.

Apoi își aminti cum plecase cu câteva seri înainte cu Kevin, fără să se mai întoarcă.

Și, chiar dacă prietenul său nu-i povestise ce se întâmplase, știa destul de bine despre ce era vorba.

La urma urmelor, Julie era din Los Angeles și toată lumea știa cum erau fetele de acolo.

Și acum îi zâmbea.

— Du-te până la domnul Costas acasă, îi spuse el lui Ben.

— De ce? vru să știe băiatul. Ce ai de gând să faci? Vreau să văd.

— Ei bine, n-o să vezi, îl amenință Jeff. Te duci imediat acasă la domnul Costas și mă aștepți acolo.

Ben începu să obiecteze, dar întâlni privirea fratelui său. O privire care îl avertiza că lucrul cel mai bun era să facă așa cum i se spunea.

— Dar nu-i drept, se plânse el. Doar eu am…

— Cară-te! îi ordonă Jeff.

În cele din urmă, Ben o porni spre casa lui Vic Costas, aflată la câteva sute de metri mai încolo. Doar când se convinse că cel mic avea de gând să-l asculte, Jeff se hotărî să intre în bucătărie.

— Julie, spuse el, ce faci acolo?

Julie, a cărei foame era încă nepotolită, îl privi fără să-i răspundă.

Se apropie de ea și întinse mâna. Degetele îi atinseră pielea.

Fata se trase înapoi, dar continuă să-l privească fix; își linse buzele.

Jeff cunoștea semnificația gestului.

Se apropie iar de ea.

— Haide, Julie, spuse el, cuprinzând-o cu brațul. Știu că vrei. Și suntem singuri.

Își apropie gura de gâtul ei și buzele i se lipiră de piele. Fata se suci în brațele lui, dar gestul ei îl excită și mai mult.

— Vrei să mergem în dormitor?

Julie se zbătea, încercând să scape din strânsoarea lui, dar Jeff o răsuci punându-i piedică – nu era sigură dacă gestul fusese accidental sau deliberat – și ea căzu pe jos. În mai puțin de o secundă, băiatul era peste ea, țintuind-o pe podea, în timp ce ea îl privea fix.

El se aplecă, încercând să o sărute, iar Julie deschise gura.

Din gura deschisă exhala un miros insuportabil.

Și din aceeași gură deschisă țâșni fuiorul unui nor negru, o pâclă întunecată și fremătătoare care se despică instantaneu în zeci de limbi șerpești izbucnite din gâtlejul lui Julie, care se desfășurară în jurul capului lui Jeff Larkin aidoma unor tentacule care îl paralizară în aceeași clipă. Groaza era mai cumplită decât orice altă trăire de până atunci.

Nu era tocmai o negură, iar Jeff realiză aceasta chiar dinainte de a fi fost învăluit.

Picăturile erau atât de mici, încât nici nu le putea sesiza ca atare. Jeff știa că stropii aveau viață, că zburau împreună într-un roi asemănător cu acela al termitelor sau furnicilor care uneori se ridicau de la pământ cu zecile de mii, purtate de aripi pe care le pierdeau în cursul aceleiași zile.

Ceața îl învălui pe Jeff ca un lințoliu negru. Instinctiv inspiră adânc, în dorința de a-și țipa spaima.

Îi umplură gura – erau milioane. Se îneca acum, când îi năvăleau în plămâni.

Dar țipătul nu fu altceva decât o bolboroseală sugrumată. Se desprinse de Julie și se rostogoli pe podea, zvârcolindu-se convulsiv într-o încercare inutilă de a scăpa de masa aceea enormă care îl înconjurase.

Într-o fracțiune de secundă văzu chipul lui Julie și se cutremură

îngrozit când un al doilea nor țâșni din gura deschisă a fetei, pentru a se alătura celui dinainte. Jeff dispăruse complet în bezna fremătătoare.

I se așezaseră pe corp; pe neașteptate, fiecare milimetru pătrat de piele părea să-i fi fost cuprins de flăcări.

Acum îi pătrundeau în ochi și în nas.

Urechile îi erau pline de ele și tot capul îi zumzăia îngrozitor din cauza milioanelor de aripioare.

Și tortura continua. Creaturile aproape invizibile roiau în jurul lui, croindu-și drum prin pielea lui, prin membranele din gură și nas, din ochi și urechi.

Nu avea nicio șansă să scape de ele, nicio posibilitate de a se apăra.

Rămase zvârcolindu-se pe podea și, în timp ce groaza aceea cumplită continua să se amplifice, o altă spaimă puse stăpânire pe el.

Murea.

Într-un fel anume, într-o manieră nepământeană, o metodă pe care el nu o putea înțelege, Julie Spellman îl omora.

Și nu se putea împotrivi în vreun fel.

• Capitolul 13

Dimineața când se trezi, Marge Larkin își simțea maxilarul pulsând de durere. Chiar înainte de a coborî din pat, înghiți una din pilulele pe care le pusese pe măsuța din apropiere, cu o gură de apă cu gust stătut din pahar. Se trânti iar în perne, așteptând ca medicamentul prescris de doctor să-și facă efectul.

Abia dacă mai ținea minte când se întorsese aseară acasă. Condusul mașinii fusese o adevărată tortură, cu atât mai mult cu cât refuzase să ia orice calmant. De fapt, nu îndrăznise să se urce la volan până când novocaina și protoxidul de azot nu-și epuizaseră efectul. Când reuși să ajungă acasă, mult mai târziu decât își programase, durerea devenise delirantă, așa că trecuse pe codeină. Cum ajunsese acasă, totul era în ordine. Julie Spellman nu mai era acolo, dar își amintea vag că Jeff îi spusese că o trimisese acasă, după care îl culcase pe Ben. Se oprise din drumul spre dormitor doar atât cât să îl sărute pe Ben, făcând un semn aprobator din cap, apoi se dusese și ea să se culce.

Abia acum își aminti că Ben încercase să-i spună ceva, dar ea

fusese mult prea chinuită de durere ca să-l mai asculte.

Nici în dimineața aceasta nu se simțea cu mult mai bine.

Și totuși, în ciuda durerii, trebuia să se scoale.

Să se scoale, să vadă de copii și să se ducă la serviciu.

Gândul că trebuia să meargă la lucru o făcu să scâncească. Deși funcția oficială pe care o deținea la ziarul local era aceea de secretară, în realitate ea și Jim Chapman – proprietar, publicist, redactor-șef și om bun la toate, cum îi plăcea lui să spună – reprezentau tot personalul. Erau câțiva oameni în oraș care din când în când mai scriau câte un articol, dar Jim Chapman și Marge Larkin acopereau tot ziarul. Nu era o gazetă prea grozavă, lucru recunoscut de altfel și de Marge. Ca dovadă, nici nu produsese vreun profit în cei zece ani de când lucra ea la *Pleasant Valley Chronicle*.

Lui Jim nu-i prea păsa. El se îmbogățise dintr-o afacere anterioară: inventase un dispozitiv electronic sofisticat, pe care Marge nu avea pretenția că îl înțelegea, invenție care îi aducea lunar cecuri ce îi permiteau să acopere pierderile suferite de ziar.

— E o distracție pe care mi-o pot îngădui, îi spunea el ori de câte ori îi sugera că nu mai era cazul să arunce banii în vânt.

Și atunci, de ce s-ar fi plâns? Îi plăcea de Jim Chapman, îi plăcea slujba și nici n-ar fi visat să lipsească o zi de la lucru, ceea ce ar fi însemnat întârzierea apariției ziarului.

Marge bănuia că nimănui din oraș nu i-ar fi păsat dacă ziarul își întârzia apariția, cu excepția ei și a lui Jim, dar asta era o chestiune de principiu.

Deci, cu sau fără durerea de măsea, tot avea să se ducă la serviciu.

Se dădu jos din pat, se îmbrăcă și se duse la bucătărie să-și facă o cafea. În timp ce cu vârful limbii cerceta pauza de pe maxilar, acolo unde până mai ieri se aflase un molar, deschise frigiderul să scoată laptele. Luă cutia, aruncând o privire prin frigider. Își făcu în minte lista cu tot ce trebuia să cumpere de la magazin la întoarcerea acasă.

Marge se încruntă. Nu numai că dispăruse friptura din cuptor, pe care intenționa să o încălzească azi la prânz, dar nici altele nu mai erau acolo.

Calupul de brânză aproape că dispăruse.

Același lucru se întâmplase și cu salamul din care trebuiau făcute sandvișuri toată săptămâna.

Ieri dimineața nu era încă început, iar acum nu mai rămăseseră decât câteva feliuțe din el.

Și pâinea…

Parcă ieri lăsase aici una întreagă. Cât putuseră mânca trei copii?

Apoi își aminti că, de fapt, din frigider n-ar fi trebuit să lipsească nimic pentru că, în ultima clipă, se hotărâse să le dea bani ca să-și cumpere hot-dogs de la A & W. Să se fi răzgândit? Nu-i venea să creadă că tocmai ei ar fi ratat ocazia, doar ca să stea acasă și să mănânce resturile de la mesele anterioare.

Când Ben intră în bucătărie, încă în pijama și frecându-și ochii somnoroși, îl întrebă, arătând spre frigider:

— Ieri ați mâncat tot ce v-a ieșit în cale, nu-i așa?

Ben clătină din cap.

— Nu eu, se apără el cu o inocență atât de exagerată, încât Marge ghici imediat că povestea nu se termina chiar acolo și că trebuia să o afle pe îndelete de la el, în așa fel încât nimeni să nu-l poată acuza că pârăște.

— Zău? făcu Marge. Păi dacă nu tu, atunci cine?

— Jeff și Julie, spuse Ben, cățărându-se pe un scaun pentru a ajunge la cutia de Cheerios.

— Jeff și Julie? repetă Marge.

— De fapt, Julie, continuă Ben.

Îndemnat, băiatul îi povesti tot ce se întâmplase până în clipa când Jeff îl trimisese la Vic Costas acasă.

— Și, în cele din urmă, au venit și m-au luat, încheie el, accentuând pe „în cele din urmă” cu atâta tărie, că lui Marge îi veni să izbucnească în râs. Și după aia am mers la A & W și am mâncat hot-dogs. Ne dai voie să mai mergem și în seara asta?

— Nu, răspunse Marge automat, în timp ce încerca să deslușească povestea pe care tocmai o ascultase.

Amintirea unor lucruri citite sau văzute la televizor îi fulgeră prin minte.

Să fi fost Julie atinsă de boala aceea… cum îi spuneau, bulimie?… care le făcea să se umfle cu mâncare până vomau?

Dar Jeff? Dacă fusese și el acolo…

Și unde era Jeff? De obicei se trezea dimineața înaintea lui Ben.

Îl găsi în camera pe care o împărțea cu fratele lui mai mic, întins pe pat, cu fața în jos, învelit doar cu un cearșaf.

Îl scutură și băiatul se răsuci, ferindu-și ochii cu mâna de strălucirea soarelui care pătrundea pe fereastră.

— Mamă? Ia uite! Mamă, ce faci? S-a întâmplat ceva?

— E exact ce vreau și eu să aflu, îi spuse Marge. Ce naiba s-a întâmplat ieri? Ben mi-a povestit…

Se opri brusc când Jeff își lăsă mâna jos și îi văzu fața.

Jeff arăta… Cum?

Fața îi era acoperită de sudoare.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

Jeff se întinse, apoi se ridică în capul oaselor.

— Excelent, îi răspunse el. De ce, ți se pare că nu arăt bine?

Marge îi puse încruntată palma pe frunte.

În ciuda palorii, nu părea să aibă febră.

Și totuși…

În mintea ei își făcu loc o altă idee care o tulbură și mai mult decât posibilitatea ca Julie Spellman să fi suferit de vreo boală digestivă rară.

Nu cumva copiilor care se drogau le plăcea să mănânce mult?

„Fomiștii”, parcă așa le spuneau.

De ce îl expediase Jeff pe Ben de acasă? Avusese Julie droguri din care îi dăduse și lui?

— Cred că e cazul să-mi spui exact ce s-a întâmplat ieri după-amiază în casa asta, îi spuse Marge.

Apoi, înainte ca Jeff să-i fi răspuns, văzu ceasul.

Încă zece minute și va întârzia la serviciu, iar în dimineața aceea trebuia scoasă macheta ziarului pentru a fi trimisă la tipografie, nu mai târziu de zece.

Discuția cu Jeff – în cazul, bineînțeles, că ar fi reușit să-l facă să vorbească despre cele întâmplate ieri – i-ar fi luat toată dimineața.

Se mai uită o dată la el.

Ochii… Auzise ea că tinerilor care luau droguri li se dilatau pupilele.

Dar când? Numai când erau sub efectul narcoticelor? Tot timpul?

Îl privi atentă, încercând să-i analizeze ochii. Păreau normali și totuși era clar că se întâmplase ceva.

Ce ar fi trebuit să facă? Să-l întrebe dacă luase droguri? Și, dintr-o dată, își dădu seama cât de naivă era.

Poate că paloarea aceea nu avea nicio semnificație. Poate că era din cauza somnului adânc în care fusese cufundat până atunci.

— Ești sigur că ți-e bine? îl întrebă ea din nou.

— Doar ți-am spus, mamă. Mă simt excelent, insistă Jeff.

Cinci minute mai târziu, în timp ce se îndrepta spre oraș, Marge

Larkin știa că alesese calea minimei rezistențe. Era clar că ieri se întâmplase ceva în casa ei, dar acum era prea ocupată și se simțea prea rău ca să se ocupe de această problemă.

Diseară, își spuse ea în timp ce își continua drumul. O să am o discuție cu el diseară și, dacă va fi nevoie, o să discut și cu Russell și cu Karen. Dar, indiferent ce ar fi, trebuie să am răbdare.

•

Jeff rămase cu privirea pironită pe oglinda crăpată din baie.

De ce îi spusese mamei că se simțea bine, când realitatea era cu totul alta?

Niciodată până atunci nu-i fusese atât de rău.

Noaptea trecută avusese frisoane și febră. Tot timpul pendulase între un frig de gheață și o căldură dogoritoare.

Îi fusese rău, dar nu reușise să vomite.

Îl chinuia o mâncărime cumplită, o senzație înnebunitoare, brutală, atât de adânc pătrunsă în ființa lui, încât avea impresia că i se naște din chiar măduva oaselor.

Dimineața, când mama îl trezise din somn, se simțea oarecum mai bine.

Și totuși, când încercase să-i spună cât de rău îi era, nu reușise să o facă. Avea impresia că paralizase și era lipsit de puterea de a-și împinge spre gură cuvintele născute în creier, în loc să-i spună adevărul, încercase să o convingă pe mama lui că se simțea foarte bine.

Foarte bine!

Dar îi era groaznic de rău! De ce nu-i spusese asta mamei?

Înnebunise, sau ce?

Apoi, în timp ce se uita în oglindă, văzu o altă imagine, născută din străfundurile memoriei lui pentru a se impune singură pe suprafața lucioasă.

Chipul lui Julie Spellman zâmbindu-i.

Făcându-i semn.

Ațâțându-l.

Înlănțuindu-l.

În timp ce privea chipul care plutea dincolo de propria-i imagine din oglinda, pulsul i se acceleră. Știa că trebuia să o vadă.

Trebuia să fie cu ea.

Și, dintr-o dată, faptul de a fi fost alături de Julie Spellman deveni lucrul cel mai important din viața lui.

•

— De ce nu pot să o călăresc? întrebă Molly.

Era cocoțată pe bârna cea mai înaltă a gardului care închidea țarcul, uitându-se la Kevin, care o călărea pe Greta fără șa, galopând ușor de jur împrejurul perimetrului, în timp ce Flicka alerga după mama ei, încercând să țină pasul cu ea.

— Dar dacă merg cu ea la pas? continuă fetița să se roage. Cum să o antrenez pe Flicka atunci când va fi mare, când eu habar n-am să călăresc?

Kevin îi zâmbi lui Molly, trecând prin dreptul ei.

— Hai, Molly, uite ce mică ești. Greta e prea mare pentru tine.

— Sunt sigură că pot, insistă Molly.

Apoi, pentru că băiatul nu-i mai acorda nicio atenție, se hotărî să abordeze o altă tactică.

— Tu câți ani aveai când ai învățat să călărești?

— Cinci sau șase cred, răspunse Kevin înainte de a-și da seama de tâlcul întrebării.

— Păi, eu am aproape zece! i-o întoarse Molly.

Kevin trase de hățuri, opri iapa și își aruncă piciorul stâng peste grumazul ei, sărind la pământ. După ce descălecă, Molly sări de pe gard și fugi să apuce hățurile.

— Uite cum facem, zise Kevin, în timp ce Molly plimba calul la pas, exact așa cum o învățase el. O să o întrebăm pe mama ta și, dacă ea n-are nimic împotrivă, după-masă pun o șa pe Greta și o să încerci. Dar eu țin hățurile și tu trebuie să-mi promiți că faci exact ce-ți spun eu. Bine?

— Zău? îl întrebă Molly.

Toată săptămâna se rugase de Kevin să o învețe să călărească și încă nu îi venea să creadă că reușise să-l convingă.

— Îți promit! Îți promit!

Termină de plimbat cu calul, tremurând aproape de nerăbdare, făcând un efort să-și rețină graba, oferindu-i astfel posibilitatea lui Kevin să se răzgândească. După ce făcu trei ture cu Greta în jurul țarcului, Kevin fu de acord că iapa se răcorise suficient și Molly dădu drumul calului. În aceeași clipă, Flicka începu să sugă de la țâța mamei ei, atingându-și în cele din urmă scopul pe care îl urmărise alergând după Greta.

După ce le dădu ambilor cai bucățele de zahăr, Molly se strecură printre bârnele cele mai joase ale gardului și urcă în fugă colina spre

casă pentru a-și începe presiunile asupra mamei.

•

Karen, în bucătărie, se simțea după câteva zile cu adevărat bine. Și știa și motivul.

Julie.

În dimineața aceasta, care urma după-amiezei în care Julie avusese grijă de micul Ben Larkin, fata părea să-și fi revenit din supărarea provocată de interdicția hotărâtă de Russell și din letargia care pusese stăpânire pe ea după moartea lui Otto.

Lui Karen i se părea că tenul ei avea o culoare mai firească, și ieri seară, la cină, participase la conversație, așa cum obișnuia înainte de a ajunge în Pleasant Valley. Azi de dimineață, Julie se trezise devreme, o ajutase pe Molly la grajd, după care participase la pregătirea dejunului cu o plăcere pe care nu o mai văzuse de mult la ea.

Poate că, în cele din urmă, lucrurile vor intra pe făgașul normal.

Era gata să dea adunarea familiei cu ajutorul triunghiului, când Molly dădu buzna în bucătărie, făcând să explodeze, ca o sticlă de șampanie, vestea că, în fine, Kevin fusese de acord să o învețe să călărească.

— Dar mi-a spus că, în primul rând, trebuie să-ți cer ție voie, încheie ea. Mami, sunt sigură că pot. Kevin avea doar cinci ani când a învățat. Și dacă…

Karen își ridică mâinile în semn de apărare în fața torentului de cuvinte.

— Nu vrei să te potolești, să te speli pe mâini și să te așezi la masă? O să vedem când vor veni Russell și Kevin. În regulă?

Deși un alt torent de vorbe era pe punctul să umple bucătăria, Molly reuși să-și domolească nerăbdarea până când toată familia se adună în jurul mesei, dar, chiar în clipa în care Karen îi dădea lui Russell platoul cu clătite, fetița nu mai reuși să se abțină.

— Ai spus că o să discutăm la masă! izbucni ea. Și acum suntem cu toții la masă, așa că e timpul să le spui!

Toată discuția nu dură decât două minute, iar Russell puse punctul final:

— Fata trăiește la o fermă. Are un cal. Trebuie să învețe să călărească. Care e problema?

— Dar e așa de mică, protestă Karen, deși știa că hotărârea fusese luată.

— E mai mare decât era Kevin sau eu când am ajuns pentru prima oară în șaua unui cal, îi spuse Russell.

Apoi își îndreptă privirea spre fetiță, cu ochii sclipindu-i de o veselie pe care nu o mai cunoscuse de la moartea tatălui său. Spuse, imitându-l pe Otto:

— Păi, sunt și lucruri pe care fetele nu pot nicicum să le facă, numa' băieții…

Înțelegând că discuția se terminase, Karen își încercă ultima șansă.

— Mi se pare că Molly va trebui să o convingă și pe Julie. Vreau să spun că Greta e calul ei, nu-i așa?

Dar, spre surpriza ei, Julie ridică nepăsătoare din umeri.

— Din partea mea, e-n ordine. Molly e înnebunită după cai. Ar trebui să învețe să călărească.

— Când? întrebă Molly victorioasă. În dimineața asta? Vă rog! Spăl vasele, fac curat la mine, tot ce vreți!

Karen cedă și ea.

— Bine, dacă voi credeți că așa trebuie, n-am nimic împotrivă. Dar, dacă te dai de-a berbeleacul, să nu vii plângând la mine, adăugă ea cu o sforțare complet eșuată de a se încrunta la Molly. Și lasă vasele și curățenia. O să am eu grijă.

Pe când ceilalți făceau planuri pentru restul zilei, adunați în jurul mesei și nu în locul devenit tradițional pentru asemenea discuții – camera pentru harnașamente – Karen se lăsă pe speteaza scaunului și, cuprinsă aproape de un sentiment de vinovăție, savură momentul.

Pentru prima dată de la căsătoria lor, erau toți împreună, și cu toții, până și Julie, păreau fericiți.

Cu excepția morții lui Otto, își aminti Karen. Și totuși, în ciuda sentimentului de vinovăție care i se cuibărise în suflet, nu reușea să scape de convingerea că tocmai moartea lui Otto ridicase bariera din calea fericirii lor.

Lui nu-i plăcuse nimic din ce se întâmpla cu ferma lui, cu familia lui și chiar cu el însuși.

Și murise repede. Ellen Filmore presupusese chiar că, după prima înțepătură, bătrânul își pierduse imediat cunoștința.

Și abia acum ei, ceilalți, păreau să devină cu adevărat o familie.

O familie adevărată.

•

— De ce vrei să te duci la familia Owen? întrebă Ben, încă supărat pentru că fratele său îl expediase cu o zi înainte de acasă.

Cu mâinile înfipte zdravăn în șolduri și sprijinit bine pe picioarele depărtate, privea în sus la trupul lung al lui Jeff.

— Nu vreau să merg și nu mă poți obliga! hotărî el răspicat.

Jeff se aplecă și își ridică frățiorul, ținându-l la distanță, în timp ce copilul se zbătea să scape.

— O să mergem pentru că așa am hotărât eu, iar eu sunt cu mult mai mare ca tine.

— O să-i spun mamei când vine acasă! țipă Ben. Ea a zis că…

— Ea a zis că trebuie să am grijă de tine, ceea ce și fac, îi răspunse Jeff. Așa că mergem până la familia Owen și tu o să te joci cu Molly.

— E fată! protestă Ben. Nu pot să le sufăr!

— Dar caii? îl întrebă Jeff. Nu-i așa că-ți plac?

Hotărârea lui Ben începu să scârțâie.

— Caii? întrebă el, mirosind capcana.

— Sigur că da. Molly are un mânz. Sunt sigur că o să te lase să-l mângâi.

— Zău? întrebă Ben, plonjând în cursa întinsă de fratele lui. Și de unde are un mânz?

În timp ce traversau câmpul, Ben uitase deja amenințarea că îi va povesti mamei despre încălcarea interdicției imaginate de el și, când se apropiară de țarcul aflat lângă grajdul fermei Owen, băiatul o rupse la fugă pentru a se cocoța pe bârna cea mai înaltă din gard.

În țarc, Molly, pe care Ben o văzuse de câteva ori până atunci fără să-i fi adresat vreun cuvânt, ținea un cal mare de frâu.

— E calul tău? o întrebă el.

Molly clătină din cap.

— Eu am un mânz. Ăsta e al surorii mele și Kevin o să mă învețe să călăresc.

— Mă învață și pe mine? întrebă Ben.

Molly șovăi, apoi ridică din umeri.

— Nu știu. Tu cine ești?

— Ben Larkin. Stau acolo.

Arătă cu degetul spre ferma lui Vic Costas.

— Pot să mă uit și eu când te învață Kevin să călărești?

— Cred că da, spuse Molly, ridicând din umeri.

Câteva secunde mai târziu, în timp ce Kevin ieșea din grajd, Jeff se urcă și el pe gard.

— Unde e Julie?

Kevin se uită la Jeff. De ce îl interesa unde era Julie? Ce… Apoi își

aminti că Julie fusese ieri după-amiază la ei să stea cu Ben.

Fusese și Jeff cu ei?

Kevin se simți împuns de ghimpele geloziei.

— Nu știu, răspunse el. Cred că e în casă.

— Vine și ea să vadă cum călăresc, îi spuse Molly lui Jeff. Dacă vrei, poți să te uiți și tu.

Kevin se roși când Molly îi trădă micul secret și se întoarse repede cu spatele la Jeff.

— Haide, îi spuse el lui Molly. Hai să te urcăm pe Greta.

Molly îl urmări cu atenție pe Kevin, care îi arăta cum trebuie să încalece. Apoi băiatul descălecă și, continuând să țină frâul cu mâna stângă, o ridică pe Molly, ținând-o de după talie, până când piciorul îi ajunse în dreptul scării. Molly se prinse de oblânc și se cățără pe Greta, aruncându-și piciorul drept peste șa.

— Am reușit! țipă ea pe când se îndrepta pe spinarea calului. Am…

Greta făcu un pas și Molly, surprinsă de mișcarea neașteptată, fu pe punctul de a-și pierde echilibrul.

— Ține-te bine! îi strigă Kevin.

Liniști calul, apoi se apropie de Molly și îi ajustă scările.

— Acum e mai bine, spuse el.

Apoi îi arătă cum să țină frâul și cum să stea pe spinarea calului. Apucă frâul și începu să plimbe calul la pas prin țarc, dând fetei posibilitatea să se obișnuiască în șa.

La al treilea tur, observă că venise și Julie, care stătea acum pe cea mai înaltă bârnă a gardului și îi privea.

Foarte aproape de ea era Jeff Larkin.

Pe măsură ce se apropia de cei doi, Kevin simți cum iapa se încordează. Necheză tare și își scutură capul, de parcă ar fi vrut să i se smulgă din mână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Molly. S-a speriat de ceva?

Kevin, sigur că iapa reacționa la impulsul lui de gelozie, strânse hățurile și mai tare.

— Totul e-n ordine, spuse el.

Își continuară plimbarea și calul se liniști pe măsură ce se depărta de cei doi.

— Ce fetiță cuminte, șopti Kevin la urechea calului. Nici mie nu-mi place, dar trebuie să ne prefacem că nici nu i-am văzut.

Își începură ultimul tur, dar, când iapa ajunse lângă cei doi,

aceeași încordare puse stăpânire pe ea. Nările i se dilatară și urechile i se lipiră de cap.

— Ușurel, îi șopti Kevin. Ușurel.

Dar calul se trase înapoi, eliberându-se din strânsoarea lui, de parcă ar fi simțit un pericol iminent.

Molly țipă speriată și dădu drumul frâielor din mână. În secunda următoare calul se cabră, ridicându-se pe picioarele din spate, în timp ce cu una din copite l-ar fi izbit pe Kevin în cap, dacă băiatul nu ar fi făcut saltul în spate suficient de repede. În timp ce Kevin se ferea de năluca dezlănțuită, Greta se lansă în galop în direcția opusă. Molly se agăță de oblâncul șeii, țipând îngrozită, dar, la o nouă cabrare a iepei, alunecă și căzu la pământ. Zvârcolindu-se pe jos, încercând să se rostogolească de sub calul dezlănțuit, fetița scotea țipete tot mai puternice.

Julie urmărea îngrozită de la locul ei goana calului prin țarc, tropotindu-și copitele doar la câțiva centimetri de Molly. Fetița se rostogoli spre dreapta, apoi spre stânga, dar, indiferent încotro ar fi încercat să găsească o ieșire, Greta părea să fie cu un pas înaintea ei, blocându-i scăparea.

Julie știa că în fiecare clipă copitele calului se puteau prăvăli asupra lui Molly și…

Simți surplusul de adrenalină vărsându-i-se în sânge și, de undeva, din străfundul minții, un impuls de energie.

Rămase cu ochii fixați asupra calului, în timp ce în minte își schița atacul.

Pe când calul continua să alerge, atmosfera păru să se schimbe.

Agitația îi încetă brusc și din gâtlej îi ieși un nechezat ascuțit. În secunda următoare fugea de lângă Molly de parcă ar fi vrut să scape de un dușman.

Julie continuă să-și țină privirea ațintită asupra calului dezlănțuit.

Jeff, aflat lângă ea, îi simți încordarea; când se întoarse să o privească, îi văzu chipul ca o mască înghețată sub tensiunea concentrării.

Auzi zumzetul venind din spate. Se întoarse și le văzu.

Albinele.

Erau cu miile și năpădiseră țarcul venind dinspre casă. Se strânseră în jurul calului speriat, ca un nor dens.

Înconjurată de masa de insecte înțepătoare, Greta făcea salturi laterale pentru a scăpa de roiul care se ondula în jurul ei.

Încercă să fugă, dar câteva zeci din creaturile acelea minuscule i se așezară pe cap, descoperind zonele din jurul nărilor și ochilor, acolo unde părul era mai subțire, înfigându-și acele.

Alte câteva sute i se cățărau pe burtă sau își croiau drum prin interiorul coapselor, unde părul era ros și scurt.

Erau mii, care i se înghesuiau prin păr, ajungând la piele.

Kevin, aflat încă în țarc, o ridică pe Molly de la pământ, după care urmări îngrozit albinele furioase care își continuau atacul dezlănțuit contra iepei.

Jeff, care rămăsese tot timpul lângă Julie, cocoțat pe gard, era aproape hipnotizat de ochii ei lipsiți de orice emoție, cu o privire stranie, în timp ce se uita la animalul chinuit, care se împiedică, se prăbuși la pământ și începu să se rostogolească în încercarea vană de a scăpa de roiul înțepător.

În timp ce Molly și Kevin se retrăgeau înmărmuriți spre gard, calul necheză pentru ultima oară.

Apoi trupul i se cutremură și rămase nemișcat.

Spartă doar de zumzetul albinelor, o tăcere nefirească își așternu lințoiul peste fermă.

• Capitolul 14

Karen opri aspiratorul și oftă la gândul că numai etajul îi luase de două ori mai mult decât i-ar fi luat tot apartamentul din Los Angeles. Și încă îi mai rămăseseră camerele copiilor, înainte de a se apuca de băi.

Zgomotul motorului se stinse și Karen, care se afla în mijlocul scării ce ducea spre coridorul de sus, trase ștecherul din priză, lăsând cablul să se desfășoare pe bobina Electrolux-ului. Se temea că ștecherul se va smulge din cordonul electric în clipa când acesta va intra complet în cutia metalică și va termina astfel cu aspiratorul. Dar ștecherul rezistă, așa cum de altfel se și așteptase.

Înainte să intre cu aparatul în dormitorul lor, se mai uită o dată pe coridor, în căutarea vreunui fir de praf care îi scăpase.

Abia atunci își dădu seama că în auz îi persista un bâzâit slab, iar motorul nu mai funcționa.

Ezită, apoi ridică din umeri, spunându-și că doar avea impresia că mai auzea motorul care funcționase încontinuu timp de o jumătate de oră. Până și Bailey, care dormea pe patul lui Kevin, o luase din loc

în momentul când începuse să funcționeze aspiratorul. Cu puțin timp în urmă îl văzuse moțăind pe un petic de pământ însorit din apropierea grajdului.

Intră în dormitorul lor, trăgând aspiratorul după ea, și tocmai se pregătea să bage iar aparatul în priză, când constată că bâzâitul care o urmărise până atunci crescuse în intensitate.

Devenise mai tare și mai cunoscut.

Făcu înconjurul camerei, în timp ce în suflet simțea primele impulsuri ale panicii.

Zgomotul avea cea mai mare intensitate în apropierea peretelui care despărțea dormitorul lor de-al lui Julie. Părăsi camera și se îndreptă spre cea învecinată.

Intensitatea zumzăitului era la fel ca dincolo și mai puternică în apropierea peretelui despărțitor.

Zgomotul venea chiar din interiorul peretelui și puterea lui creștea.

Cu o siguranță care o îngrozea, înțelese despre ce era vorba.

Albine!

Dar cum reușiseră să se strecoare acolo?

Se duse la fereastră, o deschise și tocmai se pregătea să tragă și plasa din cârlig, când le văzu.

Erau cu sutele, învârtindu-se în jurul ferestrei.

Karen le privi înfiorată cum se lăsau pe perete, strecurându-se prin crăpăturile din șindrilă. Și, în timp ce acestea dispăreau în interiorul zidului, alte și alte albine își făceau apariția, până când i se păru că tot aerul era plin doar de ele.

Karen rămase împietrită preț de o secundă lungă cât un veac, cu ochii fixați pe norul de insecte care plutea în fața plasei.

Și dacă se năpusteau asupra plasei?

Ar fi putut să pătrundă?

Gândul că albinele ar fi putut invada dormitorul o readuse la viață.

Zgomotul ramei de care era fixată plasa, lovită de pervazul ferestrei, deșteptă în mintea lui Karen amintirea zilei în care găsiseră trupul lui Otto și când ea se trezise din cauza aceluiași zgomot. Un zgomot despre care Russell susținuse că nu însemna nimic, chiar în clipa când închidea fereastra.

Karen se întoarse în camera ei, cu inima bătându-i puternic.

Bâzâitul era și mai puternic acum. Roșind de furie, se apropie de

fereastră pentru a privi afară.

Albinele continuau să sosească, plutind în aer, cățărându-se pe plasa care acoperea fereastra.

Cel puțin douăsprezece descoperiseră o găurică în plasă și încercau să se strecoare în spațiul dintre ramă și geam. Karen se cutremură, amintindu-și reacțiile fetelor la înțepături. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi lăsat fereastra deschisă azi dimineață, așa cum făcuse Julie din cauza căldurii care se anunța? Rămase cu ochii fixați pe masa mereu crescândă de albine și simți fiorul de gheață al groazei.

Molly!

Ultima dată când o văzuse pe geamul bucătăriei, Molly se îndrepta spre grajd! Și dacă albinele bâzâiau prin curte…

Auzi un țipăt venind de undeva de afară.

Un țipăt despre care știa instinctiv că venea de la fata ei mai mică.

— Molly!

Numele îi țâșni de pe buze. Ieși grăbită din cameră, repezindu-se pe scări, după care părăsi casa în goană pe ușa din spate.

Abia ieșise din veranda din spatele casei, când se opri brusc, cu ochii ațintiți spre ceva care se mișca doar cu puțin deasupra capului ei. Înălță privirea, ferindu-și ochii de lumina orbitoare a soarelui. În prima clipă nu reuși să distingă nimic.

Apoi văzu și se cutremură.

Un val întreg de albine venea dinspre țarcul din care se vedea deja un colț din spatele grajdului.

Îi îngheță sângele la gândul că Molly nu era singură.

Cu ea erau Kevin și Julie, care se dusese cu siguranță să vadă prima lecție de călărie a surorii ei.

— O, Doamne! exclamă ea și o rupse la fugă.

Coborî într-un suflet colina, cu mintea năpădită de cele mai negre gânduri. Dacă fuseseră înțepați din nou? Și dacă, de data asta, fuseseră înțepați toți copiii?

•

— Scoate limba și spune aa! îi spuse Ellen Filmore lui Gareth Parker.

Băiețelul de patru ani o privi cu o seriozitate solemnă, dar nu făcu niciun gest care să răspundă solicitării medicului.

— Să nu mă doară, îi spuse el.

— N-o să te doară, îi promise Ellen.

Ținea lingura pentru a controla gâtul băiețelului.

— O vezi? Seamănă cu bățul unei înghețate. Ce zici?

Gareth clătină din cap autoritar.

— Bine, poate că nu-i chiar așa, se arătă Ellen de acord. Dar nu ți-l bag pe gât. Îți apăs doar puțin limba ca să văd ce se întâmplă cu amigdalele tale. Uite, întâi o s-o fac eu. Da?

Deschise gura și, cu ajutorul lingurii își apăsă limba, după care se aplecă în așa fel încât băiatul să-i poată privi în gât. Când el se aplecă să vadă mai bine, ea spuse aa! destul de tare încât să-l facă să sară înapoi, după care întinse mâna să-l gâdile. În timp ce copilul râdea, Ellen aruncă lingura și desfăcu hârtia pentru a lua una nefolosită.

— Ei, acum ce spui? E rândul tău?

Gareth încuviință din cap.

— Bine, spuse el și deschise gura, aplecându-se puțin în față.

Ellen îi apăsă limba și se apropie. Era pe punctul de a vedea mai bine amigdalele bolnave când simți cum mânuțele copilului i se înfig în coaste și auzi cum se rostogolește hohotul subțire de râs.

Ellen încercă să arunce băiatului o privire severă, dar nu reuși.

— Ai pus-o la cale, îl acuză ea.

Gareth aprobă, dând fericit din cap.

— Bine, oftă Ellen. Hai să mai încercăm o dată, de acord?

Când se pregătea să ia o a treia lingură, ușa cabinetului se deschise și în cadrul ei se ivi capul lui Roberto Muñoz.

— Vă rog să veniți, doamnă doctor, spuse el, avem o problemă.

Din sala de așteptare Ellen auzi un geamăt însoțit de vocea îngrijorată a unei femei.

— O să te faci bine, Andy! Nu te lăsa!

Mai mult decât geamătul, îi atrase atenția îngrijorarea din glasul femeii.

Un geamăt putea însemna orice, de la o durere de stomac până la o stare de greață, dar însoțitorul pacientului din sala de așteptare, oricine ar fi fost el, considera situația mult mai gravă decât oricare dintre acestea două. Îl lăsă pe Gareth Parker în grija lui Roberto și ieși, grăbindu-se spre sala de așteptare.

Își dădu seama de cele întâmplate dintr-o singură privire.

Era Andy Bennett, cu fața de o roșeață anormală, așa cum văzuse în urmă cu câteva zile la Julie și acum o săptămână la Molly.

Mâna și brațul drept i se umflaseră nefiresc de mult, iar el părea pe punctul de a-și pierde cunoștința

— Înțepătură de albină? întrebă Ellen, sigură de răspuns.

Marian Bennett își ridică privirea și dădu din cap, cu buzele strânse, de parcă ar fi vrut să-și strunească spaima care o rodea pe dinăuntru, în timp ce privea mâna umflată și fața roșie a lui Andy.

Respirația îi devenise greoaie chiar în timpul scurtului drum până la spital. Acum se chinuia să respire.

— E în regulă, o asigură ea, în timp ce se întorcea pentru a porni spre salonul de urgențe. Am ceva care o să-l ajute.

Marian Bennett reuși să-și găsească vocea.

— Nu știu ce i s-a întâmplat. N-a fost niciodată alergic. El…

Dar Ellen dispăruse deja. Luă o seringă pe care o despachetă și o umplu cu o jumătate din conținutul sticluței pe care i-o dăduse Carl Henderson când o adusese pe Julie Spellman. Reveni în sala de așteptare, având un tampon de vată înmuiat în spirt într-o mână și acul hipodermic în cealaltă.

— Descheie-i cămașa și eliberează-i brațul drept, îi spuse ea lui Marian Bennett.

Marian reuși să-i deschidă cămașa fiului ei, apoi i-o trase de pe umăr. În aceeași clipă, Ellen dezinfectă locul cu spirt, iar apoi înfipse acul.

Pe măsură ce serul îi pătrundea în sânge, chipul băiatului începea să revină la o culoare normală.

În timp ce Marian își privea uluită fiul, umflătura din braț începea să cedeze și respirația, care numai cu o clipă înainte fusese un gâfâit chinuit, revenea la un ritm normal.

Dar și la Andy Bennett, ca și în cazul lui Julie Spellman, ușurarea instantanee a simptomelor vizibile reprezenta doar o părticică din procesele care aveau loc în interiorul trupului său.

Ceea ce nici mama lui, nici Ellen Filmore nu putea ști, era că, deși Andy Bennett arăta din ce în ce mai bine, pe dinăuntru se simțea tot mai rău.

În timp ce simptomele înțepăturii cedau, cele ulterioare tratamentului abia începeau să se facă simțite.

Deschise gura, pregătit să-i spună doctoriței ce i se întâmpla, să-i spună despre greața care îi fierbea în stomac și despre frisoanele de gheață care îl țintuiau cu degete ca niște țurțuri, dar, când își auzi vorbele, simți fiorii unei noi spaime, o spaimă care îi cuprindea mintea la fel de dureros ca boala care îi invadase trupul.

Pentru că vorbele pe care le spuse nu erau cele pe care intenționase să le rostească.

Într-adevăr, conținutul vorbelor lui nu avea nicio legătură cu boala care, pe negândite, pusese stăpânire pe trupul lui.

— E bine, murmură el. Mă simt așa de bine…

— Ești sigur? îl întrebă mama, care îl privea cu ochi îngrijorați. Chiar te simți bine?

Andy ar fi vrut să țipe, să se arunce pe jos și să se zvârcolească în chinuri, ar fi vrut să vomite toată greața ucigătoare ce îi invadase abdomenul.

În loc de toate acestea, se ridică zâmbitor în capul oaselor.

— Mă simt perfect, își auzi el propriile vorbe. Hai acasă.

•

Mașina lui Carl Henderson se opri într-un loc umbros din apropierea grajdului de la ferma Owen, chiar în clipa când Karen cobora în fugă panta care ducea spre țarc. Abia după ce se dădu jos din Jeep observă roiul de albine zburând dinspre țarcul din spatele grajdului spre casă, unde, din câte își dădea el seama, se adunau sub acoperișul verandei.

Ceea ce însă nu avea nicio noimă, de vreme ce noii stupi fuseseră aduși la fermă de mai puțin de douăzeci și patru de ore și, după știința lui Carl, albinele nu roiau decât dacă unul din stupi era prea aglomerat. Or, niciun stup nu putea deveni suprapopulat într-o singură zi, așa că populația unuia din vechii stupi trebuia să se fi despărțit înainte ca stupul să fie luat de acolo.

Asta însemna că albinele care roiau spre casă erau din specia celor otrăvitoare, care aproape că le omorâseră pe Molly și pe Julie Spellman.

Carl simți un fior de bucurie la gândul că Julie ar putea fi înțepată – și poate chiar omorâtă. Dădu grăbit colțul grajdului, dar rămase nemișcat când o văzu pe Julie Spellman cocoțată pe gardul țarcului.

Clipa de speranță că ea ar fi putut muri se risipi, înlocuită de aceeași ură rece pe care i-o provocase fata în ziua când fusese înțepată.

Era ziua în care ea nu-și mai amintea ce se petrecuse la stupi, ceea ce nu însemna însă că întâmplarea va rămâne uitată pe veci. De atunci, Carl își dăduse toată silința să o ocolească, nu numai pentru că se temea că fata și-ar fi putut aminti brusc toată istoria, dar și din pricina furiei care îl cuprindea ori de câte ori dădea cu ochii de ea.

Furie care îl făcea să-și dorească să o prindă și să și-o adauge colecției personale.

Dar așa ceva nu se putea acum.

Poate niciodată.

Era convins că Mark Shannon îl urmărea. Șeriful venise la el acasă în ziua care urmase morții lui Otto Owen și, cu toate că pretextase că voia să discute doar despre scorpioni, Carl știa bine ce se ascundea în spatele acestei vizite.

Shannon îl spiona.

O știuse din prima clipă, o simțise din felul în care îl fixau ochii șerifului și din felul în care acesta i se învârtise prin casă, băgându-și nasul prin toate cotloanele în căutare de…

De ce?

Carl știa însă că ceea ce căuta polițistul nu mai era de găsit. Nu rămăsese nimic de găsit; nici la etaj, nici la parter, nici în beci.

Dawn Sanderson dispăruse. Chiar înainte de a-l fi dus pe Otto înapoi și de a-l arunca în spatele magaziei cu unelte, Carl o dăduse pe Dawn jos de pe perete și o pusese într-una din cutiile lui speciale.

O cutie perfect făcută, lungă de trei metri, lată de un metru și douăzeci de centimetri și înaltă de tot atâta – un fel de coșciug mare – umplută pe jumătate cu un amestec special de pământ plămădit de el însuși.

Lada cu pământ era plasată în colțul cel mai îndepărtat al beciului.

În pământ trăia o colonie de furnici.

O colonie specială, care se tot înmulțise de-a lungul timpului și acum cuprindea milioane de indivizi.

Insecte care trebuiau să se hrănească.

Cum pusese trupul fetei în cutie, furnicile se iviseră din pământ, punându-se pe treabă.

Când se întorsese de la ferma Owen, carnea de pe fața și mandibula lui Dawn dispăruse deja. Extaziat de spectacolul oferit de furnici, Carl le urmărise cum o devorau timp de patru ore.

Până dimineață din Dawn mai rămăseseră oasele, legate între ele prin câteva cartilagii, și părul.

Părul negru și des care stârnise furia lui Carl din prima clipă a dimineții când o văzuse.

La adăpostul nopții, Carl dusese scheletul departe, printre dealurile aflate la vest de oraș, unde îl ascunsese în tufișurile dese, crescute în mijlocul unei pustietăți sălbatice.

Totuși, trebuia să aibă în vedere că Mark Shannon îl supraveghea. Și, fără discuție, aștepta să se autodemaște, își spuse Carl Henderson.

Ceea ce însemna că trebuia să-și domine cumplita-i ură.

Trebuia să se țină cât mai departe de Julie Spellman, care stârnea în el o furie mai oarbă decât oricine altcineva.

Dar totul va fi în ordine. Dacă trebuia să-și stăpânească ura, atunci o va face.

Cel puțin pentru moment.

Inspirând adânc, impunându-și să o ignore pe Julie Spellman ca și cum nici n-ar fi fost acolo, Carl porni spre țarc să vadă ce se întâmplase.

•

Karen Owen îngenunche lângă gard, luându-și fata cea mică în brațe.

— N-ai pățit nimic, scumpa mea? Nu te-au înțepat iar albinele?

Molly clătină din cap.

— Dar au omorât-o pe Greta, mami, începu ea să plângă. Au omorât-o!

— Greta? întrebă Karen. Ce tot spui, scumpa mea?

Fetița arătă printre bârnele gardului și atât Karen, cât și Carl Henderson îi urmăriră gestul cu privirea.

Iapa se afla la celălalt capăt al țarcului, înconjurată de Kevin, Russell Owen, Jeff și Ben Larkin.

În timp ce Karen continua să-și țină fiica în brațe, încercând să-i aline durerea, Carl Henderson sări gardul și se îndreptă spre grupul de oameni.

— Russell? spuse el, punându-și în glas doza cea mai calculată de curiozitate și preocupare. Ce naiba se întâmplă aici? Ce s-a întâmplat cu iapa?

Răspunsul nu veni de la Russell, ci de la Kevin, care stătea lângă tatăl său. În timp ce vorbea, ochii îi rămaseră lipiți de calul mort.

— Albinele, domnule Henderson, spuse el. Încă n-ați mai văzut așa ceva. În orice caz, eu, unul, n-am mai văzut.

În timp ce Henderson se alătura grupului, Kevin încercă să-i spună ce se întâmplase.

— S-a speriat, nu știu din ce cauză, dar așa, din senin, mi s-a smuls din mână și s-a cabrat. Molly a căzut și după aia…

Vocea îi rămase suspendată preț de o clipă, în care își aminti cum privise neputincios, în timp ce calul aproape că o călcase în picioare pe Molly.

— N-am putut să fac nimic, continuă el. N-am reușit nici măcar să

ajung lângă Molly.

Ridică din umeri deznădăjduit.

— Și, dintr-o dată, au apărut albinele.

Amintirea roiului de albine năvălind din direcția casei îl făcu să clatine din cap.

— A fost îngrozitor! Așa ceva nu poate fi crezut decât dacă vezi!

— Au zburat chiar pe deasupra mea, spuse Ben Larkin cu un glas care devenea tot mai ascuțit și mai tare, pe măsură ce povestea mai departe. Calul era cât pe ce s-o omoare pe Molly, dar atunci au apărut albinele care au omorât calul!

— N-are nicio noimă, spuse Russell, făcând un pas în direcția iepei moarte.

Se întoarse încruntat spre Carl Henderson.

— Ai mai pomenit vreodată ca albinele să facă așa ceva?

Carl Henderson își compuse cu grijă o mină uluită.

— Teoretic, orice roi de albine poate omorî un animal, cu suficiente înțepături, explică el. Dar specia domestică pe care o avem noi nu declanșează sub nicio formă un asemenea atac. La dracu', nici nu se pune problema să atace, de aceea și pot fi domesticite.

— Dar cele africane? insistă Russell. Nu cumva s-or fi africanizat și cele din stupii voștri?

Mintea lui Henderson lucra febril.

— Nu văd cum s-ar fi putut întâmpla, spuse el. Cele africane nu au ajuns încă atât de departe în nord. Dar, desigur, plantă el grijuliu sămânța care urma să abată orice suspiciune din direcția lui, există întotdeauna un prim incident în zona în care pătrund. În sud au atacat un câine prima oară.

Russell se aplecă, privind cu atenție la iapa moartă, apoi își ridică privirea spre Jeff Larkin.

— Și tu ai văzut același lucru, Jeff? Albinele au apărut, pur și simplu, din senin și au atacat iapa?

Jeff deschise gura, hotărât să le povestească felul în care o urmărise pe Julie în timpul atacului, când avusese ciudata senzație că ea era aceea care, de fapt, adunase insectele, îndreptându-le împotriva calului.

Dar nu reuși să vorbească.

I se părea că înlăuntrul lui ceva acționa asupra voinței lui și acum refuza să-l lase să-și spună gândurile.

Rămase nemișcat, cu gura întredeschisă, năpădit de groază, în

timp ce încerca să înțeleagă ce i se întâmpla.

Apoi, fără niciun avertisment, forța stranie care îl împiedica să vorbească îl obligă să-și întoarcă privirea spre Julie.

Fata nu mai era pe gard, ci lângă sora și mama ei.

Dar acum se uita la el.

Preț de o clipă, privirile lor se încrucișară.

Și Jeff cedă forței încuibate în el. Ridică din umeri și se întoarse spre Russell.

— E exact cum a spus Kevin, întări el. Cât se poate de ciudat.

Ben Larkin, care continua să plângă, își trase fratele de mânecă.

— Dar Julie? N-ai de gând să le povestești ce-a făcut?

— Julie? întrebă Russell Owen încruntându-se. Ce vrea să spună? Ce legătură are Julie cu toată povestea asta?

Și din nou forța stranie din interiorul lui îl opri pe Jeff să spună ce văzuse, dar, chiar în clipa când ridica din umeri, dând de înțeles că nu știa ce voia fratele său, îl auzi pe Ben istorisind agitat:

— A fost extraordinar, domnule Russell! Parcă Julie a trimis albinele împotriva calului.

Glasul lui Ben devenea tot mai agitat pe măsură ce vorbele i se rostogoleau din gură.

— Dacă ați fi văzut, domnule Owen! Calul sărea în toate direcțiile, iar Molly se zbătea să scape de acolo, și dintr-o dată am întors capul și am văzut-o pe Julie stând acolo, cu o privire ciudată în ochii. Și, într-o clipă, albinele erau peste tot! Eu așa am avut impresia, că ea le-a trimis asupra calului!

Russell își întoarse ochii mijiți spre Julie, care intrase în țarc și se oprise la câțiva pași de ei.

— Julie? spuse el. Ai auzit? Ce tot vrea să spună Ben?

În timp ce își privea tatăl vitreg, Julie își aminti limpede de izbucnirea de energie care părea să-și fi găsit sursa undeva în străfundul creierului ei. În clipa când se pregătea să îi povestească lui Russell ce se întâmplase, se trezi luptându-se cu propriile-i cuvinte, așa cum i se întâmplase și lui Jeff, în același timp zăpăcită de povestea lui Ben.

— Nu știu, se auzi ea spunând, în vreme ce entitatea aceea îngrozitoare, lipsită de identitate, se umfla în interiorul ei, răpindu-i voința de a-și exprima gândurile.

Julie încercă să se opună, vru să-i spună tatălui ei vitreg adevărul, dar, chiar în timp ce făcea aceste eforturi, de pe buze i se rostogoliră

cuvinte pe care nu le gândise.

— Nu-mi amintesc decât că Greta sărea prin țarc și pe mine mă apucase groaza că ar fi putut să o omoare pe Molly. Și apoi, dintr-o dată, albinele s-au năpustit asupra Gretei.

— Dar totul a fost ca și cum tu ai fi pus totul la cale! țipă Ben. Te-am văzut, doar știu! Și arătai ciudat, la fel ca ieri!

Ochii lui Russell Owen și ai lui Carl Henderson se întâlniră pe deasupra capului băiatului și cei doi bărbați schimbară o privire resemnată, în timp ce copilul turuia înainte, încercând să-i convingă că, într-un fel, Julie era inițiatoarea atacului albinelor asupra iepei. Când termină ce avea de spus, Russell îl bătu blând pe spate, întorcându-l spre gard.

— În regulă, Ben. De ce nu te duci tu acolo, să stai cu Molly, până vedem noi ce s-a întâmplat aici?

— Dar v-am spus! făcu Ben pe un ton ridicat, pentru a-și manifesta indignarea. Dacă nu mă credeți…

— Nu e vorba de asta, îl întrerupse Russell, care știa că nu avea cum să-l convingă că, indiferent ce i s-ar fi părut lui, Julie nu putea fi amestecată în atacul albinelor. Acum, însă, avem altele de făcut.

În cele din urmă, Ben se îndepărtă fumegând, iar Russell își îndreptă iar atenția spre cal.

— Ei? îl întrebă el pe Carl Henderson. Ce părere ai?

— E greu de spus fără autopsie, făcu Henderson, ridicând din umeri. O să trimit un camion de la noi să ridice calul pentru autopsie. Și o să controlăm și albinele astea.

Apoi ochii i se îndreptară spre Ben și înapoi la Russell. Spuse iar, dar atât de încet, încât numai Russell reuși să-l audă:

— Cred că ar fi mai bine să nu facem zarvă. Dacă se poate. Cel puțin până aflăm ce se întâmplă.

Cum Russell nu-i răspundea, Henderson insistă.

— Ultimul lucru de care avem nevoie aici e panica, Russell. Și dacă, într-adevăr, albinele astea se dovedesc a fi ucigașe, exact panică vom avea. Vreau să spun că nu are niciun rost să împrăștiem știrea până când nu aflăm cum stăm.

Russell își privi soția care rămăsese ghemuită lângă Molly, ținând-o în brațe.

Panica, își spuse el, a început deja.

Oftând greu, acceptă să nu vorbească nimănui despre cele întâmplate, până la aflarea rezultatelor autopsiei.

Peste câteva minute, în timp ce se îndrepta spre mașina lui pentru a suna la sediul central UniGrow din San Luis Obispo folosindu-se de telefonul celular, Carl Henderson simți un fior înghețat pe șira spinării.

Acel gen de senzație pe care o trăiești când cineva te urmărește cu privirea.

Nu te întoarce, își spuse el, convins că ghicise ai cui ochi i se înfipseseră în spate. Vezi-ți de drum și nu te întoarce. Dar, în clipa când își repeta cuvintele în tăcere, avu o ezitare și nu-și mai putu stăpâni nevoia de a-și întoarce privirea.

Ochii lui Julie Spellman erau ațintiți asupra lui și, cu toate că era la o distanță de aproape douăzeci de metri de ei, le putea citi perfect expresia.

Știe, își spuse el. Și-a adus aminte și știe ce i-am făcut.

Cu inima bătându-i nebunește și pielea muiată de o sudoare rece, își smulse privirea din cleștele ochilor ei și aproape că o luă la fugă spre mașină.

• Capitolul 15

Deși soarele apunea, căldura era în creștere, căci deșertul își trimitea respirația fierbinte spre vale, pe aripa unui vânticel care își schimbase direcția, suflând dinspre sud-est. În zare se vedea strălucind verdele proaspăt al covorului vegetal ce acoperea fundul văii, în timp ce departe, spre orizont, lacul fantomatic, apărut în cursul după-amiezei și ale cărui unde morgane pulsaseră până la mari distanțe, dispărea cu repeziciune în seara care modificase unghiul razelor de soare, neputincioase acum să-i mai dea viață. Karen Owen nu observă spectacolul, pentru că, deși tocmai pregătea cina și întreaga splendoare a văii se revărsa înaintea ei pe fereastra bucătăriei, atenția ei nu era concentrată nici asupra a ceea ce făcea, nici asupra panoramei de dincolo de geam.

Toate gândurile ei se îndreptau spre întâmplarea de dimineață.

Acum, deși se uita pe fereastră, gestul ei nu avea nicio legătură cu frumusețile pe care i le oferea valea. Se opri o clipă din curățatul cartofilor, în timp ce se uita încordată la zborul albinelor pe deasupra pajiștii.

Russell, care urmărise privirea soției sale, clătină nefericit din cap.

— Nu știu cum să-ți mai explic, îi spuse el.

Știa că, în ciuda tuturor argumentelor lui, Karen rămăsese convinsă că albinele nu așteptau altceva decât să se arunce asupra oricui le-ar fi ieșit în cale. Molly nu mai avusese voie să iasă din casă decât câteva minute, cu toate că Russell făcuse tot posibilul să-i demonstreze că întâmplarea cu Greta fusese doar un incident straniu și că niciunul din ei nu era în pericol.

— Uită-te acolo, spuse Karen, arătând spre cele câteva zeci de albine care roiau în jurul trifoiului înflorit.

— Sigur că sunt, îi răspunse Russell, iar Karen sesiză nota iritată din vocea lui.

Citindu-i spaima de pe chip, Russell renunță la pornirea lui.

— Bun, știu cât de speriată ești și nu te acuz. Dar trebuie să înțelegi că, atâta vreme cât va exista ferma asta, vor fi și albine. Am scăpat de cele care le-au înțepat pe fete, deci hai cel puțin să așteptăm raportul lui Carl înainte de a ne repezi să tragem concluzii.

— Dar toți copiii au spus că…

Russell o liniști, înconjurând-o cu brațele și mângâindu-i ușor părul.

— Cine mai știe ce au văzut de fapt copiii? Dacă, în timpul salturilor, Greta a dat peste vreun grup de albine, e absolut firesc să mai vină și altele. Albinele rănite emană un miros care le cheamă în ajutor și pe celelalte din stup. E vorba doar de un mecanism de apărare colectivă.

Karen își privi soțul în ochi.

— Și după ce au omorât bietul cal s-au întors aici, Russell. Nicidecum la unul din stupii care sunt la o milă depărtare. Aici! Nu te neliniștește că se află chiar în casă?

— Vrei să spui că nu sunt doar în perete? o întrebă el încruntat. Le-ai văzut și în casă? În camera ta sau a lui Julie?

Karen șovăi, apoi clătină încăpățânată din cap.

— Dar le aud, spuse ea. Bâzâitul ăla îngrozitor.

— O să înceteze, o asigură Russell. Când se va răcori…

— Știu, spuse Karen, desprinzându-se din îmbrățișarea lui și îndreptându-se spre frigider. Albinele nu se mișcă dacă temperatura coboară sub douăzeci și opt de grade, continuă ea, repetând întocmai ceea ce auzise de la el. Dar acum sunt aproape patruzeci și temperatura nu va scădea la noapte sub douăzeci de grade. Și dacă…

Își frână avântul, în căutarea unui argument pe care nu îl folosise

încă. Până acum înțelesese că roiul nu putea fi mutat de acolo în același fel în care procedaseră Otto și Kevin în ziua nunții lor. Deoarece peretele nu putea fi dărâmat, nu aveau cum să ajungă la regină și Karen aflase că roiul era imposibil de mutat dacă nu reușeau să mute regina. Iar dacă ar fi făcut o gaură în perete, albinele ar fi năvălit în casă.

— În fine, oftă ea și scoase o salată verde din cutia de legume aflată pe fundul frigiderului, după care își îndreptă spatele și se uită iar spre Russell. Hai să facem o înțelegere. Nu plec de aici dacă îmi promiți că mâine dimineață chemi pe cineva care să le scoată de acolo și să afume locul.

— Îți promit, îi răspunse Russell.

— Și nici nu dorm în camera noastră, continuă ea. În niciun caz, în bâzâitul ăla cumplit. Nu vreau să-mi fie teamă că mă pot trezi în fiecare clipă cu ele peste mine.

— Nu sunt termite, îi spuse Russell sec. Astea nu fac găuri, le umplu.

Zâmbi, în timp ce Karen se cutremura.

— Gândește-te la banii pe care i-am putea economisi pe izolații, dacă am umple pereții cu faguri!

Din ochii ei țâșniră flăcări.

— Nu-mi arde de glume, îi spuse ea. Poate că ție situația ți se pare foarte nostimă, dar, dacă ai uitat cumva, trebuie să-ți amintesc că fetele mele au fost la un pas de moarte din cauza înțepăturilor. Cum ți-ar fi plăcut dacă în avion ar fi fost Kevin și nu Molly?

Surâsul îngheță pe buzele lui Russell, care spuse:

— Știi cât de mult regret cele întâmplate. N-am încercat decât să mai înseninez puțin atmosfera.

— În niciun caz nu vei reuși luând lucrurile în derâdere, spuse ea. Și am vorbit serios despre exterminarea roiului mâine. Cum la fel de serioasă sunt când spun că voi dormi jos. Și copiii pot dormi jos, dacă vor.

— O să fie cam aglomerat la parter, la noapte.

Apoi, pe când ieșea din bucătărie, ochii îi căzură pe ceasul mare, aflat deasupra ușii.

Era aproape șase și jumătate și își amintea foarte bine că soția sa îi spusese lui Julie să fie acasă până la ora șase, atunci când plecase în oraș cu Jeff Larkin.

Își aminti de cele întâmplate cu doar câteva seri mai înainte, când

fata se întorsese în compania lui Kevin mirosind a bere.

Acum plecase în mașina lui Jeff și întârziase deja o jumătate de oră.

Poate că, își spuse el, ridicarea interdicției atât de repede nu fusese chiar cea mai bună idee. Trecuse o singură zi de atunci și își încălcase deja cuvântul.

Când va veni acasă va avea o discuție cu ea. Și, cu cât întârzia mai mult, cu atât mai lungă și mai neplăcută va fi discuția.

•

Jeff Larkin izbi în aripa vechiturii lui Vic Costas.

Refuzul mașinii de a porni îl scotea tot mai tare din sărite.

De o oră se chinuia să pornească motorul, fără niciun rezultat.

Julie, care stătea la volan și răsucea cheia ori de câte ori îi spunea el, era din ce în ce mai îngrijorată.

— Trebuia să fiu acasă la șase, îi spusese ea acum câteva minute. Am întârziat deja o jumătate de oră!

Băiatul verificase bateria, dar aceasta era încărcată. Scânteile pe care le vedea atunci când punea șurubelnița pe anod erau un semn că bateria era bună. În plus, radioul funcționa, iar farurile erau strălucitoare chiar și în lumina zilei.

Încercase să verifice siguranțele, dar se văzuse depășit de situație pentru că, neavând cartea tehnică a mașinii, nu reușise să găsească nici jumătate din ele. Totuși, cele pe care le descoperise erau în stare bună, așa că eliminase și siguranțele de pe lista de probleme.

Și atunci, ce naiba putea să fie?

Își frământase mintea, încercând să se gândească, dar toată ziua se simțise ciudat, iar în ultimele două ore, de când luase mașina împreună cu Julie, după ce îl lăsase pe Ben cu Vic Costas, îi fusese și mai rău.

Dar nu chiar așa de rău încât să nu-i fie foame. Se oprise la A & W, luase niște hamburgeri și tocmai se pregătea să pornească spre parc, când îl oprise Julie.

— Trebuie neapărat? Liniile alea de înaltă tensiune mă înnebunesc.

— De-aia n-ai vrut s-o luăm pe drum când am venit spre oraș? o întrebă el, fixând-o cu privirea. Din cauza liniilor?

— Nu pot să le sufăr, făcu Julie, clătinând din cap, însă fără să-i spună de ce.

Așa că, în loc să meargă în parc, se opriseră la piciorul dealului,

parcaseră mașina, mâncaseră hamburgerii și stătuseră de vorbă.

O întrebase despre albinele din dimineața aceea, dar ea ridicase din umeri.

— Cum aș fi putut să fac așa ceva? întrebase ea, însă fără să respingă categoric ideea.

După aceea vorbiseră despre alte lucruri și, pentru că se făcuse șase fără un sfert, se hotărâseră să plece acasă.

Mașina, însă, refuza să pornească.

Și enervarea lui Jeff creștea cu fiecare minut.

Trânti capota și reveni la portiera mașinii.

— Încerc să o împing, spuse el. Scoate-o din viteză și trage frâna de mână.

După ce ea execută toate mișcările, Jeff se opinti în ușa din spate a mașinii și o împinse până când aceasta ajunse în punctul de unde începea panta.

— Bun, acum trage iar frâna! îi strigă el.

Mașina se opri cu o smucitură și, în timp ce Julie trecea pe scaunul din dreapta șoferului, Jeff se urcă la volan. Băgă în viteza a doua și, în timp ce ținea ambreiajul cu piciorul stâng, lăsă din nou frâna din mână. Mașina o porni înainte, câștigând din viteză. La zece mile pe oră eliberă ambreiajul.

Mașina se smuci, apoi motorul tuși de două ori și începu să funcționeze. Jeff dădu din cap a lehamite, frânând și lăsând motorul la ralanti.

— Aproape o oră, mormăi el. De o oră mă lupt cu ea și n-a fost nevoie decât de un vânt! Îți vine să crezi?

Fiorul rece îl făcu să se cutremure.

Simți privirea fetei ațintită asupra lui, apoi îi auzi vocea:

— Ți-e bine?

Se întoarse spre ea, dorind să-i vorbească, dar, exact ca în cursul dimineții, când încercase să-i spună tatălui ei vitreg despre cal, cuvintele îi muriră pe buze.

Simți spaima răsucindu-i-se în măruntaie când își dădu seama că forța aceea stranie, o forță pe care nu o putea identifica și căreia nu i se putea opune, îl împiedica a doua oară să vorbească.

— Ți-e bine, nu-i așa? îl întrebă ea cu o voce încordată.

Rămăsese sprijinită de portieră, cu fața palidă și glasul tremurător.

— Hai, șopti ea aproape rugătoare. Spune-mi cum te simți. Încearcă.

După o scurtă ezitare, Jeff deschise gura, hotărât să-i spună ce se întâmpla cu el.

Și, din nou, mintea îi fu invadată de o forță străină, care îi scăpa controlului.

— Mă simt bine, își auzi el propriile cuvinte.

Apoi, când îi citi în ochi că știa adevărul, Jeff înțelese.

Exact ceea ce i se întâmpla ei i se întâmpla și lui.

— Ce e? șopti el, fără să fie sigur că va reuși să exprime cuvintele. Ce se întâmplă cu noi?

Tot trupul lui Julie se cutremură, ca și cum ar fi fost cuprins de febră.

— Nu știu, rosti ea, iar apoi continuă, după o scurtă ezitare: Uneori mi-e mai bine. Alteori aproape că uit de ea. Dar după aia mi se face rău iar. Și apoi…

Rămase tăcută, de parcă ar fi căutat cuvântul cel mai potrivit.

— E ceva care te invadează, șopti ea în cele din urmă cu o voce abia auzită. Te invadează, așa cum mi s-a întâmplat mie ieri. Atunci trebuie să faci ceva.

Privirea îi rămase fixată în ochii lui Jeff.

— Trebuie să faci ceva, așa cum am făcut eu ieri.

Jeff rămase cu privirea pironită asupra ei, așteptând ca fata să continue, dar Julie nu mai spuse nimic. Băgă mașina în viteză și porni spre casă, urmărit de cuvintele ei, amintindu-și de norul înfrogzitor, negru, care îi izbucnise din gât cu o zi înainte.

Izbucnise din ea și îl atacase, pătrunzându-i în trup prin gură, prin nas, prin ochi, prin urechi și chiar prin piele.

Asta să fi fost sursa acelei puteri teribile aflată înăuntrul lui, care, de două ori în cursul aceleiași zile, pusese stăpânire pe voința lui?

Dar ce era?

Ce voia de la el?

Îl invada acum din nou?

Și când îl va fi cuprins în întregime, el ce va face?

Apoi îi veni un alt gând.

Ce va face?

După ce îl va invada și va pune stăpânire pe el, ce va face acea forță?

Dar, chiar în timp ce își formula aceste întrebări, Jeff Larkin era aproape sigur că știa și răspunsul.

Când el va fi terminat și nu o va mai putea servi, forța stranie din

el îl va ucide.

• Capitolul 16

Marge Larkin se enerva din ce în ce mai tare.

Nu numai că Jeff nu era acolo când ajunsese acasă de la serviciu, dar, după ce îl lăsase pe Ben în grija lui Vic Costas, îi mai scrisese și un bilet în care îi spunea doar că se dusese la plimbare cu Julie Spellman și că se va întoarce pe la șase.

Julie Spellman!

Marge nu reușise încă să afle ce se petrecuse ieri între băiatul ei și Julie, și acum erau iar împreună și întârziaseră deja o jumătate de oră.

Dar lucrul cel mai rău era că îl lăsase pe Ben cu Vic Costas!

— Nicio problemă atâta timp cât copiii nu mă deranjează, îi atrăsese atenția bătrânul fermier când îi închiriase, fără prea mult entuziasm, casa din spatele hambarului.

Clădirea nu mai fusese ocupată încă de pe vremea când bătrânul își vânduse cea mai mare parte a pământului firmei UniGrow, păstrând doar atâta cât mai putea să lucreze.

— Nu vreau să văd picior de copil la fermă. Dacă aș fi vrut așa ceva, m-aș fi căsătorit și aș fi avut câțiva ai mei, dar ai observat probabil că nu sunt căsătorit, nu-i așa?

Marge îi promisese nu numai că băieții nu îl vor deranja cu nimic, dar că îi vor da și o mână de ajutor.

Până când Jeff împlinise șaisprezece ani, în urmă cu trei luni, toate merseseră perfect. Dar, după aceea, Jeff descoperise vechiul Mercury îngropat sub o pădure de bălării, în apropierea magaziei cu scule. Deși era complet ascunsă de vegetație, băiatul constatase că mașina părea mai distrusă decât era în realitate. Din fericire, geamurile fuseseră bine închise și tapiseria se păstrase în condiții destul de bune. Așa că tăiase buruienile și se apucase să pună rabla pe picioare.

Vic Costas acceptase cu destul de mare greutate și o avertizase iar, cât se poate de serios.

— O singură dată, îi spusese el, fluturându-și degetul amenințător în fața ei, doar o dată să fiu deranjat și plecați de aici. Uitasem că vechitura aia e aici, da' mă rog, dacă vrea s-o folosească, n-am nimic împotrivă. Dar trebuie să plătească. Plătește asigurarea, permisul și toate celelalte.

Ochii lui șireți se îngustaseră, dispărând aproape complet în fața veștejită.

— Și nu uita cine poartă răspunderea, îi mai spusese el. Eu, în niciun caz. E băiatul tău, nu al meu!

Deși Marge Larkin bănuia că grosolănia lui Vic era mai curând jucată decât naturală, nu avea de gând să riște încercând să descopere adevărul, pentru că locuința pe care o închiriase de la el era, de departe, cea mai bună variantă pe care și-o putea permite după ce Ted Larkin își părăsise pur și simplu familia, dispărând într-o bună zi, fără a mai fi văzut vreodată.

Dacă erau dați afară din casă din cauza lui Jeff, nu știa ce i-ar mai fi rămas de făcut.

Se uită iar pe geam. Nici urmă de Jeff.

Tocmai se pregătea să sune la familia Owen pentru a întreba dacă Julie era acasă, când observă un automobil venind pe drumeagul care ocolea dealul. Marge rămase nemișcată cu mâna pe receptor, până când recunoscu mașina veche care trecu de casa lor în drum spre ferma familiei Owen.

Cinci minute mai târziu, când Jeff oprea mașina în fața casei, Marge îl aștepta în dreptul ușii, recapitulându-și în minte cuvintele dojenitoare.

— Știi cât e ceasul… începu ea, dar cuvintele i se stinseră pe buze la vederea fiului ei.

Avea fața palidă ca ceara, strălucind de sudoare.

Hainele îi erau murdare și mâinile pline de unsoare.

— Jeff? spuse ea. Ce s-a întâmplat? Ce e cu tine?

Jeff, a cărui siluetă o domina, simți cum fiara dinăuntru punea iar stăpânire pe voința sa.

— Ce vrei să spui? spuse el, folosind cuvinte pe care forța din el i le alesese. N-am nimic.

Ben, care observase furia mamei sale și păstrase o tăcere diplomatică în ultima oră, reveni brusc la viață.

— Ba da! îl contrazise el, arătându-i fața cu mâna. Arăți exact ca Julie ieri! Arăți de parcă ai fi bolnav!

Jeff îi aruncă o privire fugară mamei sale.

— Nu sunt bolnav, îi spuse el, supunându-se comenzii entității întunecate cuibărite în el. Mașina mi-a dat de furcă, atâta tot. N-a vrut să pornească.

Marge se uită mai atentă la fiul ei. Ochii i se îngustară suspicioși și

se apropie și mai mult de Jeff.

— Vreau să-ti văd ochii!

Jeff înțelese imediat.

— A, da, mormăi el. Eu și Julie ieșim la o plimbare, ne facem praf și eu mă întorc acasă la volan drogat! Ce-i cu tine, mamă? Mi-a luat ceva timp să pornesc mașina. Și ce-i cu asta?

— E, răspunse Marge, cu vocea scăzută în fața indiferenței lui Jeff, că, după biletul pe care l-ai scris, trebuia să te întorci acasă la ora șase!

— N-a fost din vina mea! De unde era să știu că n-o să mai pornească? Și că n-o să știu ce să-i fac?

Băgă mâna în buzunar de unde scoase cheia mașinii.

— Dacă nu mă crezi, du-te și încearcă!

Marge smulse cheile din mâna băiatului, aruncându-i o privire dură. Ieși din casă și deschise portiera, după care se urcă la volan. Băgă cheia în contact și o răsuci.

În aceeași clipă motorul se trezi la viață.

Tură motorul de câteva ori, apoi îl opri. Când reveni în casă, îi spuse pe un ton rece:

— Parcă spuneai că nu pornește.

— Nu mă întreba pe mine ce s-a întâmplat! Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Julie.

Apoi, cu o politețe care bătea în insolență, spuse:

— Și acum, cu voia Maiestății Voastre, mă duc să fac un duș.

Marge rămase cu ochii la fiul ei, marcată mai mult de tonul lui decât de cuvinte. Deși era departe de a fi un copil perfect, nu se purtase niciodată în halul ăsta.

Și din nou, Marge se gândi la droguri.

În ciuda asigurărilor lui, ideea continua să o frământe.

Era posibil ca Julie să-l fi convins pe Jeff să consume droguri?

Fu cât pe ce să-i pună întrebarea, dar se răzgândi. Ce era să facă? După ce negase, va accepta că ieșise undeva cu Julie și se drogaseră?

— Du-te, îi spuse ea tăios. O să discutăm mai târziu.

După plecarea lui Jeff, Marge se întoarse spre Ben.

— Cred că noi doi ar trebui să avem o mică discuție, spuse ea.

Îl luă de mână și îl duse în bucătărie, unde îl așeză la masă.

Ben, dintr-o dată bănuitor, se uită îngrijorat la mama lui.

— Te-ai supărat pe mine? o întrebă el cu o voce tremurătoare. Dându-și seama de felul în care cuvintele ei trebuie să-i fi sunat

copilului, Marge fu cuprinsă de păreri de rău.

— Sigur că nu, îl asigură ea, în timp ce îl mângâia pe mână. Voiam doar să stăm de vorbă, atâta tot.

— Despre ce? o întrebă Ben, încă nesigur de ce va urma. Marge căută rapid un mod de a formula întrebarea în așa fel încât băiatul să nu-i poată ghici gândurile.

— Despre Julie, spuse ea. Spuneai că Jeff arăta exact ca ea ieri. Ce ai vrut să spui?

— Nu știu, spuse băiatul, ridicând din umeri. Exact ce am zis. Când a început să se poarte așa de ciudat ieri, arăta exact ca Jeff acum.

— Vrei să spui că i se făcuse rău?

Băiețelul clătină din cap.

— Arăta ciudat, atâta tot. Și se comporta ciudat. Ca atunci când calul…

Își duse mâinile la gură în clipa când își dădu seama ce făcuse. Promisese că nu va spune nimic despre Greta. Promisiunea fusese făcută lui Jeff și domnului Owen, iar acum își încălcase cuvântul.

— Calul? îl întrebă Marge. Ce tot spui acolo?

Ben își îndreptă privirea speriată spre ea.

— Nu trebuia să spun nimic, spuse el. Până când nu vor afla ce s-a întâmplat.

— Întâmplat cui? insistă Marge cu o exasperare crescândă. E-n regulă, Ben, spuse ea. În niciun caz nu ți-au interzis să-mi povestești și mie, scumpul meu. Sunt mama ta.

— Dar am promis, se rugă Ben. Și nu e frumos să-ți calci cuvântul, nu-i așa?

— Nu, oftă Marge, pusă în încurcătură de propriile învățăminte. Bun, acum du-te și deschide televizorul. În timpul ăsta eu o să pregătesc cina, ca să putem mânca după ce iese Jeff din baie. Bine?

Ușurat și nerăbdător în același timp să scape din bucătărie înainte ca mama să se răzgândească, Ben alunecă de pe scaun și o zbughi în sufragerie. Imediat după ce auzi televizorul, Marge ridică receptorul și formă numărul casei Owen.

— Russell? Marge Larkin la telefon. Știu că s-ar putea să ți se pară nițel exagerat…

Urmă o ezitare. Ce știa el despre Julie și comportamentul ei? Mai bine vorbea cu Karen.

— De fapt, aș vrea să vorbesc cu Karen, continuă ea. E acasă?

Russell, în bucătărie, se întrebă ce să-i răspundă.

Karen era acasă.

Se retrăsese cu Julie în dormitor.

Și, după cât de tare îi vorbea fetei, Russell se întrebă dacă Marge Larkin nu sunase cumva tocmai pentru că putea auzi glasul lui Karen de la ea de acasă, deși erau despărțite de o jumătate de milă.

— O clipă, te rog, spuse el fără a lăsa să i se ghicească frământarea. Să văd dacă pot s-o găsesc.

•

— Ar fi mult mai simplu dacă mi-ai spune ce ați făcut, îi zise Karen.

Trecuse o jumătate de oră de la convorbirea telefonică avută cu Marge Larkin, și acum se afla împreună cu Julie în Chrysler, îndreptându-se spre oraș. Russell dorise să le însoțească, dar Karen insistase să rezolve singură problema.

Droguri.

Să se fi întors Julie la droguri? Fusese convinsă că, o dată cu plecarea din Los Angeles, totul rămăsese de domeniul trecutului și, atunci când Marge Larkin îi spusese pentru prima oară că era posibil ca Jeff și Julie să se fi drogat, primul ei impuls fusese să încheie imediat discuția. Doar erau în Pleasant Valley, nu la Los Angeles! Și de unde le-ar fi putut lua? Oricum, Karen știa perfect că drogurile nu erau ușor de abandonat definitiv.

Renunțarea la ele nu era un lucru simplu și, dacă voia să fie cinstită până la capăt, trebuia să admită și ipoteza că Julie putea să-și fi adus câteva doze cu ea.

Sau că Jeff o aprovizionase. Avusese grijă să nu-i împărtășească această posibilitate lui Marge Larkin, care părea ferm convinsă că, dacă într-adevăr la mijloc erau droguri, atunci toată vina îi aparținea lui Julie.

Nu încăpea îndoială că Julie avea un comportament nefiresc de câteva zile și că, după înțepăturile de albine care îi declanșaseră acea reacție groaznică, nu arăta bine deloc.

Dar, dacă și Jeff arăta ca Julie, manifestând un comportament la fel de bizar…

În plus, Jeff nu fusese înțepat.

Ce se întâmpla?

Ea avusese ideea să meargă cu ambii copii la spital pentru teste. Testul era foarte simplu și se făcea pe o probă de urină, la fel de ușor

ca acela de sarcină. Marge Larkin, confruntată cu posibilitatea de a i se confirma ceea ce acum era doar o presupunere, ezitase la început, dar apoi se arătase de acord. Imediat după convorbirea cu Marge, Karen o sună pe Ellen Filmore, al cărui număr de telefon Russell îl scrisese deasupra aparatului. Când auzi despre ce era vorba, Ellen adoptă un ton profesional.

— Julie s-a drogat vreodată?

— Depinde ce înțelegi prin „s-a drogat", răspunse Karen, evitând un răspuns direct. A fumat câteva țigări, așa cum fac mai toți copiii azi, dar…

— Nu și copiii de pe-aici, interveni medicul. Adu-o aici și o să vedem imediat despre ce e vorba.

Julie refuză cu încăpățânare să spună ce se petrecea cu ea, iar asta în ciuda înfățișării ei.

Acum, în timp ce Karen o ruga pentru ultima oară să-i spună adevărul, Julie stătea impasibilă alături, privind drept înainte.

— Nu înțeleg de ce nu mă crezi, repetă ea. Mă simt foarte bine.

— N-ai decât să te uiți în oglindă și o să vezi că nu e adevărat, îi spuse Karen, făcând un efort să-și tempereze furia

Chiar o credea atât de proastă? Sau își imagina că va putea să scape din povestea asta doar mințind?

Marge și Jeff ajunseseră deja și Karen își parcă mașina lângă Chevrolet-ul lor. Ținându-și fata strâns de braț, o conduse în sala de așteptare.

Marge și Jeff se aflau în colțul cel mai îndepărtat, Jeff pe canapeaua portocalie Naugahyde, iar mama lui pe un scaun aflat în fața unei măsuțe.

Nu-și vorbeau, nici nu se uitau unul la altul, iar Marge părea la fel de palidă ca Jeff. Ben se cocoțase la celălalt capăt al canapelei, dând grăbit paginile unei reviste cu benzi desenate.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, spuse Marge, ridicându-se de pe scaun pentru a se îndrepta spre Karen. Cred că am reacționat cam deplasat.

— Nu ai nicio vină, o liniști Karen. Dacă te-ai înșelat, ne vom simți mult mai bine, iar dacă nu, vom ști cel puțin care e situația. Ai văzut-o pe Ellen Filmore?

— Doar o clipă, răspunse Marge. Ne-a făcut un semn, dar nu a avut timp să discutăm. Cred că…

Se opri, pentru că ușa cabinetului se deschise și medicul își făcu

apariția în prag.

Ellen nu lăsă să se înțeleagă dacă observase paloarea celor doi tineri.

— Bine, spuse ea. Cine vrea să fie primul? Sau vreți să mergeți amândoi?

Ochii lui Julie îi întâlniră pe ai lui Jeff, care se ridică în picioare. Ambele mame urmăreau atente apariția vreunui semn de neliniște la unul din copii, dar în zadar. Amândoi se îndreptară spre cabinet. Când Karen și Marge se ridicară și ele pentru a-i urma, Ellen Filmore clătină din cap.

— Nu cred că situația e chiar atât de gravă, spuse ea pe un ton care nu îngăduia replică, și, dacă nu vă deranjează, aș vrea să discut cu ei singură.

Apoi se întoarse, lăsându-le pe cele două femei în sala de așteptare, și se îndreptă spre cabinetul în care intraseră tinerii.

— Bănuiesc că știți că vă aflați aici în vederea unui test pentru droguri, începu ea fără nicio altă introducere, în încercarea de a-i surprinde pe picior greșit.

— Mama crede că mă droghez, începu Julie.

— Dar nu e așa? întrebă Ellen.

— Nici n-aș ști de unde să-mi fac rost de ele pe-aici, răspunse Julie, dând din umeri.

— Și tu? întrebă Ellen, întorcându-se spre Jeff.

— Nu umblu cu băieți care se droghează, spuse el. Mai beau uneori o bere, poate două, dar asta-i tot.

În timp ce continua să le pună întrebări, Ellen Filmore îi urmărea cu atenție. Deși erau palizi, pupilele nu aveau dilatarea specifică celor care se droghează. În plus, nimic din comportamentul lor nu te făcea să crezi că ar fi fost sub vreo influență nocivă sau că ar fi mințit.

— Vă deranjează să-mi dați o probă de urină? Dar, înainte de a răspunde, vreau să vă spun că voi avea rezultatul în treizeci de minute. Și că nu există nicio posibilitate de eroare.

Julie își ridică privirea și, pentru prima oară de când intrase aici, zâmbi.

— Unde e borcanul? întrebă ea dezinvoltă.

— La toaletă.

Julie se ridică și ieși din cabinet.

— Te așteaptă Roberto! îi strigă Ellen. Va sta lângă ușă până lași

proba.

Julie ridică din umeri și își continuă drumul.

— Și tu? îl întrebă Ellen pe Jeff. Ai ceva împotriva testului?

— Nu, răspunse băiatul.

Ellen își ascunse ușurarea. Era clar că, dacă ar fi luat droguri, nu ar fi fost așa de senini în fața testului.

— Bun, spuse ea. Ridică-ți mâneca. Să văd ce tensiune ai și ce nu e în regulă cu tine.

Medicul își începu examinarea încet și metodic.

Tensiunea și temperatura.

Plămânii și reflexele.

Îi examină ochii, urechile și gâtul. Îi luă o probă de sânge pentru laboratorul din San Luis Obispo, după care îi puse toate întrebările care îi veniră în minte. În final îl trimise și pe el pentru proba de urină.

După care reluă aceeași procedură cu Julie Spellman.

După patruzeci și cinci de minute își încheie examinarea.

Nimic anormal.

Nici cea mai mică urmă de droguri.

Totuși, amândoi arătau bolnavi.

Contrariată de discrepanța dintre rezultatul testelor și înfățișarea celor doi copii, Ellen ieși din cabinet pentru a discuta cu Marge Larkin și Karen Owen, care o așteptau cu nerăbdare.

— Îmi face plăcere să vă spun că niciunul din ei nu a consumat droguri, le spuse ea, lăsându-le să savureze clipa, după care continuă: Problema e, însă, că trebuie să fiu de acord cu voi. Ceva nu e în regulă.

Îi surprinse cu coada ochiului pe cei doi tineri aruncându-și o privire.

— N-am reușit să descopăr niciun simptom, continuă ea. Totul pare normal, cu excepția felului în care arată. Sunt prea palizi. Dacă ar fi fost vorba doar de Julie, continuă ea, dând din cap, aș fi crezut că e o reacție prelungită provocată de înțepături sau de antidot. Ceea ce însă nu e cazul la Jeff. De aceea aș vrea să-i trimit pe amândoi la San Luis Obispo.

Ambii copii protestară: era doar o pierdere de timp, pentru că nu aveau absolut nimic. Ceea ce făcu, însă, ca îngrijorarea ambelor mame să crească.

— Vă rog să mă credeți că nu văd nicio urgență în acest caz, se

grăbi Ellen Filmore să le liniștească. Și, dacă mâine arată mai bine, voi renunța la această hotărâre. Dar deocamdată cred că lucrul cel mai bun e să meargă la spital pentru un examen mai complet. Medicul de acolo, Michael Callahan, e foarte bun.

Îi scrise numele pe o rețetă și i-o dădu lui Karen.

— Poate că el va descoperi ceva ce mie îmi scapă. În seara asta luați-i acasă și nu vă mai faceți atâtea probleme. Bine?

După plecarea lor, Ellen Filmore reveni în cabinet și se uită încă o dată la rezultatele analizelor.

Probabil că îi scăpase ceva.

Ceva ce nu văzuse, un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l omită.

Dar ce anume?

Mai grav era că nu știa nici unde să caute.

Ceea ce însemna că, dacă în Pleasant Valley își făcuse apariția un nou virus, vreo nouă mutație care îi afectase pe Julie și Jeff, nu știa cum să lupte împotriva ei.

Iar asta o speria.

• Capitolul 17

— Să fi avut Otto dreptate? întrebă Karen.

Era trecut de zece când Russell, dezbrăcat pe jumătate, își puse cămașa pe speteaza unuia dintre scaunele din dormitorul unde, în ciuda tuturor protestelor, Karen se hotărâse să se culce în noaptea aceea.

Kevin insistase să doarmă în propria lui cameră, la etaj, dar Molly și Julie se culcaseră pe jos, în camera de zi, vârâte în saci de dormit. Molly transformase totul într-o aventură, în timp ce Julie își juca rolul de martiră, plângându-se că nu va putea să meargă a doua zi la San Luis Obispo dacă nu închidea un ochi toată noaptea.

— N-am de gând să mă cert cu tine, îi spusese Karen în cele din urmă. E o hotărâre care nu suportă niciun fel de discuții. Niciuna din voi nu doarme sus până când albinele alea nu sunt scoase de acolo, și cu asta am încheiat.

Julie, care presimțea o altă pedeapsă amenințând-o la orizont, renunțase la orice rezistență, dar Karen bănuia că fata se va răzbuna, lăsând-o pe Molly la televizor cât timp va dori ea.

Acum zece minute, când, în fine, reușiseră să ajungă în cameră, Russell sperase ca discuția legată de albine să se fi încheiat, cel puțin pentru seara aceea. Și totuși, nu părea să fie așa.

— Să fi avut dreptate în legătură cu ce? o întrebă el, în timp ce desfăcea sofaua nu tocmai confortabilă.

— Că Henderson a făcut albinelor ceva despre care noi nu știm.

Lăsându-se pe salteaua subțire, Russell se sprijini în cot, bătând ușor patul cu un gest ce se voia o invitație, și îi făcu un semn să i se alăture.

— N-aș exclude posibilitatea să fi avut dreptate, admise el, dar pur și simplu nu-mi vine să cred. Nu pot crede că am fi victima unui complot, așa cum bănuia tata. Așa că lucrul cel mai bun pentru astă-seară ar fi să uităm de toate și să ne prefacem că nici nu am fi acasă.

Aruncă o privire prin cămăruță.

— Ar putea fi distractiv, spuse el, trăgând-o alături. Am putea spune că suntem la altcineva acasă, că suntem singuri și…

Ușa se deschise și în pragul ei se ivi Molly care îi privea cu un aer solemn, strângându-și ursulețul de catifea la piept.

— Iar le aud. Mi-e frică.

Russell se desprinse oftând de lângă Karen și se ridică în picioare, știind că orice încercare de a da o tentă romantică serii se năruise.

— Adu-i sacul de dormit aici, îi spuse el lui Karen. Eu mă duc până sus să arunc o privire, doar să te liniștesc pe tine.

Dar, chiar în timp ce urca scările, convingerea că Molly nu auzise nimic, dar prefera să doarmă cu mama ei, nu cu Julie, i se întări. Nici nu era de condamnat, având în vedere comportamentul lui Julie din ultimele zile.

Așa cum se aștepta, la etaj nu se schimbase nimic.

Kevin adormise și, când Russell își lipi urechea de peretele în care pătrunseseră albinele, abia dacă le putu auzi.

Se întoarse în mai puțin de cinci minute. Când, în cele din urmă, se urcă în patul cam desfundat, strângând-o pe Karen în brațe, Molly era deja cufundată într-un somn profund în sacul ei de dormit așternut pe podea.

— Totul e în ordine acolo, spuse el. Nu știu ce a auzit Molly, dar nu venea de sus. Se poate ca totul să fi existat doar în imaginația ei.

Karen se strânse în el, simțindu-i forța trupului.

— Îmi pare rău, suspină ea. Ar fi fost într-adevăr distractiv să ne imaginăm că suntem într-o altă casă, nu-i așa?

— Îîîî-hîîî, murmură Russell, pe jumătate adormit.

Un minut mai târziu sforăia ușor, iar Karen se răsuci, îngropându-și capul în pernă. Era prea obosită pentru a se mai lăsa bântuită de gânduri negre în noaptea aceea și, curând, se lăsă furată de un somn binefăcător, fără vise.

•

Era aproape două noaptea când Julie se trezi prima dată.

Simțea iar unul din fiorurile acelea ciudate, dar, chiar când își strângea sacul și mai mult în jurul ei, își dădu seama că îi era foame.

O foame de lup, la fel ca cea care o chinuise ieri dimineață.

E drept, mâncase enorm la cină: trei porții din spaghetele scoase de mama ei din cuptor, după ce se întorseseră de la doctor, o salată mare și o bucată de plăcintă.

Și încă îi era foame.

Ieși din sac, își puse halatul lăsat pe sofa și se duse în bucătărie. Inspectă frigiderul și găsi ultima bucată de plăcintă pe care o înghiți, ajutându-se cu un pahar de lapte, apoi continuă cercetările cu o foame neostoită. Își pregăti un sandviș, după care stinse lumina din bucătărie și se întoarse în camera de zi. Dar se opri în dreptul

treptelor, încercând să străpungă întunericul cu privirea.

De acolo, de sus, i se părea că o cheamă ceva, îndemnând-o spre bezna în care era cufundat etajul.

Nu reuși să vadă sau să audă nimic.

În schimb simțea ceva.

O vibrație venind din adâncul ființei ei.

Julie rămase cu privirea ațintită în beznă, simțind primele convulsii oribile ale pierderii controlului asupra propriului ei creier învăluindu-i perfid conștiința.

Nu voia să urce scările, nu voia să se supună acelui țiuit care i se răspândea în tot trupul sau straniei constrângeri care o chema sus.

Își dorea să se întoarcă în cameră, să intre iar în sacul de dormit și să alunece repede în lumea inconștientă a somnului, unde ar fi scăpat de forța insinuată în ființa ei.

După o clipă, în ciuda propriei ei voințe, Julie urcă scările aproape în transă, după care, străbătând holul, intră în camera ei.

Se întinse pe pat și începu să-și mănânce sandvișul.

În timp ce mânca, vibrațiile din trupul ei deveniră mai puternice. Acum putea să audă și bâzâitul din perete. După ce termină de mâncat coborî din pat, se duse la perete și își lipi urechea de el.

Zumzăitul din perete era în rezonanță perfectă cu vibrațiile din trupul ei, ceea ce o făcea să simtă ceva deosebit de tot ce trăise până atunci.

De parcă ar fi simțit efectiv zumzăitul albinelor.

Era cu putință?

Pe măsură ce vibrațiile deveneau tot mai puternice, conștiința lui Julie se îngropa într-o beznă fără sfârșit.

Un scâncet de teamă, abia auzit, își luă grăbit zborul de pe buzele ei, ca o ultimă expresie a dorinței sale de a se smulge de lângă perete pentru a se întoarce în patul ei.

Apoi, în timp ce forța cumplită din trup îi anula controlul asupra minții, un val neașteptat de febră puse stăpânire pe ea, făcând-o să-și dezbrace halatul și cămașa de noapte.

În câteva clipe totul se cufundă în uitare…

•

Julie se mai trezi cu puțin timp înainte de revărsatul zorilor, când bezna nopții începuse să se topească în lumina cenușie a dimineții.

În prima clipă nu simți nimic, pentru ca apoi să-și dea seama că strania vibrație din trupul ei, care apăruse în timpul nopții, era încă

prezentă.

Dar nu mai era aceeași. Nu mai provenea din interiorul ei și nici din perete.

Acum o simțea pe piele.

Se trezi de-a binelea cu impresia că toată suprafața trupului ei avea o încărcătură electrică.

Rămase nemișcată, așteptând ca senzația să treacă de la sine.

Ceea ce o uimi și mai mult era că zumzăitul albinelor răsuna mai puternic ca oricând.

Sufla o adiere răcoroasă.

Julie își întoarse capul spre fereastră.

Perdeaua, care ar fi trebuit să se unduiască în bătaia vântului, rămăsese nemișcată de ambele părți ale geamului deschis.

Apoi Julie simți ceva pe față și inima începu să-i bată cu putere, pe măsură ce fragmente de amintiri își făceau loc spre suprafață din adâncul subconștientului.

Amintiri legate de cealaltă noapte, când visase că stătea complet goală în mijlocul pajiștii, cu trupul acoperit de milioane de furnici roșii.

Dar acela fusese doar un vis – lucru de care nu se îndoia!

Acum însă, la revărsatul zorilor, era perfect trează.

Trează, dar pradă aceleiași senzații că milioane de creaturi minuscule mișunau pe ea.

Și, pe neașteptate, o imagine i se înfipse în minte.

Stupii!

Stupii din acea după-amiază fierbinte, când îi văzuse pentru prima oară.

O după-amiază atât de toridă, încât sute de albine stăteau îngrămădite la urdiniș, bătându-și grăbite aripioarele pentru a aduce aer proaspăt în stup.

Aduceau aer producând un fel de briză.

Julie rămase nemișcată timp de câteva minute. Era sigură că ideea care îi venise nu era posibilă, dar, oricât ar fi încercat, nu și-o putea alunga din minte.

Într-un târziu, își întinse mâna și aprinse veioza de pe măsuță.

Era înconjurată de albine.

Zburau prin aer, foarte aproape de fața ei.

Cățărându-se pe pereți sau pe tavan.

Îi acopereau pielea.

Se cutremură violent la vederea lor.

Se cățărau pe ea și își băteau aripioarele atât de repede, încât nu vedea decât un fel de abur.

Și totuși, pe măsură ce groaza provocată de ele creștea și mai mult, o altă parte din ea, acea forță vrăjmașă, cuibărită înlăuntrul ei, se simți surprins plăcută de adierea blândă care îi mângâia pielea.

O dată cu lumina strălucitoare a dimineții care umplea acum camera, luând locul zorilor cenușii, necunoscutul din ea îi cuprinse întreaga ființă, anihilându-i până și ultimele urme ale voinței.

Era exact ca ieri, când albinele năpădiseră tot trupul Gretei, în timp ce ea simțea că, într-un fel, prezența lor acolo era un răspuns la comanda ei, un răspuns la impulsul straniu de energie care îi pornise din creier. Se ridică de pe pat și se duse să se privească în oglinda aflata în spatele biroului ei.

Fața îi devenise o mască unduitoare de insecte care îi acopereau în întregime trăsăturile, lăsându-i descoperiți doar ochii care își strecurau privirea printre straturile în permanentă mișcare ale albinelor care păreau să execute un fel de dans ritual.

Julie se privi fascinată în oglindă minute întregi. Își dădu seama curând că albinele nu erau indivizi separați, ci de fapt reprezentau fragmente minuscule ale roiului, formând cu totul o singură ființă.

O ființă care se afla în comunicare cu ea.

Vălul de pe fața ei își continua mișcarea, schimbându-se permanent, și, încet, Julie simți ceva întâmplându-i-se în creier.

Începuse să înțeleagă semnificația dansului.

Se îndepărtă din fața oglinzii, cu mintea complet supusă voinței roiului de albine, și părăsi camera.

Albinele continuau să stea atârnate de trupul ei, în timp ce Julie străbătea holul întunecat, coborând apoi scările.

Ieși pe ușa din spate și traversă curtea. Insectele erau în număr tot mai mare.

În scurt timp începură să năvălească afară din casă, nu numai prin crăpătura din calcan, pe unde pătrunseseră inițial, dar și prin fereastra camerei lui Julie. Ca o panglică lungă, fluturând în adierea dimineții, roiul se înșiruia în urma lui Julie.

Pe măsură ce soarele își revărsa snopul sulițelor de aur peste cerul de vară, la primul cântat al cocoșilor, Julie Spellman își începu drumul spre dealurile unduitoare din est, urmând chemarea unei forțe a naturii pe care nici ea, nici vreo altă ființă umană nu o putea

înțelege.

Și Julie continuă să urce.

Curând, bâzâitul monoton provenit din pereții casei încetă. Supunându-se ordinelor reginei lui, roiul se îndepărta.

• Capitolul 18

— Mami? Mami!

Karen căscă, încercând să-și tragă perna de pe față. Apoi deschise ochii. Descoperi în fața ei chipul lui Molly.

— Ce e, scumpa mea? o întrebă. Ce s-a întâmplat? Cât e ceasul?

— Nu știu unde e Julie, îi spuse Molly. E aproape șase și jumătate și ar fi trebuit să dăm deja de mâncare la cai, dar nu pot s-o găsesc.

Ultimele văluri ale somnului se risipiră din mintea lui Karen. Se ridică de pe pat, strâmbându-se din cauza junghiului înfipt în spate. Sunt prea bătrână pentru o sofa ca asta, își spuse ea, punându-și picioarele pe podea.

— Cum adică nu poți s-o găsești? Pe unde ai căutat-o?

— În camera de zi, răspunse Molly. După aia m-am dus la grajd, dar nu era nici acolo.

— L-ai întrebat pe Russell? își continuă Karen interogatoriul.

De fapt, se trezise în urmă cu o oră, dar adormise la loc aproape instantaneu, deși nu dorise decât să mai stea câteva clipe cu ochii închiși.

— Nu mai e, veni răspunsul lui Molly. S-a urcat pe tractor cu Kevin.

— Perfect, oftă Karen.

Își puse halatul, apoi luă hainele pe care le aruncase pe fotoliul mare din piele al lui Russell și o porni spre baia de la parter.

— Vin imediat, îi spuse ea lui Molly. Așteaptă-mă în bucătărie.

Apoi remarcă privirea fetei aruncată spre tavan.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să te duci sus. E clar?

— Of, mami, făcu Molly.

Dar Karen o puse la punct cu o singură privire. Karen se îmbrăcă grăbită și porni spre bucătărie, oprindu-se în dreptul scărilor pentru a o striga pe Julie. Dar, dacă Julie dormea în camera ei de la celălalt capăt al coridorului, putea să o audă pe ea strigând de jos?

Poate că trebuia să urce și să vadă ce se întâmpla.

Dar albinele? Dacă mai erau acolo…

Își aminti întâmplarea de ieri cu Greta și se cutremură, simțind în același timp că nu avea puterea să urce la etaj. Probabil că Julie se trezise mai de dimineață și acum trebuia să fie pe afară. Trecu prin sufragerie și ieși pe veranda din spate, unde bătu în triunghi, anunțând masa.

După zece minute, când toți ceilalți se aflau în jurul mesei, Julie continua să lipsească.

Nimeni nu o văzuse în dimineața aceea.

În cele din urmă Kevin se urcă să arunce o privire în camera ei. Când coborî, ochii lui aveau o expresie uimită.

— Nu e acolo, spuse el. Și nici albinele.

— Au dispărut albinele? întrebă Karen, clipind neîncrezătoare.

— Toate, o asigură Kevin. Din perete nu se mai aude nimic. Au mai rămas doar câteva care zboară în jurul ferestrei.

Molly, care stătea la masă cu un castron de cereale în față, își ridică privirea spre tatăl ei vitreg.

— De ce or fi plecat singure dacă nu le-a gonit nimeni?

Russell rămase gânditor în fața acestei întrebări. În cele din urmă ridică din umeri neputincios.

— Habar nu am, recunoscu el. Din câte știu, albinele nu pleacă nicăieri fără regină și, în mod obișnuit, reginele nu-și prea iau zborul. Obiceiul lor e să rămână pe loc.

— Și atunci, unde au plecat? continuă Molly.

— Nu ne putem bucura pur și simplu că au plecat? interveni Karen. Ceea ce vreau eu să aflu e unde a plecat Julie.

— Ești sigură că nu e sus? îl întrebă Russell pe Kevin.

Dar băiatul dădu din cap.

— Înseamnă că o fi pe undeva pe afară, continuă Russell.

Dar lui Karen îi veni o altă idee.

Jeff Larkin.

Jeff, care avea mașină și care nu era cu nimic mai încântat decât Julie să meargă la spitalul din San Luis Obispo în dimineața aceea, pentru analize. Dacă se hotărâseră să facă altceva?

Ridică receptorul și formă numărul pe care cineva, poate Kevin, îl scrisese pe perete în dreptul numelui lui Jeff. Degetele ei băteau o darabană pe capacul aparatului, în timp ce telefonul sună de vreo șase ori până când, la capătul celălalt, se auzi vocea lui Marge Larkin.

— Alo?

— Karen Owen la telefon, Marge.

— Karen! Bună, începu Marge, care, simțind imediat neliniștea din glasul lui Karen, se puse în gardă. S-a întâmplat ceva?

— Sunt convinsă că nu, continuă Karen, încercând să-și țină în frâu teama care creștea cu fiecare clipă. În fine, voiam să te întreb doar dacă ai văzut-o pe Julie în dimineața asta.

— Pe Julie? se auzi vocea lui Marge ca un ecou. Să-ți spun sincer, abia dacă am apucat să mă văd pe mine însămi. Cât e ceasul?

— Șapte fără un sfert, îi răspunse Karen. Julie nu e aici și am crezut că s-a dus la tine.

— Dacă e aici, înseamnă că e invizibilă, îi spuse Marge.

Karen șovăi o clipă, apoi continuă:

— Marge, Jeff e acasă?

Urmă un moment de tăcere grea, după care se auzi vocea lui Marge.

— Zău că te pricepi să faci programul unei mame chiar de la prima oră, Karen. Așteaptă o clipă.

Urmă o altă tăcere, mai lungă de data aceasta, apoi în receptor se auzi iar vocea lui Marge Larkin:

— E aici. E în pat, dar nu mai doarme.

Ezită și continuă, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Karen:

— Karen? Poate că Julie se ascunde pe undeva. Jeff nu arată mult mai bine decât ieri și, dacă și lui Julie i se întâmplă același lucru, poate că i s-a făcut frică să meargă la doctor.

— Poate, spuse Karen fără prea multă convingere, dar gata să se agațe de orice pai.

— Încearcă să-ți păstrezi calmul, o sfătui Marge. S-o fi dus să facă o plimbare. Și apoi, mai e destul timp până să plece la spitalul din Obispo.

Când închise telefonul, Karen nu știa încă prea bine ce să creadă.

Și totuși, dacă lui Julie îi mai era rău, trebuia să fie pe aproape. Poate că se rătăcise… sau…?

Nu își putea răspunde.

Dar poate că, dacă îi era încă rău, nu fugise nicăieri! Se întoarse spre ceilalți.

— Cred că ar trebui să o căutăm, le spuse ea. Marge mi-a spus că Jeff e la fel ca aseară, ceea ce înseamnă că Julie s-ar putea să fie oriunde pe aici și să se simtă atât de rău, încât să nu poată nici striga după ajutor.

Renunțară la micul dejun și își începură căutările. Russell se

îndreptă spre nord, cu intenția de a face un tur și a cerceta apoi și zona stupilor.

Karen, care o luase pe Molly cu ea, porni spre grajd, pentru a-l mai cerceta o dată; urmau să se îndrepte apoi către pâlcul de stejari de pe malul pârâului pentru ca, de acolo, să meargă mai departe, de-a lungul firului de apă, spre desișul pădurii.

— Și eu? întrebă Kevin, în timp ce ai lui își începeau cercetările.

— Tu stai aici, îi spuse Russell. Cineva trebuie să rămână acasă în caz că se întoarce.

Făcu un semn spre triunghi.

— Dacă își face apariția, ne anunți. O să te auzim.

După care o porniră.

•

Lui Jeff Larkin îi era groaznic de rău.

Întreg corpul îi era cuprins de o mâncărime pe care nu o mai avusese niciodată până atunci. Oricât s-ar fi scărpinat, nu reușea să-și aline suferința, pentru că totul venea de undeva de sub piele, ca și cum milioane de furnici minuscule i s-ar fi cățărat prin interior, iritându-i fiecare celulă a trupului.

Nu mai dormea când mama intrase la el, dar se prefăcuse adormit pentru a evita explozia de întrebări la care nu era pregătit să răspundă. După ce o auzi iar vorbind din bucătărie, se sculă din pat și se duse la baie pentru a-și privi chipul în oglindă.

Fața îi era la fel de palidă ca ieri, iar ochii aveau ceva ciudat în ei, deși nu știa exact ce.

Și simțea foamea dându-i târcoale, ceea ce era cu adevărat ciudat, deoarece dimineața nu bea decât o cafea și nimic altceva până la prânz, eventual câte o gogoașă, dacă o găsea prin bucătărie.

Intră sub duș și dădu drumul la apa rece care îi mai ușură întrucâtva mâncărimea. După ce se uscă, se întoarse în camera pe care o împărțea cu Ben, de negăsit în dimineața aceasta, și se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou. După ce își trecu pieptenul prin chica blondă, încă udă de la duș, se duse în bucătărie, unde mama pusese o farfurie plină cu clătite în fața lui Ben.

— Pot să iau și eu?

Sprâncenele lui Marge se ridicară a mirare.

— Tu? Dar de când ai început tu să mănânci dimineața?

— Din dimineața asta, spuse Jeff, turnându-și o ceașcă de cafea

din ibricul de pe plită.

Se trânti pe scaunul din fața lui Ben, evitând privirea critică a mamei.

— N-arăți mai bine ca aseară, îl anunță Marge. Așa că va trebui să plătesc pe cineva să aibă grijă de el azi.

— Mă simt foarte bine, insistă Jeff. Mă ocup eu de el.

— Tu te duci la San Luis Obispo, îi aminti Marge. Dacă o găsesc pe Julie, continuă ea după o pauză.

— Pe Julie? spuse Jeff, ridicându-și privirea. Ce vrei să spui?

Marge ridică din umeri, apoi începu să toarne aluatul în tigaia fierbinte. În timp ce se făceau clătitele, Marge îi spuse lui Jeff despre telefonul lui Karen.

— N-a fost aici, da? îl întrebă ea cu ochii mijiți neîncrezător.

Să o fi strecurat Jeff pe fată în camera lui, noaptea trecută?

Jeff gemu.

— Nu, n-a fost aici. De ce ar fi venit așa devreme?

Marge nu se mai deranjă cu răspunsul; în schimb, aruncă o privire ceasului, în timp ce punea clătitele pe o farfurie din fața lui Jeff.

— Trebuie să plec, spuse ea. Dacă Julie vine în dimineața asta aici, vă duceți amândoi la doctorița Filmore. Dacă ea hotărăște că e cazul să mergeți la San Luis Obispo, așa veți face. Până atunci nu te mai miști de aici pentru niciun motiv. Ai înțeles?

— Vrei să mă lași în pace?! izbucni Jeff, smulgându-se din mâna ei. Care e problema? Mănânc, deci mă simt bine. Poți să mergi liniștită la serviciu!

— Ai grijă cum vorbești, tinere, i-o tăie Marge.

— Atunci nu te purta cu mine de parcă aș fi pe moarte, da? i-o întoarse Jeff.

— Pur și simplu sunt îngrijorată din cauza ta, începu Marge, dar Jeff nu o lăsă să continue.

— Cine te-a rugat să fii îngrijorată? țipă el. Vrei, te rog, să pleci și să mă lași în pace?

În timp ce Ben, care izbucnise în lacrimi, ieșea din bucătărie, Marge se uită furioasă la fiul ei mai mare.

— Îți place ce-ai făcut? îl întrebă ea. Ce e cu tine? Uneori te comporți exact ca tatăl tău!

— Poate că avea și el dreptate! strigă Jeff. Poate că se săturase de toată dădăceala asta a ta!

Cuvintele lui o dureau mai tare decât dacă i-ar fi dat o palmă.

Ochii i se umplură de lacrimi. Își smulse geanta de pe etajeră și ieși grăbită pe ușa din spate.

În clipa următoare, Jeff auzi zgomotul motorului și scrâșnetul roților, în timp ce Marge pornea în trombă.

Mânat de dorința de a-și cere iertare pentru cuvintele lui, băiatul se ridică de pe scaunul pe care îl răsturnă în graba lui, repezindu-se la ușă.

Prea târziu.

Mașina mamei tocmai ieșea pe drumul principal, pierdută într-un nor de praf.

— La dracu'! șopti Jeff.

Apoi se întoarse în bucătărie, ridică scaunul, se așeză pe el și începu să înfulece clătitele. Nu sesiză că ușa din spate se deschisese, dar auzi clar vocea lui Vic Costas.

— Vreau cheile de la mașină, îl anunță fermierul cu o voce al cărei calm trăda autoritatea.

Jeff îl privi surprins.

— Te-am auzit vorbind cu mama ta, continuă Costas. E o femeie cumsecade și se chinuie destul să vă crească. Așa știi tu să-i mulțumești? Vorbindu-i în felul ăsta?

Bătrânul clătină din cap.

— Nu admit așa ceva la ferma mea. Și băieții ca tine nu merg cu mașina mea.

Întinse mâna.

Jeff avu un moment de ezitare, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă-l refuza. Cu toate că era înalt, Vic Costas îl întrecea cu vreo cinci centimetri, avea umeri largi și mușchii unui om care toată viața își lucrase pământul. Jeff băgă mâna în buzunar și apoi îi întinse cheile bătrânului, țintuit de ochii atât de întunecați, încât păreau negri.

— Să-ți ceri iertare mamei, îi atrase atenția Costas. Și gândește-te bine cum te porți cu ea.

Apoi se întoarse și părăsi casa fără să mai spună ceva.

Rămas singur, Jeff termină clătitele, după care își mai făcu o serie. Le înmuie bine în sirop și, după ce le termină, își puse un castron de cereale pe care le mâncă la fel de repede.

Înainte de a fi terminat de mâncat, își mai prăji șase ouă și bău jumătate din cutia cu suc de ananas pe care mama lui o desfăcuse pentru Ben în dimineața aceea.

Acum i se întâmplase altceva.

Începu să simtă o stare de agitație.

După câțiva pași făcuți prin casă, ieși în curte.

Era cald, mult prea cald chiar pentru sfârșitul lunii iunie.

Se retrase la umbra unuia dintre măslinii plantați cu ani în urmă de domnul Costas, atunci când se hotărâse să încerce să facă ulei de măsline, și se sprijini cu spatele de trunchiul gros. Pe picior i se așeză o viespe mare.

Jeff se uită la ea, amintindu-și în aceeași clipă de calul pe care îl văzuse murind cu o zi înainte la ferma Owen. Un fior rece i se strecură pe șiră; întinse încet mâna dreaptă spre viespe pentru a o alunga cu o mișcare suficient de rapidă ca să nu-i lase timp să-l înțepe.

Își ridică brațul, dar, când încercă să alunge viespea, mâna refuză să-l asculte.

Brațul îi rămăsese înțepenit în aer.

O a doua viespe i se așeză pe picior, apoi a treia.

Jeff simți spaima cum i se înnoadă în gât, făcu încă o încercare de a alunga insectele și, din nou, descoperi că mâna refuza să-l asculte.

Viespile începură să i se plimbe pe piele.

Se mișcau într-un fel care îi atrase atenția.

Câmpul vizual începu să i se îngusteze, până când avu impresia că se uita într-un tub lung, prin care nu mai vedea decât viespile.

Care continuau să se plimbe pe pielea lui, repetând mereu aceleași mișcări.

Apoi un chip îi veni în minte.

Julie!

Văzu chipul fetei cu toată limpezimea.

Îi zâmbea, făcându-i un semn.

Totul părea să fie un vis, dar Jeff știa că era cât se poate de treaz.

În clipa când viespile își luară zborul de pe piciorul lui, făcându-se nevăzute, Jeff Larkin se ridică și porni.

Mergea cu pași mari și siguri spre nord-est, în direcția fermei familiei Owen.

Spre dealurile din spatele fermei.

Spre dealuri și spre Julie.

•

Kevin ieși pe verandă, făcând semne cu mâna și strigând tare, dar Jeff Larkin părea că nu-l aude și nu îl vede. Se putea așa ceva? Jeff

era la nici cincizeci de metri de casă, mergând pe același drum pe care se întorseseră el și Julie doar cu două seri înainte.

— Jeff! strigă el din nou. Hei, Jeff.

Văzând că nu-i răspunde, Kevin traversă curtea în fugă, continuând să-l strige pe nume. Abia când ajunse la câțiva pași de el, Jeff își întoarse capul spre prietenul lui.

Kevin se opri brusc.

Fața lui Jeff avea aceeași paloare ca a lui Julie și, cu toate că privirea îi era ațintită asupra sa, Kevin avea senzația stranie că prietenul lui nu-l vedea.

— Ce dracu' faci? îl întrebă Kevin. Țip după tine de o veșnicie.

Jeff îi aruncă o privire surprinsă și clătină din cap.

— Probabil că nu eram atent.

Și, dintr-o dată, ochii i se fixară asupra lui Kevin cu un zâmbet.

— Sau poate că am surzit.

— Bun, și acum vrei să-mi spui ce se întâmplă? insistă Kevin. Unde te duci?

— La Julie, îi răspunse Jeff.

Kevin clipi. La Julie? Ce naiba spunea?

— Vrei să spui că știi unde e? îl întrebă el.

Jeff făcu un semn din cap.

Kevin aruncă o privire în jur, dar acolo nu mai era nimeni.

— Și unde e?

După o scurtă ezitare, Jeff făcu un semn spre dealurile din vest.

— Acolo, rosti el și continuă după o clipă de tăcere: Vrei să vii cu mine?

Kevin șovăi. Tatăl lui îi spusese clar că trebuia să stea acasă, în caz că apărea Julie. Dar, dacă ea nu se mai întorcea, dacă era sus, pe dealurile din spatele fermei…

Dar de unde știa Jeff unde era Julie?

Doar dacă n-o puseseră împreună la cale.

— Și v-ați dat întâlnire acolo? întrebă el. Adică, vreau să spun, te-a chemat ea acolo?

— Nu știu decât unde e, îi răspunse Jeff cu o mișcare din cap. Asta-i tot. Hai să-ți arăt.

Kevin avu o nouă ezitare. Înfățișarea lui Jeff era stranie, dar părea mai degrabă bolnav decât nebun.

— De ce nu vrei să intri în casă și să aștepți până îl găsesc pe tata? îi propuse Kevin, dar, înainte de a-și fi terminat gândul, celălalt îl

refuză cu o mișcare a capului.

— Nu pot. Julie mă vrea.

Ce tot spunea? Cum adică Julie îl vrea? Privi din nou în jur, în speranța că își va zări tatăl sau măcar pe Karen.

Din păcate, nu erau decât ei doi și acum Jeff se puse iar în mișcare, luând-o spre dealurile care se înălțau în spatele fermei.

Kevin nu știa ce hotărâre să ia. Și dacă totuși Jeff știa cu adevărat unde era Julie? Dacă Julie era bolnavă și avea nevoie de ajutor?

După halul în care arăta Jeff, Kevin nu era sigur că va reuși să ajungă până la dealuri, darămite să o mai ajute pe Julie.

Kevin mai aruncă o privire în jurul său, iar apoi se hotărî să-l urmeze pe Jeff și o rupse la fugă pentru a-l ajunge din urmă.

Porniră să urce și, cu toate că poteca se bifurca des, Jeff părea să știe exact drumul. Deși panta devenea tot mai abruptă, Jeff nu-și încetini nicio clipă ritmul, în timp ce Kevin, care se știa într-o condiție fizică mult mai bună ca a prietenului său, trebui să se oprească de două ori pentru a-și trage sufletul, după care, de fiecare dată, fu nevoit să forțeze pentru a-l ajunge din urmă.

După o jumătate de oră, Jeff se opri brusc.

Atât de brusc, încât Kevin era să dea peste el. Se uită în jur, dar nu văzu nici urmă de Julie.

Se aflau pe un povârniș presărat cu bolovani, ce nu se deosebea cu nimic de celelalte dealuri peste care trecuseră. Sub ei se deschidea o vale micuță, nu mai mare de câteva hectare, prin mijlocul căreia trecea un fir de apă.

Să fi fost același pârâu care ajungea la fermă? Nu era sigur. Fusese atât de concentrat ca să se poată ține după Jeff, încât nu mai văzuse nimic din locurile pe unde trecuse.

Cercetă valea cu privirea, dar nu reuși să-și zărească sora vitregă.

— Unde e Julie? întrebă el.

Jeff îi arătă cu mâna de cealaltă parte a văii.

— Acolo.

Kevin privi spre dealul de vizavi și văzu ce îi arătase Jeff.

Jos, cu puțin deasupra nivelului văii, părea să fie gura unei peșteri.

— Vrei să spui că e acolo? întrebă el.

Jeff încuviință cu o mișcare a capului, apoi începu să coboare. Kevin îl urmă, alunecând, chinuindu-se să-și găsească un sprijin pentru picioare. În cele din urmă, reușiră să ajungă pe fundul văii, traversând firicelul de apă. Kevin se opri la intrarea în peșteră.

Nu părea să fie prea mare. Intrarea nu avea mai mult de patru-cinci metri înălțime și poate trei în lățime.

Dar cât de adâncă era?

De unde stătea, cu soarele în ochi, Kevin nu vedea decât o gaură neagră.

— Vrei să spui că Julie e aici? întrebă el pe un ton care îi trăda neîncrederea. Cum naiba a descoperit ea locul ăsta și încă în puterea nopții?

Jeff făcu un semn din cap.

— Dovedește-mi, îl provocă Kevin.

— E aici, insistă Jeff. Hai.

Începu să urce panta care ducea la gura peșterii, însoțit de Kevin, dar, în timp ce Jeff intra fără nicio ezitare în bezna dinăuntru, Kevin se opri șovăind.

Ce naiba se întâmpla? Jeff și Julie? Era o farsă pe care i-o coceau de mai multă vreme?

Rămase în dreptul intrării, încercând să străpungă cu privirea bezna din peșteră.

După un timp reuși să-și obișnuiască ochii cu întunericul.

Apoi o zări pe Julie.

Rămase împietrit, privindu-și sora vitregă.

Stătea ghemuită lângă perete, nu departe de intrare.

Era complet goală.

Și îl privea fix.

Dar lucrurile care îi făcură stomacul să se strângă, prins în cârceii spaimei, erau cele care o înconjurau pe Julie.

Insecte.

Mii.

Năpădiseră pereții peșterii.

Zburau în aer.

Nu numai albine.

Țânțari, bondari și chiar viespi.

Se târau pe pielea dezgolită a lui Julie.

Privea spectacolul uluit, cu inima bătându-i puternic.

Apoi Julie ridică mâna și îi făcu un semn.

— Haide, îi auzi el invitația. Intră.

Urletul de groază i se înnodă în gât și Kevin se răsuci, gata să o rupă la fugă pentru a scăpa de imaginea de coșmar.

Dădu însă peste Jeff Larkin, a cărui statură înaltă acoperea

intrarea.

Cei doi băieți se priviră, iar spaima, pe care Kevin abia și-o mai putea stăpâni, explodă într-o panică incontrolabilă când văzu privirea din ochii celuilalt. Cu inima bătându-i ca un ciocan, încercă să treacă pe lângă prietenul său, dar Jeff îl apucă de braț cu o forță pe care Kevin nu și-ar fi imaginat-o vreodată.

— Hei, ce se întâmplă? reuși el să îngaime cu o voce tremurătoare.

Jeff nu-i răspunse. În schimb, se aplecă în față și buzele i se despicară într-un zâmbet contorsionat.

Un zâmbet care îl umplu pe Kevin de o groază paralizantă.

În timp ce strigătul de spaimă era gata să-i țâșnească din gâtlej, surâsul lui Jeff se lărgi, iar buzele i se deschiseră.

Țipătul lui Kevin îngheță în clipa când din gura lui Jeff țâșni un nor negru care îl învălui.

Pielea îl înțepa îngrozitor.

Gâtul și plămânii îi ardeau.

Apoi o greață cumplită îi invadă trupul.

Își prinse pântecul cu mâinile și se prăbuși.

• Capitolul 19

— Lui Julie i s-a-ntâmplat ceva, nu-i așa?

Molly puse întrebarea cu un glas tremurător, iar Karen ar fi vrut să știe ce răspuns să-i dea.

Cât timp să fi trecut de când plecase cu fetița de la fermă? Treizeci de minute? O oră? Nu avea cum să afle pentru că, în graba ei de a pleca în căutarea lui Julie, își uitase ceasul.

Își repetase de nenumărate ori că nu avea de ce să fie îngrijorată, pentru că Julie pur și simplu se trezise mai de dimineață și plecase să se plimbe pe undeva.

Dar, chiar când încerca să se agațe cu disperare de această speranță, spunându-și că Julie putea să apară în fiecare clipă, răspunzând chemării ei – poate chiar după prima cotitură a firului unduitor de apă – în mintea ei răsări o imagine a fiicei ei mai mari.

O imagine care își bătea joc de speranțele ei.

Prin fața ei plutea chipul lui Julie așa cum i-l văzuse în seara trecută: cu obrajii fără culoare și ochii ficși și inexpresivi.

Indiferent ce i-ar fi spus Julie – sau Ellen Filmore – Karen știa sigur că ceva nu era în ordine cu fata ei.

Acum, în lumina strălucitoare a dimineții, se dojenea că nu o ținuse pe Julie sub supraveghere peste noapte.

Dacă se trezise în timpul nopții delirând?

Poate că plecase de acasă și se rătăcise în întuneric.

Nu! Era ridicol – dacă i-ar fi fost așa de rău, n-ar mai fi reușit să ajungă prea departe și ar fi găsit-o pe lângă casă. Și atunci, unde era?

Să fi fugit? Cuvintele îi persistau în minte și gândul îi zbură spre toate fetele de pe străzile Los Angeles-ului, cu fețele răvășite și ochii îmbătrâniți înainte de vreme, vânzându-și trupul pentru a supraviețui și pentru a-și procura drogurile de care erau dependente.

Nu, nu Julie, își spuse ea. Trebuie să fie pe-aici pe undeva și o s-o găsesc până la urmă. Dar, chiar pe când se îndepărta, repetându-și aceste cuvinte, un val de deznădejde se rostogoli peste sufletul ei, obligând-o să se așeze pe o stâncă mare și plată ce mărginea lăculețul unde se rostogolea firul de apă ivit prin fisura îngustă de deasupra.

În oricare altă situație, Karen ar fi găsit locul minunat, dar azi abia dacă îl băgă în seamă.

Molly rămăsese cu ochii fixați pe fisura de unde se ivea apa.

— Și dacă e acolo, sus? întrebă ea.

— Nu văd cum ar fi putut ajunge acolo, iubita mea, îi spuse Karen. E așa de strâmtă, încât nu înțeleg cum s-ar putea strecura sau cățăra cineva.

— Uite-acolo, răspunse Molly prompt, arătând cu mâna de cealaltă parte a lacului. Vezi, seamănă cu niște trepte în stâncă.

Molly își scoase pantofii, apoi își trânti șosetele peste ei și intră în apă.

— Uite! strigă ea. Nu e adâncă. Pot să merg până vizavi!

În timp ce fata își continua înaintarea, Karen se ridică iar în picioare.

— Iubito, fii atentă! exclamă ea agitată.

I se tăie răsuflarea în clipa când Molly alunecă, își pierdu echilibrul și căzu în apă cu un plescăit.

— Molly! țipă ea ascuțit și în aceeași clipă își făcu vânt în lac, scoțând-o pe fetită din apa rece.

— Am alunecat doar, se plânse aceasta, în timp ce încerca să scape din strânsoarea mamei. Pietrele sunt așa de alunecoase!

— Ceea ce înseamnă că ieși imediat din apă, hotărî Karen. Asta mi-ar mai lipsi acum, să pățești și tu ceva.

— Dar, mami, protestă Molly în timp ce o trăgea spre mal, dacă

Julie e chiar acolo?

Karen mai privi o dată fisura de deasupra și clătină din cap.

— Nu e acolo, făcu ea convinsă. N-are cum să fie.

După ce își scoase pantofii plini cu apă, urmară șosetele. Le stoarse în timp ce spunea:

— Hai să ne întoarcem acasă. Acolo, cel puțin, avem haine uscate. Bine?

Cinci minute mai târziu părăsiră firul șerpuitor de apă și o tăiară direct prin crângul de stejari. La o jumătate de milă, văzură casa ivindu-se înaintea lor. O porniră spre ea, croindu-și drum de-a dreptul peste câmp. Molly țâșni de lângă Karen, uitând o clipă de Julie, în timp ce alerga după un fluture-monarh mare, care făcea popas în dreptul fiecărei flori.

Preț de o clipă, când își urmări fiica alergând după făptura aceea vaporoasă, Karen se simți mai bine. Pe măsură ce se apropiau de casă, simți cum o nouă emoție punea stăpânire pe ea.

Se opri, cu ochii ațintiți la casa aflată doar la câteva sute de metri mai în față.

Unde era Kevin?

Ar fi trebuit să le vadă apropiindu-se și normal era să le iasă în întâmpinare.

Dacă nu cumva între timp se întorsese altcineva acasă.

Simți cum în suflet i se strecoară speranța. Asta era! Julie se întorsese acasă.

— Molly! strigă ea, luând-o la fugă. Molly, haide!

Molly o zbughi spre casă, urmată de Karen, ai cărei plămâni protestau împotriva efortului neobișnuit. Când, în cele din urmă, ajunse la veranda ale cărei trepte Molly le urcase deja, Karen se opri să-și tragă sufletul.

Deschise ușa, gata să strige numele lui Julie. Nu mai reuși să o facă pentru că, intrând, simți cât de goală era casa.

Karen știa, fără să mai inspecteze încăperile, nu numai că Julie nu se întorsese, dar că acum dispăruse și Kevin.

Intră fără să știe prea bine ce avea de făcut. În cele din urmă, mai mult pentru a nu sta de pomană, strigă numele lui Kevin.

Niciun răspuns.

— Mami? strigă Molly. Unde e Kevin?

— Nu… Nu sunt sigură. Poate că s-a dus s-o caute pe Julie.

Sprâncenele lui Molly se adunară încruntate.

— Dar trebuia să o aștepte aici, începu Molly. Trebuia să…

— Știu ce trebuia să facă, i-o tăie Karen, a cărei minte căuta febril un răspuns.

Unde putea Kevin să se ducă? Cu siguranță că nu plecase pe undeva de capul lui.

— Un bilet!

Dacă plecase undeva, trebuia să fi lăsat un bilet prins cu un magnet de ușa metalică a frigiderului.

Ușurată, Karen se îndreptă spre bucătărie.

Niciun bilet.

Se duse la ușa din spate, căutându-l pe Kevin în grădină, dar locul era pustiu. Tocmai se pregătea să intre în casă, când privirea îi căzu pe triunghi. Apucă vergeaua de lângă el și începu să izbească fierul cu toată forța, spărgând liniștea dimineții cu un zăngănit strident. Se opri o clipă, apoi continuă să lovească în cadrul de metal. În cele din urmă zări în depărtare o siluetă care se apropia de casă.

Cinci minute mai târziu, Russell se oprea pe veranda din spatele casei, gâfâind.

— Unde e? reuși el să întrebe precipitat. E bine?

Karen îi aruncă o privire întunecată.

— Nu s-a întors, răspunse ea.

— Dar clopotul… începu Russell.

— Kevin, îl întrerupse Karen. A dispărut și el.

— Trebuie să anunțăm poliția.

Karen stătea la masa din bucătărie, făcând eforturi să-și păstreze firea. Russell, care încă încerca să înțeleagă că și Kevin lipsea, clătină absent din cap.

— De ce nu? îl întrebă Karen. Ar putea forma o poteră. Sau altceva! Nu putem să…

Lui Russell chiar nu-i păsa că ambii copii lipseau?

— Potera nu se poate forma decât după douăzeci și patru de ore de la dispariție, o întrerupse Russell pe un ton mohorât.

Știa foarte bine ce va spune șeriful: „Russell, copiii își iau zborul tot timpul. Probabil că se vor întoarce până la asfințit, dar, chiar în caz contrar, am mâinile legate până mâine dimineață cel puțin. Asta e regula și nu se fac excepții. Altfel, n-am face altceva decât să căutăm copii timp de douăzeci și patru de ore.” Și totuși, Karen avea dreptate. Trebuia să întreprindă ceva, altfel înnebuneau.

— Poate că ar trebui să ies cu Bailey…

— Bailey! exclamă Karen nervoasă, sculându-se de la masă și opintindu-se în dreptul ferestrei. Bailey nu e în stare să-și găsească propria umbră!

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, pentru că văzuse în depărtare ceva care se mișca la piciorul dealului.

— Karen? exclamă Russell. Ce s-a întâmplat?

Dar Karen ieșise deja din casă. Russell alergă după ea și, în clipa următoare, zări și el același lucru.

— Cine e? întrebă el. Vezi?

Karen dădu din cap și strigă tare:

— Julie? Kevin?

Russell se repezi în casă și se întoarse cu un binoclu vechi. Îl duse la ochi și reglă distanța de la butonul dintre lentile, după care i-l întinse lui Karen.

— Cred că e Kevin, spuse el. Dar nu sunt…

Karen încercă să-și domine dezamăgirea. Cel puțin unul dintre copii se întorsese acasă și poate că, cine știe, găsise vreo urmă care să-i ducă la Julie. Poate că fata era rănită și Kevin se întorsese după ajutor! Cu speranțe renăscute, Karen o luă la fugă, urmată de Molly.

— Kevin! strigă ea din nou. Kevin!

Se opri însă brusc.

De ce nu-i răspundea?

Era clar că băiatul o auzea – nu era la mai mult de două sute de metri de ea.

Înțelese adevărul în aceeași clipă. Julie!

Kevin o găsise pe Julie, care era…

Își alungă gândul din minte în același moment.

Dacă băiatul o găsise pe Julie – chiar dacă ea ar fi fost doar rănită – n-ar mai fi umblat de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta.

Ar fi venit în fugă după ajutor. Începu să alerge spre el, dar Molly îl ajunse cu mult înaintea ei, aruncându-se în brațele fratelui vitreg.

Karen se opri cu ochii ațintiți asupra lui Kevin, abia observând prezența lui Russell, care se oprise lângă ea, ținând-o de umăr, în timp ce își privea fiul cu aceeași neliniște stranie pe care o simțea și ea.

Kevin se aplecă, o îmbrățișă pe Molly și îi spuse ceva.

Apoi, ținând-o de mână, o porni iar spre casă.

Brațul lui Russell se desprinse de pe umărul lui Karen și fermierul făcu un pas în direcția fiului său, în vreme ce teama de până atunci

se transforma în furie, pentru că băiatul nu-i ascultase ordinul de a nu părăsi casa.

— Tinere, spuse el, oprindu-se lângă cei doi. Sper că poți să-mi oferi o explicație rezonabilă pentru gestul tău, pentru că, în caz contrar…

Cuvintele îi înghețară pe buze în clipa când Kevin își ridică privirea și îi văzu fața.

Obrajii îi erau palizi și în ochi îi plutea o lumină stranie, ca și cum băiatul ar fi fost în stare de șoc. Russell auzi vocea lui Karen.

— Kevin? îl întrebă ea, ce s-a întâmplat? Ți-e bine?

Kevin avu o ezitare, părând că nu auzise întrebarea. Apoi dădu din cap:

— Eu…

Cuvintele pe care voia să le rostească refuzară însă să se facă auzite.

Ce era cu el?

Nu era sigur de cât timp se întorcea spre casă, mergând cu pas constant pe potecă, fără să fie atent încotro o luase, refăcând însă cu exactitate traseul străbătut împreună cu Jeff. Știa doar că, atunci când cărarea se bifurca, cunoștea foarte bine încotro să o apuce. Acum, când se gândea la drumul străbătut, își dădea seama că, de fapt, habar nu avea pe unde venise.

Și asta pentru că tot timpul cât mersese se gândise la ceea ce văzuse în peșteră și cum să-i spună mamei lui vitrege.

Dar acum, când ajunsese acasă și Karen îl privea nerăbdătoare, așteptând de la el vești despre Julie, cuvintele refuzau să-i materializeze gândurile.

— M-am… m-am dus s-o caut pe Julie, spuse el.

Cuvintele i se iviseră în minte nepoftite. Făcu un semn vag spre valea de unde venea.

— A… a venit Jeff, care voia să urce dealul.

Karen rămase cu respirația întretăiată.

Au găsit-o pe Julie.

Au găsit-o și i s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Tonul lui Kevin spunea totul.

Jeff rămăsese acolo, cu Julie, și Kevin se întorsese după ajutor.

— Unde? reuși ea să întrebe în cele din urmă. Unde e?

Kevin rămase cu privirea ațintită asupra ei, în timp ce încerca să se opună minciunilor care îi veneau cu atâta ușurință. Ce era cu el?

înnebunise? Ce îi făcuse Jeff?

— Ai găsit-o, nu-i așa? insistă Karen.

Vorbea tare, cu un glas chinuit de spaimă.

— N-ai găsit-o pe Julie?

Cu imaginea surorii lui vitrege în minte, Kevin deschise gura, hotărât ca de această dată să spună tot ce știa.

Și din nou, puterea care i se strecurase în ființă se dovedi mai tare ca el.

— Nu, își auzi el propriile cuvinte. Am căutat-o, dar n-am găsit-o.

Îi venea să țipe, nu atât din cauza zădărniciei eforturilor lui, cât a spaimei provocate de ceea ce i se întâmpla. Cuprins de groază, Kevin se lupta cu voința necunoscută care îi invadase trupul și mintea.

Se chinuia să țipe, să vorbească – orice!

Dar în zadar.

• Capitolul 20

— Ți-o spun pentru ultima oară, exclamă Marian Bennet exasperată. Am întârziat deja la coafor și, dacă Jolene ia pe altcineva în locul meu, o să-ți pară foarte rău, băiete!

— Atunci du-te la coafor, îi răspunse Andy fără să-și ridice ochii din *Field & Stream*, revistă uitată de tatăl lui de dimineață pe masa din bucătărie. Doar ți-am spus că nu am de ce să merg la doctor.

Mercurul exasperării lui Marian mai urcă un grad. Era pe punctul de a se înfuria de-a binelea, ceea ce i-ar fi displăcut. Acum un an, sau poate doi, citise într-un ziar că enervarea avea un efect negativ asupra tenului așa că, din clipa aceea, făcuse tot ce îi stătuse în putință ca să-și tempereze nervii. Pur și simplu nu mai voia să-și piardă cumpătul! Dar uneori – și acum era exact un astfel de moment – Andy o scotea din sărite! Era clar că băiatul avea ceva. Oricine și-ar fi putut da seama! Și cu toate astea, el susținea că se simte bine.

Foarte bine!

Dar ea știa mai bine și, chiar dacă lui nu-i convenea, tot va merge la medic! Buzele lui Marian se strânseră o fracțiune de secundă, dar își aminti de liniile care începuseră să-i apară în jurul gurii.

— Vrei să-l sun pe tata? Asta vrei?

Cu ochii în revistă, Andy încerca să găsească o soluție. Adevărul era că nu se simțea bine deloc, în ciuda celor spuse mamei lui. Și nici de doctorița Filmore nu-i era frică, ba chiar îi plăcea de ea – era o

persoană drăguță, mai ales pentru cineva care îți spune tot timpul cât de rău îți fac mâncărurile preferate. Cel puțin, nu se aștepta să renunțe la hamburgerii și cartofii prăjiți pe care îi luase în fiecare după masă de la A & W. În fond, de ce refuza să meargă la ea?

Totul începuse ieri, imediat după injecția făcută din cauza înțepăturii de albină, când îi fusese atât de rău încât crezuse că o să moară, deși susținea cu încăpățânare că se simțea bine. După aceea, însă, răul începuse să-i treacă și sperase ca în dimineața aceasta totul să revină la normal.

Și totuși, dimineață mâncărimea nu îi trecuse încă. Era de parcă pe sub piele ar fi avut o grămadă de purici. În plus, îi era foarte foame.

Mâncase deja trei boluri de Fruit Loops, iar un al patrulea se afla chiar în fața lui. Ceea ce era într-adevăr ciudat, pentru că de regulă la micul dejun nu mânca mai mult de o felie de pâine prăjită. Cerealele nici nu-i plăceau.

Și atunci, de ce le mânca?

Și de ce îi tot repeta mamei lui cât de grozav se simțea când asta era cea mai mare minciună? Dar, de câte ori se pregătea să spună adevărul, îi ieșeau din gură aceleași prostii: „Mă simt bine! Mă simt bine!” Ceea ce nu avea nicio legătură cu felul în care se simțea de fapt. Și, chiar dacă nu avea de gând să i-o spună mamei lui – și nici altcuiva – începuse deja să se sperie. Și dacă, totuși, era într-adevăr bolnav? Sau, mai rău, dacă înnebunea?

Gândul acesta îl străbătu ca un fior de gheață. Spre ușurarea lui, mama îl observă și hotărî.

— Asta e, spuse Marian, în timp ce ochii i se îngustau, apropiindu-i sprâncenele într-o încruntare pe care dorea neapărat să o evite încă dintr-o dimineață a anului trecut, când descoperise două riduri verticale, săpate în piele deasupra nasului.

Acum, pentru siguranța ei, dormea cu un tampon greu pe frunte, legat cu o bentiță în jurul capului, pentru a o împiedica să se încrunte în timpul somnului. Chuck n-avea decât să râdă – ceea ce se și întâmpla adesea – dar de apreciat o va aprecia abia peste câțiva ani, când mai toate femeile din oraș vor începe să-și arate vârstă. Acum însă, văzând tremurul băiatului și starea febrilă pe care i-o trădau ochii, îi zburară din minte până și ultimele preocupări legate de frumusețea ei. Își luă geanta cu o mână, iar cu cealaltă îl cuprinse de braț pe Andy, smulgându-l cu o mișcare violentă de la locul lui.

— Haide! îl îndemnă ea cu o voce tăioasă. Am terminat cu

discuțiile!

Își înfipse unghiile cu manichiura perfectă în brațul lui, așa cum ghearele vulturului pironesc prada, și îl trase după ea prin bucătărie, după care ieșiră pe ușa de serviciu drept în garaj. În timp ce apăsa pe butonul care deschidea ușa garajului, Marian își înghionti băiatul, mai înalt ca ea cu treizeci de centimetri și mai greu cu cincizeci de kilograme, spre Le Baron-ul decapotabil pe care Chuck i-l cumpărase anul trecut, cu ocazia împlinirii a patruzeci de ani.

— Urcă! îi ordonă ea.

— Să lăsăm măcar capota, propuse Andy, în vreme ce ea scotea mașina în lumina strălucitoare a dimineții de vară.

Marian îi aruncă o privire exasperată: chiar așa bolnav cum era, lucru de care nu se mai îndoia, până și Andy trebuia să știe cât de rău îi făcea soarele tenului ei! Scoase mașina în stradă.

Tăcerea se menținu până la ieșirea din oraș, când ajunseră în apropierea parcului unde stâlpii uriași susțineau liniile de înaltă tensiune care își continuau drumul spre zona deluroasă, mergând în paralel cu șoseaua încă zece mile. Ca de obicei, Marian zâmbi la vederea lor.

— Știu că toată lumea îi consideră de o urâțenie totală, spuse ea, repetând cuvintele pe care le spunea ori de câte ori trecea pe acolo, dar mie îmi plac tare mult. Mie mi se pare că sunt…

Se opri, așteptând ca Andy să termine propoziția care, repetată de atâtea ori, devenise un fel de glumă a familiei dar, în loc să completeze cu „niște uriași în marș”, băiatul rămase tăcut. Se uită la el și, văzându-i expresia ciudată de pe față, își luă piciorul de pe accelerație și îl puse pe frână.

— Andy! Andy! Ce s-a întâmplat?

Abia dacă putea să-și audă mama, pentru că, de când mergeau pe sub liniile de înaltă tensiune, urechile i se umpluseră cu un zgomot ciudat.

Un zgomot ca cel al unghiilor care râcâie o tablă, strepezindu-ți dinții, trimițându-ți fiori de gheață pe șira spinării. Doar că acum era și mai rău.

Nu știa care era sursa zgomotului, dar avea impresia că în cap îi zbârnâie freza unui dentist. Își duse mâinile la urechi, apăsându-le cu putere, dar totul se dovedi în zadar.

Acum, greața îi cuprindea stomacul.

— Andy? Andy?

Auzi vocea mamei venind de undeva de departe și își întoarse capul încet, uitându-se la ea.

Zumzăitul devenise și mai puternic, dându-i impresia că tot trupul îi vibra de electricitate. Abia dacă reușea să-și vadă mama prin ceața stranie de puncte negre care îi împăienjeneau vederea.

Marian își privi fiul stupefiată.

Fața îi era de o albeață nefirească și fruntea acoperită de o peliculă de sudoare.

Mâinile îi acopereau urechile cu o asemenea forță, încât încheieturile i se albiseră și tot trupul îi era cuprins de un tremur.

Deși ochii îi erau ațintiți asupra ei, avea ciudata impresie că nu o vedea. Apăsă cu putere pe frână, smulgând cauciucurilor un scrâșnet ascuțit. Mașina derapă ușor, dar își reveni imediat, oprindu-se în mijlocul unui nor de praf, stârnit de roțile din dreapta care ieșiseră de pe suprafața asfaltată.

— Andy, ce e cu tine? Îți jur că, dacă vomiți în mașina mea…

Dar Andy își desfăcuse centura de siguranță, deschizând ușa Le Baron-ului încă înainte ca mașina să se fi oprit complet. Sări afară și rămase lângă automobil, cu mâinile apăsate peste urechi.

Dar zgomotul ce îi sfredelea creierul era și mai puternic în afara mașinii, transformat acum într-o cacofonie îngrozitoare, care amenința să-i explodeze în creier.

— Andy? țipă Marian, care deschisese portiera din dreptul ei, coborând din mașină.

Lăsă portiera deschisă larg și alergă prin fața automobilului, spre fiul ei.

— Andy, ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu un glas îngrijorat. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ți s-a întâmplat?

Andy se răsuci, depărtându-se cu pași șovăitori, apoi o rupse la fugă prin spatele mașinii, traversând drumul în goană. Marian începu să alerge, încercând să-l urmărească, dar se opri brusc când auzi claxonul unei mașini. Se întoarse și văzu o semiremorcă venind în goană spre ea. Instinctiv, făcu un pas înapoi, ieșind de pe carosabil. Apoi, în timp ce încerca să descopere unde era Andy, claxonul răsună iar și de data asta îl văzu pe șofer gesticulând dezlănțuit.

Observă prea târziu mașina care venea din direcție opusă și portiera deschisă a Le Baron-ului. Își duse mâinile la gură, dându-și seama ce urma să se întâmple, apoi făcu un alt pas în spate, se întoarse și se ghemui la pământ, protejându-și capul cu brațele.

Timpul parcă încetase să mai existe în clipa când auzise scrâșnetul frânelor, așteptând apoi impactul semiremorcii cu mașina ei.

Când acesta se produse, zgomotul fu mult mai slab decât s-ar fi așteptat ea.

Marian își îndreptă privirea spre locul accidentului cu inima bătându-i frenetic; preț de o clipă i se păru că nu se întâmplase nimic. Dar, ridicându-se în picioare, văzu camionul oprindu-se cincizeci de metri mai departe și rezultatul impactului.

Portiera din stânga de la frumoasa ei mașină decapotabilă – cadoul ei de la cea de-a patruzecea aniversare – zăcea proptită în gardul de vizavi, atât de șifonată, încât abia i se mai cunoștea culoarea.

Iar Andy, care ajunsese de cealaltă parte a gardului, continua să alerge, indiferent la ce se întâmplase pe șosea.

•

Karen trecu agitată din bucătărie în camera de zi, de unde se întoarse iar în bucătărie. Ochii i se îndreptară automat spre ceas, ceea ce făceau, de fapt, la fiecare două-trei minute. În cele din urmă ieși pe ușa din spate, înconjură casa, așa cum mai făcuse de șase ori în ultima oră, apoi intră iar în bucătărie.

Îi văzu din nou pe Kevin și pe Russell lucrând lângă grajd, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Cum puteau fi așa de detașați?

Chiar nu le păsa că Julie dispăruse?

Când, cu o oră în urmă, Russell îi spusese că nu putea porni în căutarea fetei până nu dădea de mâncare și apă la vite, lui Karen nu-i venise să creadă că auzise bine.

Trebuise să se lupte cu ea însăși pentru a nu țipa la el, împinsă de spaimă și neputință. Numai când el îi spusese că, indiferent ce se întâmplase, vitele trebuiau hrănite și adăpate, se văzuse nevoită să-i accepte explicațiile, fără niciun chef.

Acum i se părea că soțul ei nu mai intenționa să pornească în căutarea lui Julie!

Să-l ia naiba!

Poate că, până la urmă, Julie avusese dreptate! Poate că această căsătorie și faptul că se întorsese în Pleasant Valley erau cea mai mare prostie din viața ei.

Acum știa exact ce avea de făcut după întoarcerea lui Julie. Își va urca fetele în mașină și vor pleca la Los Angeles. Dacă era destul de convingătoare, poate o reprimeau ca secretară la firma de avocați

unde lucrase și, poate, o ajutau să-și obțină divorțul la o sumă pe care și-o putea îngădui!

Dar până atunci trebuia să facă ceva, ceva constructiv, altfel înnebunea.

Poliția!

Sigur că da! Cum de nu se gândise la ea până atunci? Una era ca polițiștii să-i spună lui Russell la telefon că nu își puteau începe cercetările decât peste douăzeci și patru de ore și alta era dacă se trezeau cu ea acolo, în persoană…

— Molly! strigă ea, pusă în mișcare de gândul că reușise să găsească o soluție cât de cât acceptabilă. Molly, hai cu mine!

Tocmai își căuta în geantă cheile mașinii, când fetița intră în bucătărie, privind-o întrebătoare.

— Mergem până în oraș, iubito, o anunță Karen. Vom încerca să determinăm poliția să înceapă căutările pentru sora ta.

— Dar Russell a spus… începu Molly.

— Nu-mi pasă ce-a spus Russell! izbucni Karen.

Apoi își regretă atât tonul, cât și cuvintele când văzu expresia deznădăjduită întipărită pe fața lui Molly. Se aplecă imediat și o trase spre ea.

— Îmi pare rău, scumpa mea, șopti ea. E din cauza supărării. Vreau neapărat să fac ceva ca să o găsesc pe Julie. Așa că o să mergem amândouă în oraș și o să le explicăm polițiștilor că Julie nu e genul de fată care să fugă de-acasă. Bine?

Molly își trase nasul, apoi își șterse ochii cu mâneca de la cămașă și își dădu acordul cu o mișcare din cap. După câteva minute se urcau amândouă în vechiul Chevrolet care le adusese cu chiu cu vai în Pleasant Valley.

— De ce mergem cu mașina lui Kevin? întrebă Molly.

În prima clipă, Karen nu pricepu despre ce vorbea fetița. Apoi însă, își dădu dintr-o dată seama cum stăteau lucrurile.

Doamne, își spuse ea, nici măcar o mașină a mea proprie nu mai am! în clipa următoare însă nu-i mai păsa cui aparținea de fapt mașina. Julie era fata Ei, aceasta era mașina Ei și, dacă trebuia să aibă grijă de fetele Ei fără ajutorul lui Russell, atunci nimeni nu o putea opri să se folosească de mașină în acest scop. Porni mașina fără să-i răspundă la întrebare și fără să țină cont de strigătele și gesturile lui Russell, în timp ce treceau prin dreptul grajdului.

După cum nu acordă vreo atenție nici camionului parcat pe

drumul care lega spitalul de oraș, sau automobilului decapotabil din spatele lui, rămas fără ușă. La fel de neobservată rămase și femeia înfuriată care stătea lângă mașina accidentată, țipând la șoferul camionului.

Trei minute mai târziu oprea în fața primăriei, vizavi de vechea Bibliotecă Carnegie. O luă pe Molly și porni, fără să mai încuie mașina, spre colțul străzii, deoarece biroul șerifilor se afla în partea laterală a clădirii.

Mark Shannon, aflat în spatele biroului, cu picioarele urcate pe el, răsfoia un catalog cu arme, tocuri de pistoale, centuri, bastoane și alte accesorii destinate meseriei lui.

— Doamnă Owen, începu el cu un zâmbet care i se ofili în clipa când îi văzu expresia întipărită pe față.

Convins că știa motivul prezenței ei acolo, începu să caute prin teancul de hârtii de pe birou, reușind în cele din urmă să găsească ce dorea.

— Cred că trebuie să-l completați, spuse el, în timp ce îi întindea formularul pentru persoane dispărute. Dacă aveți vreo întrebare…

— Prezența mea nu are nicio legătură cu întrebările acestui formular, spuse Karen scrâșnind. Doar știi cum arată Julie, ai văzut-o când a murit Otto Owen.

Începu să caute în geantă și, după ce își găsi portmoneul, scoase din el o poză a lui Julie făcută cu niciun an în urmă. O puse în fața șerifului.

— Fata mea nu fuge de acasă, spuse ea. Și nu se droghează. Dacă nu mă crezi, poți s-o întrebi pe doctorița Filmore, care i-a făcut un test în acest sens chiar aseară. Și nu numai pe Julie a examinat-o, ci și pe Jeff Larkin. Amândoi arătau rău, așa că i-am dus la spital împreună cu Marge.

Îi povesti pe scurt ce se întâmplase și ce intenționa să facă Ellen Filmore în dimineața aceea.

— Numai că Julie a dispărut încă din zori, încheie ea.

Tocmai era pe punctul de a-i povesti cum Kevin urcase dealurile împreună cu Jeff Larkin în căutarea lui Julie, când ușa se deschise și în birou intră Marge Larkin, a cărei față era foarte palidă.

— Mark, s-a întâmplat ceva. Jeff trebuia să meargă la doctor în San Luis…

Nu-și termină de rostit ideea, deoarece Karen se întoarse în acea clipă și o recunoscu.

— Ce s-a întâmplat? exclamă ea. Ai găsit-o pe Julie? E…

— Parcă a dispărut de pe fața pământului, răspunse Karen, clătinând din cap.

Apoi le povesti celor doi ce se întâmplase după coborârea lui Kevin de pe dealuri.

— Mă obsedează ideea că Jeff a găsit-o pe Julie, dar că s-a întâmplat ceva. Ori numai ei, ori amândurora, ori…

Tensiunea resimțită în cursul dimineții puse iar stăpânire pe ea și izbucni în lacrimi. Se lăsă pe scaunul din fața biroului lui Mark Shannon, îngropându-și fața în mâini. Cum Molly era pe punctul de a începe și ea să plângă, Marge Larkin se apropie de Karen și îi puse o mână protectoare pe umăr, în timp ce ochii ei, care continuau să-l fixeze pe Shannon, căpătară o duritate de oțel.

— Doi copii, spuse ea. Acum sunt doi copii care lipsesc. Și, dacă n-ai de gând să faci nimic, poți fi sigur că primul număr din *Chronicle* va cuprinde pe prima pagină o poveste detaliată. Asta vrei, Mark?

Mark răsuflă ușurat când sună telefonul care îi oferea o clipă de răgaz în care să-și formuleze un răspuns pentru cele două femei.

— Mark? se auzi agitată din aparat vocea lui Marian Bennet. Mi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Mașina mea a fost lovită și…

— E cineva rănit? i-o tăie Mark.

— Nu, Slavă Domnului… Mark, a dispărut Andy!

Mark Shannon clipi, în timp ce o gheară de oțel i se înfigea în stomac.

— A dispărut Andy! repetă el. Marian, ce vrei să spui?

În ciuda furiei care pusese stăpânire pe ea după accident, Marian reuși să-i explice foarte exact tot ce se întâmplase în cursul dimineții.

Cât de ciudat arăta Andy.

Cum mergea cu el spre spital, când comportamentul lui devenise straniu.

Și cum fugise peste câmp, dispărând printre dealuri.

La fel ca Jeff Larkin.

Și, poate, ca Julie Spellman.

•

Russell se sprijinise în furcă și privea din podul grajdului cum Kevin aduna paiele murdare din boxa calului, punându-le apoi în roabă.

Ceva nu era în regulă.

Deși Kevin își vedea înainte de treabă, strângând paiele murdare

așa cum îl învățase el, era ceva cu băiatul lui care îi dădea de gândit.

În cele din urmă își înfipse adânc furca într-unul din baloturile de paie din pod și coborî scara, sărind direct de pe a patra treaptă.

În ciuda bufniturii, Kevin nu-și ridică privirea.

Se opri totuși o secundă, așa cum mai făcuse de câteva ori în ultima oră, de când îl urmărea Russell, și se uită pe ușa deschisă a grajdului spre țarc.

Se uita de parcă ar fi căutat ceva.

Russell se uită în aceeași direcție, dar țarcul era gol.

Chiar în clipa când Russell se pregătea să spună ceva, Bailey năvăli în grajd, alergând spre Kevin, dar se opri scheunând încurcat.

— Ce e, Bailey? întrebă Russell, apropiindu-se de câine și mângâindu-l pe cap.

Câinele scheună din nou, făcu un pas în direcția lui Kevin, dar se răzgândi. Începu să latre, se învârti în loc și o luă la fugă afară din grajd. Russell nu înțelese pe moment ce provocase fuga câinelui, dar apoi, între două lătrături ale lui Bailey, auzi motorul vechiului Chevrolet care se întorcea acasă.

Cel puțin Karen venea înapoi. Când plecase fără măcar să fi încetinit, deși el ieșise în fugă din grajd pentru a afla încotro se îndrepta, avusese teribila senzație că soția lui o luase pe Molly și părăsea ferma.

Altfel, ce rost ar fi avut să ia mașina?

Apoi își dădu seama că era o nebunie. Karen nu putea pleca până nu o găsea pe Julie.

Cu toate acestea, aproape că se hotărâse să plece după ea; dar se răzgândise pentru că, dacă se întorcea Julie, nu l-ar mai fi găsit acasă decât pe Kevin.

Iar Kevin, deși susținea că se simte bine, avea totuși ceva.

În cele din urmă rămăsese în grajd, dar, între îngrijorarea pe care i-o pricinuise Julie și supravegherea lui Kevin, nu mai făcuse mare lucru. Russell alergă după câine și se așeză hotărât în mijlocul drumului. Karen va trebui să oprească sau să distrugă pajiștea încercând să-l ocolească.

Ori să treacă peste el.

Preț de o clipă, în timp ce mașina venea spre el, Russell crezu că exact asta va face. Mașina opri în ultimul moment, cu doar câțiva centimetri în fața lui. Karen mai rămase o secundă la volan, de parcă nu era încă hotărâtă dacă să o facă sau nu, și în cele din urmă

deschise ușa. Russell îi văzu ochii roșii în lumina puternică a soarelui. Făcu un pas grăbit în direcția ei și o cuprinse cu brațele.

Karen nu-i răspunse în niciun fel.

— Mai lipsește unul, răspunse ea cu o voce surdă. Cel puțin acum sper că vor întreprinde ceva.

— Încă un copil? întrebă Russell, privind-o lung.

— Andy Bennet, răspunse ea, încuviințând cu o mișcare a capului. Unul din băieții care au fost la film cu Julie și cu Kevin.

— Doamne! izbucni Russell. Sărmana Marian. Cred că…

Karen se smulse de lângă el, cu ochii scăpărându-i de mânie.

— Sărmana Marian? repetă ea. Cum de ești așa de îngrijorat pentru ea? Dar eu? Și copilul meu a dispărut de-acasă! Sau ai uitat?

Dintr-o dată, spaima pe care încercase să și-o stăpânească toată dimineața, neputința și frustrările care se adunaseră clipă de clipă explodară într-un țipăt sălbatic.

— De fapt nici nu știu de ce am venit aici, urlă ea, în timp ce se îndrepta spre casă. Mama a avut dreptate! Locul ăsta e groaznic. E prea cald, oamenii sunt oribili și, dacă nu te omoară albinele, o fac scorpionii! Doamne, de ce m-am măritat cu tine? Cum am putut să cred că o să iasă ceva?

O rupse la fugă spre casă, cu capul în pământ. Molly coborî din mașină și fugi după ea, urmată de Russell, care le ajunse pe amândouă la scara verandei.

Kevin, care ieșise din grajd, urmări o vreme discuția aprinsă dintre Russell și mama lui vitregă, aflați acum pe verandă. Auzise din grajd tot ce spusese Karen, ceea ce îl îngrijorase foarte mult.

Îl îngrijorase și îl înspăimântase în același timp.

Deci dispăruse și Andy Bennet.

Să se fi dus la peștera unde erau Julie și Jeff?

Ce li se întâmplase celorlalți prieteni ai lui?

Unde erau Sara McLaughlin și Shelley Munson?

Simțeau și ele ceea ce simțea el?

Le era și lor la fel de rău?

Dintr-o dată simți nevoia de a afla adevărul.

Abandonă treaba care îi mai rămăsese de făcut și se urcă la volanul mașinii, dar, când se pregătea să pornească motorul, îl auzi pe Russell țipând după el. Răsuci cheia de contact și călcă pe accelerație de câteva ori. Motorul tuși, după care începu să funcționeze. Băgă mașina în viteză și se apropie de casă. Tatăl și

mama lui vitregă îl priveau de pe verandă.

— Mă duc după Sara și Shelley! strigă el. Poate știu ele unde a dispărut Andy.

— Nu pleci nicăieri… începu Russell, dar Karen îl întrerupse.

— De ce nu? exclamă ea. Cel puțin lui îi pasă ce s-a întâmplat cu ele! De ce să nu se ducă să-și caute prietenii?

Russell cedă după o scurtă ezitare.

— Fie, spuse el. Dar fii atent, Kevin, da?

— Nu fi îngrijorat, spuse Kevin zâmbind. Mă simt bine.

Apoi băiatul plecă.

•

Andy Bennet mergea neabătut spre dealuri.

Bâzâitul ucigător din cap dispăruse – dispăruse chiar din clipa în care sărise gardul, fugind astfel de mama lui. Auzise zgomotul provocat de izbitura portierei – se întorsese chiar să vadă ce se întâmplase. Cum însă mama lui nu păți nimic, deși portiera mașinii fusese smulsă de la locul ei, își continuase drumul.

De fapt, nu era convins că s-ar mai fi întors, chiar dacă ar fi fost accidentat cineva.

Altceva era acum în capul lui.

O senzație nouă – nu un sunet, nicio imagine.

Era altceva – ceva ce nu mai simțise niciodată până atunci.

Era de parcă nu ar mai avut niciun control asupra minții sau trupului său și mergea spre dealuri fără să fi avut habar încotro se îndrepta.

Știa, totuși, că mergea undeva – undeva unde se simțea obligat să ajungă – și, pe măsură ce înainta, pierzând complet orice idee privind locul în care se afla, prezența stranie dinăuntrul lui părea să-i îndrepte pașii, părea să știe exact încotro trebuia să meargă.

În cele din urmă ajunse pe creasta dealului, de unde privi în vale. De cealaltă parte a ei se vedea o peșteră.

În aceeași clipă știu că locul unde trebuia să ajungă era peștera.

Coborî grăbit panta dealului, apoi traversă firul de apă care șerpuia pe fundul văii și porni spre grotă.

Mai avea cincizeci de pași până la intrare, când îl văzu pe Jeff Larkin apărând din umbra peșterii. Jeff nu-i făcu niciun semn și nu-i adresă niciun cuvânt, ci dispăru în întuneric. Când ajunse în dreptul intrării, se întrebă dacă Jeff îl văzuse de fapt. Dar, în clipa următoare, când pătrunse în bezna dinăuntru, se trezi cu Jeff lângă

el.

Apoi o zări pe Julie.

Stătea întinsă pe lespezile peșterii, aproape de fundul ei.

Corpul îi era umflat și acoperit în întregime de albine ale căror aripi vibrau încontinuu, umplând peștera cu un zumzăit ca de stup.

Andy se opri, în timp ce stomacul i se răsucea din cauza greții care îl cuprinsese la vederea ei. Dorea să se întoarcă, să fugă din peșteră, să iasă la lumină.

Dar nu putea.

Ceva care se strecurase înăuntrul lui – ceva pe care nu putea să-l înțeleagă, nici să i se opună – pusese stăpânire pe el.

Se apropie de Julie, în timp ce brațele ei se întindeau pentru a-l atinge.

Cu unghiile care îi crescuseră lungi între timp.

Lungi și ascuțite.

Ascuțite… ca niște ace.

• Capitolul 21

Carl Henderson intră în parcarea de la A & W și își parcă mașina sub acoperișul portocaliu care proteja zona unde erau serviți cei care nu coborau de la volan. Toată dimineața fusese pe drum, trecând pe la fermele care ajungeau în nord până la Coalinga, și era mort de foame când Charlene Hopkins își sprijini coatele de rama geamului mașinii. Înainte ca el să se apuce să-i spună ce vrea, ea oftă adânc, clătinând din cap și plescăind din limbă, preludiul tradițional care anunța comunicarea unor vești proaste. Cum era de așteptat, urmă aranjarea unei bucle rebele de păr platinat pe frunte, după care ea spuse:

— Nu-i ciudat ce se întâmplă cu puștii ăștia?

Carl se încruntă, iar bătăile inimii i se accelerară. Ce voia să spună? Ce copii? Dar, înaintase să-și ducă gândul până la capăt, Charlene îi citi mirarea întipărită pe față.

— Vrei să spui că nu știi nimic? Se pare că au dispărut o mulțime de copii zilele astea. Întâi Julie Spellman – o știi pe fiica vitregă a lui Russell Owen? Se spune că ea ar fi dispărut prima în dimineața asta. Acum au dispărut Jeff Larkin și Andy Bennet.

Apoi, cu vocea devenită o șoaptă conspirativă, îi trecu în revistă toate frânturile de bârfă pe care le surprinsese în cursul dimineții, de

la întâmplarea cu mașina lui Marian Bennet – despre care Charlene era ferm convinsă că va duce la divorțul dintre Chuck și Marian – până la faptul că Julie Spellman și Jeff Larkin fuseseră duși amândoi, cu o seară înainte, la spital.

— Și doctorița F l-a trimis pe Roberto Muñoz undeva la San Luis Obispo, cu probe de sânge de la amândoi, încheie ea, roșie de emoție. Cred că li s-a întâmplat ceva teribil, nu-i așa?

Carl Henderson, al cărui puls o luase razna, făcea eforturi să nu-și trădeze spaima care începuse să-l împresoare, înclină din cap, încercând să manifeste exact doza de curiozitate cea mai potrivită în astfel de situații.

— Și Roberto știe ce urmărește la analiza sângelui?

— De unde naiba să știe? îi răspunse Charlene. Cred că droguri. Sau v'o boală mai nouă. Adică, vreau să zic, fata aia, Julie, a stat până acum în Los Angeles, o fi venit de acolo cu tot felul de chestii, nu-i așa?

— O fi, răspunse Carl Henderson gânditor.

Încerca să-și amintească dacă laboratorul din San Luis Obispo analizase deja sângele lui Julie. Dacă, în urma testului, rezultau urme ale soluției pe care i-o dăduse el lui Ellen Filmore…

Simți o dorință irezistibilă de a se duce chiar atunci la spital, neîntârziat, și de a pune mâna pe sticluța cu ser antiveninos.

Trebui totuși să reziste impulsului, pentru că și-o imagina pe Charlene Hopkins spunând următorului client: *Știi, Carl Henderson a fost foarte alarmat când i-am spus că lui Julie i s-au luat probe de sânge*! *A luat-o la picior de aici ca din tun*! După care ar fi plescăit în stilul cunoscut și ar fi adăugat: *N-am avut niciodată încredere în tipu' ăsta. Mi s-a părut întotdeauna ceva ciudat la el.*

Asta ar fi fost suficient. Se va trezi cu Mark Shannon la ușă, numai că de data asta nu-i va mai pune doar câteva întrebări.

Maxilarul lui Carl se strânse când în fața ochilor îi apăru Charlene Hopkins înfiptă într-unul din pereții beciului său, cu vocea aceea clevetitoare redusă la tăcere pe vecie de milioane de insecte carnivore care o devorau cu repeziciune, curățându-i oasele cu aceeași viteză cum se întâmplase cu…

Își alungă gândul din minte.

Calm.

Cel mai important era să-și păstreze calmul și să gândească logic.

Prefăcându-se plictisit de sporovăiala lui Charlene în legătură cu

bârfele de la ora dimineții – îmbogățite de naratoare pe măsură ce aceasta le relua – îi întrerupse șuvoiul de vorbe, comandând un hamburger, cartofi prăjiți și o cacao. După plecarea lui Charlene, mintea lui continuă să lucreze febrilă și, atunci când chelnerița se întoarse, aducându-i comanda, știa deja ce avea de făcut.

Mâncă încet, străduindu-se să nu se grăbească, hotărât să nu-i dea motive de bârfă lui Charlene sau soțului ei, care lucra acolo ca bucătar.

Puteau cel mult să spună despre el că se comportase cât se poate de normal.

Chiar când se pregătea să plătească, Carl tresări, iar apoi scoase o exclamație de surpriză.

Charlene își ridică privirea din chitanțier.

— Ai spus ceva, Carl?

Carl clătină din cap, după care îi oferi un zâmbet abia schițat.

— A, cred că m-am balonat.

Se crispă iar, dar de data aceasta adăugă și un oftat, ca și cum și-ar fi înăbușit durerea.

Zâmbetul lui Charlene Hopkins dispăru. Sprâncenele ei creionate se apropiară una de cealaltă, trădându-i îngrijorarea.

— Ești sigur că ți-e bine? îl întrebă ea.

Apoi, după ce aruncă o privire în jur, se aplecă spre geamul deschis al mașinii.

— Poate-ar fi bine să te duci și tu la spital și s-o vezi pe doctorița F, îi șopti ea. Îl tot bat la cap pe George să gătească bine carnea aia, fiindcă am auzit iar de virușii E. Dacă nici în carne nu mai poți avea încredere, atunci chiar că nu mai știu ce-i de făcut!

Încuviințând din cap, ca și cum nu ar fi avut curajul să vorbească, Carl îi întinse o bancnotă de zece dolari, așteptă restul, după care porni mașina.

Era chiar mai bine decât se așteptase – însăși Charlene îl trimisese la Ellen Filmore!

Cinci minute mai târziu se oprea în parcarea spitalului, ceva mai ușurat că nu dăduse acolo peste cele două mașini ale poliției locale.

Și, când pe fața îngrijorată a lui Ellen Filmore se ivi un zâmbet de recunoaștere, Carl Henderson se simți și mai relaxat. Orice s-ar fi găsit în sângele lui Julie, nu fusese pus în legătură cu vaccinul lui.

Chiar înainte să fi apucat să spună ceva, Ellen Filmore se ridică de la biroul lui Roberto, unde completa niște fișe în locul asistentului ei,

plecat la San Luis Obispo.

— Am auzit că ai probleme cu carnea stricată, spuse ea.

Carl mimă iritarea.

— Nu pot să cred, spuse el. Charlene a și telefonat aici?

— Virușii E nu sunt o bagatelă, îi spuse Ellen, ducându-l spre același cabinet unde o examinase pe Julie Spellman în ziua când fusese înțepată de albine. Și nici nu o poți acuza pe Charlene pentru interesul ei: dacă ți-au dat carne infestată, poți să-i dai în judecată.

— Corect, spuse Carl, dându-și ochii peste cap. Și, dacă aș face-o, tot orașul mi-ar întoarce spatele și cu siguranță că n-aș mai putea mânca nicăieri. Mai bine risc.

— Sunt de acord cu Charlene, îi spuse Ellen, întinzându-i un halat. Îmbracă-l și cheamă-mă când ai terminat.

Medicul părăsi cabinetul și Carl Henderson se repezi spre etajera de pe perete, acolo unde văzuse ultima oară sticluța pe care i-o dăduse lui Ellen cu mai puțin de o săptămână în urmă.

Nu mai era acolo. Își scoase repede pantalonii și cămașa, punându-și halatul peste chiloți, iar apoi se uită prin două sertare în căutarea sticluței.

Era pe punctul de a-l deschide pe al treilea când auzi ciocănituri în ușă.

— E în ordine? se auzi vocea lui Ellen.

— Da, răspunse el, îndreptându-se grăbit spre patul de consultații.

În clipa când doctorița intră în cabinet, pacientul se afla pe marginea patului, cu mâinile presate pe abdomen.

— Cred că nu am mai mult decât niște gaze, îi sugeră el lui Ellen în timp ce îl examina, palpându-i abdomenul.

După zece minute consultația se încheie.

— Bun, spuse ea, în timp ce îi lua fișa și nota ceva în ea. Cred că poți fi liniștit. Dacă e vorba de virușii E, atunci e cel mai ușor caz cunoscut până acum de medicină.

Deschise unul din dulăpioarele de pe etajeră și îi întinse lui Carl o tabletă antiacid, făcându-i cu ochiul.

— Asta iau întotdeauna după unul din hamburgerii lui George Hopkins. Dacă nu-și face efectul, anunță-mă. Dar cred că ai fost mult mai aproape de diagnosticul adevărat decât Charlene. Să vii în sala de așteptare după ce te îmbraci.

Ellen Filmore închise ușa cabinetului, lăsându-l iar singur. Iar Carl își văzu de treabă, luând la rând toate sertarele.

Să fi folosit tot conținutul sticluței?

În acest caz, de ce nu luase legătura cu el pentru a-i mai cere? În fond, în ciuda întrebuințării pe care încercase el să o dea serului, acesta se dovedise, cel puțin în aparență, la fel de eficient ca și cel adevărat. Carl se mai întreba și acum de ce conținutul sticluței lui o omorâse pe Julie, deși era clar că acesta avusese totuși un efect. Și dacă îi descopereau în sânge urme ale serului…

Carl deschise repede ultimul sertar și tocmai era pe punctul de a-l închide, când observă sticluța cafenie.

O înșfăcă, înlocuind-o cu alta care conținea antiveninul veritabil, pe care o scosese din servietă și și-o pusese în buzunarul pantalonilor în drum spre spital.

În mai puțin de cinci minute de la plecarea lui Ellen Filmore din cabinet, Carl Henderson își făcea apariția în sala de așteptare.

— Te simți mai bine? îl întrebă ea, ridicându-și ochii din revista de specialitate pe care o citea.

Carl îi zâmbi.

— Foarte bine, spuse el, fără să știe că repeta cuvintele rostite de Julie, Jeff și Andy în ultimele zile. Mă simt foarte bine.

Dar, spre deosebire de ceilalți trei, Carl Henderson spunea purul adevăr.

•

Kevin Owen opri mașina la capătul drumului care ducea spre parc. Simțea că îi explodează capul, iar mâncărimea care îi cuprinsese tot trupul devenea din ce în ce mai chinuitoare.

Era convins că va înnebuni, deoarece, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că imaginile văzute în cursul dimineții nu puteau fi adevărate.

Dar, dacă nimic din ce văzuse nu era adevărat, de unde apăruseră toate acele scene care îi rămăseseră atât de vii în memorie?

Mai încercă o dată, așa cum de altfel o făcuse toată ziua, să-și amintească exact ce se întâmplase acolo.

Jeff se comportase straniu – Kevin era absolut sigur de acest lucru.

Era destul de ciudat că merseseră tot timpul pe potecile care urcau pantele dealurilor, fără să fi schimbat o vorbă, având în vedere cât de mult putea să vorbească Jeff de obicei. Dar faptul că mersese tot timpul fără cea mai mică șovăire, de parcă ar fi știut exact încotro trebuia să o apuce, era de-a dreptul de neînțeles. Să mai fi fost acolo până atunci? Să fi urcat întâi cu Julie și apoi să se fi întors acasă?

Dar faptul că nu fusese în stare să-i spună tatălui său despre ce văzuse acolo? se întrebă Kevin.

De când se întâmplase lucrul acela îngrozitor, norul negru de țânțari ieșit din gâtul lui Jeff, simțea că o forță străină i se strecurase în trup.

Era ca în filmele în care ființe venite din alte lumi pătrundeau în corpul oamenilor, luându-l în stăpânire pentru a căpăta un chip uman.

Și totuși, nu era chiar ca în filmele acelea, pentru că acolo străinul omora persoana, folosindu-i doar trupul.

Iar el trăia. Știa bine că era încă în viață!

Și totuși era urmărit de senzația ciudată că altcineva se afla acum în trupul lui. Știa că i se întâmplase ceva, pentru că nu reușea să-și comunice nimănui gândurile.

De fapt, nici nu mai reacționa așa cum ar fi vrut!

Continuase să lucreze în grajd împreună cu tatăl său, deși îi era atât de rău, încât se temea să nu cadă din picioare. Și, ori de câte ori tatăl lui îl întreba cum se simte, îi răspundea că nu are nimic, deși îi venea tot timpul să vomite.

O dată chiar încercase s-o facă, spunându-și că astfel tatăl lui își va da seama că se întâmpla ceva cu el.

Dar nu reușise să o facă!

Cu o oră în urmă simțise un imbold irezistibil de a urca iar coasta dealului. De două ori, în timp ce le căuta pe Sara și pe Shelley, își dădu seama că o pornise spre străzile care duceau în zona dealurilor, dar de fiecare dată reușise să se abțină, hotărât să nu se mai întoarcă la peșteră indiferent ce s-ar fi întâmplat!

Apoi, pe neașteptate, i se făcuse foame.

Nu era genul de senzație pe care o știa și care se instala încet, evocându-i plăcerea de a mânca.

Nu, acum era ceva atât de acut, încât i se părea că, dacă nu va mânca ceva imediat, va muri.

Așa ajunsese la A & W, unde comandase de două ori mai multă mâncare decât de obicei.

Și, în timp ce mânca, o asculta pe Charlene care îi tot povestea despre lucrurile ciudate petrecute în cursul dimineții.

Când, în cele din urmă, istoria ajunsese la Andy Bennet, care dispăruse în zona dealurilor, Kevin își dăduse seama imediat despre ce era vorba. Peștera!

Se întrebă dacă nu cumva înnebunise, sau poate că o farfurie zburătoare chiar aterizase acolo, atrăgându-l pe el și pe ceilalți, așa cum văzuse că fac extratereștrii în filme.

Ce prostie! Aici nu era vorba de extratereștri sau de nave cosmice!

Și atunci, ce i se întâmpla?

Termină de mâncat și cel de al treilea hamburger, după care se duse la băcănia unde era casieră mama Sarei. Doamna McLaughlin observă încă din prima clipă că ceva nu era în regulă cu el, deși băiatul susținea că nu avea nimic, că se simțea excelent și că doar le căuta pe Sara și Shelley.

— Cred că sunt în parc, îi spuse doamna McLaughlin. Sara spunea ceva despre un picnic cu Shelley și sora ei.

Apoi, în timp ce observa fața scăldată în sudoare a lui Kevin, tonul ei se schimbă.

— Cred că trebuie să te vadă doctorița Filmore, spuse ea. Ești bolnav și nu vreau să te duci în parc și să împrăștii boala peste tot. În regulă?

Kevin dădu din cap, dar, pe când urca în mașină, știu că nu se va duce la spital.

O luă direct spre parc.

Deși îi era mai rău ca oricând.

În cap îi zumzăia un stup întreg de albine. Își aminti pe neașteptate de seara când se duseseră cu toții la film, după care se opriseră în parc.

Noaptea în care Julie se purtase straniu pentru prima oară.

Când nu suportase să stea sub liniile de înaltă tensiune.

Acum, când pulsațiile din cap i se accentuaseră, înțelegea de ce.

Rămase câteva minute în mașină, încercând să-și pună gândurile în ordine pentru a lua o hotărâre.

Dorința de a ieși de sub cablurile electrice devenea tot mai puternică, dar nu voia să-i cedeze.

Nu înainte de a discuta cu Sara și Shelley, nu înainte de a afla cum se simțeau ele.

Și nu înainte de a le avertiza de ce se întâmpla cu toți cei care fuseseră la film în seara aceea.

Dacă va putea.

Oțelindu-și întreaga voință împotriva bâzâitului din cap și străduindu-se din răsputeri să se opună dorinței covârșitoare de a întoarce mașina și de a pleca imediat de acolo, Kevin apăsă pe

accelerație și porni.

Cablurile electrice erau chiar deasupra capului său, mult mai aproape decât pe drumul care ducea spre fermă, iar bâzâitul care îi teroriza auzul ajunsese la intensitatea unui ferăstrău electric care taie o foaie de placaj.

Kevin apăsă pe accelerație până la limită, scrâșnind din dinți, și bătrânul Chevrolet țâșni înainte, mărindu-și viteza, până când ajunse în vârful colinei, unde se afla parcarea. Aici reuși să scoată mașina de sub liniile de înaltă tensiune. În același moment, scrâșnetul îngrozitor din cap slăbi în intensitate. Parcarea era aproape goală, așa că merse până spre capătul ei cel mai îndepărtat, ajungând în final în apropierea leagănelor.

Sora lui Shelley Munson era într-unul din balansoare, pe care Sara McLaughlin îl împingea cu tot mai multă putere, ceea ce o făcea pe fetiță să țipe încântată. Kevin rămase la volan privind spre fetiță, în timp ce aștepta ca zvâcnetele din cap să i se mai potolească.

După câteva minute îl zări Sara, care îi făcu un semn, iar apoi se apropie de mașină. Zâmbetul îi pieri în clipa când văzu cum arăta.

— Kevin? Te simți bine?

În ciuda intenției de a nega, se trezi încuviințând din cap.

— Mă simt excelent, își auzi el propriile cuvinte.

Nu asta ar fi vrut să zică. Dacă nu mai era în stare să spună nici cum se simțea.

— Simt… începu el, dar celelalte cuvinte, cele referitoare la febră, la mâncărime și la greața cumplită, îi rămaseră în gât, sufocate de forța care devenise stăpână nu numai pe trupul, dar și pe mintea sa.

— Jeff a dispărut, reuși el să spună în cele din urmă.

Sara se încruntă neîncrezătoare.

— A dispărut? Ce vrei să spui?

Kevin își formulă cuvintele cu multă grijă în minte. Poate că, dacă va evita să-i vorbească despre sine, va reuși până la urmă să-și comunice gândurile. Poate că, dacă îi va spune doar că Jeff se dusese în peștera unde Julie…

Sau poate că, dacă îi va spune că Jeff e bolnav, ca și Julie, de altfel…

Poate că, dacă nu va spune nimic despre el însuși…

— Mergem să ne plimbăm? se auzi el întrebând. Undeva unde să fim numai noi?

Sara îl privi cu ochii măriți. Înțelesese oare bine? Până atunci

Kevin nu manifestase niciun fel de interes pentru ea. Dar acum, felul în care o privea…

Aruncă o privire peste umăr. Sora lui Shelley coborâse din leagăn și se dădea acum în călușeii ruginiți, împreună cu prietenele ei.

Shelley rămăsese la una din mese, supraveghindu-le. Dacă pleca puțin cu Kevin…

— Sigur, spuse ea, deschizându-i portiera. Unde?

Nu coborî! își ordonă Kevin. Închide ușa și pleacă! Dar, chiar în timp ce aceste gânduri îi dădeau târcoale, se trezi coborând din mașină și luând-o pe Sara de mână.

— Ce ai spune să dăm o fugă până acolo? arătă el spre tufișurile în mijlocul cărora se deschidea un mic luminiș. Ai o pătură?

Sara dădu din cap, în timp ce inima începea să-i bată grăbită. Să fie adevărat? Chiar o vor face? Ea și Kevin Owen? Nu-i venea să creadă.

Ținându-l pe Kevin de mână ca și cum însăși viața ei ar fi depins de aceasta, Sara îl duse până la locul unde ea și Shelley își întinseseră păturile cu două ore în urmă. Luă una, o împături la iuțeală și se lipi iar de Kevin, care o ducea spre desișul tufelor.

Își croiră drum prin frunzișul bogat și, după un minut, ajunseră în luminiș. Suficient de larg pentru a întinde un pled, spațiul era plin de cutii de bere goale și prezervative folosite, de care Sara încercă să facă abstracție în timp ce desfăcea pătura. Apoi se așeză pe ea și îl trase pe Kevin mai aproape.

— Eu… Nici n-am bănuit că îți place de mine, se bâlbâi ea. Am crezut… în fine, am crezut că o preferi pe Julie Spellman.

Pleacă, își spuse Kevin, urlându-și tăcut cuvintele în adâncul ființei, încercând să le dea glas înainte de a fi prea târziu. Pleacă înainte să se întâmple ceva groaznic!

Mâinile Sarei erau acum pe el, deschizându-i nasturii cămășii, în timp ce degetele ei i se plimbau ca o dezmierdare pe piept.

— Ai transpirat, îi auzi el cuvintele. De ce nu-ți scoți cămașa?

Cu mintea amorțită și un corp care refuza să se supună comenzilor, Kevin își scoase cămașa și se întinse pe spate, trăgând-o pe Sara lângă el.

Să vezi c-o facem! își spuse Sara. Chiar o facem!

Se aplecă, gata să-l sărute, dar înlemni.

Ochii lui!

Ceva nu era în regulă cu ochii aceia.

De jur împrejurul lor, strecurându-se de sub pleoape, apăreau puncte ce păreau a fi țânțari minusculi – cu sutele!

Sara țipă și încercă să se smulgă de lângă Kevin, dar degetele lui i se încleștară puternic pe brațe și unghiile îi pătrunseră dureros în carne.

Punctele negre începuseră să i se reverse și din nări și, în clipa când Sara era gata să țipe de groază, Kevin deschise gura.

În același moment fața Sarei dispăru într-un nor înțepător și negru.

Țipătul îi muri în gât. Și așa începu coșmarul pentru Sara McLaughlin, tot așa cum începuse și pentru Julie, Jeff, Andy și Kevin.

• Capitolul 22

Ellen Filmore începuse să-și piardă răbdarea. Simțea că e pe punctul de a trece peste ceea ce ea numea „pragul de rezistență” – momentul care putea deveni periculos pentru oricine îi ieșea în cale. Deși starea ei normală era ceea ce ei îi plăcea să numească o dispoziție sufletească senină, Ellen putea să devină foarte ușor o adevărată teroare în clipa când era împinsă dincolo de pragul acesta de rezistență admisibilă, ceea ce era acum pe cale să comită laboratorul din San Luis Obispo.

Șase și jumătate.

Știa că nu avea niciun rost să le telefoneze. Centrala nu mai răspundea de la cinci și jumătate și, ultima dată când luase legătura cu ei, centralista o asigurase (pe un ton care lui Ellen numai politicos nu i se păruse) că specialistul de la laborator nu pleacă în niciun caz până nu își termină treaba, și că – „pentru a zecea oară, doamnă doctor Filmore” – vă va suna cu siguranță pentru a vă comunica rezultatele atunci când le va avea.

Ce naiba făcea specialistul, număra globulele albe și roșii una câte una?

Acum zece minute, când nervii ei începuseră să se întindă, îl trimisese pe Roberto Muñoz acasă, știind că nu era corect să-și verse focul pe el. La urma urmelor, asistentul dusese probele la laborator în timp record – pentru care va trebui să-i plătească și amenda încasată pentru exces de viteză – și se oferise să-i țină de urât până soseau rezultatele. Lucru care depășea cu mult sarcinile lui de serviciu, mai cu seamă că Roberto știa la ce trebuia să se aștepte dacă mai rămânea acolo.

— Mulțumesc, îi spusese ea, reușind să-și însoțească vorbele cu un zâmbet, în ciuda iritării continue, dar ești un asistent prea prețios ca să risc să te pierd. În plus, ai dreptul la un somn bun și cinstit peste noapte și, dacă explodez, s-ar putea să-l ratezi.

Cu ochii fixați pe ceas și tensiunea sărind cu încă un grad la fiecare clipă, Ellen Filmore se simțea într-adevăr în pragul exploziei.

La șase și cincizeci și opt de minute, când îi mai rămăseseră doar două minute de numărătoare inversă, telefonul prinse viață. Smulse receptorul.

— Doamna doctor Filmore?

— Da.

— Barry Sadler la telefon. De la laborator. Pentru dumneavoastră am prelucrat niște probe de sânge?

Doamne, oftă Ellen în tăcere. Unul din oamenii aceia pentru care fiecare propoziție e o întrebare.

— Ce-ați găsit? întrebă ea. Spuneți-mi, vă rog, care sunt rezultatele?

— Păi, asta-i problema, răspunse Sadler ezitant. Mă tem că… cum să vă spun, e ceva acolo, dar nu reușesc să pricep despre ce e vorba. Adică, vreau să spun, într-un fel știu cam ce ar fi, dar n-am mai întâlnit încă așa ceva. Mi-ar plăcea să…

— Stai! îi ordonă Ellen Filmore, unicul ei cuvânt înfigându-se ca un cuțit într-o bucată de plută. Ce înseamnă că „într-un fel știi cam ce ar fi”?

— Păi, parcă ar fi un fel de organisme… spuse Sadler cu o ezitare care o îngrozi.

— Organisme? insistă ea. Ce fel de organisme?

— Păi asta-i problema. Nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum.

Degetele de gheață care îi alergaseră până atunci pe spate începură să se strângă în jurul ei. Ce voia să spună?

— Adică așa ceva nu ai mai văzut încă *în sângele omenesc*? îl corectă ea, punându-și în glas o notă profesională.

— Nu chiar, spuse Sadler cu o voce atât de tremurătoare, încât Ellen Filmore își imagină mărgelele de sudoare care trebuie să-i fi apărut pe frunte.

— În regulă, spuse Ellen, făcând un efort de a nu trăda spaima care amenința să o copleșească. Despre ce crezi că e vorba? Cu ce seamănă aceste organisme cel mai mult?

Urmă o pauză foarte lungă, la capătul căreia se auzi iar vocea încă tremurătoare a lui Sadler.

— Larve.

— Larve? repetă Ellen. Îmi pare rău, dar…

— Uitați ce e, o întrerupse Sadler cu o voce mai puternică acum, când rostise cuvântul pe care știa că doctoriței îi va fi cel mai greu să-l accepte. Sunt laborant specialist. Microscopul mi-a oferit, până acum, șansa de a vedea destule, dar probele de sânge pe care mi le-ați trimis sunt cel mai ciudat lucru care mi-a căzut vreodată sub ochi. Par normale când sunt supuse tuturor testelor obișnuite. Dar, când m-am uitat la ele prin microscop, au apărut toate… lucrurile astea! Cele mai multe, cele mari, par a fi larvele unor insecte. Dar mai apare și altceva. Mult mai mic. Mi-ar trebui un microscop electronic să văd exact despre ce e vorba, dar eu cred, și sunt un foarte bun ghicitor, că lucrurile acelea minuscule sunt resturile de ouă în care au fost larvele.

Ellen Filmore simți că gândurile îi amorțiseră. Rămase tăcută clipe întregi, apoi spuse:

— Vrei să spui că am doi pacienți al căror sânge a fost infestat de astfel de paraziți?

Fu rândul lui Barry Sadler să tacă.

— Cred că da, spuse el în cele din urmă, punctându-și cuvintele cu un oftat adânc. În locul dumneavoastră, i-aș interna cât mai repede.

Apoi continuă să-i spună lui Ellen că va invita câțiva reprezentanți de la Facultatea de Biologie să examineze și ei probele, dar doctorița nu-l mai asculta.

Nu seamănă cu absolut nimic din ce am văzut până acum.

Larve… ouă.

Trăiau și se înmulțeau.

Se hrăneau cu… ce?

Și, pe măsură ce numărul lor creștea, ce se întâmpla după aceea?

Larve. Dacă tehnicianul avea dreptate, în ce se transformau larvele? Și unde erau adulții acelor… ce vor fi fost ele?

Ellen îi mulțumi tehnicianului cu o voce seacă pentru tot ceea ce făcuse și îl făcu să promită că o va suna a doua zi.

— Când voi dori să vorbesc și cu persoana care vine de la facultate, adăugă ea.

— Nu vă faceți griji, îi spuse Sadler. Am o presimțire că și el va dori să ia legătura cu dumneavoastră.

Ellen puse telefonul în furcă și se așeză la birou, încercând să-și pună ordine în gânduri.

Cel mai important lucru era să-i găsească pe copii.

Căută prin agendă, apoi ridică receptorul și formă numărul familiei Bennet.

Suna ocupat.

Căută alt număr și telefonă la familia Owen.

Ocupat.

Din ce în ce mai nervoasă, încercă să ia legătura cu Marge Larkin, dar îi veni să urle de furie când auzi iarăși tonul de ocupat.

Poliția.

Căută iar prin agendă, găsi numărul de acasă al lui Mark Shannon, îl formă și degetele începură să bată nervoase darabana pe birou în așteptarea unui răspuns.

— Ce ai făcut în legătură cu puștii dispăruți? întrebă ea fără nicio altă introducere când, după al șaptelea țârâit, auzi vocea șerifului în aparat. Julie Spellman, Jeff Larkin și Andy Bennet?

Șeriful mormăi agasat:

— Hai, doamnă doctor! Doar știi ce spune regulamentul, nu putem pleca în căutarea fiecărui puști care dispare pentru câteva ore. Doar dacă…

— Doar dacă nu există circumstanțe speciale, îi duse Ellen ideea până la capăt. Și dacă sunt bolnavi? Ăsta ar fi un motiv suficient de serios? Cel puțin doi din ei au ceva care e mai grav ca gripa. Știu că Jeff și Julie suferă de ceva de care nu m-am mai lovit până acum. Și de același lucru s-ar putea să sufere și Andy Bennet, având în vedere descrierea pe care mi-a făcut-o Marian de dimineață.

Ellen îi explică în câteva cuvinte rezultatele examenului de laborator pe probele de sânge.

Mark Shannon o ascultă până la capăt, după care oftatul răsunător îi dădu de înțeles că polițistul era de acord cu teza ei. Ellen Filmore era mai mult decât o mamă alarmată și apoi o cunoștea suficient de bine ca să știe că, dacă nu-i dădea satisfacție, l-ar fi bătut la cap toată noaptea.

— Fie, spuse el. O să fac o tură în seara asta, o să pun câteva întrebări și o să văd ce pot să aflu. Și dacă nu apar până mâine dimineață, o să fac o echipă și o să încep cercetările în zona dealurilor. Dar știi la fel de bine ca mine că puștii care nu vor să fie găsiți sunt descoperiți foarte rar. Nu au decât să iasă pe autostradă și

să facă autostopul. În câteva ore au ajuns la L.A. sau San Francisco și cu asta s-a terminat.

— Dar îți începi cercetările? îl întrebă Ellen, hotărâtă să-l determine să acționeze în vreun fel. Cel puțin o să încerci să-i găsești?

Mark Shannon cedă după o scurtă ezitare. Prefera să se plimbe câteva ore cu mașina, verificând hotelurile și motelurile de la marginea autostrăzii, și să discute cu oamenii din localuri decât să o aibă pe Ellen pe cap toată noaptea. De fapt, era convins că truda lui nu avea niciun sens și bănuia că, în sinea ei, Ellen credea la fel.

Dacă dorința copiilor era să se întoarcă acasă, ar fi făcut-o deja.

Iar dacă nu voiau, existau toate șansele ca nimeni să nu mai știe nimic de ei până când vor reveni singuri în oraș.

Numai dacă tehnicianul de la San Luis Obispo nu avusese cumva dreptate și, deci, se întâmpla ceva într-adevăr neobișnuit.

Dar Mark Shannon refuza pur și simplu să ia în calcul această posibilitate.

•

Carl Henderson stinse lumina din bucătărie, după care porni cu pași grăbiți prin întuneric pentru a privi pe fereastră în noaptea de afară.

Toată seara, chiar de când soarele începuse să coboare, se simțise urmărit, dar, până în clipa aceea, nu reușise încă să descopere cine se ascunsese în întuneric pentru a-l spiona.

De fapt, ochii aceia atât de curioși nici nu prea aveau ce să vadă, pentru că fusese un tip deștept.

Foarte deștept.

Reușise să reziste toată seara ispitei de a coborî în laboratorul din beci.

În schimb, rămăsese tot timpul în casă, plimbându-se dintr-o cameră în alta, pentru ca eventualul curios să creadă că întregul program urma calea unei rutine bine bătătorite.

Atâta timp cât cel de afară nu-și dădea seama că prezența lui fusese descoperită, se putea considera în siguranță. Tot ce trebuia să facă, își spuse Carl, era să aibă răbdare și să nu comită vreo greșeală și, după o vreme, totul va reintra în normal.

Totul trebuia să pară cât mai normal. Numai în felul acesta rezistă tentației de a veni direct acasă de la spital și refuză cu îndărătnicie să cedeze dorinței de a începe imediat cercetările asupra lichidului din

sticluță, pentru a vedea cum era posibil ca un compus care trebuia să influențeze doar ouăle de albină să aibă consecințe atât de dramatice asupra corpului uman.

Să fi creat ceva pe care el însuși nu-l putea înțelege? Și dacă da, atunci care erau consecințele ultime?

Reuși să-și înfrâneze curiozitatea științifică și, în loc să pornească direct spre laborator, își urmă traseul obișnuit și trecu pe la câteva ferme, oprindu-se chiar la familia Owen pentru a întreba dacă nu aveau nevoie de o mână de ajutor la găsirea lui Julie.

Julie care, spera el, ar putea să moară pe undeva printre dealurile alea. Ceea ce era un mare păcat, pentru că, dacă tot îi era dat să moară, ar fi putut să o facă mult mai bine în beciul lui.

Nimic mai plăcut decât să-i fi ascultat țipetele în timp ce coloniile lui carnivore ar fi năvălit din ascunzișurile lor pentru a o năpădi, asaltându-i trupul în întuneric.

Strigătele lui Otto Owen, care duraseră doar câteva minute, nu-l umpluseră de aceeași satisfacție ca în cazul fetei. Cum o chemase? Dawn nu-știu-cum.

Gemetele lui Julie, își spuse el, ar fi fost o încântare.

Probabil că era prea târziu, deși nu va abandona speranța de a o găsi înainte să descopere care erau efectele lichidului din sticluța cafenie asupra ființei umane și nu asupra celulei de incubație a unui stup.

Chiar când, în cele din urmă, își îngăduise să se întoarcă acasă, rămăsese la masa din bucătărie, ocupându-se de niște hârtii, de parcă altceva nu l-ar mai fi interesat.

Nu-și trădase convingerea că se știa urmărit nici măcar cu o singură privire aruncată pe geam.

Acum îl sâcâia o singură idee: nu cumva fusese prea atent?

Nu cumva se comportase anormal de normal?

Nu! Era clar că nu! În mod obișnuit abia dacă se uita pe fereastră.

Sau poate că nu?

Dintr-o dată avu sentimentul oribil că, fără să-și dea seama, în cursul unei seri obișnuite se uitase de zeci de ori pe fereastră.

Rămase încordat, în timp ce se întreba dacă nu se trădase cumva față de urmăritorul necunoscut.

Apoi îi veni o altă idee.

Nu rămăsese prea mult timp în bucătăria neluminată?

Sigur că da! Ar fi trebuit să stingă toate luminile de la parter, ca și

cum s-ar fi pregătit de culcare. Abia după ce stingea luminile ar fi trebuit să se întoarcă pentru a urmări din întunericul casei ce se întâmpla în întunericul de afară.

Și totuși, nu era prea târziu. Nu putea fi!

Carl se întoarse repede în casă, trecând dintr-o cameră în alta, stingând veiozele de pe mesele din camera de zi și salon, precum și candelabrul din sufragerie. Când, în cele din urmă, toate luminile fură stinse, își începu cel de al doilea tur, uitându-se din camerele cufundate în întuneric, pândind toate umbrele din curte.

Nu reuși să vadă nimic.

Dar nici de așteptat nu mai putea, așa că își luă servieta de pe măsuța de la intrare și ieși pe ușă, strecurându-se pe sub scară. Închise ușa în urma lui și, cum nu îndrăznea să aprindă lumina, bâjbâi pe scările abrupte prin bezna sufocantă.

Chiar și ajuns în siguranța pivniței, nu avu curajul să aprindă decât veioza de pe masa de lucru.

Scoase din servietă sticluța pe care o șterpelise din cabinetul lui Ellen Filmore și extrase din ea câțiva stropi de lichid, cu ajutorul unui ac hipodermic pe care îl înfipse prin dopul de cauciuc pe care el însuși îl aplicase cu câteva zile în urmă.

Se duse la capătul etajerei, de unde unul din șobolanii pe care îi ținea pentru experiențe – și drept hrană pentru specimenele carnivore – îl privea cu ochi speriați din fundul cuștii lui. Deschise cutia, luă șobolanul cu gesturi calme și îi înfipse acul sub piele. Apăsă pe pistonul seringii și aproape imediat simți cum șobolanul începe să se zbată în mâna lui. Îl puse la locul lui, închise capacul, după care se întoarse la masă pentru a aștepta efectele injecției.

Șobolanul se retrase într-un colț al cuștii, unde se ghemui tremurând, în timp ce nările i se contractau adulmecând și ochii mici i se învârteau neliniștiți, în căutarea unui inamic invizibil.

Carl Henderson își miji ochii. Să-i fi dat prea mult ser? Va muri?

Dintr-o dată șobolanul începu să se scarpine frenetic, ceea ce îl făcu pe Carl să se încrunte și mai mult.

O reacție alergică?

Încercă să-și amintească ce se întâmplase cu Julie după ce îi făcuse injecția.

Fata se dusese la baie.

Când revenise de acolo arăta ciudat.

Avea mâncărimi? Sau doza o afectase în alt fel decât pe șobolan?

Nu știa.

Între timp, șobolanul se mai liniștise și temerile lui Carl Henderson că va muri se atenuară.

Ce se va întâmpla cu el până dimineață?

Era tentat să rămână acolo toată noaptea pentru a-și nota tot. Numai că fața l-ar fi trădat imediat dacă nu dormea.

Nu, cel mai bine era să se ducă imediat la culcare și să-și respecte astfel programul normal.

Tocmai se pregătea să plece, când își mai aminti de ceva auzit în ziua aceea.

Ceva despre Jeff Larkin.

Un lucru pe care îl aflase de la Vic Costas.

— Nu era în toate apele lui azi dimineață, îi spusese fermierul grec. Era exact ca fata aia, ca Julie. Arăta în dimineața asta cum arăta ea ieri de dimineață. Adică nu chiar în apele lui, înțelegi? O fi luat ceva de la ea.

Apoi bătrânul îl privise încruntat.

— Copiii din ziua de azi, adăugase el. Nu mai poți să-i dezlipești unul de celălalt.

Carl se întoarse și mai aruncă o privire șobolanului. Dacă ce îi injectase era contagios…

Se uită prin încăpere și zări exact ce căuta. Pe unul din rafturile de deasupra etajerei se afla o cutie de plastic pe care o făcuse el însuși în urmă cu un an, când efectuase câteva experiențe cu niște păianjeni. Se închidea perfect și singurul lucru care putea pătrunde în ea era aerul.

Și chiar aerul trebuia să treacă printr-un filtru suficient de fin pentru a corespunde standardelor prevăzute pentru spitale. De fapt, chiar cumpărase sistemul de filtrare de la un depozit de aparatură medicală.

Carl Henderson luă șobolanul din cușca lui și îl puse în cutie, îi închise capacul, iar pe urmă porni sistemul de ventilație.

Bâzâitul motorului de la ventilator părea să-l enerveze și mai tare pe șobolan, ceea ce-l determină pe Carl să-l mai urmărească un timp. Apoi, convins că se va obișnui cu zumzăitul aparatului, Carl stinse lumina și urcă scările.

Șobolanul muri cu mult înainte de venirea dimineții, izbindu-se de pereții închisorii în deznădăjduita lui încercare de a scăpa de colonia care creștea în el.

•

Mașina lui Kevin se hurducăia încet, cu farurile stinse, pe drumul brăzdat de roți care limita hotarul vestic al fermei, nedepășind zece mile pe oră. Dar, oricât de încet ar fi mers, mașina se zguduia puternic, fără ca suspensiile să mai poată atenua șocurile pe care i le provoca drumul desfundat. Dar tot era mai bine decât pe șosea, unde zumzăitul produs de liniile de înaltă tensiune devenise insuportabil, obligându-l să se oprească înainte de a fi ajuns la ferma lui Vic Costas.

În cele din urmă, după zece și jumătate, ieși din drumeagul care l-ar fi dus până la intrarea din spate a casei lor și opri motorul, urcând pe jos ultimii metri ai coastei și sperând să nu-l audă nimeni. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era să discute cu cineva.

Un timp, după întâlnirea lui din parc cu Sara, Kevin se simțise ceva mai bine. Frisoanele care îl chinuiseră toată dimineața se îmblânziseră și, la întoarcerea din parc, chiar și pulsațiile teribile pe care i le provocau liniile de înaltă tensiune deveniseră suportabile. Problema era că nici acum nu știa ce se întâmplase cât timp fusese împreună cu Sara. Își amintea doar că se simțea din ce în ce mai rău și că, în drum spre parc, avusese senzația că va muri. Dar după aceea se dusese cu Sara în luminișul în care intrau toți pentru câteva îmbrățișări și întinseseră o pătură.

Se întinsese și Sara se așezase lângă el.

Apoi se aplecase peste el, încercând să-l sărute.

În clipa aceea se întâmplase ceva. Pe moment i se păruse că plămânii i se umpluseră cu vată. Nu mai putea să respire și se simțea cuprins de un val năprasnic de spaimă. Urmase ceva ca o explozie chiar în piept. În prima clipă se gândise la un atac de cord. Nu fusese așa ceva, pentru că în clipa următoare un icnet puternic îi izbucnise din gât, ca și cum și-ar fi ținut respirația dincolo de puterile lui, după care…

După care urmase o mare ușurare.

Tot răul de care suferise până atunci trecuse, iar el rămăsese zăcând pe spate, cu ochii ațintiți spre cer.

Își aducea vag aminte că Sara plecase, iar el adormise și se mai trezise doar după apusul soarelui. Aceeași stare de rău îl copleșise la căderea serii și, o dată cu ea, spaima cumplită că își va pierde mințile.

Acum, după ce coborâse din mașină, înconjură casa, aruncând o

privire spre încăperile slab luminate, încercând să descopere dacă familia îl mai aștepta sau nu. Dar perdelele erau trase și doar câteva lumini licăreau în camerele de la parter.

Kevin se strecură în casă pe ușa de la bucătărie. Biletul de pe frigider îl invita să ia o porție de plăcintă cu mere, rămasă de la cină. Kevin o înghiți cu poftă de lup, după care mai luă o bucată și apoi încă una.

Foamea cumplită care îl lăsase timp de câteva ore după întâlnirea cu Sara revenise și părea să devină tot mai acută. După ce termină plăcinta, Kevin deschise frigiderul și căută altceva de mâncare. Tocmai descoperise ce mai rămăsese din friptură când simți o privire ațintită asupra lui. Se întoarse și o văzu pe Molly în ușa sufrageriei, având pe umeri cuvertura de pe sofa. Ochii ei mari și serioși îl priveau îngrijorați.

— Au găsit-o pe Julie? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

Kevin avu o scurtă ezitare, apoi clătină din cap. Și, cum ființa îi era invadată de o altă pornire, de data aceasta legată de Molly, făcu un pas în spate.

Fără să-și dea seama ce se întâmplase cu fratele ei vitreg, Molly își aruncă pătura de pe umeri și fugi spre el, cuprinzându-l cu brațele, în timp ce un val de plâns îi zguduia trupul.

Kevin se încordă. Pornirea din el devenise tot mai puternică. Dorința lui era să o ridice pe Molly în brațe, să o strângă, să-și apropie fața de a ei…

— Hei, spuse el cu voce sugrumată, în timp ce se lupta cu primejdia care creștea mereu înăuntrul lui. Faptul că n-am găsit-o azi nu înseamnă că n-o să reușesc până la urmă.

— Și… și dacă i s-a întâmplat ceva? suspină Molly. Dacă e bolnavă, dacă s-a rănit?

Kevin se împotrivea din toate puterile, dar forța dinăuntru era mai tare. O ridică pe Molly și o purtă prin sufragerie. Tocmai se pregătea să urce scara, când îl zări pe tatăl lui adormit în fotoliul mare de piele maro din camera de zi. Nu o vedea nicăieri pe Karen.

— Unde e mama ta? întrebă el, în timp ce se lupta cu pornirea tot mai presantă de a-și apropia fața de a lui Molly ca să…

Să ce?

Să-i facă rău? Să o rănească pe Molly? Dar el o iubea pe Molly!

— Mama s-a culcat în pat, așa cred, răspunse Molly fără să observe ce se întâmpla cu Kevin. Când m-am trezit, nu mai era în camera de

zi.

Kevin nu îi răspunse, dar continuă să urce scările cu ea în brațe, după care o duse în camera ei și o culcă încet pe pat. O privi în timp ce puterea din el devenea și mai violentă. Voia să se apropie de ea și să o sărute, așa cum o sărutase și pe Sara McLaughlin…

Molly își ridică privirea spre el, apoi își întinse mâinile.

— Ia-mă-n brațe, îi spuse ea.

Kevin șovăi o fracțiune de secundă, timp în care ființa dinăuntrul lui fu pe punctul de a-l copleși, apoi se smulse cu o mișcare bruscă și își întoarse fața de la Molly, sigur că, dacă ar fi privit-o iar, ar fi pierdut lupta cu puterea ascunsă din el.

Molly, care sesizase în fine că se întâmpla ceva cu fratele ei vitreg, se trase înapoi.

— Mi-e frică, șopti ea.

— N-ai de ce, îi răspunse Kevin, care pornise spre ușă.

Simțea cuvintele rașchetându-i gâtlejul sugrumat.

— Nu ți se va întâmpla nimic. N-am să las să ți se întâmple ceva.

— Promiți? îl întrebă Molly cu o voce tremurătoare.

Kevin rămase tăcut o clipă nesfârșită, apoi chiar în clipa când ieșea grăbit din cameră, mai adăugă doar un cuvânt:

— Promit.

Apoi plecă. În timp ce intra în camera lui și încuia ușa, știa că o mințise pe Molly.

Știa că nu-și va putea ține promisiunea abia făcută.

• Capitolul 23

Kevin Owen se trezi o dată cu răsăritul soarelui.

Simți din prima clipă că era bolnav, mai bolnav decât fusese vreodată în viața lui.

Mai bolnav chiar decât ieri, când se urcase pe dealuri cu Jeff și dintr-o dată…

Ce?

Ce ieșise, oare, din gura lui Jeff? Își mai aducea doar vag aminte de o ceață întunecată ca un fum negru, care fremătase în jurul capului său preț de o clipă.

În secunda următoare avusese senzația că îi ardea pielea, după care, ca și acum de altfel, se simțise îngrozitor de rău.

Rămase în pat, țintuit de strânsoarea unei febre de gheață, cu

trupul acoperit de o sudoare rece. Și totuși, în ciuda frisoanelor care îl chinuiau, îi era foame.

O foame de lup.

Era însă sigur că, dacă ar mânca ceva, oricât de puțin, va vomita, pentru că simțea cum greața i se răsucește în stomac.

Tremura sub pătură, rugându-se ca febra să se mai domolească, dar degetele de gheață nu numai că își întăreau strânsoarea, ci foamea devenise așa de puternică, încât până și dinții păreau să-l doară. Trebuia să mănânce! Dacă nu, murea!

Aruncă pătura de pe el, se îmbrăcă la repezeală, apoi coborî la bucătărie și începu să înfulece pe nerăsuflate tot ce găsi în frigider; mai întâi ceea ce rămăsese din cina de aseară, apoi tot ce-i ieși în cale.

Deschise un pachet cu șuncă groasă și își vârî în gură bucăți întregi de grăsime, pe care abia dacă le mesteca înainte de a le înghiți.

Stomacul protestă vehement împotriva masei vâscoase și grase, pe care însă în final se văzu nevoit să o accepte, în timp ce Kevin continua să înfulece neobosit, devorând orice găsea, până când foamea cumplită începu să se astâmpere.

Pe măsură ce ghearele cumplite ale foamei cedau, Kevin se simțea cuprins de o altă dorință.

Aceeași împotriva căreia trebuise să lupte ieri.

Revenise, mult mai puternică decât ieri, și acum știa că îi va fi imposibil să i se opună.

Dorința de a se întoarce sus pe dealuri, la peștera pe care nu o mai văzuse niciodată până ieri.

Să se întoarcă la Julie.

Dar de ce? Care era forța ce îl împingea spre ea?

Deși nu știa despre ce forță era vorba, și nici care era modul în care acționa aceasta, știa că acum îi va ceda.

Porni spre ușa din spate, dar avu un moment de șovăială.

Când se vor trezi ceilalți, când Molly va coborî la parter…

Își aminti de promisiunea făcută fetiței în seara trecută.

Mânat de dorința tot mai aprigă de a părăsi casa, se duse în grabă la etajeră și mâzgăli ceva pe notesul care se afla întotdeauna lângă telefon:

„Tată,
Mi-a venit o idee. Mă duc după Julie.

Mă întorc până la prânz.”

Reciti biletul, apoi îl prinse cu un magnet pe ușa frigiderului. Părăsi casa, dar după o sută de metri se întoarse și îi mai aruncă o privire.

În ciuda celor scrise pe bilet, avea convingerea fermă că nu se va întoarce până la prânz.

Era aproape sigur că nu se va mai întoarce acasă, pentru că, atunci când își reluă drumul și văzu dealurile aurii în fața lui, se simți cuprins de o senzație neobișnuită, care punea stăpânire pe el.

Senzația că se ducea acasă.

Dar de ce?

De unde îi venise această senzație?

Doar casa lui nu era printre dealuri. Și nu avea nicio legătură cu peștera pe care o văzuse ieri, unde Julie, cu trupul nefiresc de umflat, stătea învești mântată într-un roi de insecte care îi mișunau pe tot corpul.

Și totuși, chiar în clipa când chipul lui Julie îi reveni în minte, o imagine care îl îngrozise ieri, când o văzuse pentru prima oară, se simți atras irezistibil de ea.

Ceva ascuns în ființa lui îl făcea să-și dorească să fie cât mai aproape de ea, să se bucure de prezența ei.

Pe măsură ce se pierdea printre dealuri, pasul lui devenea mai iute.

•

Mark Shannon se răsuci în pat, căută cu mâna ceasul deșteptător și apăsă pe butonul care trebuia să-l reducă la tăcere. După o secundă, țârâitul nesuferit răsună iar și polițistul deschise ochii pentru a arunca o privire ucigătoare telefonului, cu mintea încă începătoșată din cauza orelor pe care le petrecuse ieri seară, mai întâi străbătând orașul, apoi la motel pentru a verifica registrul și camerele, pentru ca în final să se oprească la Silo, unde, cocoțat pe unul din scaunele de la bar, rămăsese până la ora închiderii, de vorbă cu clienții, pe banii comunității.

Nimeni nu avea habar despre copiii care dispăruseră din senin.

În timp ce telefonul continua să-i perforeze timpanele cu sfredelul soneriei lui, Shannon își întinse mâna și ridică receptorul.

— Sper că e important, mârâi el.

— Cred că e cazul să vii aici, se auzi vocea lui Manny Gomez. Nu

mai ai loc în birou de lume și toți vor să știe același lucru: cum e posibil să nu fi găsit încă pe niciunul din copiii ăia?

— Cât e ceasul? mârâi Shannon.

— Șase și jumătate, îl anunță Manny, după care începu să-i înșire numele tuturor celor care se înghesuiau în micul lor birou aflat după colțul primăriei.

Numele care îl făcu pe Mark să sară din căldura plăcută a cearșafului fu Jim Chapman, șeful lui Marge Larkin. Dacă redactorul șef al ziarului era acolo, însemna că în curând tot orașul va năvăli în biroul lui.

— Bine, oftă el. Vin în cincisprezece minute.

Se împletici până la baie, dădu drumul la apa rece și intră sub șuvoiul de gheață. Capul i se limpezi imediat și orice urmă de mahmureală îi pieri.

E clar că în acest caz toate dispozițiile departamentale nu mai valorau doi bani, își spuse el în timp ce se bărbierea, și că va fi obligat să organizeze imediat o poteră. Cu toate că la început avusese îndoieli, acum era sigur de dispariția celor trei copii. Era, într-adevăr, ciudat faptul că Andy Bennet se făcuse nevăzut în aceeași dimineață când Julie Spellman și Jeff Larkin plecaseră de acasă. Doi tineri – un băiat și o fată – era una. Lucrurile sunt evidente pentru oricine, cu excepția părinților implicați în eveniment, care nu acceptă nici în ruptul capului că odraslele lor – de fapt niște adolescenți – pot să dispară ca să petreacă o noapte împreună.

Dar Andy Bennet dădea totul peste cap.

Conform celor declarate de Marian și de Chuck, băiatul nu se mai văzuse cu Jeff sau Julie din seara când fuseseră împreună la film.

Shannon își puse cămașa cea mai curată din cele patru ale uniformei și pantalonii pe care îi purtase cu o zi înainte, la care adăugă centura, tocul armei, pistolul și insigna. La zece minute după ce telefonul îi explodase în urechi, smulgându-l din somn, era în mașina de patrulare, îndreptându-se spre birou.

O jumătate de oră mai târziu, se afla în fruntea unei caravane formată din paisprezece mașini, în care se urcaseră toate rudele și prietenii familiei Bennet și ai lui Marge Larkin, îndreptându-se spre ferma lui Russell Owen pentru a-și începe cercetările.

Aici aflară de la Karen Owen că Russell și Kevin începuseră deja căutările: amândoi porniseră spre zona dealurilor.

— Kevin a plecat înainte de micul dejun, spuse ea, arătându-i lui

Shannon biletul pe care îl găsise pe ușa frigiderului. Russell s-a dus după el, imediat ce am văzut că lipsește de acasă.

— Ar fi fost mai bine dacă ne-ați fi anunțat, spuse Shannon încruntându-se, dar Karen i-o tăie imediat.

— Te-am anunțat ieri, îi aminti ea cu o voce tremurătoare. Am venit la tine, deși nu mi-a fost de niciun folos.

Shannon se întoarse jenat, aruncând o privire spre dealurile din spatele casei. Acoperite cu o iarbă măruntă, deja arsă de soare, erau străbătute de un labirint de poteci și făgașe care se intersectau și se depărtau. Puține fuseseră tăiate de om, cele mai multe fiind făcute de vitele care pășteau și de cerbi. Era imposibil să urmărești vreuna din ele. Și totuși, în mintea lui Mark Shannon se înfiripa un plan.

— Bun, asta vom face, spuse el mulțimii adunate în jurul lui. Vreau să ne împrăștiem – voi știți dealurile astea chiar mai bine ca mine. Deci ne vom împărți în grupuri de câte doi. Ne vom întinde pe un aliniament cât mai larg, fără însă a ne pierde din vedere unii pe alții. Apoi vom începe să urcăm. Oricine vede ceva, indiferent ce, dă imediat de veste. Eu voi fi cam la treimea drumului dinspre nord, iar Manny Gomez la treimea drumului dinspre sud. În doar câteva minute trebuie să ajungă la unul din noi mesajul.

Apoi îi veni o altă idee.

— Câți dintre voi au telefoane celulare?

Se ridicară vreo șase mâini, după care Mark Shannon începu alcătuirea echipelor, plasând oamenii care aveau telefoane cât mai judicios.

— În cazul când cineva care are telefon vede ceva, să sune la 911 și centralistul o să ne anunțe pe mine sau pe Manny Gomez prin radio. În regulă?

La mai puțin de cincisprezece minute de la sosirea caravanei, Karen stătea în spatele casei, ținând-o pe Molly strâns de umeri, în timp ce privea mașinile care porneau din nou, încet de data asta, pe drumeagul desfundat care tivuia poalele dealurilor, stârnind un nor de praf în urmă.

•

Russell se opri pe culmea dealului și își scoase batista pe care o avea de regulă în buzunar, pentru a-și șterge fruntea brobonită de sudoare. Soarele se ridicase mult pe cer și vântul răcoros care bătuse până atunci dinspre mare devenise fierbinte și uscat, avertizând că în după-amiaza aceea temperatura va trece de patruzeci de grade.

Nici urmă de Julie sau Kevin.

De ce nu-i spusese băiatul și lui ce avea de gând să facă? Cel puțin să-i fi spus încotro o luase. Russell își dădea seama că ar fi imposibil să-l mai găsească pe Kevin prin aceste dealuri cu rețeaua lor încâlcită de poteci. Dar nici nu-i venea să renunțe și să se întoarcă acasă.

Dacă nu renunța, dacă va reuși să ajungă pe culmea dealului următor, poate că îi va găsi.

Sau, mai curând, se va trezi iar uitându-se, ca acum, la dealurile îmbrăcate cu iarbă, oferind o perspectivă care se pierdea la orizont, întreruptă de pâlcurile de stejari sau de stâncile care își făceau apariția de sub covorul verde. Se întoarse încet și scrută depărtările, așa cum făcuse de fiecare dată în cursul dimineții când ajunsese pe culmea unui alt deal.

Încremeni când, pe una din muchiile pe care stătuse în urmă cu vreo douăzeci de minute, se ivi cineva. Deși era la o distanță prea mare ca să-l poată recunoaște, Russell era sigur că nu era vorba de niciunul din copiii dispăruți.

Russell își duse mâinile pâlnie la gură și, după ce își umplu plămânii cu aer, strigă cât putu de tare:

— Heeei!

Omul îi făcu semn cu mâna, după care Russell reuși să-i audă greu cuvintele purtate de vânt:

— Ai găsit ceva?

Înțelese că nu mai era singurul care plecase în căutarea copiilor și o porni grăbit, aproape în fugă, spre poala dealului, mânat de curiozitatea de a afla câți oameni se adunaseră în același scop.

Ajunse aproape de capătul pantei când se opri brusc, cu atenția atrasă de un obiect pe care abia dacă îl zărise cu coada ochiului.

Rămase împietrit un moment, timp în care imaginea fulgurantă se transformă într-o viziune întunecată, care îl umplu de groază.

Cu ochii pironiți pe lucrul care îi stârnise groaza și o parte a creierului care se opunea din răsputeri realității însăși, sperând să fie vorba de o greșeală, spera ca lucrul acela să fie doar rodul imaginației lui, nu realitatea.

Scheletul unui om, ascuns doar în parte de ramurile unei tufe.

Oasele erau intacte, cu excepția piciorului stâng din care lipsea partea de jos.

Deși scheletul era complet curățat de carne, Russell văzu imediat că era destul de recent: fără să fi fost complet uscate, oasele

străluceau în razele dimineții. Privirea i se plimbă încet și în silă peste scheletul descărnat. Când, în cele din urmă, se opri asupra capului, tresări.

Era năpădit de furnici care păreau să alerge în toate direcțiile fără vreun scop anume. Când însă se uită atent, descoperi în mandibulele lor fragmente minuscule de țesut cranian pe care le cărau în mușuroi.

În găvanele golite ale ochilor colcăiau viermi ale căror trupuri descriau arabescuri de un alb palid.

Dar ceea ce îi atrase atenția, frângându-i voința și întorcându-i stomacul pe dos din cauza greții, fu părul.

O masă de păr negru, ondulat, coborând în valuri din scalpul încă prins de craniul intact.

Un păr bogat care, deși năclăit de praf, mai păstra încă urme ale luciului său original.

Părul lui Julie?

Din străfundul lui se ridică un urlet în care se strânsese atât spaimă, cât și speranța unui ajutor.

După o secundă care lui Russell i se păru o oră, Manny Gomez se ivi lângă el. Doar mâna șerifului puternic încleștată pe brațul său reuși să-l scoată din transa în care îl aruncase scheletul acela înfiorător. În cele din urmă, reuși să-și smulgă ochii de pe viziunea de coșmar și să se uite la omul de lângă el.

— Cum o să pot să-i spun? întrebă el. Cum să-i spun lui Karen?

Manny Gomez rămase tăcut câteva clipe; în ochii lui negri se reflecta perfect groaza lui Russell. Curând însă, chipul lui căpătă o notă de duritate profesională.

— Să nu ne lansăm în presupuneri, Russell, îi spuse el. Nu știm dacă e Julie.

— Nu? întrebă Russell cu o voce seacă.

În timp ce Manny îi comunica prin radio lui Mark Shannon descoperirea făcută, privirea lui Russell reveni spre rămășițele aruncate pe pământ.

Piciorul.

Ce se întâmplase cu piciorul care lipsea?

Probabil că un coiot care bântuia noaptea pe acolo.

Poate chiar îl auzise urlând în timp ce își târa prada spre vizuină.

Gândul îl făcu să se cutremure, dar simți iar mâna lui Gomez pe umăr.

— Haide, Russell, îi spuse șeriful cu o răgușeală care îi trăda

emoția. Nu știm despre cine e vorba. Nu avem niciun indiciu.

Dar, pe când rostea aceste cuvinte, Manny era convins, ca și Russell, de altfel, că rămășițele acelea hidoase fuseseră, cu doar două zile în urmă, Julie Spellman, frumoasă și plină de viață.

• Capitolul 24

Ellen Filmore răspunsese la telefon în tot cursul dimineții. Primul apel avusese loc chiar în momentul intrării ei în clinică, unde venise mai devreme, pentru cazul în care i-ar fi telefonat Barry Sadler sau profesorul de la Cal Poly. Țârâitul aparatului se făcu auzit chiar înainte să-și fi pus geanta pe birou. Ridică receptorul telefonului de pe biroul lui Roberto și și-l sprijini de umăr, în timp ce căuta ceva pe care să ia notițe. Nu era biologul de la Cal Poly, ci Lucy Meyers, care dorea amănunte în legătură cu un fel de boală care circula printre tinerii din Pleasant Valley.

— Am auzit că fata lui Karen Owen a adus ceva de la Los Angeles de care se îmbolnăvesc toți acum. Suzanne Munson zice că nu-i mai dă drumul lui Shelley afară din casă.

Apoi vocea lui Lucy deveni o șoaptă conspirativă:

— E adevărat că puștii ăia nu au dispărut, de fapt, ci sunt internați în spitalul de la San Louis Obispo?

Ce bine ar fi să fie așa, își spuse Ellen Filmore. După care îi dădu lui Lucy Meyers toate asigurările:

— Se pare că, într-adevăr, ar fi vorba despre ceva, dar nu e nici pe departe așa de grav. Nici chiar despre copiii care s-au contaminat nu se poate spune că sunt bolnavi. Nu e vorba decât de un fel de paloare.

— Eu am auzit altceva, îi răspunse Lucy, lăsând să se înțeleagă că informațiile pe care le colectase de la prietenii ei erau mult mai credibile decât toate explicațiile unui medic. Află de la mine că le voi interzice copiilor mei să iasă din casă în următoarele zile.

— E o idee bună, spuse Ellen, dându-și seama, prea târziu, că în următoarele douăzeci de minute Lucy va telefona altor zece femei pentru a le avertiza că însăși Ellen Filmore recomanda o carantină. Totuși rămân la părerea mea că nu e nimic așa de grav încât să te îngrijoreze, îi declară Ellen, preferând să spună o minciună decât să alimenteze și mai mult panica.

Imediat după convorbirea cu Lucy, telefonul sună încă de două ori.

La sosirea lui Roberto Muñoz, ambele linii sunau încontinuu și Ellen începuse să se teamă că biologul de la Cal Poly nu va mai reuși să ia legătura cu ea. Fiecare convorbire era mai scurtă decât cea dinainte, dar spre mijlocul dimineții zvonurile umpluseră deja orașul. Pe la zece, în timp ce încerca să decidă dacă îngrijorarea lui Jean McLaughlin pentru Sara trebuia sau nu luată în serios, Roberto îi făcu un semn agitat prin geamul care despărțea biroul de spațiul de la primire și îi comunică pe mutește: „Cal Poly”.

— Jean, îl întrerupse Ellen, tocmai am primit un telefon la care trebuie neapărat să răspund, așa că ți-l dau pe Roberto. Știe exact cât știu și eu despre chestiunea asta.

— Dar Sara… începu Jean McLaughlin, hotărâtă să nu o lase până nu termina ce avea de spus.

— Spune-i lui Roberto, zise Ellen și apăsă pe butonul care o punea în legătură cu Cal Poly. Alo, Ellen Filmore la telefon.

— Sunt Harry Matson, îi răspunse o voce gravă de bărbat. Am analizat probele de sânge pe care le-ați trimis…

— Slavă Domnului! îl întrerupse Ellen. Nici nu vă trece prin minte ce se întâmplă aici. Ambii copii de la care am recoltat probele au dispărut.

Se opri imediat ce își dădu seama că avea același ton alarmat ca al mamelor pe care încercase să le liniștească în cursul dimineții.

— Ați reușit să depistați despre ce fel de bacterie e vorba? întrebă ea, revenind la un ton mai profesional.

— Din câte am văzut până acum, nu e o bacterie, îi răspunse Harry Matson. În general, bacteriile se reproduc prin fisiune transversală, deși sunt și unele varietăți…

— … care transferă acid nucleic între celule, îi întrerupse Ellen, mult mai nerăbdătoare decât ar fi vrut. Vă rog să mă credeți că am absolvit facultatea, domnule doctor Matson. Dar dacă nu e vorba de bacterii în probele de sânge, atunci ce este?

Matson continuă după o scurtă ezitare, iar tonul lui nu mai avea aceeași rezonanță ca la început, ci o notă de nesiguranță îngrijorată.

— Tare mult aș vrea să pot avea o certitudine, spuse el. Cel puțin până acum, dacă e să emit o ipoteză, e vorba de niște paraziți.

— O ipoteză, se auzi vocea lui Ellen ca un ecou. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, domnule doctor, am avut deja parte de ipoteze aseară, de la laborant. Acum vreau un răspuns ferm.

— Pe care aș dori extrem de mult să vi-l pot da, veni replica

tăioasă a doctorului Matson. Ceea ce nu e simplu deloc, pentru că n-am mai văzut niciodată până acum ceea ce se află în sângele ăsta. Pot însă să vă spun cu ce seamănă. Parcă ar fi larve de insectă, dar de dimensiuni microscopice.

— Larve de insectă, repetă Ellen. Asta a spus și Barry Sadler.

— Problema e, continuă Matson, ca și cum nu ar fi auzit-o, ce fac ele în sânge? Prezența lor acolo mă duce cu gândul la paraziți. Din punct de vedere științific, problema este fascinantă. Larvele au început să moară, dar până nu-l examinez pe unul din pacienții dumneavoastră, nu știu de ce. După câte se pare, larvele se hrănesc cu sânge, dar pentru a se transforma în adulți au nevoie de un alt mediu. Din câte îmi dau seama, în probele trimise nu există niciun adult. Dacă îmi puteți trimite probe de sânge și din alte părți ale corpului acestor pacienți…

— Nu pot, îl întrerupse Ellen.

Tocmai începuse să-i explice că pacienții dispăruseră, când îl văzu pe Roberto făcându-i semne agitate.

— Uitați ce e, îi spuse ea grăbită, vă sun eu mai târziu.

Notă numărul de telefon al lui Harry Matson, după care deschise cealaltă linie telefonică și îl auzi pe Mark Shannon:

— … fi acolo cam în cinci minute. Să-i spuneți că avem nevoie de ea să le examineze.

— Mark, interveni Ellen. Mark, Ellen la telefon.

— Perfect, spuse Shannon. O să-ți explice Roberto. Ne vedem în cinci minute.

Apoi închise telefonul. Doctorița era pe punctul de a deschide prima linie, care începuse să semnalizeze din nou, când auzi vocea lui Roberto:

— Le închid pe amândouă.

Apoi acesta se ridică de la birou, se opri doar pentru a-i turna o ceașcă de cafea din cana de pe masa din sala de așteptare, după care se așeză pe un scaun lângă ea și începu să frunzărească un carnețel plin cu însemnări.

— Cele mai mult sunt tâmpenii, spuse el. Le puteți vedea și mai târziu. Doar două lucruri importante. I-am spus doamnei McLaughlin s-o aducă pe Sara aici. Din descrierea ei ar rezulta cam aceleași simptome ca și în celelalte cazuri. Am rugat-o ca, indiferent ce spune Sara, să nu o scape din ochi și să nu se oprească pe drum. Am făcut tot ce s-a putut s-o bag cât mai bine în sperieți. E bine?

— Perfect, spuse Ellen, încuviințând din cap.

Rupse prima pagină din carnețelul ei și i-o întinse lui Roberto.

— Îi dai telefon lui Matson și îi spui că s-ar putea să-i mai procur niște probe de sânge. Întreabă-l dacă vrea să caut un anumit lucru în mod special. Pregătește și o Salvare în cazul în care va trebui s-o ducem pe Sara de urgență la San Louis Obispo.

— Am înțeles.

Se opri, dar continuă în clipa următoare:

— Cealaltă problemă e legată de Shannon. Vine aici cu ceva la care vrea să vă uitați.

— Ceva? repetă Ellen pe un ton care îl avertiza pe Roberto că era mai bine să-i spună exact despre ce era vorba.

— Un schelet, oftă Roberto. E un schelet uman și e aproape sigur că e – ezită, dar nu întrezări nicio cale să evite cuvântul – recent, reuși el să încheie. Vrea să-l examinați.

Roberto abandonă carnețelul, considerând că toate celelalte probleme puteau fi lăsate pe mai târziu, și se ridică în picioare.

— Grozavă zi, nu-i așa? spuse el, după care se îndreptă spre biroul lui, să se ocupe de restul problemelor, lăsând-o pe Ellen să-și soarbă cafeaua și să-și adune gândurile în vederea unui nou asalt.

Nu își băuse încă jumătate din cafeaua din ceașcă atunci când văzu mașina lui Mark Shannon oprind în parcarea spitalului, urmată imediat de camioneta lui Russell Owen și de o altă mașină, mai mică, pe care nu o cunoștea. Urmă zgomotul portierelor trântite și, după un minut, Mark, Russell și încă doi bărbați se și aflau în biroul ei.

Mark Shannon puse un sac mare de plastic pe birou.

— Ți-a spus Roberto ce e înăuntru?

Ellen încuviință cu o mișcare a capului, apoi se ridică, încercând să schițeze un zâmbet.

— Să mergem într-o sală de consultații. N-are niciun rost să-l expunem vederii tuturor.

Îl conduse pe Shannon într-o sală de consultații și închise ușa, lăsându-i pe ceilalți afară. Apoi deschise cu grijă sacul și scoase oasele dinăuntru, așezându-le pe etajera care ocupa tot peretele. În timp ce lucra, asculta explicațiile lui Shannon despre scheletul găsit intact, cu excepția piciorului stâng, și ale cărui oase se mai țineau unul de altul, legate prin niște rămășițe de cartilagiu.

— Numai că, în timp ce le puneam în sac, s-au desprins, își încheie el relatarea.

Ellen dădu din cap și ridică osul bazinului, după care își concentră atenția asupra craniului. Bănuiala i se înfiripase la fel de repede ca și lui Russell, dar se opuse tentației de a trage concluzii atât de ușor.

— Fără discuție că a fost o fată, și încă una tânără.

— Cât de tânără? întrebă Shannon, anticipând răspunsul.

— O adolescentă, spuse Ellen puțin încruntată. Cam între treisprezece și cincisprezece ani.

Arătă spre dinții din care nu lipsea niciunul.

— Nu va fi greu să obținem identificarea cu ajutorul danturii, spuse ea încet.

Nu mai puteau amâna rostirea numelui aceleia al cărei schelet îl aveau pe masă.

— Cred că e cazul să îl comparăm cu fișa stomatologică a lui Julie Spellman.

Șeriful deschise grăbit aparatul de radio-emisie, spuse ceva și se întoarse iar spre doctoriță:

— Am avut dreptate că scheletul nu se află acolo de mult timp?

— Nu mai mult de o zi sau două, oftă Ellen. Sau chiar câteva ore.

— Ai idee cum de au fost oasele curățate așa de bine? o întrebă Mark. Nu se vede nicio urmă de mușcătură.

— Dă-mi un telefon peste o oră sau două, spuse Ellen. Roberto o să te ajute să iei legătura cu dentiștii celorlalți pacienți. Nu sunt chiar așa de sigură că e vorba de Julie Spellman.

— În regulă, spuse Mark. Cum mă întorc la birou, o să cer o listă cu toate fetele din zonă care lipsesc de acasă.

După câteva minute de la plecarea lui Shannon, Ellen măsura oasele și colecta probe pentru laborator, încercând în același timp să descopere cum fusese posibil ca scheletul să fie așa de bine curățat, fără să fi suferit vreo deteriorare.

Un gând macabru i se strecură în minte. Își aminti de descoperirea făcută cu un an în urmă într-un apartament din Milwaukee, dar, examinând mai atent oasele, constată că nu fuseseră fierte.

Ceea ce acoperise cândva oasele acestea fusese îndepărtat în întregime, cu meticulozitate, până la ultima bucățică.

Apoi îi veni în minte o imagine.

Cu un an în urmă făcea o mică excursie când dăduse peste ce mai rămăsese dintr-un animal mic. Oasele mai mari dispăruseră. Mai rămăseseră doar câteva vertebre, curățate perfect de „gunoierii” care se hrăneau cu hoituri. Dar chiar și ce mai rămăsese servea de hrană,

pentru că vertebrele erau pline de mii de furnici care terminau ultimele fragmente de carne pe care animalele mai mari nu le putuseră mânca. După câteva ore, întorcându-se pe același drum, se oprise să vadă ce se întâmplase cu oasele.

Furnicile dispăruseră, iar oasele erau perfect curățate.

La fel de bine ca cele înșirate acum pe etajeră.

Rămase cu ochii la ele, în timp ce își aminti cuvintele lui Harry Matson:

… larvele se hrănesc cu sânge…

Dar cu ce se hrănesc adulții?

În mintea ei prindea contur un gând oribil.

Era posibil ca Julie Spellman să fi fost devorată de ceva care se dezvoltase în trupul ei?

Gândurile îi fură întrerupte de interfonul din care se auzi vocea lui Roberto Muñoz:

— Au venit doamna McLaughlin și Sara.

Recunoscătoare că fusese smulsă din grota tenebroasă a acelor idei, Ellen Filmore părăsi oasele înșirate pe etajeră.

•

— Nu e Julie, spuse Karen mai tare decât ar fi dorit.

Stătea la masa din bucătărie, între Russell și Mark Shannon, care tocmai se întorsese din oraș.

Karen ascultase într-o tăcere deplină, cu dinții strânși, în timp ce mintea ei țipa din toate puterile: Nu! Nu era Julie, nu putea să fie ea!

— Pur și simplu nu e Julie, repetă ea, ridicându-se de la masă, după care se opri lângă etajera care acoperea tot peretele, cu mâinile încrucișate strâns pe piept pentru a-și opri tremuratul. Dacă era ea, aș fi știut. Aș fi… simțit.

Ignoră schimbul grăbit de priviri dintre Russell și Shannon.

— Veți vedea, continuă ea, în timp ce asculta disperarea din propriu-i glas, care o făcu să se întrebe dacă credea cu adevărat ce spunea, sau încerca numai să se autoconvingă. Veți vedea că așa e când o să vină fișa dentară a lui Julie.

Russell se apropie și o strânse în brațe. Rămase o clipă sprijinită de pieptul lui, dar, în timp ce ochii i se împăienjeneau de lacrimi, simți că, dacă ceda impulsului de a se lăsa îmbărbătată, controlul ei asupra propriilor emoții, și așa suprasolicitat, se va nărui.

— Veți vedea, spuse ea din nou, smulgându-se din brațele lui Russell.

Cei doi schimbară din nou o privire, dar de data aceasta Karen înțelese că rămăsese ceva ce ei nu-i spuseseră.

— Ce mai e? întrebă ea, privindu-și soțul, iar apoi pe polițist.

Mark Shannon îi întinse, șovăind, o bucată de hârtie.

Karen rămase cu ochii pironiți pe fața unei fete.

O fată cu păr lung și negru.

Un păr ca al lui Julie.

— Ce… ce e asta? întrebă ea, deși presimțea răspunsul lui Shannon.

— O cheamă Dawn Sanderson, spuse Mark. A dispărut din Los Banos acum o săptămână. Ultima oară a fost văzută mergând spre I-5 cu intenția să plece din oraș. Probabil că fata a fugit de acasă; prietenii ei cred că se ducea spre Los Angeles. Voia să se facă actriță.

— Și bănuiți că asta e fata al cărei schelet…

Se opri, nemaiavând puterea de a continua.

— Acum îi verificăm și fișa dentară, continuă Shannon. Ne va veni spre amiază. Și totuși, chiar dacă e scheletul lui Dawn Sanderson, problema rămâne extrem de gravă. Dacă e vorba de un criminal în serie…

— Nu! strigă Karen ascuțit. Nu se poate întâmpla așa ceva! Nu! Dar Jeff și Andy? Doar se crede că ar fi împreună, nu-i așa? Și, dacă sunt împreună…

— Nu prea mai știm ce să credem, îi răspunse Mark Shannon. Deocamdată verificăm toate pistele și trebuie să fim pregătiți și pentru…

Se întrerupse, văzând fața palidă a lui Karen.

— În fine, trebuie să fim pregătiți pentru orice s-ar putea întâmpla, încheie el.

— Eu cred că sunt împreună, spuse Karen. Cred că Jeff, Julie și Andy Bennet sunt toți împreună și îi vom găsi.

Se strădui să zâmbească.

— Cine știe, poate Kevin i-a și găsit.

Karen și Russell își amintiră de biletul lăsat pe frigider, în care băiatul îi asigura că se va întoarce până la prânz.

Se făcuse aproape unu. Nu se auzise nimic despre Kevin; cei care făceau parte din echipa de căutare și se întorseseră la bază nu spuseseră că îl văzuseră.

Nici Karen, nici Russell nu doreau să pună în cuvinte adevărul pe care îl știau amândoi, dar fiecare îl putea citi în ochii celuilalt.

Le mai dispăruse un copil.

•

Vic Costas ajunse pe culme și se opri să-și tragă sufletul, în urma efortului neobișnuit pentru el. Una era să strângi fânul și alta să alergi de pe un deal pe altul. Cum însă ajunsese să-i placă de Jeff Larkin în răstimpul în care băiatul era la ferma lui, era hotărât să continue căutarea, cu sau fără respirația tăiată. Doar un minut sau două, cât să-și revină, după care va porni iar la drum. Bătrânul fermier grec își șterse fruntea cu o basma veche, roșie, după care aruncă o privire spre vale. Era pentru prima oară când o vedea, pentru că un loc atât de frumos, cu un fir de apă șerpuind pe fundul văii străjuite de pâlcuri de stejari și ceva ce semăna cu o peșteră de cealaltă parte, așa ceva nu putea fi uitat.

O peșteră…

Pe vremea copilăriei lui, în Grecia, descoperise împreună cu un prieten o peșteră, undeva în afara satului. O foloseau ca pe un adăpost unde se ascundeau de părinți.

Costas se încruntă.

Oare asta să fi fost?

Își înfundă basmaua în buzunarul pantalonilor și începu să coboare panta mai mult în fugă, alunecând, în ciuda eforturilor lui de a nu își pierde echilibrul. Ajuns la capătul pantei abrupte se opri iar, de data asta lăsându-se în genunchi, lângă pârâiașul din care scoase apă cu palmele făcute căuș, pe care apoi și-o turnă peste capul năclăit de sudoare. După ce își curăță fata de praf, luă din nou apă și o sorbi însetat.

Când arșița din trup i se ostoi, simți o privire ațintită asupra lui. Întoarse capul, așteptându-se să vadă un coiot oprit pe panta dealului, cu o labă ridicată în aer, studiindu-l.

Nu era nimic.

Se aplecă să mai scoată puțină apă în pumnii ținuți căuș, când atenția îi fu atrasă de o mișcare din umbra care acoperea intrarea în peșteră. Se ridică în picioare și își duse palma la frunte, încercând să-și ferească ochii de soarele orbitor. Nimic.

Apoi, din umbră se desprinse o siluetă care îl făcu pe Vic să își piardă respirația.

Julie Spellman.

Era sigur că nu se înșela, părul fetei se revărsa ca o cascadă întunecată peste umeri, exact așa cum și-o amintea din ziua când

stătuse cu Ben Larkin.

Și totuși, în afară de păr, nimic nu mai semăna cu imaginea din memorie.

Julie Spellman era o fată zveltă.

Fata din fața lui era umflată, iar corpul ei nefiresc de dilatat îl făcu pe Vic Costas să se cutremure, anticipând ceva rău.

Fiorul se transformă în spaimă înghețată când, un moment mai târziu, ochii ei se opriră asupra sa și fata își ridică mâna cu degetul îndreptat spre el, exact așa cum făcea baba acasă, pe când era copil.

Baba care îl blestemase atunci când el și prietenul lui o făcuseră vrăjitoare.

Dintr-o dată se simți invadat de aceeași spaimă irațională ca atunci când avea șapte ani. Se întoarse, încercând să scape de degetul lui Julie Spellman ațintit asupra lui, la fel cum procedase cu mai bine de o jumătate de o veac în urmă, când fugise de degetul noduros al bătrânei grecoaice.

După doi pași se împiedică, mai făcu alți doi și se împiedică iar, prăbușindu-se la pământ. Încercă să se ridice, dar simți o înțepătură de foc în palmă, care îi smulse un strigăt de durere. Rămase pe jos și își ridică mână rănită, uitându-se la ea.

Palma îi era acoperită de furnici roșii. În timp ce își scutura mâna în încercarea de a le îndepărta, se întrebă de unde apăruseră: o armată întreagă continua să-l înțepe, lăsându-și otrava în sângele lui.

Începuseră să-l ardă și gleznele. Se uită în jos și văzu alte furnici, cu miile, năpădindu-i pantofii, dispărând sub pantalonii de doc.

Gâfâind din cauza spaimei și durerii, Vic Costas începu să se lovească peste pantaloni și mai făcu o încercare să se ridice în picioare.

Apoi auzi un bâzâit.

Vag la început, zumzăitul devenea tot mai intens. Până să-și dea seama că zgomotul venea dinspre peșteră, se trezi înconjurat de un nor dens de albine care roiau în jurul lui, așezându-i-se pe față, pe mâini, pe ceafă, atacându-i fiecare părticică din pielea lăsată liberă.

O înțepătură era urmată de nenumărate altele.

Vic urla de durere și brațele lui băteau aerul în încercarea disperată de a alunga albinele. În cele din urmă se împletici spre apa care, dacă ar fi fost suficient de adâncă, l-ar fi ferit de înțepături și i-ar fi alinat chinul acelui foc ce începuse să-l copleșească.

Îi mai rămăseseră doar un pas sau doi până la apă, când se

prăbuși. Preț de un minut-două rămase în țărână, zvârcolindu-se aidoma unui șarpe, în timp ce din gâtlejul care i se contracta cu repeziciune se rostogoleau gemete agonice.

Își prinse gâtul cu mâinile. Traheea continua să se închidă și el se zbătea din răsputeri să tragă aer în piept, dar rezerva de oxigen i se epuiză în câteva secunde, aruncându-l într-o beznă adâncă.

O beznă unde, spre marea lui ușurare, nu mai simțea acele insectelor care continuau să-l atace.

Când inima încetă să-i mai bată și un ultim suspin i se desprinse de pe buze, albinele dispărură.

Acum însă, tot mai multe furnici se iveau din coloniile lor subterane și alergau pe pământul bătătorit, pentru a năpădi cadavrul pe care începuseră deja să-l ciugulească de carne.

Muștele se adunară și ele, lăsându-și ouăle din care vor ieși curând viermii care se vor hrăni din măruntaiele și creierul lui Vic Costas.

În doar câteva ore, cadavrul lui Vic Costas va dispărea aidoma celui al lui Dawn Sanderson și din el nu va mai rămâne pe fundul văii decât o grămadă de oase care le vor oferi vulturilor un ospăț frugal.

Apoi vor veni coioții și vor împrăștia rămășițele printre dealurile care înconjurau valea.

Julie Spellman urmărise moartea lui Vic Costas din intrarea în peșteră. Se întoarse și intră în răcoarea grotei, supunându-se forței dinăuntrul ei, exact așa cum făcuseră și albinele care îl atacaseră pe fermierul grec, provocându-i un sfârșit îngrozitor.

• Capitolul 25

Sara McLaughlin era îngrozită.

Se afla într-una din rezervele spitalului din San Louis Obispo.

O rezervă în care era singură, cu un televizor la care putea să se uite cât avea chef.

Cam așa își imaginase Sara paradisul până în dimineața aceasta.

Dar, încă de când se trezise, se simțea îngrozitor: o chinuia o mâncărime cumplită pe care nu reușea să o astâmpere oricât s-ar fi scărpinat. Nimic nu îi calma senzația înțepăturilor de foc – nici soluția de calamină, nici sprayul de plajă, nici altceva.

Cea mai mare parte a zilei tremurase din cauza acelorași fiori de gheață ca acum zece ani, când era să moară din cauza scarlatinei.

Cu puțin timp în urmă îi fusese atât de rău, încât crezuse că va

vomita chiar acolo, în mijlocul camerei, sau chiar că va muri. Și totuși, oricât ar fi încercat să spună medicilor sau asistentelor cât îi era de rău, nu reușea să o facă.

Își repeta în minte cuvintele la infinit, ba chiar încercase să le rostească pentru sine cu voce scăzută. Cu toate acestea, de fiecare dată când deschidea gura să vorbească, era de parcă altcineva ar fi făcut-o în locul ei, cineva necunoscut care pusese stăpânire pe trupul ei, glăsuind în locul ei.

Din fericire însă, nimeni nu o credea. Se vedea clar cât îi era de rău, deși nu o putea pune în cuvinte.

Dar cum putea să-i fie atât de frig și să se simtă atât de febrilă, când temperatura ei continua să fie normală?

Era clar că de arătat arăta rău. De câte ori își vedea chipul reflectat în oglindă, era tot mai palid, iar părul îi era ud și năclăit, ca atunci când avea gripă.

Dar nu ăsta era lucrul cel mai rău.

Partea cea mai gravă era starea acută de agitație care nu o slăbea nicio clipă. Avea sentimentul că trebuia să scape din cameră, să evadeze din spital și să fugă pe dealurile care o chemau din spatele ferestrei. Din clipa în care se trezise, simțise îndemnul de a se duce spre dealuri. Un îndemn tot mai insistent. Dacă mama nu ar fi obligat-o, practic, să se urce în mașină, pentru a merge la spital, în mod sigur nu ar mai fi rezistat ispitei.

Dar ei nu-i plăceau dealurile. Îi fusese întotdeauna frică să se aventureze în afara orașului, îi fusese teamă să nu se rătăcească, să nu fie mușcată de vreun șarpe cu clopoței sau atacată de un coiot.

Și totuși, azi tentația de a urca prin sălbăticia vălurită, de un verde-maroniu, devenise așa de puternică, încât nu i se mai putea opune.

Cu spaima care i se înnoda în pântec, Sara își mai ridică o dată ochii spre mama ei, încercând să-i spună ce avea cu adevărat.

Numai că, de data asta, cuvintele se întoarseră împotriva ei.

— De ce trebuie să stau aici? întrebă ea pe un ton iritat, la auzul căreia ea însăși ar fi vrut să urle de furie și neputință, își înfășură degetul pe o buclă de păr și trase de ea.

— Doar nu am nimic. Dacă era tata aici…

Doamne, de ce spusese așa ceva? Mama ei nu putea să sufere când Sara punea toate relele care li se întâmplau pe seama gestului ei de a-și fi alungat soțul din casă cu un an în urmă! îi venise așa, dintr-o

dată?

— Dacă tatăl tău ar fi fost aici, lucrurile ar fi fost la fel, îi spuse Jean McLaughlin. Îți vine să crezi sau nu, tatăl tău nu are nici în clin, nici în mânecă cu boala. Și trebuie să rămâi aici pentru că doctorii încă nu știu ce se întâmplă cu tine.

Deși afișă o bosumflare răutăcioasă și se întoarse să privească pe fereastră, Sara răsuflă ușurată. Numai de nu m-ar crede, se ruga ea în tăcere. Indiferent ce le spun, numai să nu mă creadă!

— Și cu toate astea, spuse ea tare, incapabilă să se opună cuvintelor care îi plecau nedorite de pe buze, îți repet că nu am absolut nimic! Mă simt excelent!

Jean McLaughlin își întoarse privirea chinuită spre Ellen Filmore, care venise cu o oră în urmă de la Pleasant Valley pentru a vedea în ce stare se afla pacienta ei.

— Poate că e mai bine să o iau acasă, spuse ea alarmată. Când văd cât de nefericită e…

Nu! și-ar fi dorit Sara să poată țipa. Nu mă lua acasă! Nu mă duce nicăieri! Încuiați-mă aici! Vă rog… vă rog… ajutați-mă!

Și totuși, în ciuda frazei chinuite pe care reușise să o exprime doar în tăcerea propriei minți, simți cum buzele i se strâng într-un rictus înfuriat. Să nu vă luați după mine, le imploră ea în tăcere, sperând ca, printr-o minune, cineva, poate chiar doctorița Filmore, să-i audă mesajul pe care încerca disperată să-l transmită.

Spre ușurarea Sarei, Ellen Filmore își ridică mâna pentru a opri lamentările doamnei Jean McLaughlin.

— Până nu aflăm exact ce se întâmplă cu Sara, nu pot autoriza plecarea ei de aici. Pe lângă faptul că nu știm despre ce e vorba, nu știm nici cum a luat boala asta și nici cât de contagioasă e.

Kevin Owen! ar fi vrut Sara să strige. Am luat-o de la Kevin Owen!

Dar, aidoma tuturor celorlalte lucruri pe care ar fi vrut să le spună, nici aceste cuvinte nu se făcură auzite.

•

Ellen Filmore se întoarse în Pleasant Valley spre seară. Nici nu-și dăduse seama când parcursese drumul de la San Luis Obispo, care șerpuia printre dealuri, pentru că tot timpul călătoriei mintea doctoriței lucrase febril pentru a pune cap la cap piesele acelui *puzzle* complicat.

În cursul după-amiezei veniseră trei specialiști să o examineze pe Sara și niciunul dintre ei nu reușise să găsească vreo explicație pentru

starea în care se afla. Deși de față cu Jean McLaughlin debitaseră platitudini liniștitoare, când rămăseseră numai cu Ellen deveniseră pesimiști.

Esența problemei era că, dacă nu aveau habar care putea fi sursa bolii Sarei, știau sigur care nu era aceasta.

Nu era o bacterie, ceea ce Ellen știa deja.

Nu era niciun virus sau retrovirus[{2}].

Rămânea în picioare ipoteza legată de prezența unui parazit, dar nici specialistul în boli tropicale – boli care puteau explica prezența larvelor din sânge – nu fusese în stare să ofere o explicație plauzibilă, care să se potrivească acestui caz.

Într-adevăr, singura probă materială pe care o aveau la îndemână era că aceleași larve pe care le găsiseră în sângele lui Jeff Larkin și al lui Julie Spellman se aflau și în sângele Sarei McLaughlin.

Fiecare din cei trei specialiști ordonase propriul său set de teste și probe de sânge din diferite părți ale corpului Sarei.

Unele din teste erau neplăcute, altele de-a dreptul dureroase.

Tot timpul însă, Sara susținea că nu avea nimic și că se simțea excelent.

Ellen Filmore nu o crezuse o clipă. Continua să fie îngrijorată. Ce fel de boală era aceea care îl putea face pe un om suferind să susțină că se simțea excelent?

Ce fel de boală se putea ascunde așa de bine, încât prezența ei să nu poată fi semnalată nici de febră, nici de tensiune, nici de modificări ale ritmului respirației sau al bătăilor inimii?

Dar cel mai înspăimântător lucru era că această boală își împiedica bolnavul să se plângă de starea lui reală.

Răspunsul era că nicio boală nu corespundea parametrilor pe care îi avea la îndemână Ellen Filmore. Niciuna din bolile de care auzise Ellen Filmore sau cei trei specialiști care o văzuseră pe Sara în cursul acelei zile, sau care să fi apărut în băncile de date ale celor trei biblioteci medicale pe care Ellen le consultase prin intermediul calculatorului de la spitalul din San Luis Obispo.

Ellen Filmore începea să înțeleagă ce trebuie să fi simțit doctorii care se confruntaseră cu primele cazuri de SIDA.

Uimiți, apoi dezorientați, iar în cele din urmă îngroziți.

În timp ce mașina urma sinuozitățile șoselei 41, Ellen trecu iar în revistă toate datele problemei.

De fiecare dată revenea la Julie Spellman.

De fapt, totul începuse cu ea. Să fi fost ceva pe care îl adusese din Los Angeles?

În acest caz, însemna că organismul al cărui purtător devenise avea o perioadă de incubație, de vreme ce Julie se simțise atât de bine în primele zile.

Și totuși, la ceilalți copii simptomele se manifestaseră aproape imediat.

Să fi fost ceva care trezea organismul la viață?

Pe Ellen o trecură fiori, amintindu-și ziua când o văzuse pe Julie după ce fata fusese atacată de albine la ferma tatălui ei.

O tratase atunci împotriva înțepăturilor cu un nou ser antivenin care, doar cu o săptămână înainte, salvase viața lui Molly.

Era cu putință ca antiveninul să fi avut vreun efect asupra organismului aflat în sângele lui Julie, transformându-l dintr-o prezență benignă într-un parazit activ, pe care, apoi, i-l transmisese lui Jeff Larkin, lui Andy Bennet și Sarei?

Dar, în acest caz, de ce apăruseră simptomele în cazul lor la momente atât de diferite?

Nici Andy, nici Sara nu o mai văzuseră pe Julie de când merseseră la film, în ziua în care Julie fusese înțepată de albine. Dacă boala le fusese transmisă tuturor în aceeași seară, de ce nu se manifestaseră simptomele la toți în același timp?

Era posibil să fie vorba de perioade de incubație diferite. Dar putea viața parazitară să aibă perioade de incubație diferite, mai cu seamă în medii similare, cum sunt corpurile umane?

Intră în Pleasant Valley, dar, în loc să se îndrepte spre Third Street, strada pe care locuia, Ellen traversă orașul și se opri în parcarea spitalului. Locul era pustiu, chiar și Roberto Muñoz își încheiase ziua de muncă. Intră, apoi se duse în biroul ei și își deschise agenda.

Începu să dea telefoane.

Shelley Munson, care fusese la film împreună cu toți ceilalți chiar în ziua când Julie fusese înțepată, se simțea perfect și, mult mai important, arăta cât se poate de bine. Așa susțineau părinții ei.

Kevin Owen începuse să arate ciudat după ce fusese sus pe dealuri cu Jeff Larkin, ceea ce se întâmplase ieri dimineață. Acum lipsea de acasă.

Shelley îi văzuse ieri după-amiază pe Kevin și pe Sara împreună.

O parte a secvenței devenea clară: Julie lui Jeff, Jeff lui Kevin,

Kevin Sarei.

Dar Andy Bennet?

Dacă o luase de la Julie în seara când fuseseră la film, de ce nu se manifestase boala mai devreme?

De ce la Jeff așa de repede și la Andy mult mai târziu?

Și, dintr-o dată, adevărul îi răsări din străfundurile minții.

Fusese tot timpul atât de aproape de el, numai că refuzase să-l vadă.

Antiveninul nu declanșase ceva aflat în sângele celor afectați.

Antiveninul însuși era purtător.

Ea însăși i-l injectase lui Julie și apoi lui Andy. A doua zi se îmbolnăviseră amândoi.

Dar Molly? Și ei i se administrase aceiași antidot împotriva acelorași înțepături, nu-i așa? Dintr-o dată, în fața ochilor ei începură să se deruleze fragmente din scenele al căror martor fusese.

Sticluța din San Luis Obispo, care avea pe etichetă un nume atât de lung, încât îi fusese greu să-l pronunțe.

Sticluța pe care i-o dăduse Carl Henderson în dimineața în care o adusese pe Julie la spital.

Și dacă în locul medicamentului îi dăduse altceva?

Ellen Filmore oftă adânc în singurătatea biroului.

Cum fusese posibil să administreze pacienților ei o doză din ceva al cărui nume nu putea nici să-l pronunțe? Și nu numai unui singur pacient, ci la doi.

Ieși din birou cu inima bătându-i puternic și intră în cabinetul unde îi examinase pe Andy Bennet și pe Julie Spellman. Se opri în fața dulapului și trase unul din sertare, căutând agitată sticluța maro.

Iat-o, exact unde o lăsase.

O smulse de la locul ei și își ațintи privirea asupra etichetei, scotocind înfrigurata prin memorie în căutarea unei amintiri legate de eticheta pe care o văzuse pe sticluța din San Luis Obispo.

Dar, în timp ce se chinuia să-și amintească numele medicamentului, observă altceva.

Nivelul lichidului din sticluță.

După doza pe care i-o făcuse lui Andy Bennet, mai rămăsese jumătate din ser. Ținea minte perfect acest amănunt, deoarece își propusese să-l roage pe Carl Henderson să-i mai aducă.

Sticluța din mâna ei era plină.

Dar așa ceva nu era cu putință.

Doar dacă nu cumva Roberto sunase la UniGrow și obținuse o nouă cantitate de antivenin.

Se întoarse în birou, strângând tare sticluța în mână, apoi formă numărul lui Roberto. Când, după al șaselea apel, răspunse robotul, Ellen închise aparatul pentru că în minte îi veneau alte amintiri.

Povestea lui Otto Owen despre încercarea lui Carl Henderson de a o viola pe Julie.

O poveste la care Otto nu renunțase nicio clipă, deși însăși Julie o negase.

O negase, dar abia după ce Ellen îi administrase o doză din ceea ce se afla în sticluță.

Să-i fi dat Carl cu bună știință sticluța care conținea altceva?

Își aminti de felul în care Carl încercase să-și ia medicamentul înapoi, dar ea se opusese.

Carl trecuse ieri pe la ea, acuzând dureri de stomac. Și ea îl examinase în același cabinet în care avea sticluța.

Când piesele jocului începură să se așeze fiecare la locul ei, o furie cumplită o cuprinse pe Ellen Filmore.

Dacă Otto nu se înșelase cu privire la ceea ce văzuse, însemna că Henderson nu avea intenția să o salveze pe Julie! Mai curând spera să moară.

Și, cum asta nu se întâmplase, el se retrăsese pur și simplu, lăsând-o pe ea să administreze și altora ce se afla în sticluță.

Își înșfăcă furioasă geanta, trânti sticluța în harababura dinăuntru și plecă de la spital direct spre biroul șerifului din clădirea primăriei.

Era încuiat și Ellen înțelese imediat de ce.

Ambii șerifi erau încă pe dealuri, căutându-i pe copiii care dispăruseră. Copiii pe care îi otrăvise Carl Henderson.

Îi otrăvise cu bună știință.

Urcă în mașină, fierbând de furie.

Acceleră și se desprinse de lângă bordură.

O parte din mintea ei îi spunea că era pe cale să comită o greșeală. În loc să se lase dominată de furie, ar trebui să se ducă acasă, să-și toarne ceva de băut și apoi, după ce se va fi calmat, să hotărască exact ce trebuia să facă.

Cel puțin să fi așteptat mai întâi să ia legătura cu Roberto, pentru a se încredința că nu adusese o provizie nouă de ser de la San Luis Obispo, unde fusese ieri.

Furia împotriva lui Carl Henderson se dovedi însă mai puternică

decât frânturile gândurilor raționale care îi treceau prin minte.

Trebuia să aibă o discuție cu el.

Chiar atunci.

•

Carl Henderson se afla în laboratorul din beciul casei lui când auzi soneria. La început se simți tentat să-și lase vizitatorul să sune până se va plictisi și se va hotărî să-l lase în pace.

Dar avea mașina trasă în fața casei. Așa că, oricine suna la ușă, știa că era în casă sau pe undeva prin apropiere și nu va pleca prea ușor.

Totuși, ceea ce examina acum în laborator era atât de fascinant, încât chiar și gândul celor câteva minute pe care trebuia să le piardă pentru a scăpa de cel din fața ușii îl agasa.

Era în fața cutiei în care se afla șobolanul pe care îl injectase în seara trecută cu serul din sticluța recuperată din cabinetul lui Ellen Filmore.

Sticluța acuzatoare, pe care nu o putea lăsa să fie găsită acolo.

Acum, în timp ce privea capacul transparent, nu mai avea nicio îndoială că făcuse bine că recuperase serul.

Nu atât pentru că ar fi înțeles ce anume se întâmplase în cutie. Pentru așa ceva mai avea nevoie de ore, poate de zile întregi ca să studieze rămășițele șobolanului la microscop.

Soneria își repetă apelul și Henderson închise lumina puternică de deasupra etajerei și urcă grăbit scările abrupte, ajungând la parter. Stinse lumina din beci, iar apoi, înainte de a porni pe coridorul care ducea spre holul de la intrare, se asigură că ușa de sub scări era bine închisă. Ajuns la ușă, trase draperia care acoperea geamurile ușii de la intrare.

O văzu pe Ellen Filmore, al cărei chip îl făcu să se înfioare.

Deschise ușa, abordând masca unui zâmbet cât mai amabil peste nervozitatea care începuse să-l cuprindă.

— Ellen, o întâmpină el. Ce plăcută…

— Fără, îl întrerupse ea cu o voce de gheață, în care cuvintele aveau asprimea unui rașpel. Știu ce ai făcut, Carl. Acum știu că serul pe care mi l-ai dat să i-l injectez lui Julie Spellman nu e antidotul care a salvat-o pe Molly.

Henderson se străduia din răsputeri să mimeze surpriza. Deschise ușa și cu un gest o invită înăuntru.

— Antidotul? întrebă el. Cum adică nu e cel care a salvat-o pe Molly? Cum să nu? Și a avut efect și asupra lui Julie.

— Chiar așa? întrebă Ellen cu o voce tot mai amară, pe măsură ce creștea și furia din ea. A murit deja, Carl? Ale ei au fost oasele găsite azi sus pe deal?

Carl simți cum un alt fior de groază i se strecoară în suflet. Despre ce oase vorbea? Nu cumva…

Alungă gândul. Chiar dacă găsiseră un os sau două, ce putea să dovedească asta?

— Ellen, mă tem că nu mai pricep nimic, spuse el cu o voce care nu trăda nimic din neliniștea tulbure care îi cuprinsese ființa. Dă-mi voie să-ți ofer ceva de băut și spune-mi exact despre ce e vorba.

Se întoarse și porni spre camera de zi, aprinzând candelabrul de cum intră pe ușă. Lumina refractată prin prismele de cristal făcea să licărească sutele de carapace irizate ale insectelor prinse în casetele care acopereau pereții. De pe fiecare masă, aranjamente întregi de fluturi păreau că își vor lua zborul prin capacele de sticlă pentru a pluti prin cameră.

Ellen Filmore, care trecuse și ea pragul ușii, luându-se după Carl Henderson, se opri locului cu respirația tăiată în fața priveliștii care i se înfățișa.

Henderson, care se afla în fața micii mese de serviciu pe care o folosea drept bar, se întoarse surâzător spre ea.

— E pentru prima oară când vii aici, nu-i așa? Te interesează insectele?

— Până astăzi nu m-au interesat, răspunse ea rece.

Chiar în clipa când îi replică, își dădu seama de greșeala pe care o făcuse. Ceva din comportamentul lui Carl Henderson se schimbase pe neașteptate.

Ceva aproape insesizabil – doar o ezitare a zâmbetului și ușoara umbrire a ochilor.

Fusese însă suficient pentru Ellen să-și dea seama că el știa exact despre ce era vorba și că ea făcuse o greșeală ducându-se acolo.

Greșeala de a fi cedat furiei care o cuprinsese la descoperirea adevărului. Instinctiv făcu un pas în spate, apoi se întoarse pentru a se îndrepta spre ușa de la intrare.

Carl Henderson se dovedi însă mult mai rapid decât s-ar fi așteptat ea. Era la un pas de ușă când brațul lui stâng o prinse cu o mișcare șerpească de gât, în timp ce cu mâna dreaptă o apuca de încheietură, trăgându-i fără efort degetele de pe clanță, după care îi răsuci brațul la spate.

— Poți să țipi dacă vrei, îi spuse el. Nimeni nu te va auzi, credemă.

— Dă-mi drumul, îi ceru Ellen, dar în aceeași clipă își dădu seama că furia care îi sugrumase vocea doar cu o clipă în urmă se transformase în frică.

— Nu cred că pot s-o fac, Ellen, îi spuse Henderson.

O târâse deja până la jumătatea holului. Ellen crezu că o va duce în bucătărie. Dar el se opri, smucind-o cu brutalitate de brațul drept, după care deschise o ușă aflată sub scări.

Când împingând-o, când susținând-o, Henderson o obligă să coboare scările până în beci.

— Dacă vrei să știi totul în legătură cu serul, îi șopti el la ureche cu o voce aspră, nu văd de ce te-aș opri să afli.

Continuă să o târască după el. Apoi, ținându-i mâna în cleștele de fier al degetelor lui, aprinse lumina fluorescentă de deasupra etajerei. Ellen își feri ochii de strălucirea puternică, iar apoi privirea i se opri pe cutia în care se afla șobolanul.

Acesta era mort.

Avea pielea sfâșiată din cauza furiei cu care se scărpinase pentru a scăpa de mâncărimea care îl chinuise cu o noapte înainte, iar nasul îi sângerase în urma izbiturilor de pereții cutiei, pe când roiul din trupul lui încerca să scape de bâzâitul ventilatorului.

Ceea ce mai rămăsese din șobolan zăcea acum pe fundul cutiei, dar ceea ce îi atrase atenția lui Ellen nu erau nările lui sângerânde, ci pelicula neagră din interiorul cutiei, pe de peretele opus ventilatorului.

Deși nu reușea să distingă indivizii care o alcătuiau, vedea toată masa aceea fremătătoare mișcându-se, unduindu-se, târându-se pe suprafața peretelui de plastic, schimbându-și necontenit forma.

— Ce e asta? întrebă ea cu ochii lipiți de masa întunecată.

— Un roi, îi răspunse Carl Henderson. Un roi de ceva ce pare a se comporta la fel ca un stup de albine sau o colonie de furnici. Năpădesc, se hrănesc, se înmulțesc și, când roiul devine prea mare, se divid. Atunci decolează forța de invazie, care pune stăpânire pe o nouă gazdă și o colonizează.

Zâmbi.

— Iar eu sunt creatorul ei, adăugă el. Am creat o nouă formă de viață.

În timp ce îl asculta, Ellen Filmore privi mută șobolanul.

— Ele l-au omorât, nu-i așa? întrebă ea cu o voce seacă, înțelegând prin ce trebuie să fi trecut cei patru tineri dispăruți.

— Încă nu sunt sigur, răspunse Henderson cu un glas în care nu se citea nicio emoție. Se poate să-l fi omorât, cum tot atât de bine se poate să-l fi înnebunit doar, iar el să se fi omorât singur în încercarea de a scăpa.

Zâmbi din nou, dar, cum stătea cu spatele, Ellen nu văzu răceala din expresia feței lui.

— Până dimineață o să știu mai multe, spuse el. Și poate că o să-ți spun și ție ce am descoperit.

Începu iar să o tragă, forțând-o să se îndrepte spre o ușă aflată în partea cea mai îndepărtată a subsolului.

— N-o să-ți placă aici, spuse el, în timp ce deschidea ușa.

O împinse înăuntru și o încuie imediat.

— Nici fetei pe care am găsit-o pe autostradă nu i-a plăcut, adăugă el cu voce tare, așa încât ea să-l audă bine. Nici lui Otto Owen nu i-a plăcut deloc, deși vizita lui a fost foarte scurtă.

Se întoarse și se apropie de etajeră pentru a începe cercetările asupra organismelor – organismelor *lui* – aflate în interiorul cutiei de plastic.

O nouă specie de albină microscopică, dacă albină se va dovedi până la urmă a fi, pe care Carl Henderson o crease în subsolul casei lui. Chiar dacă nu era exact ceea ce intenționase, urma să fie realizarea cea mai mare a vieții lui.

O nouă formă de viață, care nu mai existase până atunci pe planeta.

Forma lui. *Apis hendersonis.*

Se întoarse și îi strigă lui Ellen Filmore:

— O să-ți placă exemplarele mele. Și tu o să le placi lor.

• Capitolul 26

— Nu cred că aș suporta să mă duc acasă, spuse Marge Larkin, privind absentă în lumina săracă a înserării.

Se făcuse aproape ora opt și căutarea se oprise pe timpul nopții, ultimul dintre voluntari coborând cu greu în urmă cu jumătate de oră. Marge se afla în camera de zi a casei lui Karen și Russell Owen, cu mintea amorțită și emoțiile secătuite. Se simțea mult mai obosită decât ar fi fost normal pentru ora aceea. Deși nu îi era foame – nu-i

fusese întreaga zi – se apropie de măsuța de serviciu și se opri la farfuria cu șuncă pe care o adusese cineva – nici nu mai știa cine – în cursul după-amiezei.

— Atunci nu te duce acasă, îi spuse Karen, gândindu-se cum se va simți Marge peste noapte.

Își aminti de noaptea care urmase morții lui Richard, când își impusese să se culce și rămăsese trează până în zori, simțind cum singurătatea se strângea în jurul ei, ca o masă compactă a cărei greutate sporise atât de mult, încât se întreba dacă va mai avea suficientă putere să se ridice din pat. Noaptea aceasta va fi la fel pentru Marge, își spuse ea. Karen îl avea pe Russell ca sprijin, dar Marge rămăsese numai cu Ben.

Băiețelul se așezase pe podeaua camerei soților Owen, alături de Molly, și se uita la televizor. Karen aruncă o privire în cameră prin ușa deschisă și aproape că îi invidie pe cei doi copii de nouă ani care puteau cu atâta ușurință să se lase cu totul în voia imaginilor de pe ecran, pentru a uita, chiar și pentru câteva minute, că se întâmplase ceva îngrozitor în viața lor. Nu, Ben nu era suficient de mare pentru a o ajuta pe mama lui prin pustiul de disperare al nopții care va urma.

Apoi Karen se întoarse spre Marge și o prinse de mână.

— Doar avem atâta loc aici, zău așa.

Văzând privirea ezitantă a lui Marge, Karen continuă:

— E timpul ca Molly să se culce, iar Russell poate să-l culce și pe Ben.

— Ești sigură că nu vă deranjăm? întrebă Marge. Sigur că… în fine, sigur că ar mai ușura puțin lucrurile. Nu știu cum voi depăși noaptea asta în halul în care sunt acum.

— O să reușim, îi spuse Karen, vrând să pară mai sigură decât era în realitate.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, simți nodul dureros din gât. Se ridică repede în picioare.

— Molly? E timpul să mergi la culcare.

— Încă nu, răspunse Molly automat, pregătindu-se să înceapă tocmeala din fiecare seară. E doar…

— Ora opt, o anunță Karen.

Molly își începu seria de argumentări, dar Karen dădu neînduplecată din cap.

— Nu în seara asta, Molly. Te rog fără discuții, scumpa mea.

Intră în cameră, se aplecă și o ridică pe Molly, apoi rămase câteva

clipe cu degetele pe obrazul catifelat al fetiței. Cel puțin tu să nu pățești nimic, se rugă ea în tăcere. Dacă ți se întâmplă ceva, n-o să fiu în stare să mai rezist. N-o să mai pot.

— Dar sunt îngrijorată din cauza lui Kevin și a lui Julie, spuse Molly, ca și cum ar fi citit gândurile mamei ei.

— Sunt convinsă că nu au pățit nimic, îi spuse Karen. Poate că până mâine dimineață se întorc acasă. N-ar fi grozav?

Molly dădu din cap, dar Karen citi în ochii ei că fetița nu credea un cuvânt, la fel cum nu credea nici ea.

— Ben rămâne peste noapte la noi, spuse ea, agățându-se de orice lucru care ar fi putut abate gândurile lui Molly, știind bine că, dacă mai continua discuția, va izbucni în plâns.

Așa cum se aștepta, chipul fetiței se însenină imediat.

— Poate să doarmă în camera mea?

Karen clătină din cap.

— Dar va dormi în camera vecină și dimineață, când o să te duci să ai grijă de Flicka, el o să te ajute. Nu crezi că o să-ți placă?

Așa cum se așteptase, ideea de a-l ști pe Ben acolo o încântă pe Molly. Fetița se lăsă luată în brațe de Russell și dusă la etaj fără alte proteste.

— Și tu, Ben, îi spuse Marge din camera de zi. E timpul să te culci.

Băiețelul, care deslușise falsa veselie din glasul mamei sale, se apropie de ea și își puse brațele în jurul gâtului ei.

— Nu fi îngrijorată, îi șopti el. Jeff o să se întoarcă acasă. Știu eu!

Marge își strânse fiul în brațe.

— Știu, spuse ea.

Dar, în timp ce se uita după Ben, care urca scările în urma lui Russell, Marge știa că nu crezuse ceea ce spusese, cum nici Karen nu credea cuvintele pe care i le spusese lui Molly.

•

— Or să se întoarcă într-adevăr Kevin, Julie și Jeff? îl întrebă Molly pe Russell, care își pusese brațul în jurul umerilor ei.

— Sper, spuse el.

Se aplecă pentru a o săruta pe obraz, apoi îi făcu cu ochiul.

— Cine știe? Poate că mama are dreptate. Poate când te vei trezi mâine, ei se vor fi întors deja. Ce surpriză grozavă ar fi!

Molly dădu din cap, sigură că tatăl ei vitreg credea la fel de puțin ca și mama ei acest lucru. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Și dacă nu se mai întorc? șopti ea cu o voce tremurătoare. Dacă

li s-a întâmplat ceva?

Russell se simți neajutorat în fața nefericirii fetiței.

— Se vor întoarce, spuse el, abia reușind să-și ascundă disperarea. Sunt sigur că se vor întoarce.

Russell auzi scâncetul slab de la ușă și, când se întoarse, îl văzu pe Bailey cu laba din față ridicată, dând nesigur din coadă. O clipă se încruntă, dar înțelese imediat.

— Vrei să dormi cu Molly în seara asta, nu-i așa, băiete?

Câinele începu să miște repede din coadă, apoi dădu buzna în cameră, sări pe patul lui Molly și se trânti lângă fetiță. Spre ușurarea lui Russell, lacrimile lui Molly se uscară ca prin farmec.

— Poate să doarmă cu mine? întrebă ea. Chiar așa?

— Nu văd de ce nu, spuse Russell, dând din cap.

Se aplecă și o mai sărută o dată pe Molly, apoi îl scărpină pe Bailey după urechi.

— Să aveți grijă unul de celălalt, da?

Molly dădu din cap și îmbrățișă câinele care o linse fericit pe obraz, în timp ce coada lui mare bătea salteaua.

Russell stinse lumina și coborî scările. Cel puțin Molly și Ben vor dormi liniștiți în seara asta. Despre ceilalți ai casei era sigur că nu vor avea parte de somn.

•

Luna atârna pe cer, răsfirându-și lumina palidă pe fundul văii, dar căptușind peștera cu o beznă de catifea. Kevin Owen stătea pe jos, cu spatele sprijinit de piatra rece a peretelui opus intrării, cu ochii privind goi lumina cenușie de afară, în timp ce mintea i se concentra numai asupra stimulilor pe care până la venirea lui aici aproape că nu-i remarcase.

De jur împrejur, insectele bâzâiau liniștit în tăcerea nopții. Numai că în noaptea aceea, în loc să se mai amestece într-un zgomot monoton care se strecura imediat în adâncul conștiinței lui, fiecare sunet rămânea clar și distinct.

Chiar în fața intrării auzi țârâitul greierilor, notele lor muzicale ca un semnal nu numai pentru membrii neamului lor, dar și pentru alte ființe.

Iar în contrast cu melodia suavă a greierilor, bâzâitul celorlalte insecte era mai puternic și, de câte ori auzea unul din zgomotele ascuțite, Kevin aproape că și vedea micile creaturi sărind și înălțându-se în aer, pentru a cădea la loc.

Deși nu le putea zări, simțea totuși prezența furnicilor care alergau pe pământul bătătorit al peșterii. Auzea chiar un sunet pe cate el îl atribuia mandibulelor care descopereau fragmente minuscule de hrană pe care le cărau în cuiburile ascunse sub pământ.

Dar sunetul cel mai clar rămânea cel al albinelor.

Vibrația care venea de pretutindeni avea o tonalitate subliminală, căreia îi răspundea ceva din adâncul ființei lui.

Pentru prima oară de când contractase boala, senzația groaznică din corpul lui se mai alinase.

Mâncărimea, cumplita mâncărime care îi pătrunsese în tot trupul încetase, iar puseurile de febră, care îl ținuseră ca într-un clește timp de două zile, își slăbiseră îmbrățișarea înghețată.

Briza stârnită de bătaia milioanelor de aripioare minuscule îi mângâia pielea. Spaima care îl însoțise permanent, încă din clipa în care venise aici prima oară cu Jeff Larkin, dispăruse și ea, lăsând în locul ei certitudinea că venise exact în locul pentru care fusese menit.

Venise acasă.

Nu mai știa cât timp stătuse cu spatele sprijinit de peretele peșterii și de cât timp ascultase doar zumzăitul adormitor al insectelor, întrucât conștiința lui de sine ca individ începuse să se estompeze.

Încetase să mai fie Kevin Owen, căci organismul care îi mișuna acum în trup nu mai lăsase din personalitatea lui Kevin decât câteva rămășițe, supunându-i corpul și mintea imperativelor unui organism-roi mai mare, din care el, la rându-i, nu era decât un fragment.

În timp ce stătea în întuneric, Kevin simți o chemare, un instinct primar căruia nu avea cum să i se opună.

Urmând o serie de instrucțiuni venite de la o forță fără chip și fără o formă pe care mintea lui ar fi putut s-o recunoască, chiar dacă ar fi vrut, Kevin se ridică de la locul lui și se îndreptă spre gura peșterii. Ieși în fața grotei, se opri și rămase nemișcat, cu ochii pierduți în gol.

Era ca și cum noaptea s-ar fi trezit la viață.

Aerul fremăta de zborul insectelor, iar fundul văii părea să fi devenit o adevărată ființă, pentru că un covor viu, țesut din creaturi minuscule, abia vizibile, se mișca învăluit în lumina difuză a lunii, se foia, descriind ceea ce oricărui om normal i s-ar fi părut o mișcare haotică. Ceva din mișcările acestei hoarde masive influență entitatea dinăuntrul lui Kevin, care o porni spre est, către dealul de dincolo de vale.

Strivite de tălpile grele, mii de insecte mureau sub picioarele lui,

dar, chiar în clipa când viața era alungată din trupurile lor, erau devorate de alte ființe minuscule din jurul lor.

Covorul rămânea însă mereu întreg, modelul lui mereu neschimbat.

Când ajunse la piciorul dealului pe care trebuia să-l urce, modelul descris de dansul insectelor de pe fundul văii i se imprimase deja în minte.

Iar corpul său care nu-i mai aparținea devenise sclavul acelui model.

Pășea prin întuneric, nepăsător la lipsa luminii, cu întreaga lui inteligență supusă conștiinței străine a roiului care îi invadase trupul.

•

Molly se trezi în bezna camerei, convinsă că se întâmpla ceva. Rămase pe o parte, cu spatele spre fereastră. Deși nu deschisese ochii, deși nu auzise nimic, știa că nu mai era singură în cameră.

Cineva – sau ceva – era acolo.

Strânse ochii și mai tare, încercând să nu se miște, convinsă că, dacă clintea chiar și un singur deget, acel ceva aflat acolo se va năpusti din beznă asupra ei și o va rupe în bucăți, așa cum știa că fac căpcăunii din cărțile de povești.

Timpul părea să fi încremenit și, în cele din urmă, Molly se hotărî să riște, deschizând ochii. Puțin de tot, doar atât cât să întrevadă lucirea palidă a lunii pătrunzând pe fereastră.

Lumina lunii și o umbră.

Icni involuntar, iar apoi își ținu respirația, temându-se că prezența din cameră o auzise.

Umbra se mișca!

Acum o auzi și ea.

Ceva se apropia de ea, venind dinspre fereastră, ocolind patul…

Refuză să lase slobod țipătul care i se adunase în gât, convinsă că, dacă ar fi făcut-o, prezența din cameră ar fi sărit asupra ei și…

Apoi Bailey o linse pe față, scâncind stins.

Respirația îi explodă, făcând frica paralizantă care o încolțise doar cu o clipă în urmă să se evaporeze, iar ea își înlănțui brațele în jurul câinelui, înfundându-și fața în blana de pe grumazul lui.

— Să nu mai faci așa ceva, șopti ea, ca și cum câinele i-ar fi înțeles cuvintele. M-ai speriat!

Bailey o mai linse o dată pe față, apoi se desprinse din strânsoarea brațelor ei și porni spre fereastră. Își puse labele din față pe pervaz,

mârâi ușor, apoi se întoarse și o privi pe Molly, care stătea ridicată în pat.

— Ce e, Bailey? îl întrebă ea în șoaptă.

Când Bailey scânci iar, coborî din pat și se ghemui lângă el, luându-l în brațe și încercând să vadă în întunericul de dincolo de geam.

Încruntată, fetița încercă să hotărască ce avea de făcut.

Ben Larkin era în camera alăturată.

Dar unde erau ceilalți?

Traversă camera cu picioarele goale, evitând să facă zgomot, apoi crăpă ușa și ascultă.

Tăcerea era deplină.

Deschise ușa și mai mult, ieși pe coridor și se apropie de camera învecinată. Se opri și ascultă, dar nu auzi nimic. În cele din urmă deschise ușa, intră și îl trezi pe Ben.

— Ben, șopti ea, Ben, trezește-te!

Ben se răsuci și deschise ochii.

— Ce? întrebă el. Ce s-a-ntâmplat?

— Bailey, spuse Molly. Nu știu ce are, dar se poartă ciudat. Hai să vezi! Vino!

Băiețașul își frecă ochii somnoroși, își trase pantalonii și își puse cămașa, după care o urmă pe Molly în camera ei. Bailey rămăsese la geam, mârâind neliniștit.

— Uită-te la el, îi spuse Molly. Ce face acolo?

Ca și Molly, Ben se duse la fereastră, privi în bezna de afară, dar nu văzu nimic.

— Poate că vrea să iasă, spuse Ben.

Se întoarse spre Bailey.

— Afară? întrebă el. Vrei afară, băiatule?

Bailey dădu din coadă și se năpusti asupra ușii închise a dormitorului fetei.

— Îmbracă-te, îi spuse Ben lui Molly. Îl ducem jos și îi dăm drumul afară. Trebuie să facă pipi.

Molly se uită încruntată la Ben.

— Nu-mi scot pijamaua de față cu tine, îl avertiză ea. Și apoi, dacă ieșim, trebuie să te încalți.

În mai puțin de un minut, Molly, care îl ținea pe Bailey de zgardă pentru a nu-l lăsa să le-o ia înainte, împreună cu Ben erau în capul scărilor de la etaj, încercând să distingă ceva în lumina palidă care se

revărsa din camera de zi în holul de la intrare.

— Și dacă ne prind mamele noastre? șopti Molly. Nici vorbă să ne lase să ieșim așa de târziu.

Ben își țuguie buzele, apoi îi făcu semn lui Molly să se țină după el. Se întoarse și o porni pe vârfurile picioarelor spre dormitor. După ce intrară amândoi, băiatul închise ușa și se duse la fereastră.

— Pun pariu că putem sări pe geam, spuse el, arătând spre acoperișul verandei din spatele casei, aflat doar la niciun metru sub pervaz.

Molly privi spre marginea verandei. Nu putea fi mai înaltă decât acoperișul garajului din spatele clădirii în care locuiseră la Los Angeles și de pe care sărise de sute de ori.

Mă rog, sărise doar o dată, dar nu pățise nimic.

— Și cu Bailey cum rămâne? îl întrebă ea pe Ben care era deja pe acoperișul verandei, furișându-se atent spre marginea lui.

Băiatul își întoarse capul și fluieră încet, iar câinele sări de pe fereastră pe acoperiș.

O clipă mai târziu îi urmă și Molly, care se alinie alături de ceilalți doi pe marginea acoperișului, privind spre pământul aflat la aproape trei metri dedesubt.

— Poți? îi șopti Ben și Molly înțelese din tonul vocii lui că se îndoia.

În loc de răspuns, se rostogoli pe burtă și se lăsă în jos, ținându-se cu mâinile de jgheab. Rămase suspendată câteva secunde, apoi inspiră adânc și își dădu drumul. O secundă mai târziu ateriză pe pământ, privind zâmbitoare spre Ben.

— Haide! îl îndemnă ea. Grăbește-te, să nu ne audă!

Pe neașteptate, Bailey, care rămăsese ghemuit lângă Ben, se încordă și rămase cu urechile ciulite și cu tot corpul tremurând. În clipa următoare sări de pe acoperiș, ateriză pe patru labe și se năpusti spre cotețul păsărilor.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Molly pe Ben, după ce băiatul sări lângă ea. Ce vrea să facă?

Aceeași idee le veni celor doi copii deodată și ochii lui Ben se măriră de curiozitate.

— Pun pariu că l-a simțit pe Kevin, spuse băiețelul. Câinii sunt în stare de așa ceva. Pot mirosi un om de la distanțe mari!

— Dar dacă e prin apropiere, cum se face că nu vine acasă? întrebă Molly.

Ben dădu gânditor din umeri.

— De unde să știu? Poate că s-a împiedicat de ceva și a căzut. Poate că zace pe-acolo, pe undeva, cu vreun picior rupt, sau mai știu eu ce!

Copiii se luară după Bailey și coborâră panta spre cotețe. Când se aflau doar la câțiva pași de ele, văzură ceva mișcându-se. O umbră născută din întuneric se strecură pe poartă. Molly rămase locului, înlemnită de frică. În loc să se arunce asupra umbrei, așa cum se aștepta Molly, Bailey se ghemui la picioarele ei, mârâind încet. Îngrozită, Molly își simți picioarele tremurând, dar umbra se răsuci și razele lunii îi căzură pe față.

— K-Kevin? șopti Molly, recunoscându-și fratele vitreg în întunericul nopții.

De îndată ce îl recunoscu, își dădu seama că Ben avusese dreptate.

Lui Kevin i se întâmplase ceva.

Pentru că dârele de sânge de pe față și de pe cămașă erau vizibile chiar și în lumina slabă a lunii.

•

Kevin stătea nemișcat și luna îi strălucea în ochi. Nu mai avea noțiunea timpului, nici nu știa de când plecase din peșteră.

Tot așa cum nu știa nici unde se afla sau ce făcea, absent la tot ce îl înconjura, întrucât organismul lui nu se mai supunea propriului creier, ci devenise o unealtă a ființei care se insinuase în trupul său.

Coborâse dealurile fără să vadă pe unde merge, iar mintea lui nu reținuse niciunul din locurile prin care trecuse. Acționase tot timpul răspunzând imperativelor forței ascunse în el, îndeplinind instrucțiunile cuprinse în dansul insectelor de pe fundul văii, care i se întipărise în minte.

Hrană.

Trebuia să strângă hrană pe care să o ducă înapoi la stup!

Pornise în această misiune fără să se gândească, îndreptându-se mai întâi spre stupii din partea cea mai îndepărtată a proprietății. Aici deschisese stupii abandonați și rupsese din faguri atâta cât putuse să vâre sub cămașă. Apoi se îndreptase spre cotețul din care alungase păsările de pe cuibare pentru a le lua ouăle, din care spărsese o parte, bându-le lacom conținutul și îndesându-și altele în buzunare pentru a le duce la roi.

Se întorsese apoi spre păsări și smulsese cu dinții capetele a două din ele.

Tocmai se pregătea să o înșface pe a treia, când simți ceva în spatele lui, deși nu văzuse și nu auzise nimic. O pornise instinctiv spre poartă, dar înlemnise când se pomenise în fața pericolului.

Apoi, în conștiința lui dominată în întregime de invadator, pătrunsese un singur cuvânt.

Numele lui.

Îl înregistrase încet. În prima clipă nici nu înțelesese ce însemna el de fapt. Apoi, însă, o părticică din propria-i conștiință se trezi la viață. O văzu pe Molly stând în întuneric și privindu-l.

— K-Kevin, îi repetă ea numele. Ce ți s-a-ntâmplat?

Schiță un pas spre el, dar se răzgândi și, fără să își dea seama, își puse o mână pe capul lui Bailey.

— Nu… nu arăți prea bine, spuse ea.

Kevin își desfăcu mâinile și păsările căzură în țărână.

Entitatea care se înstăpânise pe trupul său se lansă într-o activitate frenetică; inteligența roiului descoperea un nou loc de cuibărit, o gazdă nouă pe care să o colonizeze pentru a crește și a se înmulți.

Kevin porni către Molly, în timp ce în plămânii lui se aduna deja negura pe care urma să o expire atunci când va fi suficient de aproape de noua gazdă.

Molly, care rămăsese locului înțepenită de groază, își ridică privirea spre Kevin, pironită de expresia stranie de pe chipul lui.

Dar, chiar în clipa când se apleca pentru a face posibil transferul coloniei, conștiința lui Kevin reuși să răzbată spre lumină, ajutându-l să înțeleagă ce urma să i se întâmple lui Molly.

— Nu! gâfâi el, îndreptându-se și făcând un pas în spate. Du-te în casă! Du-te în casă și lasă-mă-n pace!

Kevin își adună ultimele rămășițe de voință, opunându-le invadatorului care îi domina mintea și trupul. Se întoarse și porni cu pași șovăitori spre deal.

Mult timp după aceea, Molly rămase locului, privind în urma lui Kevin, deși acesta se topise deja în noapte. Apoi auzi din spatele ei vocea lui Ben.

— Trebuie să-l urmărim, șopti el.

Molly se întoarse încet spre băiat.

Îl zări în lumina lunii, fixând-o cu niște ochi arzând de nerăbdare.

— I-am putea găsi, Molly, continuă el. Pun pariu că o să-i găsim pe toți!

— N-Nu, se bâlbâi ea, dând din cap. E întuneric, el a dispărut și

mi-e frică. Vreau să mă întorc în casă.

— Dar îi putem găsi, insistă Ben. Sunt sigur. Îl luăm și pe Bailey. Sunt sigur că poate să-l urmeze pe Kevin oriunde!

Molly își încleștă degetele pe grumazul câinelui.

— Trebuie să ne întoarcem în casă, spuse ea.

Ben o privi fix, apoi ridică din umeri.

— Du-te tu. Mie nu-mi pasă. Îl iau pe Bailey cu mine și o să-i găsesc.

Câinele se mișcă în direcția băiețelului, ca și cum l-ar fi înțeles. Apoi amușină locul unde stătuse Kevin, cu trupul fremătând.

— Vezi? plusă Ben. El vrea să meargă. Așa că întoarce-te în casă dacă vrei, iar eu și cu Bailey vom pleca în căutarea lor.

Ochii lui Molly se îndreptară spre casă, iar apoi către dealuri. Silueta lui Kevin se ivi o clipă din umbră și în licăririle razelor de lună i se păru că băiatul îi făcea un semn.

Dar tot el îi spusese să se întoarcă în casă, nu-i așa?

Dacă era bolnav, la fel ca Julie…

Molly se chinuia, încercând să ia o decizie. Dacă Ben avea dreptate și Bailey i-ar ajuta să-i găsească pe Julie și pe Jeff…

Își imagină figura mamei dacă i-ar fi văzut pe toți întorcându-se acasă și ultimele ei dubii se risipiră.

— Hai, Bailey! spuse ea. Hai să-l găsim pe Kevin.

Câinele o porni în salturi spre poalele dealului, urmat de Molly și de Ben care alergau să țină pasul cu el.

•

Molly și Ben stăteau unul lângă altul pe culmea dealului privind în vale. Bailey se ghemuise lângă Molly și tremura. Din gâtlej i se rostogolea un sunet ciudat, un amestec de mârâială și scâncet. Aerul mustea de insecte și în urechi le răsuna țârâitul greierilor, țăcănitul insectelor și zumzetul gândacilor de iunie.

Luna ajunsese în înaltul cerului, căptușind noaptea cu o poleială argintie. De cealaltă parte a pârâiașului care străbătea fundul văii se zărea gura unei peșteri și, în fața grotei, se distingea o siluetă.

În timp ce o priveau, silueta o porni spre ei, străbătând cu pași egali valea, pentru ca apoi să înceapă urcușul pantei.

— J-Jeff? strigă Ben, fără a vedea prea bine cine era.

Un moment mai târziu se auzi glasul umbrei și băiețașul recunoscu vocea fratelui său.

— E-n regulă, Ben, răspunse Jeff Larkin. Eu sunt.

Ben alergă în întâmpinarea lui, dar, când se apropie destul pentru a-și vedea fratele, se opri încremenit.

Capul lui Jeff era acoperit de o glugă din albine, o masă fremătătoare care zumzăia încontinuu, părând că se surpă necontenit: în timp ce o parte din ele se îngropau în roi, celelalte se înghesuiau spre suprafață.

Ben rămase cu privirea fixată pe apariția aceea înspăimântătoare, uitând să mai respire, cu inima bătându-i cu putere. Ochii i se rotunjiră de groază, pe când Jeff continua să se apropie. În cele din urmă, fratele său se opri foarte aproape de el.

Ca la o comandă, albinele se ridicară în zbor, pierzându-se în negurile nopții și lăsând fața palidă și încordată a lui Jeff în bătaia lunii.

— Totul e-n regulă, Ben, spuse Jeff. Sunt bine, iar tu o să fii la fel.

Ben rămase nemișcat, ca un cerb prins în bătaia farurilor unei mașini, în timp ce fratele lui mai făcea un pas în direcția lui. Jeff se aplecă, dar, chiar în clipa când se apropia de obrazul băiețelului, un țipăt sfâșie noaptea.

— Nu! urlă Kevin. Fugi, Ben! Fugi!

Electrizat de strigătul venit din fudul văii, Ben se întoarse și o rupse la fugă pe drumul pe care venise. Molly se luă după el, alergând cât o țineau picioarele, urmărită de țipătul fratelui ei vitreg și de imaginea chipului palid al lui Jeff.

Pe Julie, sora ei, nu o văzuse nicăieri.

• Capitolul 27

Sara McLaughlin gemu ușor și se răsuci în pat, iar apoi începu să se lupte cu cearșaful umed care se încolăcise în jurul ei în timpul celor câteva minute de somn agitat. Reuși să-și elibereze un braț cu care trase cu sălbăticie de cearșaf, după care își smulse cămașa de noapte în care era îmbrăcată. Gâfâia încercând să respire, cu senzația că plămânii îi erau plini cu o flegmă groasă. Se trânti goală pe spate, în timp ce trupul i se ridica spasmodic în încercarea de a trage aer în pieptul congestionat.

Eliberarea din strânsoarea cearșafului și a cămășii de noapte îi dădu senzația unei ușurări de moment a haosului care pusese stăpânire pe trupul ei, dar, după doar câteva secunde, începu să se scarpine cu sălbăticie, încercând să-și domolească mâncărimea cumplită care se accentuase o dată cu trecerea nopții. În cele din urmă părăsi patul și se duse la fereastră pentru a privi strălucirea lunii.

Încă o dată, dealurile al căror contur se creiona distinct pe cerul nopții o chemau, îi făceau semne și ceva ascuns în adâncul lor o atrăgea cu o forță căreia nu mai reușea să-i reziste. Dorința nestăvilită de a scăpa din strânsoarea camerei de spital, de a fugi printre dealurile din apropiere, se transformase deja într-o adevărată obsesie.

Degetele Sarei bâjbâiră după încuietorile ferestrei până când aceasta se deschise. O împinse și sări afară, pe fâșia îngustă de iarbă care separa clădirea de parcare. Briza răcoroasă care venea dinspre ocean nu reușea să-i aline febra și nici nebunia care îi domina gândurile.

Scâncind nepăsătoare la goliciunea ei, Sara se depărtă de clădire, evitând din instinct insulele de lumină aruncate de becurile felinarelor din parcare. Un minut mai târziu dispărea în umbra unui pâlc de stejari. Croindu-și drum printre copaci, rămase insensibilă la durerile provocate de crengile sau pietrele pe care călca. Nici nu observă că piciorul drept începuse să-i sângereze.

Ajunsă la capătul pâlcului de copaci, se trezi în fața gardului spitalului, ultimul obstacol care o mai despărțea de rostogolirea unduitoare a dealurilor care se întindeau atât spre nord, cât și spre est. Gardul îi tăia calea. Se plimbă prin fața lui când într-o direcție,

când în cealaltă, aidoma unui tigru care se foiește înnebunit în fața gratiilor cuștii.

Colonia din trupul ei ajunsese la un pas de turbare o dată cu creșterea, ceea ce o făcea să-și trimită cercetașii în căutarea unei noi gazde.

Particule minuscule, a căror negreală se confunda cu noaptea însăși, ieșeau din gura, nările și ochii Sarei, pluteau prin aer câteva secunde și mureau, negăsind un trup în care să se hrănească și să se înmulțească.

Și cum colonia care infestase trupul Sarei nu primea niciun semnal de la cercetași, continua să crească în corpul ei, extinzându-se tot mai mult spre organele vitale.

Apoi, ca din senin, Sara se trezi înconjurată de un nor de insecte, care o calmă pentru câteva momente.

Ochii i se concentrară asupra creaturilor care bâzâiau în jurul ei. În același timp în creierul ei începu să se contureze un desen: o imagine atât de abstractă, încât mintea ei cuprinsă de febră nu ar fi putut niciodată să ofere replica materială a unui desen.

Și totuși, pentru Sara, ca și pentru cuceritorul din interiorul ei, era imaginea foarte clară a unei hărți, un drum cât se poate de precis, pe care ea trebuia să-l urmeze.

Sara își încleștă mâinile pe plasa aspră de metal a gardului și escaladă singurul obstacol care o mai despărțea de pustietatea dealurilor.

Pentru Sara McLaughlin dispăreau ultimele fragmente ale existenței ei ca ființă umană.

Întoarcerea acasă devenise singura și neabătuta obsesie a vieții ei.

•

Alice Jenkins ajunse în cabinetul asistentelor de la First Floor West cu exact zece minute înainte de miezul nopții, gata să o înlocuiască pe Joanna Morton, care tocmai își încheia raportul de activitate pe schimbul ei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Alice.

— E liniște, răspunse Joanna. Toată lumea doarme.

Își strânse lucrurile care, în mod inevitabil, ocupau biroul: cheile, rujul, o carte broșată, două truse de manichiură, toate dispărură în geanta ei, în timp ce Alice făcea obișnuitul tur de inspecție, aruncând o privire fugară prin saloane pentru a se asigura că, așa cum spunea ea mereu, „Joanna nu rătăcise niciun pacient”.

În camera 112, pe a cărei carte de vizita scria McLAUGHLIN S., televizorul era deschis, patul era vraiște și pe scaunul din apropierea lui stătea aruncată o cămașă de noapte. Și nici urmă de „McLaughlin, S”.

Alice deschise încruntată ușa camerei 112 și intră. Se duse la fereastră tremurând de frig, o închise, apoi verifică mica baie care lega rezervele 112 și 114. Era goală și pacientul de la 114 sforăia liniștit.

Alice se întoarse și mai încruntată în cabinetul asistentelor, unde Joanna Morton își punea puloverul, gata să plece spre casă.

— Nu spuneai că toată lumea doarme? întrebă ea.

Joanna o privi nedumerită, apoi încuviință din cap.

— Atunci vrei să-mi spui unde ai vârât-o pe McLaughlin? O sută doisprezece e goală.

Joanna Morton rămase cu ochii ațintiți la colega ei, apoi se întoarse și porni spre 112. Așa cum spusese Alice, în cameră nu era nici urmă de Sara McLaughlin.

— Acum o jumătate de oră era aici, spuse Joanna convinsă, la întoarcerea în birou. Și nu pot să cred că n-aș fi văzut-o sau auzit-o dacă ar fi plecat pe undeva.

Asta dacă nu erai cufundată în romanele tale de dragoste, își zise Alice, mult prea diplomată pentru a o fi spus cu voce tare. În schimb, o porni cu pași grăbiți spre capătul opus al coridorului.

— Eu verific holul și toaletele, tu anunți celelalte etaje.

După zece minute, când încă nu reușiseră să dea de Sara, își dădură seama ce trebuia să i se fi întâmplat, deși lucrul nu avea nicio logică.

După câte se părea, Sara ieșise pe fereastră, lăsând acolo tot ceea ce îi aparținuse. O dată ajunsă afară, tânără, goală pușcă, dispăruse pur și simplu în noapte.

— În regulă, oftă Alice după ce ea, Joanna, rezidentul de la camera de gardă și încă doi oameni de serviciu epuizaseră orice posibilitate, acum să dăm alarma. Joanna, tu telefonezi la poliție, eu îl anunț pe medic.

Privirea îi căzu asupra tânărului rezident.

— Iar dumneata îi poți anunța familia, spuse ea.

Înainte ca acesta să fi avut timp să protesteze, Alice ridică receptorul și formă numărul lui Ellen Filmore din Pleasant Valley. După al cincilea apel răspunse robotul.

„Vă vorbește Ellen Filmore. Acum nu sunt acasă, dar vă rog să lăsați un mesaj. Dacă e vorba de o urgență, sunați, vă rog, la 555-6472.”

După semnalul electronic, Alice lăsă un scurt mesaj, apoi formă numărul pe care și-l notase dictat de vocea lui Ellen Filmore. După al patrulea apel se auzi vocea somnoroasă a unui bărbat.

— Alo?

— O caut pe Ellen Filmore.

În aceeași clipă oboseala îi dispăru din glas.

— Sunt Roberto Muñoz, asistentul ei.

Alice Jenkins îi explică grăbită ce se întâmplase.

— Imediat. Vom anunța poliția și familia fetei. Dacă mi-ați putea spune unde o pot găsi pe doamna doctor, aș vrea să…

— E-n regulă, o întrerupse Roberto. Dacă nu e acasă, atunci nu prea știu unde s-ar putea afla, dar o pot găsi mai repede decât voi.

Roberto formă numărul de la spital, trăgându-și hainele pe el în timp ce telefonul suna. Când își auzi propria voce debitând mesajul obișnuit, Roberto închise telefonul și rămase gânditor. Apoi formă numărul centralei poliției.

— Caria? Sunt Roberto Muñoz din Pleasant Valley. Ai idee unde aș putea s-o găsesc pe doctorița Filmore? Mai știți ceva despre puștii care au dispărut?

— Doi polițiști patrulează prin zonă, dar nu știu dacă s-a mai întâmplat ceva, îi răspunse centralista. Cât despre doamna Filmore, n-am mai vorbit cu ea de săptămâni întregi. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu cred, oftă Roberto. A mai dispărut o fată, de data asta din spitalul din San Luis Obispo.

— Doamne! exclamă centralista. Ești sigur că nu pot face nimic?

— Are grijă poliția, o asigură Roberto. Vorbim mai târziu.

Închise și termină de îmbrăcat, gândindu-se ce trebuia să facă mai departe.

Problema era că șefa lui nu pleca niciodată fără să-i spună unde putea fi găsită sau fără să lase un mesaj pe automat în cei trei ani de când lucrau împreună, acum era pentru prima oară când Roberto nu știa ce să spună cuiva care o căuta.

Își luă portmoneul și cheile mașinii, după care plecă în căutarea lui Ellen Filmore.

Ceva nu era în regulă.

•

Karen Owen deschise brusc ochii și, pentru un moment, nu-și dădu seama unde se afla. Apoi recunoscu camera de zi a casei de țară și, în timp ce mintea i se limpezea de ceața somnului agitat, se foi înțepenită pe sofa, încercând să-și domolească durerea care i se înfipsese în șale.

Russell dormea în fotoliul mare, din piele maro, sforăind ritmic cu gura deschisă și cu capul atârnându-i pe piept. Marge Larkin dormea pe canapea, cu genunchii mult aduși spre piept și gâtul îndoit într-un unghi care o făcu pe Karen să se crispeze. Încet și în ciuda durerii care îi cuprinsese toți mușchii, Karen se dădu jos și o porni spre bucătărie, după o ceașcă din cafeaua pe care i se părea că o făcuse doar cu câteva minute mai devreme. Când ajunse în dreptul pendulei, aceasta bătu o singură dată – o notă gravă, care o făcu să-și îndrepte privirea spre cadran.

Douăsprezece și jumătate.

Ceea ce însemna că nu făcuse cafeaua acum câteva minute și că aceasta era acum rece.

Cum era posibil să fi dormit două ore?

Sforțarea de a-și ține emoțiile în frâu când, de fapt, ar fi dorit să izbucnească în lacrimi și să se prăbușească o extenuase.

Aprinse focul și întinse mâna după cana de pe etajeră, dar se opri.

Se uită încruntată prin bucătărie, în timp ce încerca să se concentreze.

Ceva nu era în ordine. Dar ce anume? Ceva care nu era la locul lui? Sau ceva care lipsea?

Liniștea care plutea în casa adormită o scotea din fire. Asta e, își spuse ea. Și totuși, ceva părea să nu fie în regulă.

Karen începu să urce scările și un fior de spaimă îi mușcă din pântec, făcându-i inima să bată mai tare.

Dar e ridicol, se mustră ea. Nu se întâmplase nimic. De ce era atât de speriată?

O rupse la fugă spre camera lui Molly și deschise ușa, aprinzând lumina cu un gest repezit.

Camera era goală.

— Nu, șopti ea, îndreptându-se spre camera vecină. Nu și Molly.

Totul va fi în ordine. Va deschide ușa și îl va găsi pe Ben dormind în pat, iar pe Molly și pe Bailey ghemuiți pe podea, înveliți cu o pătură să nu le fie frig.

Dar, chiar în timp ce deschidea ușa, știa că va găsi și la Kevin

același pustiu ca și în camera cealaltă.

Izbucni într-un strigăt care ar fi trebuit să fie numele soțului ei, dar care se transformase într-un urlet inform de groază. Năvăli dintr-o cameră într-alta, strigând numele lui Molly și, când Russell se ivi în capul scărilor, secondat de Marge Larkin, Karen terminase de verificat întreg etajul. Trupul îi era scuturat de hohotul disperării. Privirea i se opri întâi asupra lui Russell, apoi se îndreptă spre Marge.

— Au dispărut, spuse ea într-un suflet. O, Doamne, Marge, nu mai avem copii.

Pradă emoțiilor pe care de atâta timp încercase să le domine, se prăbuși în brațele soțului ei.

— L-au luat pe Bailey, hohoti ea. De ce au făcut asta? O, Doamne, de ce au făcut așa ceva?

Dar, chiar în timp ce rostea întrebările, inima ei știa deja răspunsul.

Molly și Ben plecaseră în puterea nopții să-și caute fratele și sora.

De când plecaseră?

Se smulse din brațele lui Russell și coborî treptele în goană, ieșind din casă în mijlocul nopții.

— Molly! Ben! Întoarceți-vă! O, Doamne, vă rog, întoarceți-vă…

Strigătele ei se topeau încet în bezna nopții, în timp ce Russell se năpustea pe scări pentru a lua legătura cu Mark Shannon, iar Marge ieșea grăbită din casă pentru a fi alături de Karen.

În mai puțin de o jumătate de oră, timp în care Mark Shannon răspândise vestea că Molly și Ben dispăruseră, luminile se aprindeau peste tot în Pleasant Valley și oamenii ieșeau din case, știind că nu se vor mai culca din nou până când cei doi copii nu vor fi găsiți.

Sau până când vor descoperi ce se întâmpla cu tinerii din orașul lor.

•

Roberto Muñoz opri în parcarea spitalului, nu pentru că s-ar fi așteptat să o găsească pe Ellen Filmore acolo, ci pentru că nu știa unde să mai caute. Fusese deja la ea acasă și verificase garajul pentru a se convinge că mașina nu era acolo. Apoi scotocise străzile, în speranța că va zări mașina doctoriței parcată în fața casei vreunei cunoștințe.

Mașina dispăruse de parcă ar fi înghițit-o pământul.

Să nu se fi întors de la San Luis Obispo? Nu, l-ar fi anunțat. Ellen trata cu cea mai mare seriozitate faptul că era singurul medic din

oraș. Dacă ar fi plecat pe neașteptate din localitate l-ar fi anunțat, oricât de târziu ar fi fost.

După ce își parcă mașina, Roberto intră în spital și se duse în biroul lui Ellen, răsfoind prin agendă în speranța ca va găsi vreun indiciu.

Nimic.

Continuă să se plimbe prin clădire, neștiind exact ce căuta, convins însă că, dacă ceva, indiferent ce, nu era la locul lui, ochii săi antrenați vor observa imediat.

Îi atrase atenția sertarul deschis al dulapului dintr-un cabinet. De cum se uită înăuntru, știu ce dispăruse.

Serul antiveninos pe care îl adusese Carl Henderson în ziua când Julie Spellman fusese înțepată de albine.

Dar de ce dispăruse sticluța? De ce ar fi furat cineva…

Dar ea nu fusese furată. Nimic nu trăda prezența vreunui hoț și niciun hoț n-ar fi lăsat sertarul acela deschis, pentru că acest lucru ar fi atras imediat atenția lui Ellen sau a lui.

Probabil că Ellen îl luase.

În mintea lui Roberto Muñoz lucrurile se legau, la fel cum se legaseră acum câteva ore în urmă pentru Ellen Filmore. Acum știa unde se dusese. Părăsi clinica și se îndreptă spre locuința lui Carl Henderson. Mașina lui Ellen Filmore era parcată pe alee, în spatele Jeepului lui Henderson.

Tocmai se pregătea să coboare din mașină, când i se păru că locuința avea ceva straniu.

Două automobile parcate în fața ei, dar nicio lumină înăuntru.

Roberto se pregăti din nou să coboare din mașină, hotărât să intre cu forța dacă ar fi cazul și să o găsească pe Ellen. Dar se răzgândi. Henderson era mai înalt ca el cu vreo cincisprezece centimetri și mai greu cu cel puțin douăzeci și cinci de kilograme. Dacă Ellen era în primejdie, singur nu va reuși să o salveze. Trebuia să se ducă după ajutoare. Dar, în același timp, nu putea să plece de acolo.

Apoi își aminti de un obicei al lui Ellen, de care Roberto îi atrăsese atenția că trebuia să se dezbare, fără însă ca strădaniile lui să fi avut vreun rezultat. Lăsă motorul mașinii lui în stare de funcționare, după care fugi la automobilul doctoriței și deschise portiera din dreptul volanului.

Văzu cheile atârnând în contact.

Porni motorul și formă numărul lui Mark Shannon pe telefonul

celular. Șeriful răspunse la primul apel și nu păru să fi fost trezit din somn, deși în urmă cu doar câteva minute, când Roberto trecuse cu mașina pe lângă casa polițistului, toate luminile erau stinse.

— La telefon e Roberto, Mark, șopti el în receptor.

Îi spuse repede polițistului ce se întâmplase și ce bănuia.

— În regulă, făcu Shannon, punându-și mintea în funcțiune.

De puțin timp aflase de la Russell de dispariția lui Molly și a lui Ben și era tocmai pe punctul de a se îndrepta spre casa lui Owen când primise telefonul lui Roberto. Șeriful se hotărî repede și spuse:

— Rămâi acolo. Vin și eu imediat.

Roberto închise telefonul, cutremurându-se. Apoi îl auzi, venind ca de la o mare distanță.

Deși înăbușit până la limita audibilului, Roberto era sigur că fusese un strigăt.

•

Ellen Filmore mai strigă o dată și se târî pe podeaua încăperii, cufundată în cea mai deplină beznă a cărei prizonieră era.

Nu știa de cât timp stătea încuiată, dar, pe măsură ce minutele se transformau în ore, auzind și zgomotul pașilor lui Henderson dincolo de ușa zăvorită, Ellen se simțea din ce în ce mai înspăimântată.

Încercase să-și păstreze calmul, refuzase să cedeze panicii care amenința să o copleșească atunci când se trezise în bezna acelei încăperi.

În schimb o bătuse cu pasul, examinând-o cu atenție, târându-se cu mâinile și genunchii pe podea, iar apoi se ridicase în picioare pentru a pipăi pereții, croindu-și drumul de jur împrejurul încăperii pe care o măsură folosindu-se de lungimea brațelor

Era goală, cu excepția câtorva piloni grei pe care îi descoperi pe peretele din spate, ce păreau să fi sprijinit casa până la construirea pereților de rezistență din beton.

Unul din piloni părea ușor slăbit și ea își pierduse mult timp – n-ar fi putut să spună exact cât – încercând să-l elibereze, până când, gâfâind din cauza oboselii și a neputinței, se lăsase păgubașă. În podea era un șanț și în peretele care o separa de restul subsolului erau câteva denivelări al căror rost nu reușise încă să-l descopere.

După ce pipăise toată încăperea cu mâinile, fără să fi descoperit ceva care să îi fie de ajutor, hotărâse că lucrul cel mai bun era să aștepte în liniște.

Să stea trează și să asculte.

Până la urmă, Carl Henderson tot va pleca din beci. Și când o va face, își va relua strădaniile, încercând să forțeze ușa într-un fel. Oricum, până când aceasta va ceda.

Știa că țipetele nu ar fi folosit. Nu era nimeni suficient de aproape să o audă; în plus, strigătele ei l-ar fi determinat pe Carl Henderson să o omoare imediat.

Așa că rămăsese pe jos, sprijinită de perete un timp care i se păru o eternitate, străduindu-se să nu adoarmă și să asculte.

Cu puțin timp în urmă, Henderson se apropiase de ușă.

— Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să te simți singură. Așa că m-am gândit să-ți trimit pe cineva să-ți țină de urât.

Urmase o tăcere îndelungată și Ellen se întrebase dacă nu cumva Henderson plecase.

Tocmai se pregătea să se scoale și să se apropie de ușă, când simți ceva.

Ceva care i se urca pe picior.

Se aplecă încercând să se scuture, dar, în clipa când îl atingea cu degetele, simți o înțepătură în gambă. Țipă din cauza durerii și a surprizei. Henderson își trădă prezența.

Râse.

Apoi îi vorbi.

— Îți plac păianjenii? o întrebă el. Sper că da, pentru că acum sunt câteva sute acolo cu tine.

Deși nu vedea nimic, își imagină dintr-o dată bezna mișunând de ființe care veneau spre ea din toate direcțiile.

Rămase cu spatele sprijinit de perete.

În clipa următoare, simți cum prima creatură respingătoare i se urcă pe picior și țipă din nou.

Apoi simți păianjenii mișunându-i pe tot corpul.

Căzându-i în păr de pe tavan.

Cățărându-i-se pe ambele picioare.

Acum îi simțea pe mâini, pe față, pe gât.

Un alt strigăt îi scăpă din piept, transformându-se într-un urlet de groază.

• Capitolul 28

Julie stătea întinsă lângă ieșirea din peșteră.

Pierduse complet noțiunea timpului, ca și orice amintire despre

locul în care se afla și despre felul în care ajunsese acolo. Singurul lucru de care era conștientă și la care răspundea era pulsația continuă, ritmică, venită nu numai din străfundurile trupului ei peste măsură de umflat, ci și de undeva de dincolo de el.

Insectele erau pretutindeni; albinele acopereau pereții grotei și erau atât de multe, încât trupurile lor alcătuiau o draperie ale cărei aripi zumzăiau necontenit pentru a păstra aerul din peșteră proaspăt și temperatura constantă.

Nori de țânțari roiau prin aer, răspunzând chemării lansată constant de entitatea care creștea necontenit în trupul lui Julie, multiplicându-se neîncetat.

Jeff Larkin și Andy Bennet îngenuncheaseră de o parte și de alta a lui Julie, cu mintea la fel de amorțită ca a ei, în timp ce trupurile lor se supuneau orbește ordinelor dictate de stăpânul care își găsise adăpost în ființa lor. O masau pe Julie, degetele lor acționând ritmic și delicat asupra mușchilor fetei, plimbându-se cu gesturi mângâietoare pe brațele și torsul ei, comportându-se față de ea așa cum făceau albinele față de regina lor.

Kevin Owen, ghemuit lângă capul lui Julie, îi trecea mâncarea mestecată în gură, scutind-o până și de efortul masticației. Deși trupul lui suferea de foame, ducând dorul mâncării, înainte de orice veneau nevoile lui Julie, care dominau până și instinctele lui primare. Nu înghițea nici măcar o singură firimitură.

Podeaua peșterii mustea și ea de mase întregi de insecte. Peste tot erau furnici care mișunau pe Julie și pe ceilalți, culegând toate firimiturile de materie inutilă și chiar de piele moartă.

În afara peșterii zumzăitul devenea tot mai puternic, pe măsură ce alte și alte insecte răspundeau fenomenelor care acum iradiau din fiecare por de pe trupul lui Julie și emanau la fiecare expirație a ei.

Apoi, pe măsură ce luna se îndrepta spre zenit și vântul își schimba direcția către est, o altă forță se făcu simțită în peșteră, o forță născută de briza caldă a verii care se stârnise din vale.

Julie se mișcă, iar apoi se ridică încet în picioare.

Jeff Larkin și Andy Bennet se ridicară și ei, fiecare trecând de o parte și de alta a stăpânei lor.

În timp ce Julie ieșea din peșteră, Kevin o urmă supus, nepăsător, jucându-și micul rol în complicatul mozaic reprezentat de existența ființei.

Cei patru adolescenți ieșiră împreună din peșteră și începură să

traverseze valea; covorul de insecte se despărțea pe măsură ce ei se apropiau, unindu-se iar în urma lor, refăcând modelul compact, fără nicio cută.

Insectele zburătoare – albine, țânțari, viespi și bondari – izbucniră și ele din interiorul peșterii, formând un nor plutitor în jurul lui Julie și al însoțitorilor ei, în vreme ce traversau pârâul, îndreptându-se spre dealul din partea opusă, unde Bailey continua să aștepte cu urechile ciulite și mârâind ușor, pe când masa stranie a ființei stăpâne se mișca acum ca o forță unică, înaintând încet spre el.

Câinele se încordă și pufni nervos, iar mârâitul lui deveni un scâncet înfricoșat la apropierea primejdiei. În același timp însă Bailey descoperi mirosul foarte slab al stăpânului său în amestecul de arome stranii, ceea ce îl împiedică să se întoarcă și să fugă din fața vâltorii de viață care se năpustise spre el.

Rămase locului, înțepenit, cu ochii ațintiți asupra masei lipsite de contur, care făcuse să dispară licărul stelelor și lumina de argint a lunii. În cele din urmă chiar și slabul scâncet se stinse când norul uriaș îl înghiți, și abia când Julie, flancată de cei doi însoțitori și urmată imediat de cel care o hrănea, se apropie și mai mult de el, câinele încercă să bată în retragere.

Julie se aplecă și străpunse pielea animalului cu unghiile ei lungi și ascuțite ca niște ace, care i se înfipseră câinelui în carne.

Trupul fu străbătut de o durere cumplită și din gâtlej îi scăpă un urlet care încetă brusc în clipa următoare, când veninul inoculat prin vârful degetelor lui Julie îi ajunse la creier, distrugându-i sistemul nervos.

Câinele se prăbuși la pământ și, imediat după trecerea lui Julie, fu năpădit de creaturile ascunse sub crusta uscată a pământului, ale căror mandibule se puseră pe treabă.

În câteva minute furnicile, libărcile și toți gunoierii pe care pământul îi putuse trimite la suprafață își încheiară sarcina. Doar oasele lui Bailey, acum complet curățate de carne și ligamente, mai zăceau pe pământ într-o ordine perfectă, așezate exact în aceeași poziție în care murise câinele.

Mult mai târziu, după ce masa mișcătoare care îl devorase se va fi retras, se va ivi un coiot care va adulmeca scheletul, iar apoi va lua unul din oasele labelor din spate ale lui Bailey și se va pierde printre dealuri, cu trofeul ținut triumfător deasupra capului.

Pentru Bailey momentul de spaimă fusese scurt și durerea morții

nu ținuse decât o clipă.

Dar moartea lui Bailey nu era decât începutul.

•

Manny Gomez moțăia la volanul mașinii lui de patrulare. Ceea ce-l trezi complet, într-o singură secundă, fu un urlet nepământean de spaimă și durere, care încetă aproape imediat.

Manny zvâcni de la locul lui și ieși din mașină, rămânând cu auzul încordat în lumina palidă a lunii.

Urletul nu se repetă.

Manny continuă să asculte neliniștit. Încet, începu să înțeleagă.

De vină era tăcerea nopții.

O tăcere deplină.

Lipsea în noaptea aceea fundalul sonor al insectelor, atât de specific nopților de vară.

Manny privi încruntat în jurul lui. Luna era suficient de sus și destul de strălucitoare pentru a da peisajului nota celui mai autentic clarobscur, cu pâlcurile de stejar clar profilate pe cerul smălțuit cu stele și dealurile conturate într-un relief întunecat.

La o jumătate de milă licăreau luminile fermei Owen și Manny reuși să distingă dincolo de drum, pe pajiște, umbrele câtorva animale.

Din când în când răzbătea până la el mugetul vacilor.

Dar zumzăitul monoton și constant al insectelor dispăruse cu totul, astfel încât Manny Gomez aproape că se întreba dacă memoria nu îi juca o festă și insectele nu produseseră, de fapt, niciodată acel fond sonor pe care și-l amintea el. Apoi îi veni o idee. Se apropie de geamul deschis al portierei și aprinse farurile.

În mod normal, fluturii și gândacii de mai ar fi trebuit să se adune instantaneu. Fluturii de noapte ar fi trebuit să se agite în lumina farurilor, înșurubându-se spre lămpi, pentru ca în final să se izbească de sticla lor, în încercarea neizbutită de a se apropia de soarele fals. Gândacii ar fi bâzâit de câteva ori în jurul luminii, după care și-ar fi pierdut aripile, căzând pe pământ, cu picioarele în sus și elitrele bătând frenetic, încercând să-i aducă la o poziție normală.

Și totuși, în seara aceea, în afară de tăcere nu mai era nimic.

Apoi radioul se trezi la viață și auzi semnalul centralei. Ridică microfonul și își preciză numărul și poziția.

Până și vocea îi suna nefiresc în tăcerea deplină.

— Se întâmplă ceva ciudat, adăugă el. Aici se poate spune că e

tare liniște.

— După câte se pare, n-o să mai fie multă vreme, îi răspunse centralista. Au mai dispărut doi copii, de data asta cei mici. Un băiat și o fată, amândoi de nouă ani.

— Nu-mi spune, o întrerupse Manny, pricepând rostul luminilor care licăreau la ferma Owen. Molly Spellman și Ben Larkin, nu-i așa? De când au dispărut?

— Nu știm, îi răspunse centralista. Din ce spune tatăl fetiței, reiese că au luat un câine și au plecat în căutarea celorlalți.

Manny se urcă în mașină și porni motorul.

— Am plecat.

Dacă o tăia pe la ferma lui Costas putea să parcurgă drumul pe la piciorul dealului, până ajungea la familia Owen. Dacă nu plecaseră de mult, era posibil să dea peste cei doi copii și câinele lor.

Apoi își aminti de urletul de acum câteva minute, urlet care putea fi al unui câine.

Întoarse spre ferma lui Vic Costas, apăsă pe accelerație până la refuz și porni ca o săgeată drept înainte.

•

Mark Shannon intră pe aleea casei lui Carl Henderson, stinse farurile, dar lăsă motorul în stare de funcționare, în timp ce Roberto Muñoz, care se încuiase în mașina lui Ellen Filmore, unde avea la îndemână telefonul celular, avu curajul să iasă, pornind repede spre mașina poliției.

— Ai văzut ceva? îl întrebă Mark pe asistent.

— Am auzit un țipăt, îi spuse Roberto, dând din cap. Sau cel puțin asta cred că a fost.

Avu o ezitare, după care adăugă:

— Dar acum încep să mă îndoiesc că am auzit ceva. Vreau să spun că a sunat ca…

— Știu, îi răspunse șeriful, privind spre casa cufundată în întuneric.

Dacă mașina lui Ellen nu s-ar fi aflat acolo, l-ar fi trimis pe Roberto la culcare, iar el s-ar fi dus la Russell Owen.

— Noaptea totul devine ciudat. Ar fi putut fi o pisică, un raton sau cine știe ce. Hai să aruncăm o privire.

— Nu intrăm?

— Nu, până nu verific aici, îi răspunse Shannon. Aici nu e ca la film, Roberto. Nu pot să dau buzna pur și simplu. Până mâine

dimineață mă pot trezi cu insigna ridicată din cauza lui Carl Henderson și dat în judecată. Chiar dacă sunt douăzeci de cadavre acolo, tot are niște drepturi.

— Și dacă… începu Roberto.

Shannon îl întrerupse cu o întrebare care suna provocator:

— Ești suficient de îngrijorat de soarta lui Ellen ca să vii cu mine?

Între posibilitatea de a rămâne singur la mașini și cea de a fi alături de șerif, Roberto o alese pe a doua, exact cum se așteptase și Mark Shannon.

Acesta luă o lanternă din torpedoul mașinii, dar nu o aprinse, apoi începură să facă înconjurul casei, verificând fiecare fereastră.

Șeriful controlă ușa din spatele casei, încuiată ca și ferestrele, după care își continuă patrularea, verificând mai departe geamurile întâlnite.

Totul era cât se poate de bine asigurat.

— Caută o cheie, îi spuse Shannon, în timp ce el se pregătea să sune la ușa de la intrare.

Dar, înainte să mai facă vreun gest, auziră același lucru ca și Roberto cu puțin timp înainte.

Înăbușit, indistinct, dar în mod cert un țipăt.

Țipătul unei femei.

Shannon simți impulsul unui șoc electric. Își scoase pistolul din toc, apoi izbi ușa cu piciorul. Tocul cedă, lemnul crăpă și încuietoarea sări din locul ei. Ușa se pocni de perete, însoțită instantaneu de zăngănitul geamului fixat în rama veche.

Shannon bâjbâi după întrerupător și apăsă pe butonul demodat. Candelabrul din hol polei totul cu o lumină strălucitoare.

— Doamne! șopti Roberto, în timp ce ochii i se plimbau pe casetele pline cu insecte care tapetau pereții. Ce e tot rahatul ăsta?

— Insecte, scrâșni Shannon. Face colecție.

Își duse degetul la buze și ascultă cu încordare vreun semn care să fi trădat că intrarea lor în casă fusese auzită. Nu se întâmplă nimic, apoi auziră zgomotul unor pași pe scări. Shannon își aruncă ochii spre primul etaj, cufundat în întuneric. Tocmai se pregătea să aprindă lumina de sus, când Roberto îl înghionti.

— Uite! șopti asistentul, arătând spre holul care ducea la bucătărie.

Sub scări începuse să se deschidă o ușă, dar, chiar în timp ce Roberto îi atrăgea atenția polițistului, aceasta se închise brusc.

Shannon trecu în viteză pe lângă Roberto, năpustindu-se pe coridor. Prinse mânerul chiar în clipa când se trăgea zăvorul.

— Poliția, Henderson! strigă șeriful. Deschide!

Dar, în loc de zăvor, Shannon auzi un zgomot de pași care coborau grăbiți scara de cealaltă parte a ușii închise. Își armă pistolul, făcu un pas lateral, ochi și trase exact în încuietoare. Glonțul izbi broasca și ricoșă piuind de-a curmezișul holului, unde se înfipse în tocul de lemn al ușii de la bucătărie. Shannon îndepărtă ce mai rămăsese din încuietoare, apoi răsuci clanța și deschise ușa.

Un nou țipăt, de data aceasta mult mai puternic, se auzi din străfundurile subsolului. Shannon se uită pe lângă tocul ușii și încercă să distingă ceva în bezna de dedesubt.

Apoi aprinse lanterna și începu să coboare.

•

Molly Spellman gonea cât o țineau picioarele, dar, oricât s-ar fi străduit, Ben era din ce în ce mai departe. Nu știa cât fugiseră și nici unde se aflau. Știa doar că inima era pe punctul de a-i exploda, că o dureau picioarele și că abia mai putea să respire, dar că trebuia să alerge înainte.

Dacă se oprea, îl pierdea din ochi și nu avea să mai găsească drumul spre casă.

Gândul de a rămâne printre dealuri, în puterea nopții, o îmboldi, dându-i puterea să alerge mai repede. Și totuși, cu fiecare pas, Ben se depărta și mai mult, iar acum aproape că dispăruse în noapte.

Însemna că rămânea singură.

Gândul la ce s-ar fi putut întâmpla o îngrozi atât de tare, încât călcă greșit, se împiedică și se prăbuși pe poteca pe care coborau.

— Ben! țipă ea ascuțit.

Rămase întinsă pe pământ, suspinând din cauza cotului julit, îngrozită, nu atât pentru că Ben o lăsase singură, ci fiindcă fratele lui ar fi putut să o găsească aici.

Chipul lui Jeff, înspăimântător în lumina lunii, degetele lui cu unghii lungi și ascuțite îndreptându-se spre ea, rămăseseră vii în amintirea ei.

— Ben, așteaptă-mă! întoarce-te! Nu mă lăsa aici!

Molly se ghemui, tremurând din tot corpul, în timp ce lacrimile îi inundau ochii și suspinele o înăbușeau. Își cuprinse picioarele cu mâinile și, un timp care i se păru o eternitate, rămase nemișcată. Încet suspinele i se potoliră și respirația îi reveni la un ritm normal.

Apoi pielea de pe ceafă începu să o furnice, ca și cum ar fi simțit o prezență străină în spatele ei.

Cineva sau ceva.

Îngheță cu inima bătându-i puternic și respirația tăiată. Apoi auzi o voce.

— Molly? Poți să te ridici?

Ben!

Era Ben!

Își frecă ochii cu pumnii, apoi se uită lung la fața lui luminată de lună. Își ținea capul în sus și întreaga lui ființă trăda spaima pe care o trăia și ea.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă el. Te-ai lovit?

Acum, când nu mai era singură, frica lui Molly începu să se mai potolească. Își frecă resemnată cotul julit.

— M-am împiedicat, spuse ea, apoi vocea îi deveni acuzatoare. De ce nu te-ai oprit când te-am strigat?

— Ba m-am oprit, îi răspunse Ben. Cum te-am auzit, m-am și întors. Am fost aici tot timpul. Dar plângeai așa de tare că nu m-ai văzut.

Molly își suflecă pufnind pantalonii deasupra genunchiului, își privi locul rănit, iar apoi se ridică în picioare.

— Știi care e drumul spre casă?

Ben șovăi, apoi clătină încet din cap. Pe când ochii lui Molly se umpleau iar de lacrimi, băiatul întinse mâna spre direcția în care alergaseră până atunci.

— Cred… cred că într-acolo trebuie să mergem.

Molly privi în jurul ei. Totul i se părea la fel în întuneric.

— Și dacă nu e ăsta drumul? îl întrebă ea.

Ben ezită. Undeva în străfundul minții lui stăruia o amintire.

Amintirea a ceva ce-i spusese Jeff cu mult timp în urmă, când ieșiseră împreună într-o noapte, să se uite pe cer.

— Vezi acolo? îl întrebase fratele lui, arătându-i spre boltă. Acolo e Ursa Mare.

Jeff îi arătase atent cum să recunoască cele șapte stele ale constelației.

— Dacă urmezi linia din laterala Ursei, steaua strălucitoare pe care o vezi e Steaua Polară. Sau Steaua Nordului. Atâta timp cât o poți vedea, știi încotro e nordul.

Acum Ben, cu privirile înfipte în cerul de deasupra lor, alese bine

stelele Ursei și urmă linia despre care îi vorbise Jeff.

Iată și steaua pe care o căuta, strălucind cu putere.

— Uite-o! spuse el, arătând cu degetul. Aia e Steaua Nordului. Și dacă ăsta e drumul spre nord, noi trebuie să o luăm încoace.

Își roti brațul spre est.

Molly, a cărei spaimă începuse să se liniștească în fața siguranței lui, își strecură mâna într-a băiatului.

— Dar cât de departe e? întrebă ea.

De data aceasta, Ben nu mai avu nicio ezitare.

— Nu prea departe, spuse el, deși nu avea idee cât de departe erau de casă. Poate fi chiar dincolo de primul deal. Hai!

Cei doi copii porniră să coboare panta ținându-se de mână, spre șaua care despărțea cele două dealuri. Înainte de a fi făcut mai mult de doisprezece pași, tăcerea nopții fu sfâșiată de un zgomot care îi împietri în mijlocul drumului.

Același urlet de animal muribund care-l trezise și pe Manny Gomez exact în aceeași clipă.

— Ce… Ce-a fost asta? întrebă Molly cu o voce tremurătoare.

— Nu știu, răspunse Ben, strângându-i mâna și mai tare. Cel mai bine ar fi să scăpăm cât mai repede de aici.

O rupse la fugă trăgând-o pe Molly după el, în timp ce îi arăta drumul. Nu se opriră să respire decât atunci când ajunseră pe creasta celuilalt deal.

În timp ce își trăgeau sufletul, auziră un alt zgomot.

Același zumzăit care acoperea valea peșterii.

Venea spre ei, crescând în intensitate.

• Capitolul 29

— Stai pe loc, Henderson! strigă Mark Shannon.

Rămăsese în capul scărilor abrupte, cu Roberto Muñoz în spatele lui.

Țintuit ca una din insectele lui de raza puternică a lanternei șerifului, Carl Henderson clipi, iar apoi dădu să-și ridice o mână pentru a-și feri ochii de lumină.

— Nu te mișca! se răsti Shannon. Unde e întrerupătorul?

Tăcerea lui Henderson îl făcu pe șerif să se adreseze asistentului:

— Caută-l, Roberto, probabil că e pe peretele de lângă mine.

Îl auzi pe Roberto mișcându-se în spatele lui. Se aprinse un bec a

cărui lumină orbitoare inundă beciul. Shannon își plimbă ochii de jur împrejur, încercând să o găsească pe Ellen Filmore, după care îl ținti pe Carl Henderson.

— Unde e Ellen?

În cele din urmă Henderson începu să vorbească, pe tonul înspăimântat al unui băiețel.

— Nu i-am făcut nimic. Am încuiat-o în camera obscură, asta-i tot.

Chiar înainte ca Henderson să fi terminat de vorbit, se auzi vocea lui Ellen, înăbușită și sugrumată, răbufnind prin ușa înghițită de umbra din capătul încăperii.

— Ajutor! Doamne, să mă scoată cineva de aici! Vă rog!

În timp ce Shannon continua să-și țină arma îndreptată asupra lui Henderson, Roberto alergă spre capătul beciului, găsi și cel de al doilea întrerupător, iar apoi mai pierdu un moment cât căută zăvorul montat pe partea exterioară a ușii. O secundă mai târziu deschise ușa.

În prima clipă i se păru că are halucinații.

Ellen Filmore era înghesuită în perete, cu fața de o paloare cadaverică.

Pe piele, în haine, prin păr îi mișunau păianjeni.

Erau cu zecile.

Chiar în timp ce urmărea scena, alți păianjeni cădeau de pe grinzile de deasupra capului ei, țesându-și firele pe care coborau.

Roberto rămase cu respirația tăiată și cu ochii rotindu-i-se de jur împrejur. Peste tot erau păianjeni care își țeseau plasa, îl trecu un fior violent. Trebui să se lupte cu impulsul de a închide ușa pentru a scăpa de imaginea creaturilor criminale. Se năpusti în încăpere și scutură o parte din păianjeni de pe Ellen, apoi o ajută să se ridice în picioare și o trase spre ușă. Doctorița își reveni doar după ce ieși de acolo și Roberto închise ușa în urmă. Își scoase bluza cu mâneci lungi și o scutură violent. Plângând din cauza ororii pe care trebuise să o îndure, dar și pentru că fusese eliberată de tortură, se aplecă și își scutură puternic capul, trecându-și degetele prin păr.

Căzură alți păianjeni, care o porniră de îndată spre colțurile cele mai întunecate ale camerei pentru a scăpa de lumina puternică.

În cele din urmă, scăpată din ghearele acestei torturi, Ellen cedă emoțiilor pe care încercase să și le domine în timpul orelor cât fusese prizonieră în camera obscură. Se lăsă plângând pe un scaun vechi și șubred.

— Am crezut că o să mor! izbucni ea. Doamne, am crezut că mă vor omorî!

Carl Henderson, care se afla la câțiva pași de ea, începu să râdă.

Râsul strident și sinistru al unui om ale cărui ultime rămășițe de sănătate mintală începuseră să se destrame.

— Să te omoare? repetă el, scuipând cuvintele disprețuitor. N-aș crede. Dacă aș fi vrut să te omor, o făceam deja. Nu sunt decât niște păianjeni, Ellen! Niște păianjeni nevătămători! Nici măcar unul din iubiții mei pustnici maronii.

Mark Shannon se cutremură amintindu-și ce i se întâmplase unei fete din sud, mușcată de unul dintre acești „pustnici sperioși". Shannon bănuia că victima ar fi preferat să moară decât să trăiască fără mâini și picioare, cangrenate sub acțiunea otrăvii.

— Pustnici maronii? repetă șeriful. Ții și din ăștia pe-aici?

Henderson își îndreptă privirea spre șerif.

— Sigur că da, spuse el, ca și cum s-ar fi adresat unui student interesat. Arahnidele nu sunt specialitatea mea, ceea ce nu înseamnă că nu mă interesează. Pe mine mă interesează tot ce…

Henderson se întrerupse brusc.

— *Ce* te interesează, Henderson? îl întrebă Mark Shannon.

În locul tăcerii lui Henderson se făcu auzită vocea lui Ellen, mult mai bine stăpânită acum, când plânsul i se potolise.

— Cred… începu ea, dar șovăi.

Luptându-se cu sine însăși, ca și cum ar fi fost pe punctul de a-i spune unui pacient că nu mai avea nicio șansă, reuși să continue.

— Mark, cred că ăsta e locul unde a comis mai multe crime. A spus ceva despre o fată de pe șosea…

Dawn Sanderson, își spuse Shannon. Ce dracu' înseamnă asta? Dar, înainte să-și fi încheiat gândul, îl loviră noile cuvinte ale lui Ellen:

— … și Otto Owen.

— Otto? repetă Shannon, sincer surprins. El l-a omorât pe Otto?

— Nimeni nu poate s-o dovedească! pufni Henderson.

În timp ce Ellen îi povestea despre noua formă de viață pe care Henderson o crease în laborator, Shannon se simți cuprins de o furie cumplită. Se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi împușcat imediat pe Henderson.

Chiar în clipa în care îi veni ideea, își dădu seama că nu va face așa ceva. Acum însă, că dispăruseră și Molly Spellman și Ben Larkin, nu mai putea să-și piardă timpul cu transportul lui Henderson la cea

mai apropiată închisoare, cu atât mai mult cu cât aceasta era la o distanță de patruzeci de mile.

Apoi ochii îi căzură pe ușa camerei obscure și imediat știu ce avea de făcut. Ar fi fost un act de justiție să-l închidă pe Henderson chiar și pentru câteva ore în același loc în care își încuiase victimele.

— Intră, spuse el, deschizând ușa camerei obscure, după care aprinse lumina revărsată de un bec chior. Otto n-a putut să scape de aici și nici Ellen; înseamnă că nici tu nu vei reuși.

Mark Shannon îi mai aruncă o privire lui Carl Henderson, rămas fără respirație, de pe chipul căruia dispăruse aerul de superioritate și dispreț. Întreaga lui ființă era cuprinsă de o spaimă cumplită.

— Mișcă! îl îndemnă Mark, arătând spre încăperea aflată în partea cea mai depărtată a subsolului. Și dacă aud o singură amenințare, un singur cuvânt despre drepturile tale, Henderson, nu numai că te încui acolo, dar îți sting și lumina. O să rămâi în beznă.

Incapabil să articuleze cuvinte întregi, Henderson scânci îngrozit. Mark Shannon îl împinse înăuntru, în timp ce pe pantalonii lui Henderson se întindea o pată mare și udă.

•

Karen Owen nu se simțise niciodată în viața ei mai neajutorată ca acum.

Cum se putuse întâmpla așa ceva?

Își promisese, își jurase că nu va închide ochii nicio clipă, iar acum fata ei, tot ce îi mai rămăsese după dispariția lui Julie, plecase, se topise pur și simplu în noapte fără nicio urmă, încât nici acum nu-i venea să creadă că așa ceva fusese cu putință.

Cum de nu îi auzise plecând? Cu siguranță că vorbiseră pe șoptite, așa cum fac toți copiii de vârstă lor. Oare ce pusese stăpânire pe ei? Ce putuse să-i atragă afară cu o asemenea forță irezistibilă?

Și din nou Karen porni spre ușă, fără să-și fi dat măcar seama, trecu prin verandă și ieși în curte, sfredelind cu ochii bezna nopții.

Nu mai știa de câte ori ieșise de când Russell dăduse telefon la 911 pentru a anunța dispariția celor doi copii. Fusese deja de două ori la grajd, căutând în fiecare ungher, în cazul în care Molly și Ben se hotărâseră să le joace o farsă, fără să se gândească la cât de mult își vor îngrozi mamele. Nu descoperi nimic nici în grajd, nici în magazii, la cotețul porumbeilor sau al găinilor, unde-i căutase prima dată.

Apoi, cam cu zece minute în urmă, observase că un anume lucru nu era în ordine în noaptea aceea.

La început, încercă să nu acorde atenție sentimentului straniu că ceva era neobișnuit față de situațiile normale, spunându-și că așa și era firesc, doar îi dispăruse fetița! Și totuși, era și altceva, mult mai greu de sesizat și, cu cât încerca să ignore acest aspect, cu atâta o tulbura mai mult.

Abia când Russell ieși din casă, își dădu seama despre ce era vorba, dar chiar și atunci își spuse că s-ar putea să se înșele.

Noaptea era dominată de tăcere.

Monotonia cântecului insectelor, care o iritase atâta în timpul ultimelor două săptămâni, încetase complet în noaptea aceea. Tocmai voia să-l întrebe pe Russell, când tăcerea nefirească fu sfâșiată de un sunet care făcu să-i înghețe sângele în vine.

Urletul unui animal.

Nu era un lătrat, niciun mârâit, niciun urlet al coiotului la lună, așa cum se întâmpla uneori pe dealurile care dominau San Fernando Valley.

Fusese urletul agonic al groazei, întrerupt brusc în clipa următoare.

Dacă Russell nu ar fi strâns-o în brațe, ar fi crezut că nu fusese decât o iluzie.

— E un animal, îi spuse el. Nu e unul din…

Se opri înainte de a-și fi terminat propoziția, ceea ce nu o opri pe Karen să-i ducă gândul până la capăt.

Îl lăsă să o conducă în casă, dar tot restul timpului se plimbă între bucătărie și camera de zi, privind când pe o fereastră, când pe cealaltă. De la geamul din bucătărie, care dădea spre nord și est, nu se vedea absolut nimic, dar de la cel din camera de zi, orientat spre sud-vest, peste care era căzută, până acum o clipă, draperia neagră a nopții, zări lumina unor faruri care veneau încet spre ei.

În fine, se întâmpla ceva!

— E cineva afară! strigă ea.

Russell și Marge Larkin i se alăturară.

Urmăriră mașina înaintând pe drumeagul care șerpuia la nord de ferma lui Vic Costas spre casa lor.

— Cine să fie? șopti ea. Ce fac acolo?

— Poate că e Shannon care a plecat în căutarea copiilor, spuse Russell. Mă duc să văd.

— Mergem cu toții, hotărî Karen.

Ieșiră toți trei pe ușa din spate și se duseră la camioneta care îi

aparținuse lui Otto.

— În spatele banchetei e o lanternă, spuse Russell în timp ce pornea motorul, punând mașina în mișcare. Vezi dacă poți s-o scoți de-acolo. E cu halogen și se cuplează la brichetă.

În timp ce camioneta se hâțâna pe drumeagul tăiat de făgașe, Karen se aplecă peste scaun și începu să scotocească printre cablurile de tractare, manșoanele de cauciuc și alte obiecte pe care Otto le trântise în spațiul din spate. Și dintr-o dată acțiunea, efortul pe care îl făcea să-și găsească fetele, îi mai goni din groaza care îi domina ființa.

O să-i găsim, își spuse ea. Chiar în noaptea asta o să-i găsim pe Molly și Ben, iar mâine și pe ceilalți.

Dar, chiar pe când gândul i se derula în minte, se întrebă dacă nu era vorba mai curând de speranțe decât de realitate.

•

Deși știa că nu exista nicio posibilitate de a-i găsi pe Molly Spellman și pe Ben Larkin până la răsăritul soarelui, Mark Shannon știa la fel de bine că nu le putea interzice oamenilor să reînceapă căutările. Se întâlni cu Manny Gomez pe drumeagul din spatele fermei familiei Owen, tocmai când Russell și cele două femei ajungeau și ei acolo. În următoarele douăzeci de minute sosiră alte mașini; toți erau hotărâți să înceapă căutările imediat. Așa că șeriful, care știa că reînceperea cercetărilor în toiul nopții avea același efect ca proverbiala căutare a acului în carul cu fân, începu să împartă oamenii în grupuri, cu ordinul expres de a nu pierde legătura între ei.

— Mâine dimineață voi avea nevoie de toți cei care sunteți aici și ultimul lucru de care am chef acum e să trimit o poteră în căutarea voastră. E clar?

Cercetașii plecaseră de trei ore, dar, așa cum se așteptase Shannon, fără niciun rezultat.

Acum era la postul lui de comandă dintre fermele Costas și Owen, încercând să țină legătura radio cu toți oamenii simultan, ceea ce se transforma din când în când într-un fel de cacofonie provocată de replicile care se suprapuneau.

Sus, pe dealuri, licăreau luminile cercetașilor care înaintau încet pe poteci, oprindu-se des, pentru a face semne cu lanternele.

Începuseră să se adune și norii, iar luna, atât de strălucitoare până acum două ore, își arăta acum obrazul cu intermitențe. Dacă se ascundea complet, Shannon nu mai era sigur de modul în care s-ar fi

desfășurat căutarea. Cu o jumătate de oră în urmă, începuse să dea instrucțiuni oamenilor să-și verifice bateriile pentru a se asigura că îi vor ține până la întoarcerea la bază, în cazul când luna dispărea cu totul.

Totuși, peste câteva ore se vor revărsa zorile, iar atunci șansele lor vor crește. Singurul lucru care continua să-l obsedeze pe Shannon era urletul pe care îl auzise împreună cu Roberto, înainte de a pătrunde în casa lui Carl Henderson.

Același urlet pe care îl auziseră Manny Gomez, Karen, Russell și Marge Larkin.

— Nu prea știu ce a fost, îi spuse Manny după ce se întâlniră. Dar sunt sigur că a fost un urlet dinaintea morții. Poate un coiot.

Apoi se uită împrejur, pentru a fi sigur că Russell sau Karen nu îl auzeau.

— Poate că a fost câinele lor, Bailey.

— Așa cred și eu, spuse Shannon.

Își privi ceasul.

Trei fără un sfert.

Încă trei ore și se lumina de ziuă.

Un țipăt îi întrerupse gândurile, urmat imediat de un al doilea. Când își ridică privirea în direcția dealurilor, Shannon văzu lumina câtorva lanterne încrucișându-se pe una din pante.

Aprinse reflectorul puternic montat pe capota mașinii și începu să plimbe fasciculul de lumină, măturând locul. În clipa următoare, Karen Owen se apropie de șerif, ținând lanterna cu halogen.

— A văzut cineva ceva? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, îi răspunse Shannon fără să o privească, cu atenția concentrată asupra reflectorului.

— Molly! strigă Karen. Ben! Unde sunteți?

Aprinse lanterna, al cărei fascicul puternic străbătu drumul până pe coasta dealului. Karen plimbă încet raza de lumină pe creastă.

Brusc, i se păru că vede, chiar la limita razei, o licărire de moment.

Ținu puțin lumina nemișcată, apoi o întoarse în direcția opusă.

— Molly, strigă ea. E mama!

Și apoi, ca un miracol, așa i se păru lui Karen, în centrul petei de lumină se ivi o făptură minusculă.

O făptură care purta niște haine pe care Karen le recunoscu imediat.

O făptură care le făcea semn cu mâna. Apoi o a doua.

— Ei sunt! explodă Karen. Doamne, e Molly! Și Ben!

Mark Shannon mișcă reflectorul până când îi prinse pe cei doi copii în bătaia lui.

— Du-te, spuse el. N-o să-i pierd nici măcar o clipă.

Dar Karen nu îl mai auzi pentru că alerga deja, poticnindu-se, pe poteca șerpuind spre vârful dealului, urmată îndeaproape de Marge Larkin.

Se întoarseră după zece minute, ținându-și copiii în brațe.

Cinci minute mai târziu, Molly și Ben își depanau istoria în siguranța bucătăriei din casa lui Russell Owen.

În timp ce ascultau, Karen Owen și Marge Larkin începură să plângă.

• Capitolul 30

Sara McLaughlin se împiedica pe drumul care abia se mai vedea în lumina schimbătoare a lunii. Nu avea habar cât timp trecuse de când fugise de la spital și cu atât mai puțin știa încotro se îndrepta.

Era doar imperativul neabătut care emana din străfundul ființei ei, obligând-o să meargă înainte, spre o țintă necunoscută, către un scop pe care nu-l putea înțelege. Se împiedicase în graba ei, izbindu-se cu piciorul drept – care sângera încontinuu de când se tăiase la degetul mare, în urmă cu o oră, într-o sticlă de bere spartă – într-un bolovan. Se agățâ de o tufă de la marginea potecii și spinii mari, care acopereau ramurile răsucite, îi străpunseră pielea, pătrunzându-i adânc în palmă.

Mai făcu câțiva pași, împleticindu-se, înainte de a-și pierde complet echilibrul, iar apoi căzu la pământ, julindu-și pielea de pe genunchiul stâng și scrântindu-și glezna dreaptă în timpul căderii. Rămase un moment nemișcată, cu inima bătându-i frenetic, în timp ce plămânii făceau eforturi pentru a trage aer.

În ciuda piciorului sângerând, a înțepăturilor cumplite din palmă și a durerii provocate de entorsă, Sara se ridică și continuă să meargă înainte, părăsind poteca pentru a o apuca direct peste terenul plin de denivelări, fără a lua în seamă pietrele ascuțite și crăcile tăioase care îi răneau picioarele, sfâșiindu-i pielea, până ce ajunse să pășească direct pe carnea vie a tălpilor. Fiecare pas era atât de dureros, încât altcineva – un om a cărui minte ar mai fi conservat un strop de

sănătate – n-ar mai fi fost în stare să meargă mai departe.

Dar mintea Sarei încetase de mult să mai funcționeze, deși trupul ei continua să meargă mai departe, împins dincolo de limitele suportabilului de forța inumană care sălășluia înăuntrul ei, o forță care ajunsese la un asemenea nivel, încât corpul abia îi mai putea oferi găzduire; o forță care se supunea unei inteligențe cu mult superioară sumei părților individuale și la ordinul căreia se angajase într-o ultimă încercare disperată de a aduna laolaltă marea masă a ființei ei, pentru ca apoi să pornească în căutarea altei gazde din al cărei trup să se poată hrăni.

Sara McLaughlin, al cărei corp și a cărei minte erau supuse în întregime comenzilor dinăuntrul ei, continuă să se împleticească prin noapte.

•

— Ești supărată pe mine, mami? întrebă Molly Owen cu vocea tremurândă și ochii plini de lacrimi.

Erau la etaj și, deși cerul devenise cenușiu, o dată cu primii zori, Karen își culcase fiica, trăgând pătura peste ea. Acum îi cuprinse obrajii cu palmele și dădu din cap.

— Cred că nu, spuse ea. Dar trebuie să-mi promiți că nu vei mai face niciodată așa ceva. Nici nu-ți poți da seama prin ce am trecut când m-am trezit și am văzut că nu mai erai în casă.

— Am vrut să-ți fac o surpriză, spuse fetița, cu bărbia tremurând din cauza emoției. Nu am știut că ne vom rătăci. N-am vrut decât să dăm o mână de ajutor!

— Știu, răspunse Karen, oftând la gândul celor povestite de Molly și de Ben despre fratele și sora lor, care se aflau într-o peșteră, înconjurați de insecte.

Erau cu milioanele, îi spusese Molly.

Povestea nu putea fi adevărată, deși, cu siguranță, văzuseră ceva acolo sus. Dar ce?

Și ce se întâmplase cu Bailey?

Karen simți iar fiorul de gheață când își aminti de urletul înspăimântător pe care îl auzise în urmă cu vreo câteva ore.

Un urlet întrerupt pe neașteptate, ca și cum ființa care îl scosese murise, devenind dintr-o dată o victimă.

Victima cui? A unui roi de albine care o atacaseră, așa cum se întâmplase cu iapa acum câteva zile?

Ceva din adâncul ființei ei îi șoptea lui Karen că fusese într-adevăr

dulăul mare și prietenos, care dădea tot timpul din coadă. Urletul câinelui, un urlet al groazei și agoniei, trebuie să fi fost cel ce sfâșiase tăcerea nopții. Același sentiment îi șopti că atacatorul lui Bailey era ceva ce câinele nu mai văzuse niciodată până atunci, ceva mai înspăimântător decât scena descrisă de Molly și de Ben.

Parțial Karen ar fi vrut să afle exact ce se întâmplase, dar pe de altă parte spera să nu afle niciodată.

— Știu că nu ai vrut decât să fii de ajutor, o încredință ea din nou pe Molly, după care o sărută pe frunte, încercând să-și ascundă teama din voce. Dar nu așa ajuți, ducându-te noaptea pe dealuri de una singură, și vreau să-mi promiți că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

— Promit, șopti Molly, privind-o pe Karen fără să clipească. Să mor dacă nu mă țin de cuvânt.

Nu, își spuse Karen în gând. Să nu-ți dorești niciodată să mori, scumpa mea. Niciodată. Când vorbi din nou, reuși să-i ascundă fiicei ei durerea și spaima care o măcinau.

— Atunci totul e-n ordine, spuse ea. Acum vreau să te culci și, cine știe, poate când ai să te scoli…

Poate Julie va fi acasă, voise să spună, dar nu mai reuși pentru că, în adâncul inimii ei, nu mai credea așa ceva.

— … poate că lucrurile vor reveni la normal, încheie ea.

Dar lucrurile nu vor reintra în normal, nu și dacă povestea bizară a celor doi copii avea vreo urmă de adevăr, deși lui Karen i se părea că semăna mai curând cu un film urmărit la televizor decât cu ceea ce văzuseră cu adevărat sus pe deal. Și totuși, chiar și aici, în siguranța casei, în vocile copiilor răsuna ecoul spaimei, iar cuvintele lor purtau pecetea adevărului, nepărând să fie o minciună inventată pentru a ieși basma curată.

— Somn ușor, scumpa mea, murmură Karen. Hai, dormi, te rog.

Râmase alături de Molly până când fetița, frântă de oboseală, se lăsă furată de somn, iar apoi stinse lumina. Tocmai pășea în vârful picioarelor pe coridor, când Marge Larkin ieși din camera în care îl culcase pe Ben. Coborâră în tăcere la parter. Pe urmă Karen se întoarse spre mama lui Jeff.

— Crezi că o să ne mai vedem copiii vreodată?

Marge ezită, după care clătină din cap îndurerată.

— Dacă îi vom mai revedea, șopti ea abia auzit, sunt convinsă că îi vom recunoaște foarte greu.

Începu să tremure din tot corpul.

— Au murit, spuse ea. Doamne, ajută-mă. Karen, pur și simplu o știu. O simt!

Karen își puse mâna pe umărul lui Marge Larkin.

Cele două femei rămaseră tăcute, sprijinindu-se una pe cealaltă în durerea lor comună.

•

Ellen Filmore, care rămăsese în subsolul casei lui Carl Henderson, își ridică privirea de pe microscop și își îndreptă spatele care o durea, frecându-și ochii cu mâinile. Și ea și Roberto refuzaseră propunerea șerifului de a-i lua de acolo și munciseră toată noaptea în speranța că vor găsi ceva, orice, despre creația lui Henderson, care i-ar fi putut ajuta pe copiii infestați.

Henderson nu mai dăduse niciun semn de viață. Erau atât de concentrați asupra studiilor lor, încât uitaseră complet de el; doar din când în când, liniștea din laborator era întreruptă de vaietele lui, un fel de scâncete, de a-l elibera din camera obscură.

Rugăminți cărora niciunul din ei nu era dispus să le cedeze.

— Ai pregătit țesutul pulmonar? îl întrebă Ellen pe Robert, care îi prepara lamelele pentru microscop cât putea de repede.

— Imediat, răspunse el.

Tăie cu atenție o mică porțiune din plămânul șobolanului mort și o puse pe una din plăcuțele subțiri de sticlă găsite pe raftul de deasupra etajerei, peste care turnă un strop de colorant. Acoperi preparatul cu o altă lamelă de sticlă și i-l dădu lui Ellen.

— Pe vremea când făceam chestiile astea la școală mi se părea mai simplu, spuse el.

Organele interne ale șobolanului fuseseră atât de destoinic distruse, încât le fusese foarte greu să le mai recunoască.

Ellen Filmore se apropie de microscop, potrivi lumina, focalizâ și în cele din urmă găsi ce căuta.

Văzu clar alveolele mărite de lupele puternice. Deși unele din ele păreau în ordine, cele mai multe erau afectate, în loc ca sacii minusculi ai plămânilor șobolanului, folosiți pentru schimbul bioxidului de carbon cu oxigenul, să fi fost goi, multe din alveolele pe care le cerceta erau ocupate de ceva.

Ceva care, deși invizibil ochiului liber, putea fi identificat cu ajutorul microscopului.

Insecte.

Ultima piesă a acelui *puzzle* ciudat fusese pusă la locul ei.

După truda de o noapte, începuse să înțeleagă ciclul vieții coloniei parazitare care infestase trupul șobolanului înainte de a muri.

Găsise în sângele animalului ceva foarte asemănător cu formele descoperite de Barry Sadler în probele de sânge luate lui Julie Spellman și lui Jeff Larkin.

După câte se părea, larvele se transformaseră în adulți.

În intestinul șobolanului descoperi un fel de gardieni care supravegheau ouăle.

În inimă găsi regina, înconjurată de suită, care producea ouă în flux continuu și le depunea direct în artere, sângele urmând să le transporte la incubatorul din intestine. Larvele ieșite după clocire reveneau în artere, hrănindu-se direct din sângele gazdei. Apoi, când intrau în stadiul de pupă, urma o nouă redistribuire, iar suita regală în stare larvară se întorcea în inimă și infirmierii în intestine.

Dar găsi încă o serie de adulți.

Aceștia erau masați în cutia craniană și, deși Ellen nu înțelegea ce rol aveau, microscopul îi arăta clar că ei distrugeau creierul, săpându-l, devorându-l celulă cu celulă. Analizând distrugerile comise de colonie, Ellen simți cum o cuprindea groaza, pentru că năruirea creierului nu fusese făptuită la întâmplare. Mai curând, aceste organisme își croiau drumul prin țesutul creierului cu o atenție desăvârșită, sfredelind în el canalicule care, în final, îl făceau să semene cu un mușuroi de furnici.

S-ar fi putut ca, la început, șoarecele să nu fi simțit nimic.

Apoi însă fusese bântuit de viziuni fantomatice, pe măsură ce paraziții continuau să îi distrugă celulele.

Poate că simțise plăcere, deși mai degrabă putea crede că animalul trăise o durere năucitoare.

Probabil că, înainte de a muri, orbise și asurzise, pentru că ambii centri nervoși care răspundeau de cele două simțuri îi fuseseră distruși.

Pe măsură ce colonia se mărea și se extindea, continuându-și procesul de hrănire, întregul proces mintal al animalului se deregla. Și totuși, colonia al cărei comportament amintea de inteligența specială a unui stup de albine sau a unui furnicar începuse să se hrănească doar cu părțile care nu erau vitale, lăsându-i zonele cele mai importante ale creierului intacte, așa încât gazda să poată supraviețui cât mai mult cu putință. Într-adevăr, sistemul nervos și

părțile din creier care îl controlau păreau să fie neatinse.

Dar ce se întâmpla după moartea inevitabilă a gazdei? Ellen Filmore tocmai își pusese această întrebare, înainte de a se întoarce la studiul plămânilor.

Și atunci descoperi și răspunsul.

Adulții pe care îi observase în alveole erau diferiți de toți ceilalți.

Aveau aripi.

Aripi care, presupunea ea, vor cădea după primul zbor al insectei, exact ca în cazul termitelor sau al furnicilor, ale căror aripi cad imediat după separarea noii colonii.

Examinând alveolele cu mai multă atenție, constată că existau anumite diferențe chiar între adulții din plămânii șobolanului.

Descoperi trei pupe mult mai mari decât celelalte, din care, credea ea, se vor naște reginele.

Toate erau prevăzute cu ceea ce i se păreau a fi trompe ascuțite.

Ellen Filmore se cutremură, închipuindu-și ce s-ar fi întâmplat cu un animal sănătos care s-ar fi apropiat suficient de mult de unul infestat, chiar în clipa când roiul era pregătit să se despartă.

Își imagină norul de insecte microscopice izbucnind din plămânii colonizați, străbătând distanța nu mai mare de… cât?

O jumătate de metru?

Poate câțiva centimetri?

În clipa următoare, atacatorii străpungeau pielea, pătrunzând direct în sânge, colonizând noua victimă.

Colonizând-o și ucigând-o.

În timp ce studia preparatele microscopice, Ellen Filmore descoperi și alte anomalii.

De fapt, ce anume produsese moartea rozătorului?

Analizând părțile creierului de pe lamelele de sticlă, constatară că acesta nu fusese distrus astfel încât să cauzeze moartea animalului.

Și de ce găsiseră filtrul de aer de pe peretele cutiei de plastic acoperit în întregime cu o peliculă de insecte, toate moarte?

Era clar că insectele nu puteau rezista prea mult dacă nu populau imediat trupul unui mamifer; din observațiile făcute până atunci, se desprindea limpede că aceste creaturi nu erau adaptate altor condiții.

Atunci de ce își părăsiseră gazda, dacă așa ceva le provoca moartea?

Pentru că murise și șobolanul?

Extenuată, Ellen își îndreptă iar spatele.

— Haide, îi spuse ea lui Roberto. Să mergem până sus, să vedem dacă Henderson are ceva cafea în bucătărie.

Roberto arătă spre ușa camerei obscure din capătul subsolului, de unde nu mai auziseră nimic de o oră.

— Și cu el ce facem?

Ochii lui Ellen căpătară o notă dură, amintindu-și de orele petrecute în bezna de dincolo. Simți iar groaza care o paralizase când păianjenii începuseră să se urce pe ea. Acum, când se gândea la ce dezlănțuise acest om împotriva tinerilor din Pleasant Valley, o cuprinse o furie rece. Se simțea tentată să stingă lumina și să dea drumul câtorva din specimenele lui Henderson, pentru a-l chinui și pe el așa cum o torturaseră păianjenii pe ea acum câteva ore. În clipa următoare își alungă acest impuls.

— Lasă-l acolo, îi spuse ea lui Roberto. După cum e construită încăperea aia, nu are nicio șansă să scape de-acolo până se întoarce Shannon să-l ducă la închisoare.

Urcă scările abrupte și clipi când intră în holul de la intrare, surprinsă de zorile care începuseră să se reverse.

Începu să caute cafeaua prin dulapurile din bucătărie. Apoi descoperi filtrul în chiuvetă.

— Îi dau eu drumul sau tu? îl întrebă ea pe Roberto.

— Luați loc, doamnă doctor, îi spuse Roberto zâmbind. Sunteți mai obosită ca mine.

Dar, în timp ce căuta un filtru curat pentru a-l aplica mașinii, auzi un zgomot ciudat.

Un zumzăit înfundat, ca și cum în apropiere ar fi fost un roi de albine. Se uită pe fereastră și le văzu.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el. Ce dracu' mai e și asta?

Ellen veni lângă el și se uită pe geam. În prima clipă nu înțelese despre ce vorbea asistentul. Apoi îl văzu, în lumina care începuse să crească.

Departe, plutind deasupra dealului aflat dincolo de pajiștea din fața casei lui Henderson, era ceva ce părea la prima vedere a fi un nor întunecat. Concentrându-și atenția asupra lui, auzi același zgomot pe care îl sesizase și Roberto mai înainte.

Insecte…

Erau cu milioanele, năpustindu-se dintre dealuri, înălțându-se către cer, zumzăind din ce în ce mai puternic.

Ochii doctoriței se lărgiră când își dădu seama ce însemna acel

zumzăit.

— Haide! îi spuse ea lui Roberto, apucându-l de braț și trăgându-l spre ușa bucătăriei. Hai să plecăm de aici.

— Să plecăm? exclamă Roberto. Dar…

— Chiar nu le auzi? întrebă Ellen. Nu le vezi? Vin exact peste noi!

Roberto își smulse privirea de la doctoriță pentru a se mai uita o dată pe fereastră.

Norul de insecte părea să crească de la o secundă la alta și Roberto își dădu seama că Ellen avea dreptate: începuseră deja să pătrundă în zona câmpului. Chiar în timp ce se uita, gardul care marca limita cea mai îndepărtată a proprietății dispăru în masa întunecată, înghițit de o putere supranaturală. Își aminti de povestea pe care i-o spunea bunicul, despre invazia lăcustelor asupra unui sat mexican pe vremea când el era foarte mic. „Parcă se făcuse noapte în mijlocul zilei, Roberto. Nu vedeai nimic, nu mai auzeai nimic și abia dacă mai puteai să respiri. Credeam că o să murim cu toții”. Amintirea acestor cuvinte ale bunicului său îl făcu pe Roberto să treacă la acțiune. Lăsă cafeaua și o urmă pe Ellen pe coridor, apoi împreună ieșiră din casă.

— Mașina mea! strigă Ellen, fugind spre portiera Buick-ului ei. Cel puțin putem să anunțăm pe cineva!

Avangarda roiului ajunsese deja la mașină chiar în clipa când cei doi închideau portierele. Ellen porni motorul și Roberto formă 911 pe tastatura telefonului, iar apoi apăsă pe butonul de emisie.

— Unde e Shannon? întrebă el când auzi vocea dispecerei.

Cum centralista începuse să ceară amănunte, Roberto trecu telefonul lui Ellen care pornise deja mașina.

— Folosiți-vă influența, îi spuse el.

— Sunt doctorița Filmore, țipă Ellen. Trebuie să știu imediat unde e Mark Shannon.

Dispecera, care recunoscuse vocea lui Ellen, dar și îngrijorarea din ea, reacționa prompt.

— E la ferma Owen. Știți să ajungeți?

— Da, răspunse Ellen. Cam la cinci mile de unde mă aflu. Poți să-mi faci legătura cu el?

— V-am și făcut-o, veni răspunsul dispecerei.

O secundă mai târziu Mark Shannon intră pe fir, ascultând încercarea lui Ellen de a-i descrie norul de insecte care cobora dinspre dealuri, apropiindu-se inexorabil de casa lui Henderson.

— De când sunt, n-am mai văzut așa ceva, spuse ea. Mark, sunt tot

felul de insecte.

Încetini mașina, pătrunzând în norul viu care năpădise deja drumul.

— Văd albine, viespi, țânțari, chiar și greieri și cicade. Doamne! Seamănă cu… nu știu… parcă e o pedeapsă!

Apoi mașina ieși din nor și reuși să vadă iar drumul dinaintea lor.

— Am ieșit, Mark. Ajungem acolo în…

— Nu, o întrerupse Shannon. Dacă tot ați ieșit din nor, rămâneți pe loc. Vin eu la voi în cinci minute.

Ellen opri mașina, dar lăsă motorul în stare de funcționare, pentru cazul când roiul și-ar fi schimbat direcția. Dar, în timp ce privea, observă patru siluete pășind în mijlocul tornadei vii.

Erau patru – o fată și trei băieți – îndreptându-se direct spre casa lui Henderson.

Locul în care, pricepu Ellen, se născuseră paraziții care le infestaseră corpurile.

Abia acum înțelese ce făcea norul.

Roia spre casă, își spuse ea. Se întorcea acasă, la fel ca un stol de porumbei călători.

Numai că acesta era un stol ucigaș.

• Capitolul 31

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Karen cu inima bătându-i puternic pe Mark Shannon, în timp ce acesta ridica telefonul.

Era cu putință să fi fost găsiți copiii? Dar când Mark se întoarse spre micul grup, adunat în bucătăria familiei Owen, chipul lui era palid și trăsăturile feței dure.

— Insecte, spuse el. De toate neamurile, cu milioanele, exact așa cum au spus copiii.

— Unde? izbucni Karen cu respirația tăiată.

— Dar copiii noștri? întrebă și Marge Larkin cu o voce tremurătoare. I-au văzut cumva?

Shannon pornise deja spre ușă.

— Sunt lângă casa lui Carl Henderson, le spuse el. Despre copii n-au pomenit nimic, ceea ce nu înseamnă că nu pot fi și ei acolo.

Apăsă pe butonul aparatului de radio-emisie și vorbi repede la microfon.

— Manny? Mi s-a raportat ceva în legătură cu un eveniment care

se desfășoară la casa lui Henderson. Unde ești?

Se auzi un declic, urmat de răspunsul șerifului.

— Cam la o milă de ea. Mai e și Jim Chapman cu mine, și alți băieți. Nu poți să crezi ce se întâmplă. Cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată. Ca lăcustele o dată la șaptesprezece ani. Cred că ar fi mai bine să vii aici!

— Am și plecat, Manny, sosi răspunsul. Toată lumea să intre în mașini. Din câte am auzit, astea nu sunt numai lăcuste. S-au adunat acolo destule albine, viespi, bărzăuni și alte asemenea ca să ucidă tot orașul. Vreau ca nimeni să nu întreprindă nimic până nu ajung eu acolo.

— Mergem și noi, îl anunță Karen pe un ton care nu admitea replică.

Și totuși, era hotărât să permită câtor mai puțini oameni să se apropie de casa lui Carl Henderson.

— Nu cred că e cea mai bună idee, începu el, dar Russell îl întrerupse imediat cu o voce și mai hotărâtă decât a soției lui.

— Se poate ca și copiii noștri să fie acolo, Mark. N-ai decât să încerci să ne convingi până n-oi mai putea, dar n-ai cum să ne împiedici să mergem.

— Și nici Molly sau Ben nu rămân singuri aici, interveni Karen, cu o hotărâre care nu lăsa loc pentru comentarii.

— Dacă ai avea și tu copii… începu Russell, dar Mark Shannon, care își dăduse seama că orice încercare de a-i opri ar fi fost inutilă, își ridică mâinile pentru a curma torentul vorbelor.

— În regulă, s-au spus destule. Dar nu uitați cine conduce operațiunea, așa că rămâneți în mașină până vi se spune că puteți coborî. Și vă asigurați că Molly sau Ben nu deschid vreun geam sau vreo portieră.

Apoi adăugă, după o scurtă șovăire:

— Mai e ceva despre care nu v-am spus, dar cred că ar fi cazul să știți. L-am încuiat pe Carl Henderson în subsolul casei lui.

Russell rămase cu gura căscată, iar Karen, care se pregătea să iasă din bucătărie, pentru a o trezi pe Molly, se întoarse și îi aruncă șerifului o privire care îi trăda bănuielile.

— Otto, șopti ea. A avut dreptate în legătură cu Carl, nu-i așa?

Shannon încuviință posomorât.

— Suficient pentru ca Henderson să-l omoare. Când am ajuns acolo am găsit-o pe Ellen Filmore încuiată în beci, năpădită de

păianjeni. „Animăluțele” lui, așa le spune. Are tot felul de insecte acolo, până și păianjeni și scorpioni! Și numai Dumnezeu mai știe ce. Și, după câte se pare, a mai omorât cel puțin o fată.

Amețită, Karen se agăță cu mâna de tocul ușii pe care îl strânse atât de tare, încât i se albiră încheieturile degetelor.

— Nu-i nimic, spuse ea, în momentul când Russell se repezi să o sprijine. Eu și Marge o să aducem copiii ca să putem pleca.

Russell rămase tăcut, dar Karen văzu cum i se zbătea o venă pe frunte, din cauza furiei. Îi aruncă soțului ei o privire prevenitoare, apoi i se adresă iar șerifului:

— O să rămână în mașină, Mark. La fel ca și noi. Nimeni nu va încerca nimic, îți promit.

Shannon ezită, ochii lui îndreptându-se spre Russell, dar, în cele din urmă, încuviință cu o înclinare a capului și ieși din casă pe ușa din spate, luând-o la fugă spre mașina lui.

După cinci minute, când cele două femei se întoarseră, ținând copiii în brațe, îl găsiră pe Russell exact unde îl lăsaseră, pe fața lui citindu-se o furie rece.

— Îl ucid pe ticălosul ăla, scrâșni el. Îl ucid, dacă dau cu ochii de el. Jur!

•

Carl Henderson tresări, apoi se trezi din somnul agitat.

Îl durea tot trupul; toți mușchii îi erau înțepeniți și, când își mișcă picioarele, durerea îl fulgeră până în șale.

Deschise încet ochii și, pentru un moment, se simți total dezorientat.

La început nu văzu nimic, pentru că, de jur împrejur, în ciuda luminii aruncate de becul fără glob care atârna de tavan, totul părea să fie cufundat în beznă. I se părea că zace pe lespedea rece de piatră din mijlocul unei peșteri mari, ai cărei pereți erau mult prea depărtați pentru ca lumina firavă a becului să poată ajunge la ei.

Apoi, pe măsură ce mintea i se limpezi, o amintire de mult uitată își făcu loc spre lumină. Și Carl Henderson își aminti…

Avea doar patru ani în ziua când se strecurase pe poarta din spatele casei – într-un borcan pe care îl ținea strâns în mână era primul lui fluture coadă-de-rândunică – și intrase în casă pe ușa din spate, cu intenția de a-i arăta trofeul surorii lui.

Auzea televizorul din camera de zi. Era sigur că sora lui era tot pe

canapeaua unde o lăsase cu o oră în urmă.

Poate că, dacă se purta frumos, ea îl va ajuta să prindă fluturele acela atât de frumos cu un ac, așa încât să nu-l distrugă din neatenție.

Pe când intra în living-room, auzi un alt sunet, ceva asemănător unui geamăt, mai tare decât sonorul televizorului.

Ajunse, cu borcanul în mână, până la capul canapelei.

Atunci își văzu sora.

Era încă pe canapea.

Era goală, iar băiatul care locuia pe aceeași stradă cu ei era deasupra ei.

Rămase o clipă cu ochii la ea, privind cascada neagră a părului revărsându-i-se peste brațul canapelei, neștiind exact ce făceau ea și băiatul acolo.

Apoi însă ea îl zări, iar el știu că sora lui era furioasă pe el.

Se înroși toată, în timp ce ochii i se căscară larg. Apoi începu să urle la el.

— Scârbă mică! Ce cauți aici? Nu ți-am spus să stai afară până te chem eu?

Ochii i se lărgiră de spaimă și se dădu un pas în spate.

— Am prins un fluture, începu el. Am…

— Un gândac? țipă ea. Ai intrat aici doar pentru că ai prins o tâmpenie de gândac?

În clipa următoare sări de pe sofa, oprindu-se în fața lui, țintuindu-l cu privirea.

— Lasă că-ți arăt eu, îi spuse ea. Vino-ncoace!

Îi smulse borcanul din mână, iar apoi îl înșfăcă de braț și îl trase din cameră. El se zbătu să scape din mâna ei, dar strânsoarea degetelor fetei se accentuă și mai mult și, în aceeași clipă, în minte îi reveni imaginea fluturelui care, cu mult în urmă, se zbătea să scape din degetele lui.

— Dă-mi drumul, se rugă el. N-am făcut nimic…

Sora lui însă nu părea să-l audă. Mai mult târându-l după ea, în timp ce picioarele lui încercau să se opună, îl trase afară din cameră, apoi și din coridor, obligându-l să intre pe ușa de sub scări și să coboare în pivniță. Trăgându-l pe podeaua de beton, deschise ultima ușă de la subsol, în spatele căreia era o încăpere mare și întunecoasă, despre care știa că fusese folosită de cineva care făcea fotografii. Întunericul îl înspăimântase întotdeauna pe băiețel. Încă de prima dată când intrase acolo, fusese sigur că prin colțurile întunecate sălășluiau spiriduși, vrăjitoare și monștri și că, dacă vreodată va rămâne încuiat acolo, se vor ivi din beznă și îl vor

ucide.

— Stai aici dacă îți plac gândacii așa de mult, îi spuse sora lui, împingându-l pe ușa deschisă. Stai aici cu libărcile până când o să înveți să faci cum ți se spune!

Apoi trânti ușa și, în clipa următoare, băiețelul auzi cheia răsucindu-se în broască. Înainte să fi apucat să țipe, îi auzi pașii depărtându-se de ușă pentru a urca scările.

Vru să strige, dar bezna care se strângea în jurul lui îl înăbușea.

Toți demonii, care îi populaseră cele mai negre coșmaruri și care îl pândeau acum din ungherele întunecoase, se adunaseră plutind în jurul lui, la o distanță nu mai mare de un braț. Deși nu putea să îi vadă, să îi audă sau să îi simtă, știa sigur că erau acolo.

Se trânti pe podea și se dădu înapoi până când se lipi cu spatele de perete. Apoi se dădu într-o parte, până când ajunse într-un colț de unde nu mai putea să se miște. Cu spatele înfipt între cei doi pereți de beton rece, băiețelul își strânse picioarele la piept și își încolăci mâinile în jurul lor.

Închise ochii, străduindu-se din răsputeri să-și închipuie că bezna nu exista și că, dacă ar fi deschis ochii, lumina care îl înconjura l-ar fi ajutat să vadă iar.

Dar, cum știa adevărul, nu își deschise ochii, convins că, dacă ar fi făcut-o și s-ar fi trezit cufundat în beznă, ceva s-ar fi năpustit asupra lui și l-ar fi sfâșiat în bucăți cu dinții și cu ghearele.

Trupul i se cutremură de suspine. Își îngropă fața în palme, în timp ce lacrimile i se strecurau printre pleoapele strânse.

Apoi simți ceva.

O gâdilătură, ca și cum ceva i s-ar fi urcat pe picior.

Tresări și se scutură cu mâna, după care senzația încetă o secundă.

Apoi reîncepu, dar pe celălalt picior.

Auzi ceva.

Zgomotul era foarte slab și nu își dădu seama imediat despre ce era vorba.

Își ținu respirația și atunci i se păru că mai auzise acel sunet și cu alte ocazii.

Ca o muscă lovindu-se de geam în încercarea de a evada.

Zgomotul devenise mai tare și acum simți iar gâdilătura. Pe ambele picioare, dar și pe mâini.

Parcă sute de insecte mișunau pe el.

Zumzăitul crescuse în intensitate și acum putea să simtă o adiere slabă,

de parcă ceva ar fi zburat în jurul lui. Erau atât de multe cum nu își imaginase niciodată, iar aripile lor produceau o vibrație a aerului pe care o simțea pe obraz.

Apoi începură să îi aterizeze pe față și, în timp ce spaima lui creștea în intensitate, în mintea lui se născu o imagine.

Imaginea insectelor din cutia de trabucuri.

A insectelor pe care le prinsese, le omorâse și le fixase cu ace.

Și a altor câteva sute pe care le omorâse și le aruncase apoi, pentru că se rupeau când înfigea acul în ele.

Și, dintr-o dată, înțelesese ce se petrecea.

Acolo în întuneric, nu erau monștrii și demonii din coșmarurile lui.

Erau toate insectele omorâte de el.

Toate acele creaturi mici pe care le prinsese în borcan și le ucisese.

Acum veneau peste el; își făceau apariția din beznă.

Și îi vor face ceea ce le făcuse el lor. Le simțea mergându-i pe piele, le auzea zbârnâitul aripilor, le simțea pătrunzându-i în nas și în urechi.

Urletele lui de groază umplură locul acela plin de întuneric, lovindu-se de pereți, pentru a i se întoarce în auz, iar creaturile continuau să se cațăre pe el, să mișune în jurul lui, zumzăitul aripilor devenind tot mai puternic.

Începu să-și agite mâinile, încercând să-i alunge pe torționarii invizibili. Apoi se rostogoli nebunește pe jos, încercând să scape de hoarda acelor creaturi.

Erau peste tot. Le simțea sub el, aproape că le auzea aripile și carapacele trosnind când se rostogolea peste ele.

Podeaua devenise alunecoasă, dar, indiferent ce ar fi făcut sau unde s-ar fi refugiat ca să scape de ele, veneau tot mai multe.

Aerul era înțesat de ele și, când dădea din mâini prin întuneric, le simțea intenția de a-l înțepa și mușca.

Urletele lui deveniră și mai puternice. Reuși să se ridice în picioare, după care o porni împleticindu-se prin spațiul acela întunecat, în timp ce mintea lui începuse să o ia razna în încercarea lui de a scăpa de ființele care îl torturau.

Se izbi de un perete, zdrobindu-și fața de betonul rece. Simți firul de sânge care i se prelingea din nas.

Căzu iar pe jos, urlând de durere.

Acele insectelor îi pătrundeau până la sânge. Acum le simțea întrându-i în gură.

Încercă să mai țipe o dată, dar strigătul îi rămase înfundat în gâtlej.

Un plâns deznădăjduit îl cuprinse în timp ce se tăvălea pe jos, încercând zadarnic să scape de masa vie care se răsucea în jurul lui.

Îl vor omorî!

Avea să moară de unul singur, fără ca nimeni să-i vină în ajutor.

— Mami… șopti el printre suspine.

Se ghemui la pământ, cuprins de o slăbiciune cumplită, tremurând din tot corpul, în timp ce groaza din el îi răvășea mintea.

— Mami…

Apoi i se păru că vede în depărtare o rază de lumină.

Înlemni, crezând în prima clipă că murise deja, iar lumina era Dumnezeu însuși, care venise să-l ia la ceruri.

Apoi o lumină foarte puternică se potopi asupra lui, alungând bezna în care zăcuse până atunci, după care auzi ceva.

Sora lui.

Era sora lui, care râdea.

Se ridică și clipi des din cauza luminii.

De ce râdea?

Apoi îi auzi iar vocea.

— Ce ți s-a întâmplat? îl întrebă ea. Nici măcar gândaci de bucătărie nu sunt pe aici, scârbă mică. Iar termitele nu-ți fac nimic!

Încet, ochii i se acomodară cu lumina și începură să vadă.

Abia atunci reuși să le observe.

Erau cu miile, năpădind din crăpăturile podelei și din bârnele care susțineau dușumeaua casei.

Roiau în jurul capului său. Încercă iar să scape de ele, scuturându-le de pe piele.

O umbră se lăsă peste el și sora lui îl apucă de mână.

Încercă să se smulgă din strânsoarea ei, continuând să plângă tare din cauza proaspetei amintiri a îngrozitorului atac, lansat din beznă asupra lui, care îi făceau și acum inima să-i bată cu putere.

Sora lui îl trase în sus, obligându-l să se ridice în picioare, dar el încercă să se opună.

— Ai de gând să încetezi cu bâzâitul? îi auzi el întrebarea. Hai să ieșim de aici.

Cum nu se oprise din plâns, palma ei îl izbi peste față. Urlă din cauza acelor înfipte în obraz de lovitură, dar țipătul lui atrase o altă plesnitură.

— Gura! urlă ea. De ce plângi? Nu e decât un mușuroi de termite!

O altă palmă i se abătu peste obraz și el țipă și mai tare.

Ea continua să-l lovească, cerându-i să tacă, dar el nu se putea abține,

pentru că fiecare nouă palmă îi smulgea un nou țipăt de durere.

Apoi, chiar în clipa când era sigur că îl va omorî, ea îi dădu drumul și el se prăvăli pe jos, unde rămase ghemuit, aidoma unui mușuroi plângător.

— Bine, o auzi el, dacă ai de gând să te porți ca un țânc, așa o să te tratez și eu. N-ai decât să stai aici până crăpi, puțin îmi pasă.

În timp ce plângea, lumina se stinse iar și, pentru a doua oară, beznа – acea beznă îngrozitoare care fremăta de bâzâitul terifiant al miilor de aripioare – îl cuprinse în tenebrele ei.

Insectele îi mișunau pe piele, strecurându-i-se în urechi, vârându-i-se în nări.

În timp ce zăcea în întunericul deplin și insectele îi chinuiau trupul și mintea, în adâncul sufletului său se aprinse fulgerul unei uri incandescente. Își concentră atenția asupra acelui tăciune viu de ură.

Se concentră asupra ei, alimentând-o, transformând-o într-o vâlvătaie nimicitoare.

Și, cum zăcea pe betonul dur, așteptând să vină cineva care să-l salveze de beznă și de insecte, ura începu să-l mistuie.

O ură de care nu se va mai elibera niciodată.

O va alimenta până când va deveni atât de aprigă, atât de puternică, încât nu-l va mai părăsi niciodată și nu va fi niciodată satisfăcută.

Și va fi întotdeauna declanșată de o fată care va semăna cu sora sa.

O fată cu o coamă unduitoare de păr negru…

Nu!

Fusese doar un vis! Doar o amintire, iar el nu mai era un băiețel și nici luminile nu erau stinse.

Carl Henderson rămase nemișcat, încercând să se relaxeze, alungându-și din minte cumplita amintire.

Bătăile inimii i se calmară și respirația, care doar cu o clipă mai devreme fusese un fel de horcăit plin de groază, îi reveni la normal.

Își aminti ce se întâmplase cu o noapte înainte și cum ajunsese acolo.

Își încordă auzul în speranța că va surprinde vocea murmurătoare a lui Ellen Filmore.

În ciuda încercărilor făcute în decursul anilor, știa că izolarea fonică nu era perfectă: așa putuse să audă țipetele fetei pe care o omorâse, pe ale lui Otto, pe ale lui Ellen și, înainte ca oboseala să-l fi răpus, auzise vocea lui Ellen care vorbea cu Roberto Muñoz.

Dar acum dincolo nu mai era nimic.

Nimic, cu excepția unui zumzet înfundat.

Un zumzet care, își dădu el seama, semăna cu fâlfâitul a milioane de aripi de insecte.

Carl Henderson se ridică în picioare și panica împotriva căreia luptase până atunci începu să-l împresoare din nou.

Să fi dat drumul preferaților lui?

Să-și fi croit drum în camera obscură chiar atunci?

Rămase cu ochii fixați pe micul tunel pe care el însuși îl construise. Se va deschide oare ușa, trasă din afară, lăsând să pătrundă în camera unde era lipsit de orice apărare câteva din creaturile pe care le crescuse cu atâta dragoste?

Dintr-o dată, toate simțurile i se treziră la viață, toți nervii începură să-i palpite.

Revăzu cu ochii minții trupul fetei pe care o lăsase atârnată de perete pentru a fi devorată de furnici.

Și trupul lui Otto, năpădit de scorpionii care se refugiaseră în crăpăturile cele mai întunecate ale camerei după ce aprinsese lumina.

Erau încă acolo?

Și dacă se stingea lumina?

Păianjenii.

Ce se întâmplase cu păianjenii pe care îi eliberase ca să o chinuie pe Ellen Filmore? Unde erau?

Zumzetul aripilor devenea tot mai puternic, umplându-i urechile lui Carl Henderson. Mânat de panică, se ridică în picioare și se repezi la ușă, bătând zadarnic cu pumnii în panourile pe care el însuși le consolidase.

— Dați-mi drumul! se rugă el. O, Doamne, dați-mi drumul…

Dar dincolo de ușă nu mai era nimeni care să-l audă, așa că se lăsă în genunchi, în timp ce bâzâitul roiului care se strângea îi răsuna din ce în ce mai tare în auz.

Roiul pe care Henderson nu îl credea încă… adevărat…

Adevărat și venind direct spre țintă.

•

— Doamne! exclamă Karen. Ce se întâmplă?

Russell oprise mașina, la fel de uimit ca și soția lui de ce se întâmpla dincolo de parbriz.

Aerul mustea de insecte care zbârnâiau în jurul mașinii, părând că vin de pretutindeni.

În fața lor, puhoiul clocotitor care se rotea ca o adevărată bulboană era și mai dens, pe măsură ce masa aceea de viață năpăditoare înainta pe deasupra câmpului, apropiindu-se inexorabil de vechea casă în stil victorian unde Carl Henderson își petrecuse toată viața.

— Suntem în mijlocul lor, șopti Marge Larkin de pe locul din spate.

Se aplecă în față, sprijinindu-se cu mâinile de speteaza scaunelor, strecurându-și privirea printre Karen și Russell.

— E la fel cu ce am văzut noi, mami, spuse Molly care se ridicase în picioare pentru a vedea mai bine. Dar acum sunt mai multe! De unde tot vin?

Nu îi răspunse niciunul din adulții aflați în mașină, pentru că toți se uitau pur și simplu la masa aceea care se învolbura în jurul lor, incapabili să-și creadă ochilor, sau să înțeleagă ce forță punea în mișcare norul uriaș.

Un timp, cei cinci ocupanți ai mașinii rămaseră tăcuți, în timp ce lumina răsăritului era înghițită de roiul în continuă creștere, care acum se deplasa spre est, acoperind soarele.

— Nu-mi place, spuse Ben Larkin, a cărui voce tremura din cauza fricii pe care o resimțeau și ceilalți. Vreau acasă!

Marge Larkin își trecu un braț pe după umerii băiatului, iar cu celălalt o prinse pe fetiță, trăgându-i pe ambii copii spre ea.

— Totul e în regulă, încercă ea să-i liniștească. Suntem în siguranță. Nu pot intra în mașină.

Russell, aflat pe locul din față, trase clapetele de bord, închizând toate gurile de aerisire ale mașinii.

Karen, care îi prinse mișcarea cu coada ochiului, se uită spre el.

— Nu pot, nu-i așa? întrebă ea.

Glasul începu să-i tremure, în timp ce privirea ei se muta de la Russell la un grup masiv de viespi care acopereau parbrizul. Odată ajunse la margine se opriră și, spre groaza lui Karen, începură să muște din cauciucul negru care fixa geamul. Îl prinse pe Russell de mână, strângându-l viguros.

— Totul e în ordine, îi răspunse el. Mașinile de azi nu mai seamănă cu cele de altădată. Sunt atât de bine ermetizate, încât pot să și plutească.

Dar, chiar pe când spunea aceste cuvinte, se îndoia de adevărul lor.

•

Julie ajunsese la gardul care separa pajiștea de curtea din spatele casei lui Henderson. Deși privirea ei lăsa să se creadă că nici nu văzuse bariera, se opri chiar în fata ei și așteptă. Kevin Owen, Jeff Larkin și Andy Bennet trecură de ea și începură să smulgă bucăți din gard, până când spărtura deveni suficient de mare pentru ca Julie să poată trece nestingherită și să se apropie de casă, indiferentă la masa de insecte care o înconjura, surdă la zgomotul de turbină provocat de milioanele de aripioare care vibrau doar la câțiva centimetri de capul ei.

Și totuși, înăuntrul ei mintea vie a roiului colonizator continua să funcționeze fără încetare; fiecare por al trupului ei emana permanent feromoni care direcționau hoarda fierbând învolburată în jurul ei, ca și pe însoțitorii ei.

În timp ce urca treptele verandei, răspunzând comenzii de construire a fagurelui, începură să adune celuloză smulsă din peretele lateral al casei lui Henderson, fiecare din ele transportând câte un fragment minuscul și întorcându-se imediat pentru a relua operațiunea.

Furnicile începură să iasă din terenul pe care era clădită casa, iar în suporții de lemn care sprijineau întreaga structură termitele înnebuniseră de-a binelea, cu mandibulele lucrând frenetic.

În clipa când Julie deschise ușa, roiul năvăli înăuntru, ca atras de un sorb uriaș. Curând, întreaga casă vibra de pulsul micilor aripioare.

În beci, închis în camera lui încă luminată, Carl Henderson începuse să asude pe măsură ce zumzăitul, pe care îl auzise nu demult, creștea la o intensitate care îi punea creierul pe foc.

Pe măsură ce Julie, însoțită încă de Jeff, Andy și Kevin, se apropia de ușa subsolului, gândacii ascunși în cele mai întunecate crăpături își croiau drum prin prizele electrice, începând să roadă firele instalației și așa uzate.

Julie deschise ușa pivniței și începu să coboare scările, urmată de însoțitorii ei.

Coloniile de insecte pe care Henderson le crescuse atâta timp începură să răspundă și ele stimulilor comuni. Coloniile de furnici fremătau de activitate și muncitorii, care ani de zile se arătaseră mulțumiți cu granițele artificiale care le despărțeau cuiburile, începură să sape nebunește în pereții de plumb ai cutiilor lor. Pe măsură ce furnicile cădeau răpuse de munca lor, cu mandibulele

distruse de plumbul care le otrăvea trupul, altele le luau locul imediat. În cele din urmă, barierele fură distruse și creaturile se alăturară hoardei celorlalte insecte care năvăleau deja din crăpăturile betonului străvechi al podelei și din bârnele de lemn crăpate de deasupra.

Ajunsă la capătul scărilor, Julie se opri. Apoi porni mai departe, cu ochii ațintiți drept înainte.

Spre ușa încuiată a camerei secrete a lui Carl Henderson.

•

Carl Henderson privea îngrozit insectele care păreau să dea năvală prin zidurile casei. De sus ploua asupra lui cu termitele ieșite din tot ce era suport de lemn, în timp ce din crăpăturile podelei se iveau toate varietățile imaginabile de furnici.

Libărcile își făcură apariția din senin și, în timp ce Henderson privea îngrozit spre becul agățat de tavan, rugându-se ca lumina lui să alunge oroarea întunecată care se strânsese pe neașteptate în jurul lui, un gândac de bucătărie se ivi din fasung și îi căzu pe față.

În timp ce țipa, alungând cu gesturi agitate gângania alergătoare de pe obrazul lui, lumina se stinse, aruncându-l într-un iad negru.

Furnicile mișunau pe tot trupul lui și mandibulele lor i se afundau în carne, inoculând de fiecare dată câte un strop de venin, așa încât în câteva secunde toată pielea parcă îi fusese pusă pe foc.

Urlând de spaimă și durere, reuși să ajungă clătinându-se până la ușă, dar bubuiturile pumnilor lui izbiți în plăcile de lemn erau înghițite de vuietul crescând al insectelor care umpleau complet încăperea.

Apoi, în mod miraculos, zăvorul se trase și Carl Henderson simți cum ușa se deschide.

Preț de o clipă, o clipă atât de scurtă, încât nu reuși să-i simtă savoarea, Carl Henderson fu străbătut de fiorul evadării.

Urmă atacul roiului, albine și viespi care își înfigeau acele în carnea lui, în timp ce țânțarii se hrăneau cu sângele lui.

Trase aer în piept pentru a-și lăsa groaza să explodeze într-un urlet, dar înghiți un nor de țânțari și, tușind, căzu sufocat la podea.

Se zbătu înnebunit pe jos, făcând încercări disperate să scape de atacatorii lui, când, în clipa următoare, simți o altă prezență.

Întinse mâna și degetele lui cuprinseră ceea ce fu sigur că era o gleznă omenească.

Dar, chiar înainte să fi implorat mila, Julie își întinse degetele

umflate și unghiile ei lungi ca niște ace i se înfipseră în carne.

În aceeași clipă, firele electrice, dezizolate de gândaci, făcură un scurtcircuit, aprinzând lemnăria din construcția casei. Ultima imagine care umplu ochii lui Henderson înainte de moarte, în lumina de iad a flăcărilor, fu o față umflată, palidă, nefiresc de dilatată, dar care putea fi încă recunoscută drept fața unei tinere. O față încadrată de un păr lung și negru.

Julie Spellman… sora lui.

•

Casa lui Carl Henderson, cu doar un minut înainte invizibilă din cauza norului de insecte, izbucni în flăcări. Focul se aprinsese din senin, cu limbile ațâțate de bătaia miliardelor de aripioare.

În câteva secunde, totul se transformase într-un infern incandescent. Flăcările ajungeau până la o înălțime de treizeci de metri, hrănite chiar de insectele din jurul casei.

În mai puțin de cinci minute întreaga structură se prăbușea. Ce mai rămăsese din pereții pe jumătate distruși și lemnărie se surpă, umplând golul subsolului și provocând o explozie de scântei.

Apoi, în timp ce flăcările începeau să se stingă, lăsând în urmă un morman de cărbuni care ardeau mocnit, norul de insecte începu să se disperseze.

Mai veniseră și alte mașini, atrase de imaginea casei care ardea și de fumul gros care se ridica spre cer. Locuitorii cutremurați din Pleasant Valley începură să coboare din automobile, uitându-se uluiți unii la ceilalți, nevenindu-le să creadă că fuseseră martorii unui eveniment real. Din casa lui Carl Henderson nu mai rămăsese decât un morman de moloz fumegând.

Karen și Russell, care o țineau pe Molly, rămăseseră lângă Marge Larkin, ale cărei mâini îl cuprinseseră protector pe Ben. Ellen Fillmore se desprinse din grupul curioșilor și se apropie de ei.

— S-a terminat, spuse ea. Carl a stârnit toată năpasta asupra noastră, pentru ca în final să-i vină și lui rândul. Dar acum s-a terminat.

Karen Owen aruncă o privire nesigură.

— Dar copiii noștri, șopti ea. Julie și Kevin. Și Jeff…

Ellen clătină din cap, gândindu-se la șobolanul pe care, doar cu puțin timp înainte, îl disecase împreună cu Roberto. Își spuse că nu avea niciun rost ca oamenii aceștia să afle prin ce suferințe trecuseră copiii lor.

— Au murit repede, spuse ea. Probabil că nici n-au mai avut timp să-și dea seama ce li se întâmplă.

Karen Owen rămase cu ochii la ruinele fumegânde. În cele din urmă se întoarse, cu cuvintele doctoriței continuând să-i răsune în minte.

Așa să fie, își spuse ea. Sper că s-a terminat și că nu au suferit mai mult decât ar fi putut îndura.

• EPILOG •

Coiotul se opri brusc, cu blana zbârlită, adulmecând mirosul necunoscut care îi pătrundea în nări. Rămase încordat, cu laba din față ridicată. Apoi porni în căldura tot mai puternică a dimineții, ca să-și caute prada al cărei miros îl descoperise în aer.

Se opri din nou, pentru că acum mirosul era mai tare. Își ciuli urechile și ascultă nemișcat, așa încât prada să nu-i sesizeze prezența.

Apoi o auzi.

Un sunet abia perceptibil, dar cunoscut.

Cineva rănit.

Chinuit de dureri.

În agonie.

Nu ceva care trebuia vânat, sau de care să se teamă.

Coada i se ridică aidoma unei pene și animalul porni înainte, cu trupul tremurând de nerăbdare și saliva umplându-i botul în anticiparea ospățului.

O văzu.

Înțelese imediat despre ce era vorba, pentru că mai văzuse oameni până atunci. Ezită, pentru că învățase să se teamă de ei.

Acesta mirosea totuși altfel decât ceilalți.

Și arăta altfel.

Zăcea pe pământ ca și cum s-ar fi predat, cu burta dezvelită.

Precaut, coiotul se mai apropie puțin.

Trupul de pe pământ se mișcă ușor și pielea i se undui ca și cum ar fi avut ceva pe dedesubt.

Coiotul auzi iar geamătul care îi spunea că ființa aceea va muri. Încurajat de geamătul și de slăbiciunea ei, animalul continuă să se apropie, adulmecând încă o dată trupul omului căzut.

Din piele începuse deja să se ridice mirosul morții.

Coiotul se apropie și mai mult, ridicându-și laba pentru a atinge ființa.

Aceasta se mișcă din nou și gemu.

Coiotul se apropie de cap și de gâtul expus. Instinctul îl împingea să-și înfigă colții în carne, pentru a smulge beregata, după care să aștepte moartea ființei pentru a-și începe în siguranță ospățul.

Se furișă mai aproape, dar se opri iar, adulmecându-și prada cu

fălcile întredeschise.

Și, dintr-o dată, gura victimei se deschise și din ea ieși un nor negru care cuprinse capul coiotului, prinzându-l într-o masă neagră care îi năvăli în botul deschis, dispărând în limbă și gingii, pătrunzându-i prin piele și pe gât.

În aceeași clipă, abandonată de colonia care o populase până atunci, Sara McLaughlin își dădu ultima suflare.

Iar coiotul, care își îndura suferința într-o tăcere nefirească, începu să se clatine, cuprins de valul unui rău cumplit. Apoi, redevenind stăpân pe propriile picioare, se întoarse și porni mai departe.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} Joc de cuvinte: dawn – zori; morning star – luceafăr, sensul fiind luceafărul din zori. (n.tr.).

{2} Virus care invadează corpul celulei, unde produce mai mulți viruși ARN, printre care SIDA, și viruși generatori de cancer. (n.tr.).